

வினா

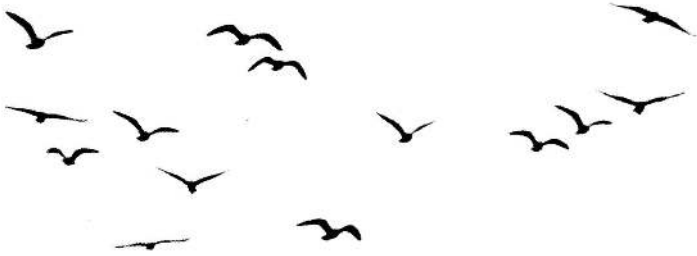

கலாநிதி முருகர் குணசிங்கம்

எம். வி. பப்ளிகேஷன்
தங்கம்மா முதியோர் இல்லம்,
புதுக்குளம், கனகராயன் குளம்,
வவுனியா, இலங்கை.

2022

மறையே

கலாநிதி முருகர் குணசிங்கம்

எம்.வி. பப்ளிகேஷன்
தங்கம்மா முதியோர் இல்லம்
புதுக்குளம், கனகராயன்குளம்,
வவுனியா, இலங்கை.

2022

எம்.வி. பப்ளிகேஷன்
தங்கம்மா முதியோர் இல்லம்
புதுக்குளம்,
கனகராயன்குளம்,
வவுனியா,
இலங்கை.

M.V.Publications
Thangamma Elders Home
Puthukulam,
Kanagarayankulam,
Vavuniya,
Srilanka.

பதிப்புரிமை : மு. குணசிங்கம்
Copyrights: M.Gunasingam

முதற்பதிப்பு : 2022

ISBN No : 0646381067

என்றும் என்னுள் நித்தியமான என் பாசமுள்ள
அன்னைக்கும், தந்தைக்கும் இந் நூல் சமர்ப்பணம்
என்தந்தையே என் காவல் தெய்வம்
- **என் தாயே எனது தேசிய கீதம்** -

ஸ்டூடென்ட்ஸ்

மகவுரை -----	ix
நன்றி உரை -----	xii
1. யாரொடு நோகேன் -----	01
2. சகலகலா வல்லவன் -----	40
3. சுமை தாங்கி சாய்ந்தால் -----	58
4. குளத்து மீன் -----	77
5. இயற்கை அன்னை தந்ததெல்லாம் -----	89
6. கணேசன் ஐயா -----	93
7. குருநாதி -----	96
8. ஆடி உழவு தேடி உழு -----	101
9. செல்லன் -----	103
10. புளியம் பழம் -----	105
11. பழமுதிர்ச் சோலை -----	113
12. மருத நிலம்-----	116
13. ஏடு தொடக்கம் - இளமையில் கல் -----	119
14. புது வீடு -----	122
15. பாலைப் பழம் -----	126
16. மனிதன் மாறிவிட்டான் -----	132
17. கனகராயன்குளம் அ.த.க. பாடசாலை -----	138
18. கனகராயன்குளம் மகாவித்தியாலயம்-----	145
19. கூட்டுக் குடும்பம் -----	153
20. எழுத்தறிவித்தவன் இறைவனாவான்-----	156
21. விதியே உனக்கு முடிவு இல்லையா? -----	169
22. எனது தேசிய கீதம்-----	192

23. நடேசன் அண்ணாவின் அரவணைப்பு -----	195
24. எல்லோருக்கும் நல்லவன் தன்னை இழந்தான் -----	197
25. வா வா வசந்தமே-----	211
26. விதியின் விளையாட்டு -----	213
27. தாரமும் குருவும் தலைவிதிப் பயன் -----	216
28. வானம்பாடி-----	223
29. கடல் கடந்த பயணம்-----	224
30. மறுக்க முடியவில்லை-----	229
31. நல்ல மனம் வேண்டும் -----	231
32. தடைகளும் உடைப்புக்களும்-----	233
33. மலேசிய சிங்கப்பூர் பயணம் -----	235
34. இந்தியப் பயணம்-----	238
35. மைசூர் வாழ்க்கை -----	239
36. இலண்டன் பயணம் -----	241
37. பரிஸ் மாநகரம் -----	252
38. நண்பர்களின் திருமண நிகழ்வுகள் -----	256
39. தரும சிந்தனை -----	259
40. உதவிக் கரம் -----	262
41. மீண்டும் யாழ் பல்கலைக்கழகம்-----	264
42. அவுஸ்திரேலியாவில் காலடி -----	266
43. சிட்னி மேற்கு பல்கலைக்கழகமும் நானும் -----	269
44. தமிழர் தகவல் நடுவம் -----	278
45. சாயி பாபா -----	282
46. கலாநிதிப் பட்டம் - சிட்னி பல்கலைக்கழகம் -----	284
47. மீண்டும் மேற்குப் பல்கலைக்கழகம் - சிட்னி -----	289
48. இராஜினாமா -----	291
49. பாரிய அறுவைச் சிகிச்சை-----	297

50. நூல் வெளியீடு -----	300
51. தொடர் உலகப் பிரயாணங்கள் -----	302
52. வன்னியும் நானும் -----	306
53. இலங்கைத் தமிழர் வரலாறு -----	311
54. தமிழ்த் தேசியவாதம் -----	314
55. தொல்லைகள் -----	319
56. நூல் வெளியீடு - இலங்கை தமிழர் : ஒரு முழுமையான வரலாறு -	326
57. எதிர் நீச்சல்-----	330
58. ஈழத் தமிழர் வரலாற்றுச் சான்றுகள் -----	336
59. அமெரிக்கா பயணம் நியூயோர்க் கருத்தரங்கு -----	341
60. எனது சகோதரங்களின் முதல் விமானப் பயணம் -----	351
61. நல்ல மனம் வேண்டும் -----	360
62. தர்மத்தின் சோதனை -----	364
63. பேராசிரியராக சென்னையில் சிலகாலம்-----	366
64. ஓடும் கரையினிலே -----	376
65. புலம்பெயர் ஈழத் தமிழர்கள் -----	378
66. எல்லோரும் நலம் வாழ -----	380
67. சூரியப் புதல்வர்கள் -----	387
68. தங்கம்மா முதியோர் இல்லம் -----	390
69. தங்கம்மா கல்வி வளாகம் -----	393
70. ஆறாத் துயர் -----	397
71. நூல் வெளியீடு -----	400
72. கால போகம்-----	403
73. யாழ் விஜயம் -----	407
74. வன்னியில் எனது மகனின் திருமண வைபவம் -----	410
75. திடீர் இலண்டன் பயணம்-----	413

முகவுரை

மனமே . . . !

பள்ளி மாணவனாக நான் இருந்தபோது, மகாத்மா காந்தியின் சத்திய சோதனை என்னும் சுயசரிதையை வாசித்தேன். பல்கலைக்கழகத்தில் படித்தபோது 1977களில் இருந்து தினமும் தவறாது நாட்குறிப்புகளை எழுதிவந்தேன். 1983 கலவரத்தின்போது திண்ணைவேலியில் இருந்த வீடும் தாக்கப்பட்டது. அதன்போது, அதுவரை எழுதிய எனது நாளேடுகள் யாவும் காணாமல் போய்விட்டன. 1984 இல், நான் மேற்படிப்பிற்காக வெளிநாடு செல்ல நேரிட்டது. அன்று தொடக்கம், தவறாது நாட்குறிப்பு எழுதும் வழக்கம் என்னோடு கூடவே வந்தது. முப்பத்தி எட்டு வருட நாட்குறிப்புக்களைப் பாதுகாத்து வைத்திருக்கிறேன். அத்தோடு, 1984 தொடக்கம் இன்று வரை எனது சகோதரங்கள், அவர்கள் பிள்ளைகள், நண்பர்கள், பேராசிரியர்கள், மற்றும் பலர் எழுதிய கடிதங்களையும் ஒழுங்காகக் கோவை செய்து பாதுகாத்து வருகின்றேன். அத்தோடு மேற்குறிப்பிட்ட காலத்தில் பலமுறை உலகநாடுகள் பலவற்றிற்கும், நான் மேற்கொண்ட விமானப் பயணச்சீட்டுப் பிரதிகளையும் பாதுகாத்து வருகிறேன்.

எல்லாவற்றையும் விட, இச் சுயசரிதையில் வரும் சகல நிகழ்வுகளும் என் மனதில் நிரந்தரமாகப் பதிவுசெய்யப்பட்டவைகளே. இவ் ஆதாரங்களை வைத்தே 'மனமே' என்னும் எனது சுயசரிதை எழுத்து வடிவில் உங்கள் முன் மலர்கின்றது.

ஏன், இவைகளையெல்லாம் நான் சேர்த்துவைத்தேன் என்பதற்குரிய உண்மைக் காரணம், அண்மைக் காலம்வரை எனக்கே தெரியாது. எல்லாவற்றிற்கும் ஒரு காரணம் இருக்கும். நாம் செய்யும் எல்லா நடவடிக்கைகளுக்கும் எப்பொழுதும் ஒரு எதிர் நடவடிக்கை இருக்கும். 1988 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் நான் சிட்னியில் உள்ள பல்கலைக்கழகத்தில் வேலை செய்துகொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது எனது குடும்பம் வாழ்ந்து வந்த சிட்னி நகரிலிருந்து, இருநூற்றி ஐம்பது மைல்களுக்கு அப்பால் கிழமை நாட்களில் தனிமையாகவே இருந்தேன். அப்பொழுதிருந்தே சுயசரிதை எழுதவேண்டும் என்ற எண்ணம் என் மனதில் உதித்தது. அவ்வேளை 2003ம் ஆண்டு எழுதத் தொடங்கிய சுயசரிதை மிகவும் மெதுவாகவே நகர்ந்துகொண்டிருந்தது.

அண்மைக் காலமாக, பல்வேறு நாடுகளுக்கு எனது ஆய்வு முயற்சிகளின் பொருட்டு பல தடவைகள் செல்லவேண்டி ஏற்பட்டன. நான் விடுதிகளில் தங்கும் போதெல்லாம், பல சுயசரிதைகளை வாசிப்பேன். தென்னாபிரிக்க தேசபக்தர் நெல்சன் மண்டேலாவின் 'சுதந்திரத்திற்கான நீண்டபயணம்' என்னும், அவரின் சுயசரிதையை வாசிக்கத் தொடங்கினேன். தொடர்ச்சியாக வாசித்து முடித்தேன். என்னை மிகவும் கவர்ந்த ஒரு தேசத் தலைவனின் சுயசரிதையை, மிகவும் அனுபவித்து வாசித்தமை, என் மனதைக் கிளர்ச்சியடைய வைத்தது. அதனைத்தொடர்ந்து இந்தியாவின் முதல் பிரதமர் ஐவகர்லால் நேரு அவர்களின் சுயசரிதையை வாசித்தேன். இப்படியும் தாய் நாட்டுக்காக தமது மக்களுக்காக தன்னையும், தனது குடும்பத்தையும்,

தனது சொத்துக்களையும் தியாகம் செய்கின்ற தேசபக்தர்களும் உலகில் இருக்கிறார்கள் என்று ஆச்சரியப்பட்டேன். தொடர்ந்து அவர் மகள் இந்திராகாந்தியின் சுயசரிதை, மாட்டின்லூதர்கிங் சுயசரிதை ஆகியவற்றையும் தொடர்ந்து வாசித்தேன். இவைகளே 'மனமே' எனும் என் சுயசரிதையை எழுதுவதற்கு, மேலும் தூண்டுகோலாக இருந்தன. நான் மேற் கூறப்பட்ட மகான்களோடு என்னை ஒப்பிடவில்லை. நான் மிக மிக சாதாரணமானவன். ஆனால் எனது 'மனமே' என்னும் சுயசரிதை ஒரு தர்மத்தின் சோதனையாக உங்கள் முன் மலர்கிறது.

மு.குணசிங்கம்

நன்றி உரை

எனது சுயசரிதை எழுதப்படவேண்டும் என்று என்னை அடிக்கடி தூண்டிய எனது மகள் வாசுகிக்கு நன்றி சொல்ல வார்த்தைகளே இல்லை. என் மனைவி றஞ்சினி, மகன் முகுந்தன் இருவரும் இன்றுவரை எழுதுவதற்கு சகல ஆதரவுகளையும் பொறுமையுடன் வழங்கினார்கள். அவர்களை நான் நன்றி உணர்வுடன் தரிசனம் செய்கிறேன். மேலும் வானொலி, தொலைக்காட்சிகளில் என்னை நேர்முகமாகச் சந்தித்து பேட்டி அளிக்க வைத்த பல நண்பர்கள் பல நாடுகளில் வசித்துவருகிறார்கள். அவர்கள் நேர்முகப் போட்டிகள் முடிந்தபின் என்னிடம் விடுத்த வேண்டுகோள், ஏன் நீங்கள் உங்கள் வாழ்க்கை வரலாற்றை ஒரு சுயசரிதையாக எழுதக்கூடாது என்பதுதான். அவர்கள் எல்லோருக்கும் என் உள்ளம் கனிந்த நன்றி எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக என் காவல் தெய்வமாகிய எனது தாயார் தங்கம்மா அவர்களின் நினைவுகளே என் அடிமனதில் ஆழமாகப் பதிந்து இந்நூலை அணு அணுவாக செதுக்கி 'மனமே' என்ற நூலை வடித்திருக்கின்றேன். அத்தோடு எனது தந்தை முருகர் என் நாடி நரம்புகள் எல்லாம் ஓயாது உசிப்பிவிட்டு, என் தலை சிறந்த காவிய புருசனாக என் அடிமனதைக் கிளர்ச்சி செய்த மகான்.

மேலும் எனது நண்பன் யோகராசா என் கையெழுத்துப் பிரதிகளை நல்ல முறையில் கணினியில் பதிவு செய்து வடிவமைத்துத் தந்துள்ளார். அவரின் சுயநலமற்ற பங்களிப்புக்கு நன்றி கூறாமல் இருக்கமுடியாது. இந் நூலை உரியமுறையில் பொறுமையாக வாசித்து அதில் உள்ள திருத்தங்களை குறுகிய காலத்தில் பூரணமாக்கித் தந்த திரு. தியாகராசா அவர்களை மறக்கமுடியாது. இறுதியாக இந் நூல் உரியமுறையில் அச்சிட்டு நூல் வடிவில் தந்தமைக்கு, அன்ரா நிறுவனத்துக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றிகள் எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக எனது வாழ்க்கை வரலாற்றினை எழுதியே தீரவேண்டும் என்று ஊக்கப்படுத்திய அன்பு மகள் வாசுகிக்கும் ஒரு சில ஆத்ம நண்பர்களுக்கும் நன்றி கூற வார்த்தைகள் இல்லை இறுதியாக எனது மனைவி ரஞ்சினி, எனது மகன் முகுந்தன் இருவரும் இச் சுயசரிதை நூல் வடிவில் வெளி வரவேண்டும் என்று என்னுடன் பயணித்தவர்களுக்கும் எனது உள்ளம் கனிந்த நன்றிகள்.

மு.குணசிங்கம்

'மனமே' என்னும் சுயசரிதை ஒரு தர்மத்தின் சோதனை. எனது பல வருட வாழ்க்கை அனுபவங்களைத் தாங்கி வருகிறது. இச் சுயசரிதை, முழுக்க முழுக்க உண்மை நிகழ்வுகளையே உள்ளடக்கி எழுதப்பட்டது. எதை எழுத வேண்டுமோ, அதனையே எழுதியிருக்கிறேன். நேர்மை, சத்தியம், தருமம், அறம் என்பனவே இச் சுயசரிதையின் அடிநாதம். இச் சுயசரிதை, தர்மத்தின் சோதனை என்பதனைவிட, இது ஒரு தர்மயுத்தம் என்று கூடச் சொல்லலாம். உலகம் உள்ளவரை என் வரலாறு பேசப்படும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு. நான் படைப்பவன் எனக்கு மரணம் இல்லை. நான் நிரந்தரமானவன்.

மு.குணசிங்கம்

யாரொடு நோகேன்

ஆழ்ந்த நித்திரையில் அமைதியாகத் தூங்கிக்கொண்டு இருந்தேன். மண் நிலம், அதன்மேல் மாட்டுச் சாணாகத்தால் மிகவும் அழுத்தம் திருத்தமாக மெழுகப்பட்டிருந்தது. அந்த வீட்டின் நாலா பக்கமும் ஒரு முழு அகலத்தில், வீட்டின் வளை உயரத்திற்கு மண் சுவர் கட்டியெழுப்பப்பட்டு இருந்தது. ஒப்பரவாகக் கட்டியெழுப்பப்பட்ட அக் கழிமண் சுவருக்கு கிரவல் மண்ணிலிருந்து கலக்கி வடிக்கப்பட்ட சாற்றினால், மிக ஓய்யாரமாக மேற்பூச்சு பூசப்பட்டிருந்தது. அது பார்ப்பதற்கு அசல் சிவப்பு நிறச் சாயம் பூசப்பட்டதுபோல் காட்சியளித்துக் கொண்டிருந்தது. முதிரைமர வைரக் கப்புக்கள், செவ்வக அமைப்புக் கொண்ட அந்த வீட்டின் நாலு மூலைகளிலும் பத்திக் கப்புக்களாக மிக ஆழமாக நடப்பட்டிருந்தன. நட்புநடுவில் இருபுறமும் நடப்பட்ட அந்த இருமுகட்டுக் கப்புகளும், வீட்டின் வலிமையை பறைசாற்றிக் கொண்டிருந்தன. அந்த வைரக் கப்புக்கள், அகலமான மண் சுவருக்குள் அனேகமாக மறைந்த போதும், சுவருக்கு மேலாக சற்று உயரத்தில் தமது தலைகளை நீட்டி, நாமே இந்த வீட்டின் சுமை தாங்கிகள் என்று சொல்லாமல் சொல்லிக்கொண்டு நின்றன. செயலில் காட்டுவதுபோல் நீண்ட நேரத்தியான காயா மரவளையையும், அதன்மேல் கட்டப்பட்ட

கூரைகளையும் தாங்கிய வண்ணம் நின்று, தமது வலிமையை மேலும் விளம்பரப்படுத்த அந்த சுமைதாங்கிக் கப்புக்கள் தவறவில்லை. நான்கு கப்புகளும் சுமார் ஓர் ஆள் உயரத்திற்கும் நடுவில் நடப்பட்ட முகட்டுக் கப்புகள் அந்த பத்திக் கப்புகளை விட சற்று உயரமானதாகவும் நடப்பட்டு இருந்தன. நான்கு பத்திக் கப்புகளும், இரண்டு முகட்டுக் கப்புகளும் வளைகளாற் தொடுக்கப்பட்டு இருந்தன. மேலும், நன்றாகச் சீவி, அளவாக வெட்டி எடுத்த நேர்த்தியான காயாத் தடிகள் , முகட்டு வளையிலிருந்து பத்தி வளைக்குச் செங்குத்தாக தொடுக்கப்பட்டு தொங்கவிடப்பட்டிருந்தன. இப் பூட்டுத் தடிகள் ஒரு கண்டக்கால் மொத்தம் இருக்கும். ஒரு முழ இடைவெளி விட்டு, வீட்டின் நாலு பத்திக்கும் முகட்டிலிருந்து மேல் கீழாக ஆணியால் இப்பூட்டுத் தடிகள் அறையப்பட்டு இருந்தன. மேலும், இந்த பூட்டுத் தடிகளின் மேல் நல்ல நேர்த்தியான நீண்ட பாவட்ட வரிச்சுகளால் மிக அடர்த்தியாக வரிச்சு வரிகள் பிடித்து, மான் கொடியினால் பூட்டுத் தடியோடு சேர்த்து இறுகப் பிணைக்கப்பட்டிருந்தன. இந்த வரிச்சு வரிகள் மிகவும் பலமானதாகவும், நேர்த்தியானதாகவும் இருந்தன. இதற்கு மேல் சுமார் அரையடி தடிப்பில், குளக்கட்டின் கரைகளில் மிகச் செழிப்பாக வளரும் இறம்பைப் புற்களை வெட்டி, கூரையாக வேயப்பட்ட வீடாக எனது வீடு காணப்பட்டது. இவ் இறம்பைப் புல்லினால் வேயப்பட்ட வீடுகள் சுமார் ஐந்தாறு வருடத்திற்கு எதுவித மழையையும் தாக்குப்பிடிக்கக் கூடியதாக இருக்கும். குளிர் காலத்தில் நல்ல கண்கணப்பாகவும், வெயில் காலத்தில் நல்ல குளுகுளுப்பாகவும் இருக்கும். தை, மாசி மாத குளிருக்கு இந்த வீடுகள் சொர்க்கந்தான். இதனால் போலும் 'தையும் மாசியும் வைக்கோல் வீட்டில் நித்திரை செய்' என்று பழமொழி கூறுவார்கள். வீட்டுச் சுவரை மெழுகுவதைவிட வேறு வேலைகள் இப்படிப்பட்ட வீடுகளில் கால காலமாக இருக்காது. இவ் வீடுகட்ட உபயோகித்த மரங்கள் சாகாவரம் பெற்றவை. பரம்பரை பரம்பரையாக இருக்கும் இந்த வீட்டில் வாழும் உறவுகளும் அவ்வாறான ஒன்றுதான் போலும். அப்பு ஆசையோடு தன் மனைவிக்கும், எட்டுப் பிள்ளைகளுக்குமாகக் கட்டிய இந்த வீடு

எல்லோருக்கும் நிரந்தரமான வரவேற்பையும், அரவணைப்பையும் என்றும் கொடுக்கத் தவறவில்லை. எங்கள் வீடு, ஓர் அழகான வயலும், வயல் சார்ந்த மருத நில சூழலின் நடுவே மிகக் கச்சிதமாகக் கட்டப்பட்ட ஒரு குடிசை வீடுதான்.

நிலத்தின் மேல், நான்கு புசல் மட்டில் நெல்லைக் கொள்ளும் பச்சைக்குறிச் சாக்கின் மேல் நான் என்னை மறந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தேன். தலைக்கு அதே பச்சைக்குறிச் சாக்கை ஓர் அகலத்தில் நீட்டாக மடித்து தலையணையாக்கிக் கொண்டேன். எனக்கு ஆறு வயதான போதும் எப்பொழுதுமே ஆச்சியுடன் படுப்பது வழக்கம். ஏன், நான் எனது பன்னிரண்டு வயதை எட்டியிருந்த போதும் கூட ஆச்சியுடன்தான் படுப்பேன். ஆச்சியை விட்டுப்பிரியாத கடைக்குட்டியான நான், என் தாயின் அரவணைப்பிலேயே வாழ்ந்திருக்கின்றேன். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, எனது பத்து வயது மட்டும், நான் எனது தாயில் பால் குடித்தே வளர்ந்திருக்கின்றேன். எல்லோரும் என்னைப்பார்த்து பழிப்பார்கள். என்னடா நீ பனைமாதிரி வளர்ந்துமா இன்னும் பால் குடிக்கிறாய்.. வெட்கமாய் இல்லை உனக்கு என்று, பலர் சொல்லியும் நான் பால் குடியை விட்டபாடில்லை. ஆச்சியும் (நான் அம்மாவை ஆச்சி என்றுதான் அழைப்பது வழக்கம்) தன் கடைகுட்டிப்பிள்ளை மேல் தன் உயிரையே வைத்திருந்தார். இருந்தும் எப்படியும் இவனாத் தன்னில பால் குடிப்பதை நிறுத்த வேண்டும் என்று, ஒரு நாள் வேப்பெண்ணையை எடுத்து தனது இரு முலைக்காம்புகளிலும் தடவிவிட்டார். நான் பள்ளிக்கூடத்தால் வந்தவுடன் சிலேற்றையும், புத்தகத்தையும் சுழற்றி எறிந்து விட்டு 'குந்தாச்சி குந்து' என்று தாயைக் கெஞ்சுவது பழக்கமாய்ப் போய்விட்டது. ஆச்சி சிரித்து விட்டு திண்ணையில் இருந்து விடுவாள். முந்தானைச் சீலையை விலக்கி விட்டு தாயின் மடியிலிருந்து முலையில் வாய் வைத்த போது 'என்னாச்சி ஏதோ மணக்குது' என்றேன். ஆச்சிக்கு மனம் கேக்கவில்லை. தன் முந்தானைச் சீலையால் தனது முலைக்

காம்பை நன்கு துடைத்துவிட்டு இப்ப குடி மோனை என்றிருந்தார். நான் மணத்தையும் பொருட்படுத்தாது மெய்மறந்து பாலைக் குடிக்கத் தொடங்கி விடுவேன். பின் ஆச்சி தனது கைகளால் எனது தலை மயிர்களை முன்னும் பின்னுமாக உருவி, கோலி, வருடி விடுவாள். அந்த சுகமான, இதமான அனுபவம் என்னை எப்பொழுதுமே சுற்றி சுற்றி வரும். நிலத்தினதும், சாக்கினதும் கணகணப்பான கூடு, என் அருகில் படுத்து தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் ஆச்சியின் உடம்பின் கணச்சூடு என்னை நன்கு தூங்கவைத்தது. பகல் முழுவதும் சோ வென்று அடிச்ச வீசிய வைகாசி மாதச் சோழகக் காற்று இரவில் சற்று ஓய்ந்து, அளவாக கதவின் இடுக்குகளுக்குள்ளால் மெல்லக் கசிந்து, வீட்டுக்குள் நுழைந்தது. அது எனது பிஞ்சு மேனியை மெல்ல தடவிக்கொண்டோட நான் சொர்க்கத்தில் அல்லவா சயனம் செய்து கொண்டிருக்கிறேன். இந்த பாய்க்கியம் என்னைத் தவிர யாருக்குத்தான் கிடைத்திருக்கும்.

சொர்க்கத்தின் சிம்மாசனத்தில் நித்திரா தேவியுடன் இரண்டறக் கலந்துவிட்ட நான், மெல்ல அருண்டு கொள்கிறேன். கருங்காலி மரத்தில் செய்யப்பட்ட மிகப் பாரமான கதவு. பல வருடங்களாக திறந்து திறந்து மூடி சற்று ஈடாட்டம் கொண்டிருந்தது. இரும்பில் செய்யப்பட்ட பாரிய திறப்பு. அடிக்கடி பூட்டித் திறந்து, திறப்புப் போடும் ஓட்டை இரண்டு மடங்காகப் பெருத்திருந்தது.

கதவின் ஊடாக ஊடுருவிக் கொண்டு வந்த காற்று, திடீரென சற்று வித்தியாசமான மணத்தையும் குழைத்துக் கொண்டு வந்து, எனது மூக்கின் நுனியில் சங்கமிக்கத் தொடங்கியது. மெல்ல அருண்டுகொண்ட நான் 'என்ன ஏதோ மணக்கிறது.' என்றவாறு கண்களை மெதுவாகத் திறந்து கொள்கிறேன். இரவு முழுக்க எண்ணெயை உறிஞ்சி உறிஞ்சிக் குடித்துவிட்ட கைவிளக்கு களைத்து விட்டது போல், மெல்ல மெல்ல சோர்ந்து, அந்த மெல்லிய காற்றிற்கே ஈடு கொடுக்க முடியாதவாறு தள்ளாடிக்கொண்டிருந்தது. ஊடுபத்திய விளக்கின் மங்கலான ஒளி,

வெளியில் பார்க்க முடியாதவாறு என்னைத்தடை செய்தது, நான் மீண்டும் ஆச்சியை இறுகக் கட்டிப்பிடித்துக்கொண்டு தூங்க முயற்சித்தேன்.

ஏதோ இனம் தெரியாத சலனம் ஒன்று என்னைத்தூங்க விடவில்லை. பகல் முழுக்க ஓடி ஆடி வேலை செய்த களைப்பில் ஆச்சியும் கால் கைகளை முறித்துவிட்டு தன்னை மறந்து நித்திரை செய்கின்றாள். எனது தமக்கைமார் படுத்தால் நிச்சயம் விடிந்த பிறகுதான் எழும்புவது வழக்கம். எனது பெரியதம்பி அண்ணை சூரியன் காலிச்சு, வெயில் நன்கு சுடும்வரை படுத்திருப்பான். எல்லோரும் ஒரே வீட்டுக்குள்ள்தான் படுப்போம். கதவின் துறப்பு ஓட்டைக்குள்ளால் நான் எனது பார்வையை வெளியில் செலுத்த முயற்சித்தேன். வெளியில் கவ்வியிருந்த இருட்டும், வீட்டுக்குள் இருந்து ஊடுபத்தி எரிந்து கொண்டிருந்த விளக்கின் வெளிச்சமும் எனது முயற்சிக்கு தடையாக இருந்தன. ஆனால் அந்த வித்தியாசமான மணம் எனது மூக்குக் குழாய்களைத் தொடர்ந்தும் துளைத்த வண்ணம் இருந்தது. நான் எனது நித்திரையை நிரந்தரமாக இழந்தேன். பலவாறு யோசித்த வண்ணம் படுக்கையிலே புரண்டபடி படுத்துக் கிடந்தேன். களைப்பில் படுத்துத் தூங்கிக் கொண்டு இருக்கும் ஆச்சியைக் குழப்ப எனக்கு மனம் எழவில்லை. கொஞ்சம் பார்ப்பம், விளக்கு எண்ணெய் முடிந்த படியால் கொஞ்ச நேரத்தில் விடியும் என்றவாறு முகட்டைப் பார்த்த வண்ணம் படுக்கையில் படுத்திருந்தேன்.

வீட்டிற்கு வெளியில் வீட்டோடு சேர்த்து ஒரு தாவாரம் இறக்கப்பட்டு இருந்தது. தாவாரத்தின் இருபக்கமும் ஓர் அடி உயரத்தில் சிறு குந்து வைக்கப்பட்டிருந்தது. முன்பக்கம் இருபுறமும் சாக்கினால் தட்டி கட்டப்பட்டு, நடுவில் வாசல் விடப்பட்டிருந்தது. உறவினர்கள், விருந்தினர்கள் வந்தால் அதிலே தான் அமருவார்கள். அது ஒரு வரவேற்புக் கூடமாக இருந்தது. அப்பு வேலையால் வந்தால், அனேகமாக அந்தக் குந்தில் தலை வைத்து, காலுக்கு மேல் கால் போட்டுக்கொண்டு அந்தக் கூடத்தில் படுத்திருப்பார். சுருட்டுப் பத்துவதற்கு அதுவே அவருக்கு

வசதியான இடம். விடுமுறையில் வந்தால், ஆச்சியும் போய் அப்புலவோடு படுத்துக் கொள்ளுவார். நானும் போய் அப்புக்கும், ஆச்சிக்கும் நடுவில் படுத்துக் கொள்வது வழக்கமாக இருந்தது.

வீட்டின் முன் புறத்தில் நல்ல பெரிய முத்தம். கிழக்குப் பக்கமாக அடுக்களை இருந்தது. முத்தத்தின் நடுப்பகுதியில் பாரிய வேப்ப மரம் செழித்து வளர்ந்து நாலா பக்கமும் தன் கிளைகளைத் தாராளமாக பரப்பி விட்டிருந்தது. கிழக்கு, மேற்கு பக்க வேலி ஓரங்களிலும் முள்முருக்கு, ஆத்தி, ஆடாதோடை, முருங்கை, பூவரசு, நொச்சி போன்ற பயன்தரும் மரங்களும் வரிசையாக கொலுவீற்றிருந்தன. அடுக்களையும் மண்வீடு தான். மிகச்சிறியதாகவும் பதிவாகவும் ஆனால் நீண்டதாகவும் கட்டப்பட்டு இருந்தது. எட்டுப்பத்துப்பேர் இருந்து சாப்பிடக்கூடிய இடமாக அப்பு அதனைக் கட்டியிருந்தார். எப்பொழுதுமே எங்கள் வீட்டில் சாப்பாட்டிட்கோ விருந்தினருக்கோ பஞ்சமில்லை. வீட்டைச் சுற்றி நாலு பக்கமும் வேலி போடப்பட்டு இருந்தது. கிழக்குப் பக்கத்திலும், மேற்கு பக்கத்திலும் கற்காரை முட்பத்தைகளால், போடப்பட்ட மிக உயர்ந்தவேலி. வடக்கு மற்றும் தெற்குப் பக்கங்களில் முதிரை மர வைரங்களால் போடப்பட்ட மரவேலி, மிடுக்காகக் காணப்பட்டன. கிழக்குப் புறவேலியில் ஒரு கடப்பு போடப்பட்டிருந்தது. அதனை அடுத்து பரந்த வயல்வெளி இருந்தது. வயல் வெளிகளைக் கடந்து சென்றால், புதுக்குளம் வரும். அதனைப் பெரியகுளம் என்று சொல்லுவது வழக்கம். அந்தக் குளத்தில் இருந்துதான் சுமார் முப்பதுக்கும் அதிகமான ஏக்கர் வயல்களுக்கு தண்ணீர் பாய்ச்சப்படுகிறது. வருடம் ஒரு போகம் செய்யத்தான் தண்ணீர் போதுமானது. சில வேளை சித்திரையில் நல்ல மழை பெய்து குளம் நிறைந்தால் சிறுபோகமும் சிறிய அளவில் செய்வது வழக்கம். இந்தக் குளத்திற்கும், வயல்களுக்கும் மேற்கு புறமாக பட்டிக் குடியிருப்புப் பிள்ளையார் கோவில் ஒன்று உண்டு. அதற்கு அப்புவே பூசை செய்வது வழக்கம். மேற்குப்புற வேலியின் ஒரு மூலையில் ஒரு பெரிய சாகாவரம் பெற்ற புளியமரம் உண்டு. வருடாவருடம்

நிறையப் புளியம்பழம் சொரிவதை அம் மரம் தவறுவதில்லை. அந்தப் புளியமரத்தின் அரைவாசி எங்கள் வளவுக்குள் நிழலையும், நிறையப் புளியம்பழத்தையும் கொடுத்த வண்ணம் இருக்கும். அந்த வேலியிலும் ஒரு கடப்பு. அதன் வழியால் போனால் சுமார் ஐநூறு யார் தூரத்தில் ஒரு பாரியகிணறு. அந்தக்கிணறு ஒன்றுதான் புதுக்குளத்தில் உள்ள நாலு ஐந்து குடும்பங்களுக்கு தண்ணீரைக் கொடுக்குது. அக் கிணறு உட்புறம் செங்கட்டியினாலும், மேற்புறம் சீமெந்தினாலும் கட்டப்பட்டு இருக்கும். நல்ல கருங்காலி மரத்தில் துலாவும், கப்பும் போடப்பட்டு நீண்ட ஆலங்கொடியினைக் கயிறாகப் பாவித்து அதில் வாளி கட்டி, கிணற்றிலிருந்து தண்ணீர் எடுப்பார்கள். கிணற்றுக்கு போகும் வழியின் வலப்புறத்தில், நடேச அண்ணை திருமணமாகித் தனது குடும்ப வாழ்க்கையை ஆரம்பித்திருந்தார். மூத்த அண்ணர் தம்பித்துரை கிராம சேவகர் வேலை கிடைத்தபடியால் புளியங்குளத்துக்குப் போய், தனது மனைவி பிள்ளைகளுடன் வாழ்ந்து வந்தார். சின்ன அண்ணன் திருமணமாகி எங்கள் வீட்டிற்கருகில் வீடுகட்டி, தனது வாழ்க்கையை ஆரம்பித்தார். மூத்த அக்கா கனகு யாழ்ப்பாணத்தில் திருமணம் செய்தபடியால், அத்தானுடன் யாழ்ப்பாணத்தில் தனது வாழ்க்கையை ஆரம்பித்தார். இந்தக் கிணற்றுக்கு சற்று அப்பால் ஏம்பலக் குளம் என்னும் ஒரு சிறிய குளமும், இக் குளத்திற்கும் கிணற்றிற்கும் இடையில், இவ்வூர் மக்களின் காவல் தெய்வமான நரசிங்கர் கோவிலும் உண்டு. கோவில் என்றால் ஏதோ பெரிய கட்டடம் அல்ல. ஒரு சூலம் நடுவில் இருந்தது. அதை சுற்றி வட்டமாக எட்டுக் காவல் தெய்வங்களுக்கு சிறு சிறு கல்லுகள் வைக்கப்பட்டிருக்கும். வடக்கு பக்கத்தில் உள்ள வேலியின் நடுவில் சுமார் ஆறு அடி அகலத்தில் கடப்பு போடப்பட்டு இருந்தது. இருபக்கமும் நல்ல வைரமரத் தூண்கள் நட்டு, அதன் இருபக்கமும் ஒரு கை மொத்தத் தடி போகும் அளவிற்கு துவாரம் இட்டு, அந்தத் துவாரத்திற்குள் நேர்த்தியான தடிகள் போடப்பட்டிருந்தன. ஒரு அடி இடைவெளி அகலத்தில் சுமார் ஐந்து தடிகள் மட்டில் அந்தத் துவாரங்களுக்குள் போடப்பட்டிருக்கும். அதற்குள்ளாலேயே எங்கள் வீட்டிற்கு ஆக்களோ, வண்டில் மாடோ

அல்லது உழவு இயந்திரமோ வந்து போவது வழக்கம். கடப்பின் இருமருங்கிலும் மாட்டுப்பட்டி. கட்டைகள் நடப்பட்டு, இரவில் மாடுகளை அந்தப் பட்டியினுள் உள்ள கட்டைகளில் கயிறுகளால் கட்டி விடுவது வழக்கம். அல்லாவிடில் மாடுகள் போய் இரவில் வயலில் உள்ள பயிர்களை மேய்ந்துவிடும். பட்டியில் மாடுகளை கட்டியிருந்தாந்தான் மாடுகள் பட்டியில் சாணத்தை போடும், என்பதோடு விடயப் பால் கறக்கவும் முடியும். முருகர் குடும்பத்துக்குச் சாணாகம் ஒரு பிரதான வருமானம். பட்டியைக் கடந்தால் கொட்டுப்புளி, சிணுங்குப்புளி, பெரியபுளி என்று ஒரே புளியமரக் கூடலாக இருக்கும். அதில் இருந்து ஒரு ஒடுக்கமான மண் பாதை கனகராயன்குளம் நோக்கிப் போகிறது. கனகராயன்குளம், புதுக்குளத்தில் இருந்து ஒரு கட்டை தூரம். அது கண்டி நோட்டில் புளியங்குளத்திற்கும், மாங்குளத்திற்கும் சரிநடுவில் அமைந்திருக்கிறது. பள்ளிக்கூடம், கடை, பிரயாணம் என்பவற்றிற்கு புதுக்குளத்தாக்கள் கனகராயன்குளந்தான் போக வேண்டும். கனகராயன்குளத்தில் இருந்த குடிகளில் பலர் அப்பு, ஆச்சியின் குடும்பத்திற்கு சொந்தக்காரர்கள்தான். ஆனால் அவர்களுக்குள் சிலர் தம்மை நல்ல சாதியென்று தம்பட்டம் அடித்துக் கொள்வார்கள். புதுக்குளத்தாரைக், கரையார் என்றும் அடக்கிச் சொல்லி, தம்மை சாதியில் உயர்த்திக் கொள்வது அந்த அறிவிலிகளின் பொழுதுபோக்கு. ஆனால் அதே சாதி பேசுகின்ற சாதி மான்கள் இரவாகிவிட்டால், அவர்களே தாழ்த்திக் கதைக்கின்ற நளம், பள் என்று ஒதுக்கிவிட்டவர்களிடம் போய் நல்லாச் சாராயம் குடித்து கொஞ்சிக் குலாவி பின்னர் காறாப்பிச்சுத் துப்பித் துப்பி தமது வீட்டிற்கு வந்து படுத்து விடுவார்கள். விடிந்ததும் அவர்கள் நல்ல மனிதர்கள். சாதிமான்கள். புதுக்குளத்தில் முன்பு ஒரு கரையாரக் குடும்பம் இருந்தது. அக்குடும்பம் பின்னர் அழிந்துவிட்டது. இதனால் இக் குளத்தை முன்னர் கரையார் புதுக்குளம் என்று கூறுவதாகக் கதையுண்டு. பின்னர் அப்பு குடும்பம் போய், அங்கு குடியமர்ந்த பின் அப்புவின் குடும்பத்தையும் கரையார் என்று அச் சாதிமான்கள் கூறத்தொடங்கி விட்டார்கள். ஆனால் இப்படிக்கரையார் என்று கூறுபவர்கள் அனைவரும், குறிப்பாக

ஆச்சியினதும் இரத்த உறவினர்கள். சாதிப் பாகுபாடு பேசுவதே அறிவிலித்தனம். ஆனால் இவர்கள் பேசுகின்ற சாதி வக்கிர புத்தியின் பிற்போக்குத்தனம். இவ்வாறு அவர்கள் அப்பு குடும்பத்தைக் கரையார் என்று கூறி, அந்த இரு சிறு கிராமங்களையும் இரண்டாகப் பிரித்ததின் அடிப்படைக் காரணம் உள்ளூர் அரசியல். நடைபெறப்போகும் கிராமசபைத் தேர்தலில், போட்டியிட எமது படையிலிருந்து தேர்தல் களத்தில் எனது நடேச அண்ணரும் நின்றார். புதுக்குளத்தாரை எமது கிராமசபைத் தலைவராக்குவதா? என்ற பிற்போக்குக் கொள்கையாகும். ஒட்டுமொத்தமாக கனகராயன்குளத்து மக்கள் எல்லோரையும் சொல்ல முடியாது. குடும்பிக்கரை தருமர் அப்பா, வீ.இராசையா, தபால்காரர் பஞ்சாட்சரம் போன்றோரே இதன் சூத்திரதாரிகள் என்பது எல்லோரும் அறிந்த விசயம்.

கனகராயன் குளத்துக்குப் போகும் வழியிந்தான் கொப்பு நேரிப்பாதை என்று ஒன்று வரும். இதன் வழியாக சுமார் ஒரு மைல் தூரம் போனால் புதுக்குளம் ரெயில் பாதை வரும். அங்குள்ள காங்கியிந்தான் அப்பு சாவிக்காரனாக பிரித்தானியர் ஆட்சிக் காலங்களில் வேலை செய்ய ஆரம்பித்தார். எங்கள் வீட்டிற்குக் கிழக்குப் புறமாக உள்ள வயல் வெளிகளினூடாகவும் ரயில் பாதைக்கும், காங்கிக்கும் போக முடியும். சரியான காட்டுப்பாதை. ஆனால் வெகு குறுகிய தூரம். அதனால் அப்பு இந்தக் காட்டுப் பாதையாற்தான் வேலைக்குப் போய்வருவது வழக்கம். அவரின் இரட்டைக்குழல் பதினாறாம் நம்பர் துவக்கும், கறுவல், வீமன், சூரன் நாய்களுமே அவரின் காவல் தெய்வங்கள்.

முகட்டைப் பார்த்தவண்ணம் படுத்திருந்த எனக்கு நாய்களின் அனுங்கல், முனங்கல் சத்தங்கள் கேட்கின்றன. கிழக்குப் பக்கமாக இருந்த கடப்பு ஓரத்தில் கறுவல் நாயின் முனங்கல் சத்தம் மிகக் கடுமையாகக் கேட்கிறது. பண்டி அல்லது வேறு மிருகங்கள் வந்திருந்தால் நாய்கள் குலைத்திருக்கும். எனவே அவை மிருகங்களாய் இருக்காது என்று நான் யோசிக்கின்றேன். பல தரப்பட்ட யோசனைகள் எனது

தலையைப் போட்டுக் குடைகின்றன. முற்றத்தில் நின்ற வேப்பமரத்தில் உமிப்புறாக்களின் இடிபாடுகள் வழமைபோல் கேட்கின்றன. இன்னமும் விடிய அதிக நேரம் இருக்கிறது என நினைத்த வண்ணம் இன்னும் கொஞ்ச நேரம் பார்ப்பம் என்றவாறு மெல்லச் சரிந்து கிடக்க நான் முயற்சிக்கின்றேன். எங்கோ தூரத்தில் கோழி கூவும் சத்தம் போல் எனக்குக் கேட்டது. அவ்வாறே நினைக்கும் பொழுதே வீட்டிற்கு சற்றுப் பின்புறமாக இருந்த கோழிக்கூட்டில் இருந்த கோழியும் கூவத் தொடங்கியது. சாமக்கோழி கூவுகிறது, எனவே இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் பலப்பத்தி விடிந்துவிடும் என்று எண்ணியவாறு சரிந்து படுக்கின்றேன்.

முற்றத்தில் நிற்கும் வேப்பமரத்தில் உமிப்புறாக்கள் வந்து, பட்ட கொப்புக்களில் இரவு நேரத்தில் சேர்க்கையாகி விடும். அடைக்கலக் குருவி, கிளி, பனைமோறன், மைனா போன்ற பறவைகளும் சேர்க்கைக்கு வந்து அந்த வேப்பமரத்தில் இருப்பது வழக்கம். உமிப்புறாக்கள் புத்திசாலித்தனமானவை. பாம்பு, மரநாய் போன்றவை இந்தப் பறவைகளை இரவில் சென்று பிடித்துத் தின்றுவிடும். பச்சை மரக் கொப்புக்களில் இப்பிராணிகள் தவண்டு போகும்போது, பறவைகளுக்கு சத்தம் கேட்காது. அதனால் பிராணிகள் பறவைகளை இலகுவாகப் பிடித்து விடும். ஆனால் பட்ட கொப்புக்களில், இப்பிராணிகள் தவழும் போது அவைகளின் சத்தம் மற மற என்று கேட்கும். இதனால் புறாக்கள் எழுந்து பறந்திருங்கள். ஒன்றை ஒன்று பிடித்துத் தின்று வாழும் இந்த உலகில் தற்பாதுகாப்பு என்பது எவ்வளவு அவசியமானது. ஒரு தனி மனிதனின் அல்லது ஒரு தனி இனத்தின் தற்பாதுகாப்பு, இன்னொருவரிடமோ அல்லது இன்னொரு இனத்திடமோ தங்கி இருக்கக் கூடாது. தற்காப்பு என்பது தமது உடமையாக இருக்க வேண்டும். தாமே வகுத்துக்கொள்ள வேண்டும். என்பது இந்த உமிப்புறாக்களுக்கே தெரிந்திருக்கிறது போலும். ஆனால் மானிடர்க்கு?.

இந்தப் பறவைகள் எல்லாம் இரவிரவாக இந்த வேப்பமரத்தில் இருந்து முத்தம் முழுக்க எச்சம் போட்டு விடும். முத்தம் கூட்டும் போது ஒவ்வொரு காலையும் அன்னக்கா ஒரே பேச்சுத்தான். 'இந்த மரத்தை ஆச்சி ஏன்தான் தறிக்காமல் வைத்திருக்கிறா. இந்த பாழ்பட்ட குருவிகள் எல்லாம் வந்து இருந்து பீச்சிப்போட்டு போயிடுங்கள். எனக்கு முத்தம் கூட்ட எவ்வளவு கஸ்ரமாக இருக்கு' என்று புறுபுறுப்பார். 'மோன அந்த மரத்தை அப்பிடிச் சொல்லாத. அந்த மரம் எவ்வளவு பிரயோசனம். பேய், பிசாசுகள் ஒன்றும் வீட்டுக்குக் கிட்ட வராது, வேப்பமரம் முத்தத்தில் நிண்டால். அதோட நான், வேப்பம் பட்டை, வேப்பம் குழைக்கு காட்டுக்குத்தான் போகவேணும் பிள்ளைப் பெறுக்களுக்கு' என்று ஆச்சி சொல்ல, 'சும்மா விசர்க்கதை பேசாதையனை ஆச்சி. பேயும், பிசாசும். பட்டிக்கிழவனும், நரசிங்கரும் இருக்கேக்க எங்களுக்கென்ன பேய் பிசாசுப் பயம்' என்று பதிலுக்கு அன்னக்கா கூறினார், ஆச்சியும் 'அதுசரி மோன' என்று அன்னக்காவை சமாதானப்படுத்துவது வழக்கமாகி விட்டது.

ஆச்சியும் கூறுவதில் ஏதோ வகையில் உண்மை இருக்கிறது. எடுத்துக் கொண்ட உதாரணங்கள்தான் உண்மைகளுக்கு மாறாக இருக்கிறது. ஆனால் அவர்கள் இருவரும் வைத்திருக்கின்ற நம்பிக்கைகள் உண்மைத் தன்மை வாய்ந்தவை. வேப்ப மரத்தில் ஒரு நோய் எதிர்ப்பு சக்தி இருக்கிறது. இதனால் வேப்பமரத்தை அண்மித்த பகுதிகளுக்கு கெட்ட கிருமிகள் நெருங்கமாட்டாது. இதனால் வருத்தங்களிலிருந்து தப்பிக் கொள்ளலாம். பேய் பிசாசுகளினாற்தான் வருத்தம் வருகிறது என்ற ஆச்சியின் மூடநம்பிக்கை காலகாலமாகப் பேசப்பட்டு வந்த ஒரு செய்தி. கெட்ட கிருமிகள், தொற்று நோய்கள் என்றால் ஆச்சி போன்ற பாமர மக்களுக்கு விளங்குவதில் கஸ்டம் உண்டு. எனவே வேப்பமரத்தின் நன்மையைப் புரிந்து கொண்ட பாமர மக்களுக்கு, வேப்பமரத்தின் தேவையை உணர்த்த வேப்பமரம் இருந்தால் பேய் பிசாசு அணுகாது என்று கூறிச் சென்றதால், வேப்பமரத்தைக் கட்டாயமாக வளர்க்க ஆவன

செய்திருக்கிறார்கள். எனவே ஆச்சி சொன்னதில் ஏதோ வகையில் யதார்த்தம் இருக்கிறது. கடவுள் நம்பிக்கை என்பதும், யதார்த்தம் சம்பந்தப்பட்டதுதான். எப்பொழுது நாம் உள்ளதை உள்ளபடி சரியாக உணர்கின்றோமோ அது மெய்யாகி விடுகின்றது. அப்படிக்கற்ற அன்னக்காவின் உள்ளத்தில் இருக்கும் இறை நம்பிக்கையானது உண்மை, யதார்த்தம் என்பவற்றின் பிரதிபிம்பங்களாகும்.

இரவில் சேர்க்கையின் பொருட்டு பட்டமரக் கொப்புக்களில் அமர்ந்து கொண்ட உமிப்புறாக்களுக்கு அதிகாலை நேரம், மெல்லிய தென்றல் காற்று, அப்புறாக்களின் விரகதாபங்களை மெல்ல வருடிவிட்டது போலும். பெண் புறாவை நோக்கி ஆண்புறாக்கள் மெல்ல மெல்ல நெருங்கி அண்டிக் கொள்ள முயல்கின்றன. நெருக்கடியின் பொருட்டும், அவசரம், ஆதங்கத்தின் பொருட்டும் ஒன்றை ஒன்று தள்ளிவிட்டு வரிசைக்கும், நெரிசலுக்கும், கூடலுக்கும் முந்துகின்றன. வேப்பமரத்திலிருந்து ஓரிரு சத்தங்கள் மட்டும் கேட்ட என் காதுகளுக்கு கூடுதலான சத்தங்கள் கேட்கின்றன. உமிப்புறாக்கள் போடும் சத்தம் பொழுது இன்னும் கொஞ்சத்தில் விடிந்து விடும் என்று எண்ணியவாறு, மேலும் மறுபுறம் புரண்டு கொள்கிறேன். கோழிகளும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக கூவத் தொடங்குகின்றன.

அதி தூரத்தில் இருந்து ஆட்காட்டிகள் போட்ட அட்டகாசக் கூச்சலில் வீட்டுக்கருகாமையில் உள்ள ஆட்காட்டிக் குருவிகளும் வாயை அகலவிரித்து அலறின. எனக்கு மனம் நெருடிக்கெண்டது. ஏதோ இந்த அதிகாலை வேளையில், யாரோ ஆட்கள் திரிகிறார்கள் என்று நினைக்கிறேன். காகங்களும் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக கரைகிற சத்தம் எனது காதுகளில் விழத் தவறவில்லை. சரி, இனி அனேகமாக பலப்பத்தி விடிகிற நேரமாகிறது என்று எண்ணியவாறு நான், படுக்கையில் புரண்டு நிமிர்ந்து நேராக முகட்டைப் பார்த்த வண்ணம் எழும்பத் தயாரானேன். காகங்கள், கா கா எனக் கரைந்து காலைச் செய்திகள் சொல்ல ஆரம்பித்து விட்டன. சேவல்களும்

சிறகடித்துக் கொண்டு தம் சேவைகளை ஆரம்பித்தன. வேப்பமரத்துப் பறவைகள் தம் சிறகுப் போர்வைகளை உதறி மடிக்கும் சத்தங்கள் கேட்கின்றன. உமிழ்புறாக்கள் ஊடலும், ஊடலின் பின் கூடலும் முடிவுற்ற திருப்தியின் மகிழ்ச்சியால் ஆரவாரம் செய்கின்றன. வேலியில் இருந்த முள்முருக்கு மரத்தின் பூக்களை பதம்பார்க்க மைனாக்கள் சிறகடித்து பறந்து வரும் ஆரவாரங்கள் கேட்கின்றன. பூத்துக் குலுங்கி பிஞ்சும், காயுமாக இருந்த பாரிய புளியமரத்துக் கிளைகளில் பூங்குடியன் குருவிகள் திரள் திரளாக வந்து கீச்சிட்டுக் கத்தி மொய்த்துக் கொள்வது கேட்கிறது. கொட்டு மரத்துப் புளியின் அப்பால் இருந்த அத்திமரத்தில் பஞ்சைப்புறாக்களும், பச்சைக்கிளிகளும், பனமோறன் பறவைகளும், எக்கட்டியன் பறவைகளும், மரஅணில்களும் ஏற்கனவே தாம் முந்திவிட்டோம் என்பதை பறைசாற்றுகின்றன. இடையிடை பட்டியில் கட்டப்பட்டிருந்த மாடுகளின் அசைவுகளும் எனது காதுகளில் விழுகின்றன. எண்ணெயை முற்றாகக் குடித்துவிட்ட மயக்கத்தில் கைவிளக்கும், தன் கண்களை மூடிக் கொண்டது. வீட்டுக்குள் இருந்த வெளிச்சத்தை இருள் கெளவிக் கொண்டது. இருட்டில் இருந்து வெளிச்சத்தைப் பார்ப்பது எவ்வளவு சுகமானது. எனது அகலவிரிந்த கண்கள், கதவுத் திறப்பின் ஓட்டைவழியே பார்வையை வெளியே செலுத்துகின்றன. பலப்பத்தி விடிந்துவிட்டது. காற்றில் கலந்து கதவுத் துவாரங்களைப் பிச்சுக்கொண்டு, என் மூக்கில் வட்டம் போட்ட அந்த நாற்றம் இப்போ அருகிவிட்டதுபோல் நான் உணர்கிறேன். நாற்றம் நின்று விட்டது அல்லது அதற்கு எனது மூக்கு பழகிவிட்டதோ தெரியவில்லை. படுக்கையை விட்டு எழும்பிய நான் சீ ஒன்றும் நடந்திருக்காது என்று எண்ணியவாறு, மற்றவர்களைக் குழப்பாதவாறு மெதுவாக எழுந்து சென்று, கதவைத் திறக்கின்றேன்.

அதிரச்சி அடைந்தவனாகத் திறந்த கதவை முழுதாக திறக்காது, கதவில் பிடித்தபடி என் உடல் நடுக்கத்தை தடுக்க முயற்சிக்கின்றேன். நான் சிறு பயலாக இருந்தாலும், மிகவும் துணிச்சலும் சாதூர்யமும்

மிக்கவன் என்று, எனது ஆசிரியர்கள் கூறுவார்கள். சத்தம் போட்டால் ஆச்சி அக்கா எல்லோரும் முழித்து விடுவினம் என்று எண்ணியவாறு, அரைகுறையாகத் திறந்த கதவினுடாக மெல்லக் காலை எடுத்து கூடத்திற்குள் வைக்கின்றேன். என்னால் நம்ப முடியவில்லை. அப்புச்சி சாமத்தில் வந்து எங்களையெல்லாம் எழுப்பாது கூடத்தில் வெறும் நிலத்தில் படுத்திருக்கிறார். இந்த கெட்ட நாய்கள் கூடவா குலைக்கவில்லை. அதுகள் அப்புச்சியைக் கண்டால் வாலையத்தான் ஆட்டும். குலைக்காதுகள். தன் எசமானில் அவ்வளவு விசுவாசம் என்று மனதிற்குள் நினைத்தேன். மறுகணம் அப்புச்சி இப்படி ஒருநாளும் இதுவரை சாமத்தில் வந்ததில்லை. போன கிழமைதானே வேலைக்கு போனவர். போனால் இரண்டு கிழமை வேலை செய்துபோட்டு, சம்பளம் எடுத்து எல்லோருக்கும் சாமான் வேண்டி அனுப்பிவிட்டல்லவோ பின்னேரம் போல் நெடுக வருவார். எனக்குள்ளே நினைக்கிறேன். கறுவலும், வீமனும், கூரனும் அப்புவின்தலைமாட்டிற்கு வெளியே உள்ள திண்ணை அருகில் கிடந்தவாறு, என்னைப் பார்த்து வாலைய ஆட்டி அனுங்குகின்றன. தன் எசமானுக்கு யாரோ தீங்கு செய்துவிட்டார்கள் என்று மூன்று நாய்களும் நினைப்பதுபோல் எனக்குப்பட்டது. மெல்ல நெருங்கி அப்புவுக்கு கிட்டப் போகின்றேன். முன்பு எனது மூக்கைத் தொட்ட மணம் மீண்டும் என் மூக்கைத் துளைக்கிறது. என்ன அப்புவுக்கு சுகமில்லையோ! என்று எண்ணியவனாக, விடிந்தும் விடியாததுமாக அதிகாலையப் பொழுதில் என் அப்புவை கூர்ந்து பார்க்கின்றேன். தலையை திண்ணைச் சுவரில் வைத்தபடி கால்களை ஒன்றுக்கு மேல் ஒன்றாக போட்டபடி, நாலு முளம் வேட்டி மட்டும் அரையில் கட்டியபடி, வலக்கையை மடித்து திண்ணைமேல் வைத்து தலைக்கு அணையாக்கிக்கொண்டு, பற்றியெரிந்து பாதியில் நூர்ந்துவிட்ட சுருட்டை இடக்கையின் இரண்டு விரல்களும் கவ்விக் கொள்ள, அப்பு குறட்டை விட்டவாறு அசந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தார்.

எனக்கு ஆச்சரியம். என்ன அப்புச்சியின் காங்கிக் கோட்டை காணவில்லை. துவக்கும், கோடாரியும் மூலைக்கப்பில் திண்ணையோடு சாத்தப்பட்டிருந்தன. அப்புச்சியின் உடல் ஏன் இப்பிடி மணக்குது. ஒருநாளும் இப்பிடி மணக்கிறேல்ல. ஒவ்வொரு நாளும் வேலைவிட்டு வந்தவுடன் குளிரோ, மழையோ, இரவோ, நடுச்சாமமோ குளித்துச் சாமி கும்பிட்டு திருநீற்றை நெற்றியிலும், நெஞ்சிலும், கைகளின் மூன்று விரல்களால்பூசி, தேவாரம்பாடிவிட்டல்லோ மற்ற வேலை பார்க்கின்றவர். அப்புச்சிக்கு இன்று மட்டும் என்ன நடந்ததோ தெரியவில்லை. இன்று விடியற் காலையில் எனக்கு அப்புவில் இருந்து வந்த மணத்தையும், அவர் கிடந்த கோலத்தையும் எதிர்கொள்ள நேர்ந்தது.

அப்புச்சி, நடுத்தர உயரமுள்ள நல்ல இறுக்கமான, கட்டுமஸ்தான தோற்றமுள்ளவர். நல்ல அழகான, வசீகரமான சிரித்தமுகம், கோபமே வராத அப்பிராணி. கடவுள் பக்தி நிறைந்தவர், பிள்ளைகளில் உயிரையே வைத்திருப்பவர். ஒருநாள் கூட தன் பிள்ளைகளையோ, மனைவியையோ கையாற்றதன்னும் தொட்டு அடித்திருக்கமாட்டார். அவர் கைகள், அரவணைக்கும் அன்புக் கரங்கள். அள்ளி அள்ளி மற்றவர்களுக்குக் கொடுக்கும் விரிந்த கைகள். அறுபது வயதுகளைத் தாண்டியிருப்பார். ஆனால் அவரை பார்த்தால் ஐம்பது வயதைக் கடந்தவர் என்றுகூடச் சொல்ல முடியாது. அவ்வளவு திடகாத்திரமான உடம்பு. நடந்து நடந்து இரும்பாகிவிட்ட கால்களில் காட்டு முள்ளுக் கூட ஏற மறுக்கும். உழைத்து உழைத்து மரத்துப்போன கைகள் கரடுமுரடாக இருக்கும். ஏன் கொடுத்துக் கொடுத்து கண்டிப்போன கைகள் என்றுகூடச் சொன்னால் பொருந்தும்.

அப்புக்கு கிட்ட போன நான், அருகில் அமைதியாக அமருகின்றேன். அமர்ந்ததும் பதறிப்போனேன். என்ன இது அப்புவின் மண்டையில் அடிபட்டு ரத்தம் வந்திருக்கு. எனது மனம் பதறுகின்றது. ஆனால் நான் சத்தம் போடவில்லை. மற்றவர்களை எழுப்ப நான் விரும்பவில்லை. சற்று விடிந்து விட்டதினால் எனக்கு இப்போது தெளிவாகப் பார்க்கக் கூடியதாக

இருந்தது. கைகள் இரண்டிலும் முள்ளோ, கம்பியோ கீறிக்கிழித்து இரத்தம் வடிந்து வற்றிக் காய்ந்திருப்பதையும் பார்த்து, நான் துடி துடித்தேன். மீண்டும், மீண்டும் எனக்குள்ளேயே கேட்கிறேன். அப்புச்சிக்கு என்ன நடந்தது. ஒரு காலுக்கு மேல் போட்டிருந்த மற்ற காலிலும் இரத்தம் சிதறி ஓடிக் காய்ந்து கறள்கட்டி இருந்தது. மற்றக்காலிலும் இரத்தக் காயங்கள். இதற்கு மேல் என்னால் பொறுக்க முடியவில்லை. மூன்று நாய்களும் வாலை ஆட்டி ஆட்டி, முனங்கிய வண்ணம் அங்கும் இங்குமாக அப்புவை சுற்றிச் சுற்றி வட்டமிட்டன.

‘அப்புச்சி, அப்புச்சி’ என்று நான் அப்புவை மெல்ல எழுப்புகின்றேன். நல்ல அலுப்பில், அகோர வேதனையில் படுத்துத் தூங்கிய அப்புக்கு, நான் மெல்லக் கூப்பிடும் சத்தம் ஏதோ தொலைவாகக் கேட்டதுபோல் இருந்திருக்கவேண்டும். அத்தோடு அப்புக்கு காது கேட்பதுவும் கொஞ்சம் குறைவு. அப்பு, அப்பு என்று கூப்பிட்டதுக்கு மெல்ல இயக்கமற்றவராக அவர் நித்திரையில் ‘ம், ம்’ என்கிறது எனக்கு கேட்கிறது. எனக்கு மேலும் பொறுமையில்லை. அப்புச்சி, அப்புச்சி எழும்புங்கோ என்று மெல்ல நாடியில் கையை வைத்து எழுப்புகின்றேன். அப்புக்கு சுயநினைவு வரவே, மெல்லக் கண்களைத் திறந்து, ‘ஆருது’ என்றவாறு, ‘அட சின்னத்தம்பியே! என்ன மோன, இவ்வளவு வெள்ளை எழும்பிட்டாய்’ என்று அப்பு கூறி முடிப்பதற்குள், எனது கண்களிலிருந்து, கண்ணீர்த் துளிகள் அப்புவின முகத்தில் சொரிந்தன. அதை உணர்ந்தவராய் ‘என்ன மோன, ஏன் அழுகிறாய், சுகமில்லையே?’ என்றார். ‘இல்லை அப்பு, என்ன உங்களுக்கு தலையிலும், கை கால்கள் எல்லாமும் இரத்தக் காயமாக இருக்கு. என்னப்பு இதெல்லாம்’ என்று பதற்றத்துடன் நான் அப்புவை கேட்டேன். ‘அட கோதாரி இரத்தம் வந்திருக்கோ. இருட்டுக்க எனக்கு ஒன்றும் தெரியேல்ல’ என்றார் அப்பு. ‘என்னப்பு நடந்தது’, என்று நான் மீண்டும் கேட்டேன். ‘அது ஒண்டுமில்ல மோன. இராத்திரி உங்க காங்கியில் பிரச்சினை’ என்றார். ‘என்ன பிரச்சினை அப்பு. உங்களுக்கு யாரும் அடிச்சவையே’. ‘சீ’ எனக்கார் மோன அடிக்கிறது’.

நல்லாக பலப்பத்தி விடிந்து விட்டது. கூடத்தில் கதைக்கும் சத்தம் கேட்டு, ஆச்சி எழும்பிய சத்தம் எனக்குக் கேட்டது. 'சின்னத்தம்பி, சின்னத்தம்பி என்று கூப்பிட்டவாறு ஆச்சி, மேலும் கொஞ்சம் கதவை அகலத் திறந்து வெளியில் பார்த்தவாறு 'எட இவர் வந்திட்டார். எப்ப வந்தவர் மோன' என்று என்னைக் கேட்டுக்கொண்டு, குலைந்த தலைமுடியை கையில் சுறுட்டி கொண்டை போட்டவாறு ஆச்சி வெளியில் வர, நான் விக்கி விக்கி அழுகிறேன். நான் ஒரு நாளும் அழுமாட்டேன். 'என்னடா மோன நடந்தது' என்று என்னைப் பார்த்து கேட்ட ஆச்சி, தன் கணவனின் உடல் நிலையைப் பார்த்த போது 'சடவன்குளத்து ஆதி ஐயனே, என்னனை உனக்கு நடந்தது' என்று அலறுகின்றார். ஆச்சியின் அலறல் கேட்ட அன்னக்கா தலைவிரி கோலமாக எழுந்து ஓடி வந்து 'என்றை அப்புச்சி' என்று அப்புவின் நெஞ்சின் மேல் விழுந்தாள். அப்பு என்றால் அன்னக்காக்கு உயிர். அப்புதான் அவளின் ஏகபோகச் சொத்து. இத்தனை ஆரவாரத்துக்குள்ளும் பெரியதம்பி அண்ணாவும், பாய்க்கியக்காவும், மகேசக்காவும் எழும்பவே இல்லை. அவர்கள் எழும்பமாட்டார்கள். அவர்கள் அப்படித்தான். அப்பு ஒன்றும் நடக்காதவர் போல், 'ஏன் மோன இப்ப அழுகிறாய். என்ன நடந்தது' என்று கேட்டார். அன்னக்காக்கு, அப்புவில் படிந்திருந்த இரத்தக் காயங்களைப் பார்க்கப் பொறுக்க முடியவில்லை. ஆச்சி 'என்னனை நடந்தது' என்று மீண்டும் மீண்டும் கேட்க, அன்னக்கா அழும் சத்தத்தில் அப்புவால் ஒன்றும் பேச முடியவில்லை. 'அன்னக்கா கொஞ்சம் பொறுங்கோ, அப்புட்ட கேட்பம் என்ன நடந்தது என்று' நான் அக்காவின் முகத்தை என் கைகளால் தூக்கி நிமிர்த்தினேன். ஆச்சி 'பொறடி மோன அழாத, முதல் என்னெண்டு கேப்பம்' என்றாள். அன்னக்கா ஒருவாறு தன் அழுகையை நிறுத்தி, அப்புவின் மண்டையில் அடிபட்ட காயத்தைத் தன் கைகளால் தடவுகின்றாள். 'அட பொறு, நோகுது மோன. இப்பவிடு, சுடுதண்ணி வைச்ச குளிக்க எல்லாம் சரி ஆகிடும்' என்கிறார் அப்பு. 'சரி என்னனை சொல்லணை, என்ன நடந்ததென', ஆச்சி புருசனின் கைகளை பிடித்து மீண்டும் கேட்கிறாள். 'அது ஒண்டுமில்லை, ராத்திரி காங்கியில பிரச்சினை' என்றார் அப்பு. 'என்ன பிரச்சினையென

கொஞ்சம் விபரமா சொல்லுங்கோ' என்கிறாள் ஆச்சி. நான் அப்புவிள் வாயை உன்னிப்பாகக் கவனித்தவாறு அருகில் இருந்து கொண்டேன். அப்பு எழுந்திருக்க முயற்சி செய்கின்றார். அன்னக்கா அப்புவை மெல்ல இரண்டு கைகளாலும், அவர் பின்புறமாக தாங்கிப்பிடித்து எழும்ப உதவி செய்கின்றாள். 'மோன அந்த நெருப்புப் பெட்டிய ஒருக்கா கொண்டுவா மோன' என அன்பாக அன்னத்திடம் கூற, அன்னக்கா எழுந்து வீட்டுக்குள் போகின்றாள். எனக்கு மூத்திரம் முடுக்கிக்கொண்டு வந்தது. அவசரமாக எழும்பி வயற்பக்கமாக உள்ள முள்வேலிக் கரைக்குப் போய், என் கடமையை நிறைவேற்றினேன். அப்போது முள் வேலிகள் இழுத்துப் பிய்க்கப்பட்டு, பின்னர் மூடப்பட்டிருப்பதை என்னால் கண்டுகொள்ள முடிந்தது. உத்து முள் வேலிக்குள் பார்க்கிறேன். உள்ளே இரண்டு றங்குப் பெட்டிகள், கோடாலி, கத்தி, இரண்டு, சாக்குப் பொட்டலம் என்பன வைக்கப்பட்டு முட் செடிகளால் இழுத்து மூடப்பட்டிருந்தன. என்ன அப்புச்சி என்கேயோ களவு எடுத்துக் கொண்டு வந்து இந்த சாமான்களை வேலிக்குள்ள இரவோடு இரவாக ஒழிந்து வைத்திருக்கின்றாரோ என்று ஒரு கணம் திணறிப்போனேன். சீ சீ, அப்பு ஒருநாளும் உந்த கெட்ட வேலைகள் கடசிவந்தாலும் செய்யமாட்டார், என்று எண்ணிக்கொண்டு மூத்திரம் பெய்து முடித்ததும் அப்புவிடம் ஓடி வருகிறேன். அப்பு குறையன் சுறுட்டை வாயில் வைத்து, நெருப்புக் குச்சியை எடுத்து பெட்டியின் கரையில் தட்டி இரண்டு கைகளாலும் பொத்திக்கொண்டு பற்றவைத்து, நெருப்புக் குச்சியை நூத்து எறிந்து விட்டு, பக் பக் என்று இழுத்து இரண்டு புகைவிட்டு விட்டு 'அப்பாடா' என்று பெருமூச்சு விட்டார்.

ஆச்சி, அன்னக்கா, நான் மூவரும் அப்புவை சுற்றி இருக்க, பாய்க்கியக்காவும் எழும்பி வந்து வாசல் நிலையில் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு எதுவும் அறியாதவராய் பிரமையிடித்தவர் போல், எல்லோரையும் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தார். பெரியதம்பி இன்னும் இந்த உலகத்தில் இல்லை. நித்திரை என்றால் அவனுக்கு வேறொன்றும்

தேவையில்லை. பெருமூச்சுவிட்ட அப்பு மீண்டும் ஒரு புகையை இழுத்துவிட்டுவிட்டு 'கொழும்பில ஓதோ பிரச்சினையாம்' என்றார். 'கொழும்பில என்ன' என்று ஆச்சி திரும்பவும் கேட்டார். 'என்ன கோதாரியோ தெரியாது, சிங்களவர் தமிழர்களை அடித்து வெட்டிக் கொண்டு திரியிறாங்களாம், தமிழ் மக்களின் வீடுகளை எரிச்சுப் போட்டான்களாம்' என்றார் அப்பு. எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. கொழும்பு, சிங்களவர், தமிழர் என்ற சொற்களை மட்டுந்தான் நான் காங்கியில் வேலை செய்யும் ஆட்கள் கதைக்கும்போது கேட்டு இருக்கிறேன். ஆனால் அது பற்றிய விளக்கம் ஒன்றும் எனக்கு தெரியாது. ஏன், அப்புவிற்கோ ஆச்சிக்கோ இதுபற்றி ஒன்றும் தெரியாது. 'ஏனண, சிங்களவர் தமிழர்களை அடிக்கினம்' என்று ஆச்சி மீண்டும் கேட்டார். 'எனக்கு ஒரு கோதாரியும் விளங்கேல்ல, ஓதோ மொழிப் பிரச்சினை என்று இராசதுரை சொல்றார்' அப்பு சொல்லி முடித்து விட்டு மீண்டும் சுறுட்டை வாயில் வைத்துவிட்டு பக் பக் என்று இரண்டு புகை விட்டார். அதுக்கு காங்கியில் 'என்ன நடந்தது' என்று அன்னக்கா அப்புவை கேட்டாள். 'நேற்றுப் பின்னேரம் துரைமார் பம்டக்கில வந்து ஒருதரும் வேலைக்கு போக வேண்டாம் என்றும், சாவியனை அறைக்குள் வைத்து பூட்டுங்கோ என்றும், கங்காணியும் சாவிக்காரனும் மட்டும் நில்லுங்கோ, மற்ற ஆட்கள் எல்லோரும் வீட்டுக்கு போய்விடுங்கோ' என்று கூறினர். 'பேந்து காங்கியில் வேலை செய்த சிங்கள ஆட்களை, அன்று பின்னேரமே வந்த கரிக் கோச்சியை மறித்து, அதில் அவர்களை ஏற்றி அனுராதபுரப்பக்கம் அனுப்பிப்போட்டு, குருக்கள்குளம் காங்கிப் பக்கம் போட்டார்கள். காங்கியில் கொஞ்ச யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ் ஆக்களும் வேலை செய்தவ. அவங்களை மாங்குளத்துக்கு நடந்து வரச் சொல்லிப்போட்டும், போயிருந்தார்கள். அப்ப நானும், கங்காணி இராசதுரையுந்தான் காங்கில இருந்தம். ஒரு பத்து மணி இருக்கும் ஒரு ஏளெட்டுப்பேர் நடந்து கத்தி, கோடாலியோடு வந்தார்கள். வந்து, 'சிங்களவர் யாரும் இருக்கிறார்களோ?' என்று கேட்டினம். நாங்கள்

சொன்னம் 'அவங்களை எல்லாம் துரைமார் அனுப்பிப்போட்டார்கள்' என்று. 'அவங்களை ஏன் கொல்லாமல் விட்டு விட்டீர்கள் என்று எங்களை பேசினவங்கள். நாங்கள் இரண்டு பேரும் ஒண்டும் பேசவில்லை'.

கொஞ்ச நேரம் அதில் நின்று பீடியைப் பத்தவைத்துக் குடித்துவிட்டு, பின்னர் எங்களிடம் வந்து 'எது எது சிங்களவரிட அறை' என்று வந்து காட்டுங்கோ எண்டாங்கள். அப்புவும், கங்காணியாரும் சொன்னார்கள். 'தம்பிமாரே! நாங்கள் இரண்டு பேரும் தான் இந்தக் காங்கிக்கு பொறுப்பு. ஏதும் நடந்தால் எங்கட வேலைக்கு பின்பு பிரச்சினை' என்று. 'டேய் உவங்களோட என்ன கதை, வாருங்கோடா இங்க', என்று தூரத்தில் நின்ற ஒருவன், கங்காணியாரோடு கதைத்த ஆட்களைக் கூப்பிட்டான். எல்லோரும் கொண்டுவந்த கோடாலியால், கட்டிடத்தில் இருந்த ஒவ்வொரு தனித்தனியான அறைகளின் கதவுகளையும் உடைத்தாங்கள். கங்காணியாரின் அறையும், என்ர அறையும், கென்டி என்ற சிங்களவன் அறையும் பக்கத்தில் பக்கத்தில் இருந்தன. அதால அவங்கள் மற்ற அறைகளை உடைத்து உள்ளுக்குப் போய் அங்க கிடந்த சாமான்களை எல்லாம் எடுத்தாங்கள். இராசதுரையர் சொன்னார், 'முருகர் நாங்கள் பேசாமல் இருப்பம். நாங்கள் உதில தலையிட்டால் உவங்கள் எங்களையும் முடித்து போடுவாங்கள்'. அதற்கு அப்பு சொன்னார் 'இது ஒரு அநியாயமான வேலை, அவங்கள் எல்லோரும் எங்களோடு எவ்வளவு நல்லாப் பழகுவாங்கள், அவங்கள் திரும்பி வந்தால் அவங்கட முகத்தில் எப்பிடி முழிக்கிறது' என்று. அப்புவுக்கு கோவம் வருவதே இல்லை. ஆனால் வந்தால் அது காடு கொள்ளாது என்று கங்காணியாருக்குத் தெரியும். 'கென்டி அந்த காலம் தொட்டு எங்களோடு வேலை செய்கின்றான், அவன் எங்கட சகோதரம் மாதிரி, அவன்ர கதவ உடைக்கக் கடைசி மட்டும் விடமாட்டேன்' என்று அப்பு சொன்னார். 'சும்மா விசர்க்கதை பேசாத முருகர், அவங்கள் வெறியில் நிக்கிறாங்கள் எங்களைக் கொன்று போடுவாங்கள்' என்று இராசதுரையர் கோபம் கலந்த பயத்துடன் மெல்லமாகச் சொன்னார்.

‘சரி அவர்கள் பண்ணுறதைப் பண்ணிப் பாக்கட்டும்’ என்று அப்பு சொல்லிட்டு பேசாமல் நிண்டார். பதிலுக்கு மற்ற அறைகளை உடைத்து சாமான்களை எடுத்து வெளியில் வைத்து விட்டு கென்டியின் அறையை நோக்கி இரண்டு மூன்று பேர் வந்தார்கள். நான் என் கோட்டை கழட்டி முன்னுக்கு இருந்த கொடியில் போட்டுவிட்டு, ‘தம்பிமாரே கென்டியின்ரை அறையை உடைக்க வேண்டாம் என்று சொன்னேன்’. ‘நீ என்ன பெரிய மசிரே! உடைத்தால் என்னடா செய்வாய் பூழலாண்டி’ என்று சொன்னவாறு ஒருவன் கோடாலியையும் கொண்டு என்னைப் பார்த்து ஓடி வந்தான். ‘சண்டத்தனம் வேண்டாம். கென்டியின் அறைக்குள் நீங்கள் போறதென்டால், என்ற பிணத்தைத் தாண்டித்தான் போகவேண்டி வரும்’ என்று நான் கோபத்துடன் சொல்லேக்க, அருகில் இருந்த ஒரு வடுவாக் கொட்டனால் என் தலையில் அடித்துவிட்டான். ‘நான் கையால் தடுத்தனான், ஆனால் அப்பவும் அடிபட்டு விட்டது. எனக்கு ஒரு தரம் நெஞ்சு படபடத்தது. ‘அனியாயப்படுவாங்கள் அப்புக்கு அடித்திருக்கிறான்கள்’ என்று, அன்னக்கா விம்மி விம்மி சொல்கிறாள். ‘பேந்து என்ன நடந்தது, என்று ஆச்சி கேட்கிறாள். ‘பின்ன, அவங்கள் ரெண்டு பேரோடையும் நான் இழுபறிப்பட, இராசதுரையர் தன்ர அறைக்குள்ள போய்ப் பூட்டிப்போட்டு பயத்தில் இருந்திட்டார். பேந்தும் இரண்டு மூன்று பேர் ஓடி வந்தான்கள் எனக்கு அடிக்க. எனக்குத் தெரியும், இப்படி நடக்கும் எண்டு, துவக்குக்குள்ள இரண்டு தோட்டாக்கள் போட்டு ஆயத்தமாக சுவர்களுக்குப் பக்கத்தில் சாத்தி வைத்திருந்தேன். பெலிட்டில் நாலு தோட்டாக்கள் ஆயத்தமாக இருந்தன. திரும்பி எடுத்தன் துவக்க. இழுத்தன் வில்ல. ‘சரி இனிப் பன்றத பண்ணுங்கோடா எண்டன். அவங்கள் பயத்திலை, மற்ற அறைகளில் எடுத்த சாமான்களையும் எடுத்துக் கொண்டு ஒரே ஓட்டம்’. என்று சொல்லி முடித்த அப்புவை நான் வியப்புடன் ஆச்சரியமாகப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். ஒரு கணம் என் மனம் உள்ளூர, என் அப்புவை பெருமையுடன் தரிசனம் செய்தது. இருந்தும் வேலிக்குள் இருந்த சாமான்களை பற்றிய அச்சமும், பீதியும் எனது மனதில் பரபரப்பை ஏற்படுத்தியது. ‘பின்ன அவங்கள் ஓடினாப்

பிறகு'என்றேன் அப்புவைப் பார்த்து. 'அவன் கென்டியின் கதவைத் திறந்து சாமான்களை கவனமாகக் கட்டி, காவு தடியில் போட்டுக் காவி இரண்டு தரத்தில் இரவோடு இரவாக கொண்டுவந்து, உந்தக் கடப்பு வேலிக்குள்ள வைச்சிருக்கிறான். அவன் வந்தாப்பிறகு குடுப்பம் என்று. இருட்டுக்க ஒண்டும் தெரியேல்ல. அதுதான் முள்ளுகள் கால் கைகளைக் கிழித்துப் போட்டிருக்கு போல' என்றார் அப்பு. எனது மனம் நிம்மதி அடைந்தது. என் அப்பு ஒருபோதும் மற்றவங்களினர் சாமான்களுக்கு ஆசைப்படமாட்டார். அப்புவை நினைத்து, அவர் துணிச்சலை நினைத்து, அந்த மனித நேயத்தை நினைத்து என் மனம் பெருமிதமும் நிம்மதியும் அடைந்தது.

இருந்தும் ஏன் கொழும்பில் சிங்களவர் தமிழர்களை அடிச்சான்கள், கொன்றாங்கள் என்பதற்கும், இங்கு க்ஷாங்கியில் ஏன் சிங்களவரின்ரை அறைகளை உடைத்து தமிழ் ஆட்கள் சாமான்களை எடுத்தார்கள் என்பதற்கும் விளக்கம் தெரியாதவாறு எனது மனம் தடுமாறியது. யாரோ ஒரு சிலர் தமது அரசியல் க்யராபத்திற்காக் செய்கின்ற காரியங்கள் எவ்வளவு ஆழமான பாதிப்புக்களையும், தாக்கங்களையும் தனியொரு மனிதனுக்கோ அல்லது சமுதாயத்திற்கோ அல்லது நாட்டிற்கோ ஏற்படுத்தித் தீராத வேதனையையும், துன்பங்களையும் அவர்கள் மத்தியில் நிரந்தரமாக்கி விடுகின்றன. இலங்கையில் தமிழர்கள் தனியாகவும், சிங்களவர்கள் தனியாகவும் தத்தமது இடங்களை ஆட்சி செய்த காலங்களில், தமிழர்களுக்கும், சிங்களவர்களுக்கும் சண்டை நடந்துதான் இருந்திருக்கிறது. அது அரசர்களுக்கிடையில் அரியாசனத்திற்கு நடைபெற்ற சண்டைகள். 1505 இல் ஐரோப்பியர் இலங்கையில் கால்வைத்த நாள்தான் தமிழர்களும், சிங்களவரும் அடிபட்ட தே இல்லை. அந்நியர்களின் ஆட்சியின் கீழ் வாழ்ந்து பல்வழிகளில் முன்னேற்றம் கண்டவர்கள், ஆனால் 1948 இல் வெள்ளைக்காரரான பிரித்தானியர் இலங்கை மண்ணை விட்டு நிரந்தரமாகப் பிரிந்த போது, ஆட்சியை ஐனநாயகம் என்ற போர்வையில் இலங்கை மக்களிடம்

கொடுத்துச் சென்றார்கள். சிங்களவர் பெரும்பான்மையினராக இருந்த காரணத்தால், பெரும்பான்மை விருப்பின்பேரில் உருவாக்கப்பட்ட ஜனநாயக ஆட்சிமுறை அவர்களுக்கு பெரும் சாதகமாக இருந்தது. அதனால் ஆட்சி அதிகாரத்தில் சிங்களவருக்கு அதிக பலமும் அதிகாரமும் போய்ச் சேர்ந்தன. இதனால் தமிழர்கள் தாம் அன்னியர்கையில் இழந்த அரசை மீள்ப் பெற முடியாதவாறு போய்விட்ட துர்ப்பாக்கியசாலிகள் ஆனார்கள். பாகிஸ்தானுக்கு ஒரு முகமதலி ஜின்னா கிடைத்தது போல, ஸ்ரேவேலுக்கு ஒரு பென் கூறியன் கிடைத்ததுபோல, இந்தியாவுக்கு காந்தி, ஐவகர்லால் நேரு, சுபாஸ் சந்திரபோஸ் கிடைத்தது போல, தென்னாபிரிக்காவுக்கு நெல்சன் மண்டேலா கிடைத்தது போல சிங்கப்பூருக்கு ஒரு லீகுவான் லீ வாச்சது போல், தமிழருக்கு ஒரு நல்ல தலைவன் அன்று கிடைக்கவில்லை. கிடைத்திருந்தால் அந்நியர்கையில் விழுந்துவிட்ட தமது தமிழ் அரசை, அதே அன்னியர்கள் இது ஒண்டும் தமக்கு வேண்டாம் என்று இந்த மண்ணை விட்டு, தாமாக விலகிப் போகும் போது இரத்தம் சிந்தாமல் தமது இழந்த அரசை அவர்களிடம் இருந்து மீள்ப் பெற்றிருப்பார். டி.எஸ். சேனநாயக்காவின் அரசியல் கீழ்ச்சியில் அகப்பட்டு தமது அரசியல், பொருளாதார, அதிகார ஆசைகளால் ஒட்டுமொத்த தமிழர்களையும் விலைபேசி விற்ற, ஒரு சில படித்த தலைவர்களால் வந்த வினை தானே எல்லாம். எப்படி எல்லாம் ஏமாற்றி அலைக்கழிக்கப்பட்டுவிட்டோம், இந்த 75 வருடங்களுக்குள் இப்ப கடைசியாக அடி உதை வாங்குவதில் போய் நிற்கின்றோம்.

அன்றைய கால கட்டத்தில் இருந்த இருமுக்கிய தமிழ்த் தலைவர்கள் அதுவும் கொழும்புத் தமிழர்கள், அரசியலைப் பகுதி நேரமாக எடுத்துக் கொண்டதும், இரு தலைவர்களுக்கும் அவர்களின் குடும்பத்தினர்களிடையேயும் இருந்த வர்க்க இழுபறிகளும், சுயநல சித்தாந்தங்களுக்குமே இழந்த தமிழ் மண்ணை மீண்டும் பெறுவதற்கு தடையாக இருந்தன என்று கூறினால், அத்தலைவர்களின் வாரிசுகள், வழித்தோன்றல்கள் எமக்குக் கல் எறிவார்கள். ஆனால், ஆர்வமுள்ள

அரசியல் வரலாற்று மாணவரால் நிச்சயம் என்றோ ஒருநாள் இந்த உண்மை நிலைமை பறைசாற்றிவிடாமலா போகப்போகின்றது. கோட்டை விட்டுவிட்டோமே என்று நெஞ்சார எண்ணித் துடிக்கும் தம்பிமார்கள், இந்த வரலாற்றுத் தவறுக்கு சாவுமணி அடிக்காமலா விட்டுவிடப்போகிறார்கள்?.

முதல்நாள் நடந்த சம்பவங்களையும், தமது மக்களில் ஒரு பிரிவினராக தமிழர்களுக்கு எதிராக நடத்தப்பட்ட இனவெறித் தாக்குதல்களையும், ஆதவன் தலைமறைவாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்திருக்கின்றான். ஈற்றில் பொறுக்க முடியாதவனாக தன் சுட்டெரிக்கும் செந்நிறக் கதிர்களை சிதறி விரித்தவண்ணம் கீழ் வானத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு மேல் வருகின்றான். ஆதவன் காட்டிய அந்தச் சிவப்பு விளக்கு ஆபத்தின் அறிகுறி போலும்.

அறையைப் பூட்டி ஒளித்துக் கொண்டு இருந்த இராசதுரைக்கு, அன்று இரவு முழுக்க நித்திரையே வரவில்லை. அப்புவை தனியே விட்டு விட்டு தான் மட்டும் அறைக்குள் கதவைப்பூட்டிக் கொண்டு தப்பித்துக் கொண்ட நிகழ்வு, அவர் மனச்சாட்சியை நிச்சயம் நன்றாக உறுத்தியிருக்கும். அத்தோடு நடந்து கொண்டிருக்கும் தமிழருக்கு எதிரான நேரடியான இனமோதல் எவ்வளவு பெரிய ஆபத்தான நிகழ்வு. இது ஒரு நிரந்தரமான அழிவை இந்நாட்டில் ஏற்படுத்த போகிறது என்ற மனவருத்தம். இதனால் அவரால் நித்திரை கொள்ள முடியவில்லை. யாழ்ப்பாணத்தில் நல்ல கல்விப்பாரம்பரியம் உள்ள வடமராட்சியில் ஒரு நடுத்தர குடும்பத்தில் பிறந்தவர் இராசதுரை. ஆங்கில மொழியில் படித்தவர். நல்ல கல்லூரியில் படிக்கின்ற வாய்ப்பை பெற்றவர். நாடு நடப்புக்களைப்பற்றி கேட்டு, வாசித்து அறிவதில் மிக்க ஆர்வம் உள்ளவர். இதனால் இலங்கை, ஏன் உலக அறிவுகளையுங்கூட நன்கு தெரிந்திருந்தார்.

விடிந்தும், விடியாததுமாக எழும்பி, காலைக்கடன்களை முடித்துவிட்டு வெள்ளை வேட்டியும், முழுக்கைச் சேட்டும் போட்டு, பொன் நிறத்தில் ஒரு

மணிக்கூடும் கட்டி, செருப்பும் அணிந்து கதவை பூட்டித் திறப்பைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு, எங்கள் வீட்டை நோக்கி புறப்பட்டார் இராசதுரை. ஒரு மைல் தூரம் நடந்து, அவர் எங்கள் வீடு வர, அவருக்கு அரைமணி நேரத்திற்கு மேலாகப் பிடித்திருக்கும். சூரியன் சுட்டெரித்துக்கொண்டு மேற்கிளம்பி அவரின் நடையை உற்சாகப்படுத்தியது.

அப்புவைச் சுற்றி ஆச்சி, அன்னக்கா, நான், பாய்க்கியக்கா, மகேசக்கா, பெரியதம்பி அண்ணை இருப்பது கடப்படியில் வந்த இராசதுரைக்குத் தெரிந்தது. நாய்கள் மூன்றும் வள், வள் என்று குரைத்துக் கொண்டு, இராசதுரையை நோக்கி ஓடியது. 'இராசதுரை வாரார் மோன, அந்த நாயைப்பிடி' என்று எனக்கு ஆச்சி கூறினார். நான் ஓடிச் சென்று 'அடி, அடி அங்கால போங்கோ' என்று நாய்களை விரட்ட, கடப்புத் தடியைத் திறந்து வளவுக்குள் காலை வைத்தார். இராசதுரையர் எப்பாவது இருந்திட்டு தேவைகருதி எங்கள் வீட்டுக்கு வந்து போகிறவர்தான்.

'அப்பு நான் தேத்தண்ணி வைக்கிறன்' என்று அன்னக்கா சொல்லி விட்டு, எழுந்து அடுக்களையை நோக்கி போகின்றார். பாய்க்கியக்காவும் வழமை போல், பால் கறப்பதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்ய ஆயத்தமாகிறார். 'ணைய், அந்தப் பனம்பாயை எடுத்துக் கொண்டு வந்து இதில போடண, இராசதுரையர் இருக்கட்டும்' என்று அப்பு ஆச்சிக்கு பணிக்கிறார். நான் கவலை கலந்த முகத்தோடு, சிரிக்க முடியாதவனாக இராசதுரையரைக் கூடத்திற்கு அழைத்து வந்தேன். 'வாருங்கோ, வாருங்கோ, இருங்கோ' என்று அப்பு இராசதுரையை அன்பாக எப்பொழுதும் போல வரவேற்கிறார். அந்தச் சிவப்பு நிறமான பனம்பாய், விசேசமாக வரும் விருந்தினருக்கு மட்டுந்தான் விரிக்கப்படுவது வழக்கம். வாசலில் செருப்பை கழற்றிவிட்டு, கூரை தலையில் இடிக்காதவாறு குனிந்து கூடத்திற்குள் நுழைந்த இராசதுரையர், பாயில் இருந்து கொள்கிறார். அப்புவைக் குற்ற உணர்வோடு இராசதுரையர் பார்த்தபோது, 'என்ன இவ்வளவு வெள்ளனவா வந்திட்டீர்கள்' என்று அப்பு கேட்கின்றார். 'என்ன முருகர் அண்ணை தலையில் காயம்.

கை, கால் எல்லாம் காயம்', என்று ஆச்சரியத்தோடு கேட்டார். அப்பு சிரித்து விட்டு தனக்கு இரவு நடந்தவற்றை திரும்பவும் கூற வேண்டிய துர்ப்பாக்கிய நிலைக்கு தள்ளப்படுகின்றார். இராசதுரையர் பிரமை பிடித்தவர் போல் கேட்டுக்கொண்டு இருந்துவிட்டு, தனது மனதில் இருந்த கவலைகளை பெருமூச்சாக வெளியே விட்டுவிட்டார்.

அன்னக்கா, அடுப்பை மூட்டி மூட்டியில் தண்ணீரை கொதிக்க வைத்து விட்டு, வாழை மரத்தடியில் கொட்டப்பட்டிருந்த அடுப்புச் சாம்பலைக் கையால் கிளறி கரித்துண்டை எடுத்து வாய்க்குள் போட்டாள். அதைச் சப்பி தன் வலக்கையின் ஆட்காட்டி விரலால் பல்லை அவசர அவசரமாக விளக்கி, குடத்தில் இருந்த தண்ணீரை சரித்து முகத்தையும் கழுவினார். பின் அப்புச்சிக்கு சுடுதண்ணி வைக்க வேண்டும் என்று நினைத்தவள், முற்றத்தின் அருகில் இருந்த மூன்று பெரிய கற்களுக்கிடையில் நல்ல பெரிய விறகுக்கட்டைகளை வைத்துவிட்டு, அடுக்களையிலிருந்து கொண்டு வந்த நெருப்புக் கொள்ளியை அடுப்பில் வைத்து, குனிந்து இருந்து ஊதி ஊதி அடுப்பை மூட்டுகின்றார். காற்றும் மெல்லமாக வீசிக்கொண்டு இருந்ததில் நெருப்பும் விரைவாக மூண்டு கொண்டது. அண்டாவை அடுப்பில் வைத்து, குடத்திலும், வாளியிலும் இருந்த தண்ணீரை அதற்குள் ஊற்றி நிறைத்து விடுகிறாள். அன்னக்கா தன் வயதுப் பருவத்தை அடைவதற்கு வெகு விரைவாக அடி எடுத்து வைத்துக்கொண்டிருக்கிறாள் என்பதை அவளைப் பார்த்த உடனேயே சொல்ல முடியும். மெல்லிய நடுத்தர உயரம், வழுவழுவென்ற மேனி, நீண்டு வளர்ந்த கருமையான கூந்தல், வரிசையாக அமைந்த முத்துப் போன்ற பற்கள், மலர்ந்த முகம், புன்சிரிப்பு தவழும் இதழ்கள், அன்பான மென்மையான குரல், அடக்கம் என்பன இறைவன் அவளுக்கு தாராளமாக வழங்கிவிட்ட சொத்துக்கள். கால்முட்ட அணிந்திருந்த பாவாடையின் ஒரு நுனிப்பக்கத்தை எடுத்து மடித்து மேல் உயர்த்தி, இடுப்பில் செருகி விட்டு, காய்ந்து உலர்ந்த பன்னை அலம்பலினால்

கட்டப்பட்ட விளக்குமாற்றை எடுத்து முற்றத்தைக் கூட்டியபின், வழமையான வேலையில் இறங்கி விட்டான்.

‘கதைத்துக் கொண்டு இருங்கோ இராசதுரை, நான் போய் தண்ணி அள்ளிக் கொண்டு வாரன்’ என்று குடத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு ஆச்சி புறப்பட்டான். பாய்க்கியக்கா, முகத்தைக் கழுவிவிட்டு பார்செம்புடன் மாட்டுப்பட்டிக்கு போனவர், பாலுடன் அடுக்களைக்குள் நுழைந்து, சின்ன அடுப்பை மூட்டிப் பாலைக் கொதிக்க வைத்துவிட்டு, பலகைக் கட்டையில் இருந்து யோசித்துக் கொண்டு இருக்கின்றான். அவளுக்கு 14 வயது தான் இருக்கும். ஓர் அப்பிராணி. சூதுவாது தெரியாதவன். பெரிதாய் ஒன்றையும் பேசாது.

முன் முத்தத்தை மட்டும் அவசர அவசரமாக கூட்டிய அன்னக்கா, அடுக்களைக்குள் நுழைவதை கண்ட அப்பு ‘மோன தேத்தண்ணி கொண்டுவாண இராசதுரைக்கு’ என்று மிக அன்பாகக் கேட்கின்றார். ‘ஓம் அப்பு ஊத்திக் கொண்டு வாறன்’ என்று சொல்லி விட்டு நுழைகிறார். இராசதுரை கதைகளைக் கூறும்போதே, எவ்வாறு விடிய எழும்பி இந்தப் பிள்ளைகள் தங்கள் வேலைகளையெல்லாம் சுறுசுறுப்பாகச் செய்து முடித்திருக்கிறார்கள், என்று தனக்குள்ளேயே யோசிக்கின்றார் போலும். எனக்கும் இரண்டு வளர்ந்த பிள்ளைகள் இருக்கு. அதுகளுக்கு தாய்தான் எல்லாம் செய்ய வேண்டும். ஆனால் அதுகள் படிக்கிற பிள்ளைகள் என்று, தனக்குள் பெருமையாக நினைத்து சமாதானத்தை தேடிக்கொள்கிறார்.

நான் இராசதுரையரின் கதைகளை கண்ணிமை வெட்டாது மிக மிகக் கவனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். இராசதுரையர் எங்கட தமிழ் வாத்தியாரை விட நல்ல கெட்டிக்காரர் என்று, நான் மனதிற்குள் நினைக்கின்றேன். அவர் எவ்வளவு விசயம் கதைக்கின்றார் என்று எனக்குள் ஆச்சரியப்படுகிறேன்.

கதையை முடித்து அமைதியாகிக்கொண்ட இராசதுரையர், ‘இவர் தான் உங்கட கடைக்குட்டியோ’ என்று அப்புவைக் கேட்க, ‘ஓ இவன்தான்

என்ற சின்னவன். நல்ல சுட்டி. நல்லாய் படிப்பான் போல இருக்கு' என்றார். 'என்ற ஒரு பிள்ளையையாவது யாழ்ப்பாணத்தில் விட்டுப் படிப்பித்தால் என்ன?' என்று இராசதுரையரிடம் அப்பு கேட்டார். ஓ 'உழுறமாடு என்றால் உள்ளக்கையும் உழும', என்று கூறிவிட்டு என்னைப்பார்த்து புன்னகைக்கின்றார்.

அன்னம் கோப்பையில் சுடச் சுடப் பால்த் தேத்தண்ணி கொண்டு வந்து, 'இந்தாங்கோ' என்று இராசதுரையரிடம் கொடுத்தார். 'நல்லது பிள்ளை. நேற்று மத்தியானம் சாப்பிட்டதுக்கு இன்னும் நானும், கொப்புவும் ஒன்றும் சாப்பிடவில்லை' என்றுவிட்டு வாயிலை தேத்தண்ணியை வைத்து ஒரு தரம் குடித்து விட்டு, 'நல்லாயிருக்குதம்மா' என தன் நன்றியறிதலைச் சொல்லிக் கொண்டார். யாழ்ப்பாணத்து ஆட்கள் நல்ல வடிவாக கதைப்பினம் என்று நான் எனக்குள்ளேயே நினைக்கிறேன். 'அண்ண நீங்கள் தேத்தண்ணி குடிக்கவில்லையா?' என்று இராசதுரையர் அப்புவை கேட்க, 'இல்லை இல்லை நான் குளித்துச் சாமி கும்பிட்டிட்டுத்தான் என்னவெண்டாலும் குடிப்பன்' என்று கூறிவிட்டு, 'நீங்கள் குடியுங்கோ' என்று அப்பு கூறினார்.

'சின்னத்தம்பி முகத்தை கழுவிப்போட்டு வா, தேத்தண்ணி குடிக்க' என்று அன்னக்கா அடுப்படியில் இருந்து என்னைக் கூப்பிடுகிறார். நான் பல்லுத் தீட்டின பாதி, முகம் கழுவின பாதி என அவசர அவசரமாக முடித்துவிட்டு அடுக்களைக்குப் போய், தேத்தண்ணிக் கோப்பையை எடுத்துக் கொண்டு மீண்டும் கூடத்துக்குள் வந்து விடுகின்றேன். என் மனமெல்லாம் அந்த இராசதுரையர் சொல்லும் விடயங்களைப் பற்றியதுதான்.

ஆச்சி, இடுப்பில் தண்ணிக் குடமும், பேய்கருகப்பு இலை, ஆடாதோடை இலை, நொச்சி இலையுமாக வந்து, குடத்தை இறக்கி வைத்துவிட்டு அந்த இலைகளைக் கொதிக்கின்ற தண்ணீருக்குள் போடுகின்றார். பின்னர் வேலியில், முருங்கை மரத்தில் சாத்தி இருந்த கொக்கைத்தடியை

எடுத்து, சில வேப்பங் கொப்புக்களை முறித்து, அதன் இலைகளையும் கொதித்துக் கொண்டிருக்கும் தண்ணீர்ப் பானைக்குள் போடுகின்றார். ஏற்கனவே கிணற்றில் முகம் கழுவிவிட்டு வந்த ஆச்சிக்கு, அன்னக்கா தேத்தண்ணியை கொண்டு வந்து கொடுக்க, ஆச்சியும் கூடத்துத் திண்ணையில் போய் அமர்ந்துகொண்டு தேத்தண்ணியைக் குடித்துக் கொண்டிருந்தார்.

‘பாருங்கோ இராசதுரையண்ணை, இவங்கள் இவருக்கு இப்படி அடித்திருக்கிறாங்கள். இந்த மனிசனுக்கு இதுவரை ஒரு நாளும் ஆரும் கைநீட்டியது கிடையாது. அப்படியிருக்க அந்த நாசமாப்போவாங்கள் ஈன இரக்கமில்லாமல் மண்டையில் தடியால் அடித்திருக்கிறான்கள்’ என்று மனம் வருந்தி தன் கவலையை ஆச்சி சொல்லுகின்றார். ‘சரி சரி விடண’ என்ற அப்பு ஆச்சியின் மனக்கொதிப்பை அடக்கினார். ‘அப்புச்சி வாங்கோ குளிக்க. சுடுதண்ணி நல்ல மல மல என்று கொதிச்சு விட்டது’ என்று அப்புவை அன்னக்கா கூப்பிடுகின்றார். அப்புவும் மெல்ல எழும்பி ‘இருந்து கதைத்துக்கொண்டு இருங்கோ, ஒருக்கா மேலை நல்லா கழுவிவிட்டு வாரன்’ என்று ராசதுரையருக்குச் சொல்லிவிட்டு, தண்ணி இருந்த இடத்தை நோக்கிப் போகின்றார். அன்னக்கா கொதித்த தண்ணீரை பச்சைத் தண்ணீருடன் இரண்டு மூன்று வாளிகளில் கலந்து தயாராக வைத்திருந்தார். அப்பு நாலுமுடி வேட்டியை அவிழ்த்து வேலியில் போட்டு விட்டு, கோமணத்துடன் கல்லின் மேல் அமர்ந்து கொள்கிறார். அன்னக்கா கொதித்த தண்ணீரைக் கோப்பையால் அள்ளி அப்புவின் தலைமேல் ஊற்றுகின்றார். ‘ஸ், ஸ் நல்லா சுடுது மோன, இன்னும் கொஞ்ச பச்சைத் தண்ணிவிட்டு கலமோன’ என்கிறார் அப்பு. அப்பு ‘இதுதான் நல்ல அளவான சூடுணை. அப்பதான் உங்கட உடல்வலி எல்லாம் போகும்’ என்று கூறிவிட்டு கோப்பையால் அள்ளி அப்புவின் மேல் ஊற்றுகின்றார். ‘கொஞ்சம் பொறு மோன’ என்றவர், கையை அண்டாக்குள் விட்டு அந்த இலைகுழைகளை எடுத்து நல்லா கை, கால் என மேல் எல்லாம் நன்கு உரசுகின்றார். பின்னர்

'ஊத்து மோன' என்று சொல்லிவிட்டு கல்லில் அமர்ந்துகொள்கிறார். இந்த இலைகளையெல்லாம் மேலில போட்டு தேய்த்து குளிச்சால் எல்லா நோவும் தானாகப் பறந்துவிடும். அதோடு காய்ச்சலும் வராது என்று ஏற்கனவே அப்பு சொல்லி, அன்னக்காவுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் தெரியும்.

குளித்து முடிய அன்னக்கா துவாயை எடுத்து அப்புவிடம் கொடுத்துவிட்டு, வீட்டுக்குள் போய் பெட்டியைத் திறந்து கட்டாடி வெளுத்த இன்னுமொரு நாலுமுழ வேட்டியை எடுத்து வந்து, 'இத கட்டணை அப்பு' என்று கொடுத்தார். அப்பு அதை வேண்டி அரையில் கட்டினார். கூடத்துக்குள் வந்தவர் 'ஆ இப்பதான் நல்ல சுகமா இருக்கு' என்றார். தொங்கிக் கொண்டிருந்த சுரக் குடுவைக்குள் உள்ள திருநீறை கையில் எடுத்துக்கொண்டு வெளியில் வந்து, சூரியனைப் பார்த்த வண்ணம், தன் வழமையான மந்திரங்களையும், தேவாரங்களையும் சொல்லிக் கும்பிட்டார். திருநீற்றை நெற்றி, கைகள், மார்பு ஆகியவற்றில் மூன்று விரல்களாலும் பூசிவிட்டு கூடத்திற்குள் வந்து பலகக் கட்டையில் 'அப்பாடா' என்று குந்துகிறார். அன்னக்கா கோப்பையில் பாற் தேத்தண்ணியை கொண்டு வந்து, 'இந்தாங்கோ அப்பு குடியுங்கோ' என்று கொடுத்து விட்டு வீட்டிற்குள் நுழைந்தார்.

'பெரியதம்பி எழும்படா' என்று, நித்திரையில் இருந்த அண்ணையை உருட்டி எழுப்புகின்றார். 'ஆர் உங்கட மூத்த மகனோ உள்ளுக்க படுத்திருக்கிறது' என்று இராசதுரையர் அப்புவைப் பார்த்து கேட்கிறார். 'ஓம் சின்னத்தம்பிக்கு நேரே மூத்தவன். அவன் நேரம் செல்லத்தான் எழும்புவான்'. பெரியதம்பி எழும்பி முகத்தைக் கைகளால் துடைத்த வண்ணம் வந்து தகப்பனுக்கு அருகில் ஒட்டிக் கொள்கிறான். அவனுக்கு எல்லாம் ஒன்றுதான்.

'சரி முருகர் அண்ணை, அப்ப போவம். இனி இரண்டு கிழமைக்கு முருகர் அண்ணை வீட்ட வரமாட்டார். இந்த இரண்டு கிழமையும்

பஸ், ரெயின் ஒண்டும் ஓடாது. பள்ளிக்கூடமும் நடக்காது என்கிறார்' இராசதுரையர். 'மோன ஏதாவது காலமைச் சாப்பாடு செய்யுங்கோ, சாப்பிட்டிட்டுப் போகலாம்' என்கின்றார் அப்பு. 'ஓம் அப்பு புட்டு அவிய அடுப்பில் வைத்துவிட்டன், சம்பலும் சொதியும் வைக்கிறேன், அப்பு சாப்பிட்டு போங்கோ' என்கிறாள் அடுக்களையிலிருந்து அன்னக்கா. எவ்வளவு சுறுசுறுப்பான பிள்ளைகள். குறிப்பறிந்து எல்லாம் செய்யுதுகள் என்று இராசதுரையர் தனக்குள் சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்.

தேத்தண்ணிய குடிச்சிட்டு அப்பு சுறுட்டைப் பற்றி வாயில் வைத்து மீண்டும் பக் பக் என்று புகை விட ஆரம்பித்தார். இராசதுரையரும் தனது சட்டைப்பைக்குள் இருந்த சிகரட்டுப் பெட்டியை எடுத்து அதிலிருந்து ஒன்றை வாயில் வைத்து மூட்டிக் கொள்கிறார். 'அட இவர் வெள்ளை சுருட்டு குடிக்கிறார்' என்று, நான் ஆச்சரியமாகப் பார்க்கிறேன்.

'அப்புச்சி, உங்கட கோட் இருக்கோ என்று இராசதுரையரிடம் கேளுங்கோ' என்று நான் அப்புவின் காதுக்குள் கேட்கின்றேன். 'ஓ சொன்னாப்போல என்ற கோட் அங்கின காங்கில கிடக்கிற சிலவன்' என்று அப்பு இராசதுரையைக் கேட்டார். 'நான் அதைக் கவனிக்கேல்ல அண்ண' என்று இராசதுரை பதில் சொன்னார். 'அது அங்கதான் கிடக்கும். அத அவங்கள் எடுத்திருக்க மாட்டான்கள். அதுக்குளதான் என்ற சம்பள மட்டையும், அடையாளப் பட்டியும் இருக்கு' என்று அப்புச்சி சொல்லி முடிக்க, 'என்ன கோட்டுக்குள்ளே அதுகளை விட்டிட்டிங்களோ!' என்று ஆச்சரியத்துடன் இராசதுரையர் அப்புவைப் பார்த்துக் கேட்டார். காரணம் இராசதுரைக்கு அதன் முக்கியத்துவம் தெரியும். 'வெள்ளைக்காரர்கள் இருக்கும்போது என்றால் எல்லா விபரமும் அவர்கள் அலுவலகத்தில் இருக்கும். இப்ப ஆட்சி கட்சியோட ஆட்களின் கைக்கு வந்தவுடன், எல்லாம் தலை கீழாகப் போச்சது' என்று புகையை இழுத்து விட்டவாறு தனக்குள் நினைத்துக் கொள்கின்றார். 'நாங்கள் இப்ப போறந்தானே?, அது அங்கதான் கிடக்கும் எடுத்திடலாம்' என்று அப்பு நம்பிக்கையோடு சொல்கிறார். 'அண்ண கோட்டுப் போனால் திரும்ப அவங்களிடம்

கேட்டு வாங்கிப் போடலாம். ஆனால் மற்ற இரண்டும் இல்லை என்றால் வேலையே போய்விடும்' என்று ஒரு பெரிய கல்லைத் தூக்கி இராசதுரையர் எங்கட முழுக் குடும்பத்தின் மேலேயே போட்டார். சற்று அமைதியாக எல்லோரும் இருந்தனர்.

கையில் தண்ணீர்ச் செம்புடனும், கோப்பையுடனும் அன்னக்கா கூடத்தை நோக்கி வருகிறார். 'கையைக் கழுவிவிட்டு சாப்பிடுங்கோ' என்று அன்பாகச் சொல்லி இராசதுரையர் முன்னிலையில் அவைகளை வைத்து விட்டு, மீண்டும் அடுக்களைக்குள் போய்விடுகின்றார். பின்னர் இன்னுமொரு கோப்பையில் புட்டும், கிண்ணத்தில் பாற்சொதியும் கொண்டு வந்து, அப்புவிடம் புட்டுக் கோப்பையை கொடுத்து விட்டு, பாற்சொதிக் கிண்ணத்தை இருவருக்கும் நடுவில் வைத்து விட்டு மீண்டும் அடுக்களைக்குள் போய்விடுகிறாள். அடுக்களைக்குள் இருந்து கொண்டு கடவுளே அப்புவினர் கோட்டும், கொப்பிகளும், அடையாளப் பட்டியும் கிடைத்து விட வேண்டும், என்று பட்டிக்கிழவனை வேண்டிக்கொள்கிறார்.

நல்ல குரக்கன் மாவில் செய்த குழல்ப் புட்டு, சம்பல், நல்ல பால் சொதி 'ருசியாக இருக்கிறது' என்று இராசதுரையர் சொல்லிச் சொல்லி சாப்பிடுகிறார். அன்னக்கா மீண்டும் ஒரு தட்டில் கொண்டு வந்து புட்டை வைத்துவிட்டு 'நல்லாக சாப்பிடுங்கோ' என்று கூறிவிட்டு செல்கிறார். இருவரும் சாப்பிட்டு முடித்துவிட்டு 'சரி அண்ணை வெளிக்கிடுவம்' என்று இராசதுரையர் அப்புவைப் பார்த்து சொல்ல, 'வெத்தில போடுங்கோவன்' என்கிறார் ஆச்சி. 'சரி பின்ன போடுவம்' என்று சொல்லிவிட்டு இராசதுரையர் வெட்டி வைத்த பாக்கை, சுண்ணாம்பு தடவிய வெத்திலை மேல் வைத்து கைவிரல்களால் மடித்து கொடுப்புக்குள் வைத்துச் சப்ப ஆரம்பிக்கிறார்.

அன்னக்கா வீட்டுக்குள் போய் ஒரு சால்வையைக் கொண்டு வந்து 'அப்புச்சி இதை மேல்ல போட்டு கொண்டு போணை' என்று கொடுக்கிறார். 'ஏன் மோன சால்வ, அங்க கோட்டுக் கிடக்கும்தான்'

என்று கூறிவிட்டு, 'சரி பின்ன தாவன் போட்டுக்கொண்டு போவம்' என்று வாங்கி கழுத்தில் போட்டுக் கொள்கிறார். எழும்பி துவக்கையும், கோடாலியும் கையில் எடுத்துக் கொண்டு 'சரி பின்ன எழும்புங்கோ போவம் என்கிறார்'. இராசதுரையர் எழும்பி ஆயத்தம் செய்கிறார். 'கவனமாய் இருங்கோ மோன, நான் இரண்டு கிழமையில் திரும்பி வந்திடுவேன்' என்று எல்லோருக்கும் சொல்லி விட்டு, மீண்டும் அந்தக் குறைச் சுறுட்டை வாயில் வைத்து பத்திக்கொண்டு, வேட்டியை மடித்து சண்டிக்கட்டாக் கட்டிக்கொண்டு இருவரும் புறப்படுகின்றனர். ஆச்சி இரண்டு பெரிய புகையிலையை மடித்து மாட்டுத்தாள் பையில் போட்டு 'இந்தாண இதையும் கொண்டு போண' என்று அப்புவிடம் கொடுக்க, 'மோன அங்க பொயில முடிஞ்சு போச்சுது. அவன் குருநாதி வந்தால் நல்ல போயிலையாய் வாங்கி வையண' என்று சொல்லி விட்டு பொயிலையை வாங்கி உமல்ப் பையில் வைத்துக் கொண்டார். இராசதுரையர் 'நன்றி பிள்ளைகள், உங்கள் உபசரிப்புக்கு' என்று கூறிவிட்டு, கடவையை நோக்கி புறப்பட்டனர். கறுவலும், பீமனும், சூரனும் குரைத்தபடி வாலை நிமிர்த்துக் கொண்டு முருகரைத் தொடர்ந்து ஓடின. தகப்பனையும், இராசதுரையரையும் பின் நின்று பார்த்த வண்ணம் ஆச்சியும், பிள்ளைகளும் அங்கலாய்த்து நின்றனர்.

நடந்து கொண்ட நிகழ்வுகளைப் பொறுக்க முடியாது, தன் சிவந்த கண்களை அகல விரித்த அந்த சூரியன், தன் கதிர்களை வானில் பரப்பி, தன் சினத்தைக் கொட்டிக் கொண்டான். அராஜகத்தை ஒழிப்பவன் போல் கனல் கக்கிய வண்ணம் உச்சி வானத்தை நோக்கி வீறு நடைபோடத் தொடங்கினான். அப்பாவிகளாக இரவு முழுக்க உறங்கி, அதிகாலையில் ஆர்ப்பரித்த பறவைகள், தமது சத்தங்களையும் சினுங்கல்களையும், ஏதோ உணர்ந்தவைபோல் மெல்ல மெல்ல நிறுத்திக் கொண்டன. பட்டியில் கட்டப்பட்டிருந்த மாடுகள் வழமைக்கு மாறாக 'ம்மா, ம்மா' என்று கத்திக் தொடங்கிவிட்டது. ஒன்பது மணியாகியும் மாடுகள் வழமைக்கு மாறாக பட்டிக்குள்ளேயே விடப்பட்டிருந்தன.

'மோன நல்லாய் வெயில் ஏறிவிட்டது. போய் அந்த மாடுகளை அவிட்டு விடண' என்று கடப்பையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த பாய்க்கியக்காவுக்கு, ஆச்சிகட்டளை இட்டார். 'ஓம் ஆச்சி, நான் போறன்' என்ற பாய்க்கியக்கா பட்டியை நோக்கிப் போய் தன் வழமையான வேலையில் ஈடுபட்டார். 'செங்காரி, நீ சரியான மோசம், நீ நேற்று அண்ணேன்ர வீட்டு வேலையைத் துழைத்துக் கொண்டு போய், அவன்ர வாழையை திண்டு விட்டாய்' என்று மச்சாள் பேசினவ. 'இண்டைக்கு உன்னை தங்கத்துடன் பிணைத்து விடுறன் பார்'. தங்கம் ஒரு அப்பாவிப் பசு. அது ஒரு நாளும் யார் வளவுக்கையும் உள்ளடாது. பரந்த வெளியில் உள்ள புல்லுகளை மேய்ந்து போட்டு, பின்னேரம் ஒழுங்கா பட்டிக்கு வந்துவிடும். கயிரை எடுத்த மகேசு தங்கத்தின் கழுத்தில் போட்டு தளர்த்தியாக் கட்டிவிட்டு, கயிற்றின் இரு தலைப்புக்களையும் கையில் எடுத்துத் தங்கத்தை இழுத்துக் கொண்டுபோய் செங்காரியின் கழுத்தில் அந்த இரு தலைப்புக்களையும் போட்டு நன்றாக இறுக்கி முடிச்சுப் போட்டு விடுகிறார். 'இது தான் உனக்கு தண்டனை. இண்டைக்கு போய் ஆற்றையும் வழவுக்க உள்ளடு பாப்பம்' என்று மகேசு மகிழ்ச்சியோடு சொல்லிக் கொள்கிறார். செங்காரி அடம்பிடிக்கத் தவறவில்லை. ஆனால் தங்கத்துக்குத் தெரியும், எப்படி செங்காரியை தன் பக்கம் இசைப்பது என்று. கறுவல் நாம்பனும் சரியான குழப்படி. அவரை பசுக்களோடு பிணைத்து விட்டால், அது பசுக்களை அலைக்கழித்துப்போடும் என்று நினைத்தவர், மாட்டுக் கயிற்றை எடுத்து கறுவல் நாம்பனின் கழுத்தில் ஒரு பக்கத்தை நல்லாக இறுக்கிக் கட்டி விட்டு மற்றக் கயிற்றுத் தலைப்பை எடுத்து நாம்பனின் ஒரு முன்னங் காலில் கட்ட முயற்சித்தார். கறுவல் நாம்பன் அட்டகாசம் போட்டது. ஆனால் அவள் விடவில்லை. வேலியில் நின்ற கிளிசரியாவில் ஒரு கொப்பை முறித்து கறுவல் நாம்பனுக்கு முன் போட்டார். அவர் குனிந்து அந்த இலைகளை தின்னுவதில் மினக்கெட மகேசு சாதுர்யமாக கயிற்றை எடுத்து முன்னங்காலில் நன்றாக இறுக்கி, நிமிர முடியாதவாறு முடிச்சுப் போட்டுவிட்டான். 'இண்டைக்கு எங்க குழப்படி செய் பாப்பம்' என்று சொல்லி மகேசு சிரித்துக்கொள்கிறார்.

'பாக்க பாவமாத்தான் இருக்கு, ஆனால் நீ' செய்ற குழப்படிக்கு இதுதான் நல்ல மருந்து' தனக்குள் நினைத்து கொள்கிறார். மேலும், சில பசுக்களையும் வழமை போல் பிணைத்துவிட்டு மற்ற மாடுகள், கன்று குட்டிகளையும் அவிட்டு விட்டார். எல்லாம் ஒன்றை ஒன்று தள்ளிக் கொண்டு புந்தரைகளை நோக்கி விரைந்தன. செங்காரியும், கறுவலும் வேண்டா வெறுப்பாக அசௌகரியமாக மற்ற மாடுகளைப் பின் தொடர்ந்தன. கெட்டவர்கள் நல்லவர்களோடு சேரும்போது அவர்களும் நல்லவர்களாகிவிடுகிறார்கள். திருத்த முடியாதவர்களை, சட்டம் என்னும் கயிற்றினால் கட்டிப்போடுவதை விட வேறு என்ன வழியிருக்கிறது. பொது நியதியை மீறும்போது, அதனால் வரும் விளைவுகள் கஸ்ரங்களும், துன்பங்களும், அசௌகரியங்களுந்தான். இவை தவிர்க்க முடியாதவைதான்.

ஆச்சிக்கு நடுத்தர வயது. நாற்பத்து ஐந்துகளைத் தாண்டி விட்டாள். நடுத்தரமான உடல், பொது நிறம், சராசரி உயரம், நல்ல நீண்டகறுத்த மயிர், எப்பொழுதுமே சிரித்த முகம், வாயில் இருந்து ஆறுதல் வார்த்தைகளே வரும். தம்பி, ராசா, மோன, பெத்தாச்சி, குஞ்சு என்ற அன்பான, அரவணைப்பான வார்த்தைகளுக்கெல்லாம் சொந்தக்காரி. சொன்ன வாக்கைக் காப்பாற்றுவதற்கு, எதையும் இழக்கத் தயாரான நேர்மையான குணம். தொட்டெல்லாம் பொன்னாகும் கை. வாய்க்கு ருசியாய் சமைப்பதிலும், வருபவர்களையெல்லாம் அன்போடு உபசரிப்பதிலும் யாருக்கும் ஈடு இணை அற்றவர். கை மருத்துவம், மகப் பேறு விடயங்களில் கை தேர்ந்தவர், இத்தனை சிறப்புக்களையும், பெருமைகளையும் கொண்ட ஆச்சி, பாவம் தன் நடுத்தர வயதிலே தன் எல்லாப் பல்லுகளையும் இழந்துவிட்டார். கூடத்தில் கால் நீட்டி அமர்ந்த ஆச்சி பெருமூச்சு விட்டார். ஏதோ இனம் தெரியாத கவலை, வெறுமை உணர்வு அவரை ஆட்கொண்டுவிட்டது போலும். இதுவரை மற்றவர்களின் துன்பங்களையும், பிரசவ வேதனைகளையும் போக்கிப் பழக்கப்பட்ட ஆச்சிக்கு, இப்பொழுது தன்னையே துன்பங்கள் மலை

இருள்போல் கவிந்து நிற்பதை மெல்ல உணர வைக்கிறது. 'ஆச்சி இந்தாண தேத்தண்ணி' என்று அன்னக்கா நீட்ட, ஆச்சியும் வாங்கிக் கொள்கிறார். பாய்க்கியக்காவும், மகேசக்காவும், பெரியதம்பி அண்ணாவும், நானும் அடுக்களைக்குள்ள எம் காலைச் சாப்பாட்டைச் சாப்பிட்டுக்கொண்டு இருந்தோம். தேத்தண்ணியை வாங்கிய ஆச்சி, கலங்கிய கண்களோடு 'என்ன மோன நீ குடிச்சிட்டியா' என்று அன்னக்காவைப் பார்த்து கேட்கிறார். 'இல்லை ஆச்சி குடிப்பம்' என்று விரக்தி கலந்த குரலில் விக்கி விக்கி அழுகின்றாள். 'என்ன மோன!' என்று ஆச்சி கேட்க, 'பாரணை ஆச்சி அவங்கள் அப்புக்கு அடித்திருக்கின்றார்கள்', என்று விக்கி விக்கி அழுத் தொடங்கினார். அன்னக்காவால் அதைப் பொறுக்க முடியவில்லை. 'நான் மட்டும் ஆம்பிளையா இருந்திருந்தால் அவங்களைத் தேடிப்பிடித்து இவ்வளவுக்குள் கொண்டிருப்பன் ஆச்சி' என்று தன் கவலையை இரத்தம் கலந்து கக்கினாள். 'என்ன மோன செய்தது. இந்தளவோட முடிந்து விட்டது. ஏதும் இதைவிட பெரிசாக நடந்து இருந்தால், அந்த ஆதி ஐயனாரும், பட்டிக் கிழவனும் ஒன்றும் அப்படி நடக்க விடமாட்டினம். நீ அழாத மோன. போய் தேத்தண்ணிய குடி' என்கிறார் ஆச்சி. பாவாடையின் தலைப்பை எடுத்து கண்களை துடைத்துவிட்டு அடுக்களைக்குள் போய்விடுகிறார் அன்னக்கா.

யோசித்து யோசித்து தேத்தண்ணியை குடித்து விட்ட ஆச்சி, அருகில் இருந்த வெத்திலைத் தட்டை எடுத்து தன் அருகில் வைத்தாள். 'இந்தா ஆச்சி புட்டு திண்டிட்டு வெத்திலையை போடண' என்கிறாள் அன்னக்கா. 'இல்லை மோன எனக்குப் பசிக்கேல்ல. நான் மத்தியானம் தின்னுறன் என்கிறார். 'ஆச்சி, வெறும் வயிறு கொஞ்சமாய் சாப்பிடண' என்கிறார் மேலும் அன்னக்கா. 'இல்லை மோன, எனக்கு வயித்த பிரட்டுது, வெத்திலை போடப் போறன், நீ தின்னணை' என்றுவிட்டு பாக்கு வெட்டியை எடுத்து பாக்கை சின்னச் சின்ன மெல்லிய சீவலாக ஆச்சி நறுக்கத் தொடங்கினார். அன்னக்காக்கு தெரியும், ஆச்சிக்கு நல்ல கவலை என்று. மனம் சரியில்லாவிட்டால் ஆச்சி வழமையாகச்

சாப்பிடுவதில்லை. தேத்தண்ணியும், வெற்றிலையுந்தான் அவரின் சாப்பாடாக மாறும்.

வெற்றிலை, பாக்கு, சுண்ணாம்பு, புகையிலை எல்லாவற்றையும் சேர்த்து பாக்கு உரலுக்குள் போட்டுக் கொண்ட ஆச்சி, சிறிய இரும்பு உலக்கையால் டொக்கு, டொக்கு என்று இடித்த வண்ணம் ஆழ்ந்த யோசனைக்குள்ளானார். அன்னக்காவும், பாய்க்கியக்காவும் மத்தியானச் சாப்பாட்டு ஆயத்தங்களைச் செய்யத் தயாரானார்கள். வீட்டுப் பறணில் குறையாக இருந்த நெல்லுச் சாக்கை அவிட்டு, ஐந்தாறு கொத்துக்கள் நெல்லை கடகப் பெட்டியில் போட்டு, சுளகையும் எடுத்துக் கொண்டு வளவுக்குள் நின்ற புளிய மர நிழலின் கீழ் இருந்த உரலையும், உலக்கையும் நாடிப் போனார்கள். நிலத்தில் சாக்கை விரித்து, அதன் மேல் உரலை நிமிர்த்தி நெல்லை உரலுக்குள் போட்டு, இருவரும் உலக்கையை கையில் எடுத்து மாறி மாறி ஒன்று சேர்ந்து நெல்லைக் குத்தத் தொடங்கிவிட்டார்கள்.

பெரியதம்பி அண்ணை சுண்டி வில்லை கழுத்தில் போட்டுக் கொண்டு, காச்சட்டைப் பையுள் சிறிய சிறிய கல்லுகளை பொறுக்கி போட்டிக் கொண்டு யார்க்காட்டுப் பக்கம் நின்ற அத்தி மரத்தை நோக்கிப் பதுங்கிப், பதுங்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தான். அந்தக் கிராமத்துப் பறவைகளையும், வேலி ஓணான்களையும் பெரியதம்பி அண்ணன் ஒரு போதும் நிம்மதியாக இருக்க விடுவதே இல்லை. சுண்டி வில்லில் கல்லுப்போட்டு குறி வைத்தான் என்றால், அவனின் கல்லடிக்கு எதுவுமே தப்பமுடியாது. பறவைகளுக்கு குறி வைப்பதில் மகாவிண்ணன். ஆனால் அவனுக்கு தன் வாழ்க்கையில் வைக்க வேண்டிய இலக்குகளுக்கு, குறி வைப்பதில் ஏனோ நாட்டமிருக்கவில்லை. படிப்பில் நல்ல இயற்கையான கெட்டிக்காரன். கணக்கு பாடம் என்றால் அவன் நூற்றுக்கு தொண்ணூறு புள்ளிகளுக்குமேல் எடுப்பான். சினிமாப் பாட்டுக்களை அவன் குரலில் கேட்பதில் எனக்கு அலாதி விருப்பம். எல்லாவற்றிலும் நல்ல கெட்டிக்காரன். நல்ல வடிவான கையெழுத்து. அவன் படித்து உலகையே

வெல்ல வேண்டியவன். அவன் நல்ல அழகானவன், மெல்லிய உயர்ந்த தோற்றம், பொது நிறம், சிரிப்பால் யாரையுமே மயக்கிவிடக்கூடிய வசீகரம் உள்ளவன். மகேசக்கா ஒரு அப்பிராணி. படிப்பும் ஏறாது. கொடுத்த வீட்டு வேலைகளை ஓய்வின்றி மாடு மாதிரி செய்து முடிப்பான். அதிகம் கதைக்கவும் மாட்டான். படிப்பை ஐந்தாம் வகுப்பிலேயே நிறுத்திக் கொண்டு அன்னக்காவுக்கு தன்னைத் துணையாக்கிக் கொண்டான்.

நான் ஒரு வித்தியாசமானவன். கண்ணன் போல் கருமேக வண்ணன் என்று எல்லோரும் சொல்லுவார்கள். சிவந்து விரிந்த கூர்மையான கண்கள், அதில் சற்று கருணையும் கலந்திருக்கும். பருமனான உடல். அழகான பால் போல பற்கள். ஓர் இடத்தில் இருக்க முடியாத சுறுசுறுப்பு. படிப்பில் அண்ணையைப்போல கெட்டிக்காரன் இல்லை. ஆனால் துடிதுடிப்பானவன். சிறுவயதிலேயே, எல்லா விடயங்களையும் உன்னிப்பாக அவதானிக்கும் பழக்கமும், திறமையும் எனக்கு அதிகம் உண்டு. விளையாட்டுக்களிலோ, வேட்டைகளிலோ, கேளிக்கைகளிலோ, திருவிழாக்களிலோ அவ்வளவு விருப்பமில்லாதவன். அப்புவைப்போல் கடவுள் பக்தி உள்ளவன். பொதுச் சேவை செய்ய வேண்டும் என்று நித்தம் நித்தம் யோசித்துக் கொண்டிருப்பவன். மிகவும் இழுகிய மனசு. கோபம் வந்தால் எல்லாவற்றையும் ஒரேதரத்தில் போட்டு உடைத்துவிடுவான். படிக்க வேண்டும், மேலும் மேலும் படிக்க வேண்டும் என்று சிறுவயதில் இருந்து ஆர்வத்தை தன் மனதில் பதித்துக் கொண்டவன். படித்தவர்களையும், ஆசிரியர்களையும் பார்த்து, தானும் அப்படி அவர்களைப்போல் வரவேண்டும் என்று நித்தம் நித்தம் துடித்துக் கொண்டு இருப்பவன். எல்லாத்திற்கும் மேலாக தன் தாய், தந்தை, சகோதரர்கள் அவர்கள் பிள்ளைகள், தன் ஊர் என்பவைகளில் அளவற்ற பாசமும் அக்கறையும் கொண்டவன். எனக்கு உலகமே இவைகள்தான். ஆனால் நடுத்தர வயதுவரும்போது, பல தீய நோய்கள் அவனை ஆட்கொண்டன. ஒன்றையும் தேடி அனுபவிக்க முடியாத துரதிஷ்டம் கொண்டதாக அவன் வாழ்க்கை தொடர்ந்தது. நிம்மதி என்பது அவனை விட்டு எங்கோ ஒழிந்து ஓடிவிட்டது.

பாக்கு இடித்துக் கொண்ட ஆச்சியின் மடியில் சரிந்து படுத்துக்கிடந்து பாலைக்குடித்து விட்டு, 'ஆச்சி நான் விளையாடிப்போட்டு வாரன்' என்று சொல்லி விட்டு மெல்ல, முழங்கால் முட்ட போட்டிருந்த சட்டையோடு வெளிக்கிட்டன். வாழை அடிக்குள் போய் வாழை நார் கொண்டு வந்து வாயால் கடித்து அறுத்து எடுத்துக் கொண்டேன். கிணற்றடிப் பக்கமாகப் புறப்பட்டேன். 'எங்கடா போறாய்' என்று நெல்லுக்குற்றிக் கொண்டிருந்த அன்னக்கா கேட்டார். 'ஒருடமுமில்லை' என்றவாறு நான் கடப்பைக் குனிந்து அருகில் உள்ள புல் தரைக்குப் போகின்றேன். போய், மெல்ல மெல்ல பதுங்கி பதுங்கி வண்ணாத்திப் பூச்சியை நோக்கிப் போகின்றேன். நல்ல அழகான சிவப்பு கலந்த பலவண்ணங்கள் கொண்ட பெரிய வண்ணாத்திப்பூச்சி, ஒரு பூச்செடியில் பூத்திருந்த பூவுக்குள் தன் வாயை வைத்து தேனை உறிஞ்சி உறிஞ்சி குடிப்பதில் தன்னை மறந்து இருந்தது. எனக்கு வாச்சுப் போச்சது. ஆடாமல், அசையாமல் குந்தி இருந்து மெல்ல மெல்ல கைகளை கொண்டு போய் வண்ணாத்திப் பூச்சியின் செட்டைகளை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டேன். தேன் உண்ட போதையில் மயங்கி போய்க்கொண்டிருந்த வண்ணாத்திப்பூச்சி, கால் கைகளை அடித்தும் என்னிடமிருந்து தப்பிக்கொள்ள முடியவில்லை. எனக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி. என் கையில் உள்ள வண்ணாத்திப் பூச்சியின் இரண்டு சிறகுகளை ஒன்றாக சேர்த்துப் பிடித்துக் கொண்டேன். மற்றக் கையால் வாழை நாரை எடுத்து வண்ணாத்திப் பூச்சியின் இடுப்பில் மெதுவாகக் கட்டி, சிறகுகளில் இருந்த எனது கையை மெல்ல விலக்கி கொள்கின்றேன். வண்ணாத்திப்பூச்சி வாழை நாரையும் தூக்கிக் கொண்டு படிப்படியாக மேலே பறந்து சென்றது. நான் அவ் வண்ணாத்திப்பூச்சியைப் பார்த்து, என்னை மறந்து ரசித்துக் கொண்டிருந்தேன். எனது வயதில், எனது சூழலில் இதுதான் என்னால் சாதிக்கக் கூடியது. வேறு வளமான சூழலில் அரிய வாய்ப்புக்கள் கிடைத்திருந்தால் நான் ஏதும் வித்தியாசமாக சாதித்து இருப்பேன்.

சகலகலா வல்லவன்

கனகராயன்குளம் போக நடேசு அண்ணன் ஆயத்தமானார். கடவையால் வெளிக்கிடும்போது, நான் துரையன் வீட்டுப் பக்கமா அவர் கண்ணில் படாதவாறு ஒழித்து நின்று பார்த்தேன். 'ஏன் உவங்கள் பள்ளிக்கூடம் போகவில்லை' என்று, நெல்லுக் குத்திக் கொண்டு இருந்த அன்னத்தை வேலிக்கு மேலால் பார்த்து நடேசண்ணை கேட்டார். 'பள்ளிக்கூடம் இரண்டு கிழமைக்கு இல்லை என்று மூத்தண்ணை சொன்னார்' என்றாள் அன்னக்கா. மூத்தண்ணை ஏன் வந்தவர் என நடேசண்ணை திரும்பக் கேட்டார். அன்னக்கா நடந்த விடயங்களை அண்ணனுக்கு கூறத் தொடங்கினார். நடேசண்ணை பொறுமையாகக் கேட்டுவிட்டு கனகராயன் குளத்தை நோக்கி சயிக்கிளில் புறப்பட்டார். குத்திய நெல்லை சுளகில் போட்டு பிடைக்க பாய்க்கியக்கா ஆரம்பிக்கின்றார். அன்னக்கா உலக்கையை கையில் பிடித்த வண்ணம் யோசனையில் ஆழ்ந்து விடுகிறாள். நான் துரையன் கொட்டிலின் முன்னால் போய் நின்று 'துரையன் துரையன்' என்று கூப்பிட்டேன். கிடுகினால் செய்யப்பட்ட தட்டிக் கதவு அரைகுறையாகத் திறந்து கிடந்தது, 'வாதம்பி உள்ளுக்க' என்று துரையன் கூப்பிட்டான். உள்ளுக்க போய் ஒரு பலகைக் கட்டையில் அமர்ந்து கொண்டேன். துரையன் நன்றாக மூட்டப்பட்ட அடுப்பில் றொட்டிக் கல்லை வைத்து அதில்

றொட்டி சுட்டுக் கொண்டிருந்தான். நல்லாக தேங்காய் திருவிப்போட்டு, உப்புத்தண்ணியும் விட்டு கோதம்பமாவை குழைத்து நல்ல கருமொரு என றொட்டி சுடுவதில் துரையன் கை தேர்ந்தவன். ஒரு றொட்டியை சுட்டு வைத்து விட்டு, மற்ற றொட்டி மாவைத் தட்டில் வைத்து கைகளால் தட்டிக் கொண்டு இருந்தான். மணம் எனக்கு மூக்கை பிய்த்தது. 'என்ன தம்பி சாப்பிட்டுவிட்டியே' என்று கேட்கிறான் துரையன். நான் தலை ஆட்டுகின்றேன். 'ஏன் பள்ளிக்கூடம் போகவில்லை இண்டைக்கு' என்று துரையன் கேக்க, நான் கவலையோடு நடந்த சம்பவங்களைச் சொல்லி முடித்தேன்.

துரையனுக்கு கேட்க கவலையாக இருந்தது. 'பெரிய காயமே கொப்புவுக்கு' என்றான். 'ஓ ஓரளவு பெரிய காயம்' என்றேன். 'லேசில கிழவனில ஒருதரும் கைவைக்கேலாது, ஆனால் மறைந்திருந்து யாரோ வம்புகள் அடிச்சுப்போட்டான்கள்' என்கிறான் துரையன். றொட்டியை தட்டில் இருந்து தட்டகப்பையால் புறட்டி மறு பக்கமாகப் போட்டிட்டு, ஏற்கனவே அரைத்து வைத்த தேங்காய் கலந்த கொச்சிக்காய்ச் சம்பலுக்கு தேசிக்காய்ப் புளியை விட்டுக் குழைத்துவிட்டு, சட்டியில் இருந்த தண்ணிக்குள் கையை அலம்பிக் கொள்கிறான். எனக்கு பசிக்குது தம்பி, நான் தின்னப்போறன். 'ஓம் துரையன் நீ தின்னு' என்று நான் கூறிவிட்டு, புறப்பட ஆயத்தமாகிறேன். 'என்ன தம்பி அவசரம். இருமன் கொஞ்சம் கதைப்பம்'. இல்ல அக்கா பேசுவா இங்க வந்தால். 'ஓ பேசுவாதான். நான் பறையன். கூடாத சாதி, அங்க போகக்கூடாது என்று, அப்படித்தானே!'. ஓம் துரையன், பறையன் என்றால் என்ன துரையன்?' என்று நான் துரையனைப் பார்த்துக் கேட்கிறேன். 'பறையன் என்றால் மேளம் அடிக்கிற ஆட்கள். அவையள் தரம் குறைஞ்ச சாதி' என்று துரையன் சிரித்துச் சிரித்துக் கூறுகிறான். 'ஏன் துரையன், நாங்களுந்தான் உடும்புத் தோலில் மேளம் கட்டி அடிக்கிறனாங்கள். அப்ப நாங்களும் பறையர் தான என்கிறேன் நானும் பதிலுக்கு. அவர் 'நாங்கள் அடிக்கிறது பெரியமேளம்,

நீங்கள் அடிக்கிறது சின்னமேளம், அதுதான் வித்தியாசம் தம்பி. உதெல்லாம் பேய்க்கதைகள் தம்பி. சரி உதை விடுவம், எல்லாரும் மனிதர் என்கின்ற காலம் வராமலா தம்பி விடப்போகுது' என்று துரையன் தன் மனதில் இருந்த பாரத்தை, வேதனையை மெல்ல இறக்கி வைத்துவிட்டு, றொட்டியைக் கையில் எடுத்து சம்பலுடன் சேர்த்துச் சாப்பிடுகின்றான். எனக்கு இந்த சாதி பற்றிய விடயம் பெரும் குழப்பத்தை ஏற்படுத்தியது. நேர்மையாய், உண்மையாய் சிந்திப்பவனுக்கு, யதார்த்தமாய் விடயங்களைப் பார்ப்பவனுக்கு சாதி என்பது நிச்சயம் ஒரு கேலிக் கூத்தாகத்தான் தென்படும். அறிவியல் ஆர்வமாக சிந்திப்பவனுக்கு, சாதி எதுவித அர்த்தமும் இல்லாத ஒரு வெறும் சொற்பதம் என்பது மட்டும் புலனாகும். ஆனால் அறிவிலிகளுக்கும், யதார்த்தத்தை உண்மையாக உணர முடியாத சிந்தனை அற்றவர்களுக்கும், போலித்தன்மை வாய்ந்தவர்களுக்கும் சாதி என்பது ஒரு பெரிய சமூக சித்தாந்தமாகப் ஆதாசமாகத் தோற்றமளித்து, அது ஒரு வெறியாக மாறிவிடும். நித்தம் வெறியில் இருப்பவனுக்கு ஆயிரம் பாரதிகள் வந்தாலும் உண்மையை உணர வைக்க முடியாது. அவர்கள் அந்த வெறியில் இருந்து, அந்தக் கொடிய மயக்கத்தில் இருந்து அறிவு என்னும் அங்குசத்தால் சுலபமாக குத்தப்பட்டு யதார்த்தத்தை, உண்மையை உரியவாறு உணர்ந்து தெளியவேண்டும். மனிதனை மனிதனாகப் பார்க்கின்ற, மதிக்கின்ற மனப்பக்குவம் வரவேண்டும். அது வளர வேண்டும். மனிதனை மனிதனாக மட்டும் பார்க்கின்ற, மதிக்கின்ற மனித சமுதாயங்கள் உலகில் எத்தனையோ நாடுகளில் மலர்ச்சி பெற்றுத் திகழ்கின்றன என்று, பாப்பாப் பாட்டு சொல்லித் தரும்போது தமிழ் வாத்தியார் சொன்னவைகள் எனது நினைவுக்கு வந்தன. 'என்ன தம்பி கடுமையாய் யோசிக்கிறாய்' என்று துரையன் கேட்க, 'இல்லை ஒன்றும் இல்லை என்று வாடிய முகத்தோடு நான் கலங்கிய கண்களோடு துரையனைப் பார்க்கிறேன்.

'சரி தம்பி அப்ப கொப்புச்சி வர இரண்டு கிழமை செல்லும்'. 'ஓம் துரையன் பள்ளிக்கூடமும் இல்லைத்தானே'. 'தம்பி நீங்கள்

சின்னப்பிள்ளைகள். உங்களுக்கு கொப்புச்சியைப்பற்றி ஒண்டும் தெரியாது. அந்த மனிசனைப் போல் ஒருதரையும் நான் இதுவரை காணவில்லை. யாரேனும் இனி மேல. பிறந்து வந்தால் சரி'... என்று துரையன் பெருமூச்சு விடுகிறான். ஏன் 'துரையன் அப்பிடி சொல்லுராய். அப்புச்சியைப்பற்றி உனக்கு என்ன தெரியும்' என்று கேட்டேன். 'தெரியுமோவா? அந்தாள் ஒரு பெரிய மனிசன் தம்பி' என்று கூறிய துரையனைப் பார்த்து, நான் 'சொல்லு, சொல்லு துரையன் அப்புச்சியைப்பற்றி' என்று கெஞ்சினேன்.

நான் இருந்த பலகைக் கட்டையை அரக்கி துரையனுக்குக் கிட்டவாக போய் இருந்து கொண்டு, அவன் வாயைக் கண் இமை வெட்டாது பார்த்துக்கொண்டு இருந்தேன். 'எதை, எதை என்று சொல்லுறது தம்பி' என்று துரையன் கூறியவாறு, 'நான் இந்த ஊருக்கு பளையில் இருந்து வந்த புதுசில, ஒருநாள் கொப்புச்சியோடு நாய்களையும் கொண்டு வேட்டைக்குப் போனோம். ரெயில் ரோட்டையும் கடந்து கோரப்பாதை ஊடாக போய்க்கொண்டு இருந்தம். நடுக்காடு, நல்ல வெயில் கொழுத்திக் கொண்டு இருந்தது. நாய்கள் எங்களை விட்டு கனதூரம் போட்டுதுகள்.

பாதை ஓர் ஒற்றையடிப் பாதை. அது அப்படியே போய் புதரையும் கடந்து நாவத்தாழி பக்கங்களுக்கு போற பாதை. சரியான அடர்ந்த காடு. கரடி, புலி, யானை எல்லாம் கண்டபடி திரியும். போய்க் கொண்டு இருக்கேக்க, அந்தப் பாதையின் இடப் பக்கமாய் ஒரு கிளைப்பாதை போகுது. அதால போனால் புதூர் வரும். டே துரையன், இதால திரும்ப வேண்டும். நல்ல உடம்பு பிடிக்கலாமடா வா.' என்கிறார் கொப்புச்சி. 'அதுக்கென்ன போவம்' என்றன் நானும். அது ஒரு சரியான முடக்கு. சொல்லி முடிஞ்சு, திரும்பி ஒரு நாலு பாகம் நடக்கேல்ல, சருகுச் சத்தம் கேட்டுது. கொப்புச்சி மெல்லமாகக் கையைகாட்டினார், நில்லு என்று. நானும் உடன் நிண்டீட்டன். கொப்புச்சியும் சத்தம் கேட்ட பக்கம் மெல்லத்

திரும்பிக் குனிந்து பார்த்தார். 'கரடி ஒன்று கறையான் புற்றை தோண்டிக்
 கொண்டிருக்கு' என்று சொல்ல, எனக்கு மனம் டிக் டிக் என்று அடிக்குது.
 'கொப்புச்சி குனிஞ்சு பார்த்ததைக் கரடி கண்டு விட்டது. எங்களை நோக்கி
 கத்திக் கொண்டு ஓடி வந்தது'. 'துரையன், ஏறடா மரத்தில்' என்றார்
 கொப்புச்சி. 'நான் பக்கத்தில் நின்ற வீர மரத்தில் தாவி ஏறி அதன் நடு
 உச்சிக்க போய்விட்டன் பயத்தில். கொப்புச்சி, துவக்க எடுத்து வில்லை
 இழுத்து பாய்ந்து வந்த கரடியைக் பார்த்துச் சுட்டார். ஆனால் அது
 வெடிக்கல. ஏனென்டால் கொப்புச்சி பெலிட்டில் இருந்த தோட்டாவை,
 துவக்குக்குள் போட மறந்துபோட்டார். கிழவன் உடன துவக்கை எறிஞ்சு
 போட்டு, கீழ்க்கால்கள் இரண்டையும் அகட்டி வைச்சுக் கொண்டு,
 தனக்கு நேர பாய்ந்து வந்த கரடியின் காதுகள் இரண்டிலும், மயிருடன்
 சேர்த்து இறுக்கிப் பிடிச்சுப்போட்டுது'. துரையன் சொல்ல 'எனக்கு
 உடம்பு முழுக்க நடுநடுங்கியது'. 'பிடிச்ச கிழவன், கரடியின் தலையை
 அங்கும் இங்கும் ஆட்டி, உலுப்பி ஏதோ மந்திரம் சொல்லிவிட்டு, அதன்
 முகத்தில் காறித் துப்பிப்போட்டு, காலால ஒரு உதை விட்டார். கரடி
 மல்லாக்காய் விழுந்து கதறிப்போட்டு, திரும்பி ஒரே ஓட்டம்'. கொப்புச்சி
 சிரித்துப் போட்டு 'டே துரையா இறங்கடா இனி, கரடி ஓடி விட்டது' என்று
 எந்தவித பதட்டமும் இல்லாமல் சொன்னார். என் மனமெலாம் உணர்ச்சி
 பொங்கப் பெருமையாகத் துரையனைப் 'பார்த்தேன் நான். 'எங்க
 இறங்குகிறது. பயத்தில் மரத்தில் என்னெண்டு ஏறினெண்டு எனக்கே
 தெரியாது. அதோட கோதாரி, என்ர சாறம் எல்லாம் நனைஞ்சு போச்சு'.
 'ஏன் துரையன் சாறம் நனைஞ்சது' என்று வியப்பாகக் கேட்டேன் நான்.
 'பயத்தில் என்னை அறியாமல் நல்லா மூத்திரம் பெஞ்சுபோட்டன்'. நான்
 கெக்கட்டம் விட்டுக் சிரிக்கின்றேன். 'நீ சிரிக்கிறாய் தம்பி, வேற ஆரும்
 எண்டால் மரத்தால விழுந்து செத்திருப்பான்கள்' என்று துரையன்
 சமாளித்துக் கொள்கிறான். 'அப்புச்சிக்கு, அப்ப பயம் இல்லையோ?'
 என்றேன் நான். 'சும்மா இரு தம்பி. கிழவன் உதைப்போல எத்தின கண்டது'.

நான் மனதுக்குள் அப்புவை நினைத்துப் பெருமைப்பட்டுக்கொள்கிறேன். நான் ஒருவாறு மரத்தால இறங்கி 'சரி இனிப் போவம் ஐயா' என்றேன். கிழவன் கேட்டுது, சீ விசரா, வந்தனாங்கள் வெறும் கையோட போறத, இரு சுருட்டுப்பத்திக் கொண்டு போவம் என்றுவிட்டு, பெலிட்டில் இருந்து தோட்டா இரண்டை இரண்டு குழலுக்கும் போட்டு விட்டு, 'அட கோதாரி நான் முதலில் தோட்டாவ குழலுக்க போட மறந்திட்டன். சரி விடு கழுத, இப்ப என்ன நடந்துபோட்டுது' என்றார். பின்னர் சுறுட்டை சுற்றி வாயில் வைத்து நெருப்புப் பெட்டியை எடுத்து பத்த வைத்துக் கொண்டார். 'டேய் என்னடா சாறம் எல்லாம் ஈரம் உனக்கு' என்று கொப்புச்சி கேட்டார். நான் வெக்கத்தில் அது ஒண்டும் இல்லை என்றுவிட்டு சிரித்தன். 'டேய் பயத்தில் மூத்திரம் பெஞ்சிட்டாய் விசரா, நான் இருக்கேக்க உனக்கு என்னடா பயம்' என்று விட்டு, சுருட்டை நல்லா அனுபவிச்சுக் குடித்துக் கொண்டிருந்தார் கொப்பர். நான் போத்தில்ல கொண்டு போன தண்ணிய குடித்துவிட்டு, வெத்திலைச் சரையை எடுத்து வெத்திலை போட்டு இரண்டு பேரும் கதைத்துக்கொண்டு இருந்தம்.

தூரத்தில் கறுவல் நாய் குலைக்கிற சத்தம் கேட்டது. 'டேய் துரையா நாய் குலைக்குது, காதைக்குடுத்து நல்லாய்க் கேளடா' என்றார் கொப்புச்சி. 'ஓம் ஐயா நாய் குலைக்குதான். எனக்கும் கொஞ்சம் கேட்குது' எண்டன் நான். 'கறுவல் நாயினர் குரல்போலத்தான் கிடக்குது. பண்டியை மறிச்சுப்போட்டுதுகள் போல. வாடா போவம்' என்கிறார் கொப்பு. எனக்கு பயம், அந்தக் கரடியோடதான் நாய்கள் மினக்கெடுதுகள் எண்டு. ஆனால் என்ன செய்றது, கிழவன் வா எண்டால் நான் போகத்தானே வேணும். நல்லாய்க் கிட்டப் போய்விட்டம். 'டேய் துரையா பண்டிதான். நீ இதில கோடாலியையும் வைத்துக்கொண்டு நிண்டுகொள்' எண்டிட்டு, துவக்கின் வில்லை இழுத்துக் கொண்டு போறார். பத்தைகளுக்குள்ளால கொப்பரை எனக்கு தெரியவில்லை. நான் பக்கென்று அருகில் நின்ற ஒரு மரத்தில் ஏறிவிட்டேன். ஒரு அஞ்ச நிமிசம் இருக்கும். 'டுமீல்' என்று வெடிச் சத்தம்

கேட்டது. கிழவன் துவக்கை நீட்டினால் நீட்டினதுதான். இரண்டாவது வெடி வைப்பது மிக மிக அருமை. நாய்களின் ஆரவாரமும் கேட்குது. இனிப் பயமில்லை எண்டிட்டு மரத்தை விட்டு இறங்கினன். 'டேய் துரையா வாடா' என்று கொப்புச்சி கூப்பிட்டதும் கோடாலியையும் கொண்டு போனன். ஒரு தனியன் பண்டி சரிந்து பாட்டமாய் கிடக்கிறது, 'எனக்கு பெரிய சந்தோசம்' என்றான் துரையன். நான் சிரித்துக்கொண்டேன்.

சரி பின்ன, பட்டமரங்களை எடுத்து நெருப்பு மூட்டி, பண்டியை நல்லாக வாட்டி, மயிர்களைப் பொசுக்கி பன்னைக் கொப்புகளை இலையோடு முறித்து துப்பரவாக்கிவிட்டு, வெட்டிக் குடலை எடுத்து நாய்களுக்குப் போட்டுவிட்டு, நான் சுருட்டுப்பத்த போறன், என்ற கொப்பு 'கூட்டானை சுட்டு திண்டுட்டுப் போவம்' என்றார். சொல்லி விட்டு கொப்புச்சி நல்லாக காலுக்கு மேல் காலை அட்டணமாகப் போட்டுக்கொண்டு சுறுட்டைப் பத்திக்கொண்டு இருந்தார். நான் பண்டியின் கூட்டானைப் பிரட்டிப் பிரட்டி கருகச் சுட்டேன். நல்லாக இரண்டு பேரும் திண்டம். மதியம் கொடூர வெய்யில். நேரமாச்சு, 'இப்ப வெளிக்கிட்டாற்தான் கருக்கலுக்கிடையில வீட்ட போகலாம்' என்றார் கொப்பர். 'கனதூரமோ வீடு' என்று நான் கேட்டன். 'ஐந்து கட்டைக்கு மேல் போக வேண்டும்' என்றார். எனக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. என்னண்டு உந்த அஞ்சு கட்டையையும் இந்தப் பெரிய பண்டியையும் காவிக் கொண்டு நடந்து போறதெண்டு நான் சரியாக யோசித்தேன். கொப்புச்சி நல்ல நேரான, ஒரு கை மொத்தமான வீரைத் தடியை வெட்டி இரண்டு பக்கமும் கூராக்குகிறார். பண்டியை சரிபாதியாக இரண்டாய் பிளந்தார். தலையை வெட்டிப் பிளந்து நாய்களுக்கு போட்டார். நான் நினைச்சேன் பண்டியைத் தடியின் நடுவில்ப் போட்டுவிட்டு, ஆளுக்கு ஒரு பக்கமாய் தோளில் வைத்து சுமந்து செல்ல வேண்டும் என்று. அதோட கோடாலி, துவக்கு எனக்கு நினைக்கவே பயமாய் இருந்தது.

துரையா நீ கோடாலியையும், துவக்கையும் எடு. நான் பண்டியைக் காவுறேன் என்றார் கொப்பர், எனக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. என்ன இந்த மனிசன் தனியப் பண்டியைக் காவப்போகுதோ என்று. 'என்ன ஐயா நீங்கள் தனிய காவுவிங்களே' என்றேன். 'ஓ நான் காவுவேன். நீ கோடாலியையும், துவக்கையும் கவனமாக கொண்டு எனக்கு பின்னால் வா. நான் கையை நீட்டினால் உடன துவக்கை என்னட்ட தரவேணும்' என்றார் கொப்புச்சி. நான் தலையை ஆட்டினன். கிழவன் தடியின் இரண்டு பக்கத்துத் தலைப்பிலும் பண்டியை சரிபாதியாக கொழுவி விடுகிறார். நடுத்தடியில் இரண்டு கைகளாலும் பிடித்து ஒரே தூக்கில் தூக்கி, தோளில் வைத்து கொண்டார். என்ன ஆச்சரியம், நூறு இறாத்தலுக்கு மேல் வரும், என்னெண்டு இந்த மனிசக்கட்டை இதை சுமக்கும் என்று ஆச்சரியத்தோடு நான் பார்த்தேன். நின்றபடியே தோளில் சம பங்காக தடியையும், பாரத்தையும் சரிபார்த்துக் கொண்டார். இரண்டு கைகளையும் விட்டிட்டு நிமிர்ந்து நின்றார். தடி அப்பிட்யே அசையாமல் நின்றது. காதில் இருந்த சுறுட்டை எடுத்து வாயில் வைத்தார். மடியில் இருந்த நெருப்புப் பெட்டியை எடுத்து, குச்சியைத் தட்டிச் சுருட்டைப் பற்றவைத்துக் கொண்டார். 'சரி வா பின்னால்' என்கிறார். கொப்பரும் நடந்தார். நானும் அவர் பின்னால் போனேன். 'என் கண்ணே கிழவனுக்கு பட்டுவிடும் போல' என்று எனக்குள்ளேயே நினைச்சுக் கொண்டேன். 'தம்பி நீ சொன்னால் நம்ப மாட்டாய், தூக்கிய பாரத்தைக் கிழவன் ஐந்து கட்டையிலும் இறக்கவே இல்லை. தோளை மட்டும் இரண்டு தரம் மாற்றியது மட்டுந்தான் நான் கண்டேன்'. வீட்டுக்கு வந்து கடப்பில் நின்ற பூவரசு மரத்திந்தான் மனிசன் பாரத்தை இறக்கி வைத்தது'. எனக்கு ஆச்சரியமாகவும், புதுமையாகவும், வியப்பாகவும், மகிழ்ச்சியாகவும் இருந்தது, 'அந்தாள் அப்பிட்யான ஒரு மனவலிமையும், உடல் வலிமையும் உள்ள மகா விண்ணன் தம்பி' என்று துரையன் கூறி முடித்தான். நான் அப்பிட்யே அங்கலாய்த்தபடி நிலத்தைக் கையால்

சுரண்டிக் கொண்டு, என் அப்புவை நினைத்து உள்ளுக்குள் மகிழ்ந்து கொண்டிருந்தேன். துரையன் செத்தையைக் கையால் உயர்த்தி, வாய்க்குள் இருந்த வெத்திலையை வெளியில் துப்பிவிட்டு, 'உப்பிடி எத்தனை கதைகள் தம்பி இருக்கு கொப்பரைப்பற்றி' என்றவன்.

மேலும், 'உப்பிடித்தான் தம்பி கொப்பர் இளமையாக இருக்கேக்க, ஒருநாள் கந்தனுடன் வேட்டைக்கு போனவராம்' என்று ஏதோ சொல்ல ஆயத்தமான துரையன், 'உமக்கு தெரியுமே கொப்பரின்ரை வலது கால் துடையில் பெரிய ஒரு பழைய காயம் பள்ளமாக இருக்கு' என்று, துரையன் என்னைப்பார்த்து கேட்டான். 'ஓ தெரியும் அப்புவை நான் கேட்டனான். அதுக்கு அவர் மரத்தால் விழுந்தனான் என்று சொன்னவர் என்றேன்' நான். 'எப்படி மரத்தால் விழுந்தவர் என்று உமக்குத் தெரியுமே' என்றான் துரையன். நான் 'இல்லை' என தலை ஆட்டினேன். 'இப்ப கேளும் சொல்லுறன், என்றிட்டு துரையன் தொடர்ந்தான். 'கொப்பர் துவக்கைக் கொண்டு முன்னே போக, கந்தன் கோடாலியைக் கொண்டு பின்னே போனான். நடுக்காடு, அவையள் போய்க்கொண்டு இருக்கேக்க மழை இருள் கட்டிவிட்டது. அதனால் இரண்டு பேரும் வீட்டுக்குத் திரும்பி நடந்து வந்துகொண்டிருந்தினம். காட்டுப்பாதை அதுவும் ஒற்றையடிப்பாதை. முன்னுக்கு பின்னுக்கு, அக்கம் பக்கம் ஒண்டும் வெளிச்சமாய் இருக்கேக்கயே தெரியாது. அதுவும், அண்டைக்கு மாரி இருட்டு. அவர்களுக்கு ஒன்றுமே தெரியவில்லை. திடீரென முன்னுக்கு ஒரு அலியன் ஆனை. மரக்கொப்புக்களை முறித்துத் திண்டுவிட்டு, நிண்ட நிலையிலே அசை போட்டபடி நித்திரைகொண்டிருக்கிறது. இவையளும் முன்னால் போனவுடன்தான் கண்டினம். அட முன்னுக்கு ஆனை நிக்ந்து எண்டு. கந்தா நீ மரத்தில ஏறுடா' என்று கொப்பர் சொல்லி இருக்கிறார். அது ஒரு குருமன்காடு, பெரிய மரங்கள் குறைவு. அருகில் ஒரு பெரிய முதிரை மரந்தான் நிண்டது. அந்த மரத்தில் ஏறுவதற்கு ஓரளவு உயரத்திற்கு கிளைகள் இல்லை. மரமும் பெரிய

மரம். கொப்பர் சொன்னாராம் 'நான் குனிந்து கொண்டு நிக்கிறன் நீ
என்ற தோள்லை மிதித்து ஏறுடா' என்று. கந்தன் தோளை மிதித்து
மரத்தில் ஏறிக்கொண்டு இருக்க, இவையள தொடர்ந்து பின்னால் வந்து
கொண்டிருந்த நாய்கள் யானையைக் கண்டிட்டு குலைத்துக் கொண்டு,
யானையை நோக்கி ஓடியிருக்கினம். யானை கண்களை முழித்து,
நாய்களை துரத்தியிருக்குது. நாய்கள் பயத்தில் திரும்பி கொப்பரை
நோக்கி ஓடி வந்திருக்கு. கொப்பர், கந்தனை மரத்தில் ஏத்துறதுக்காக
துவக்கை அருகில் உள்ள ஒரு பன்னை மரத்தடியில் சாத்தி விட்டுத்தான்,
கந்தன் மரத்தில் ஏறுவதற்க உதவி செய்திருக்கிறார். கந்தன் ஏறியவுடன்
கொப்பர் துவக்கை எடுக்கக்கிடயிலேயே யானை கொப்பருக்கு கிட்ட
மிகப் பக்கமாக வந்துவிட்டது. குனிந்து துவக்கு எடுத்துக் கொண்டிருந்த
கொப்பரை யானை தன் தும்பிக்கையால் சுற்றி வளைத்துத் தூக்கி
அப்படியே மேலே எறிந்து விட்டது. கொப்பர் அப்படியே யானைக்கு
மேலால் ஒரு மர உயரத்திற்கு மேலே போனார். கொப்பருக்கு தெரியும்,
தான் கீழே விழுந்தால் அலியன் யானை நிச்சயம் தன்னை அப்படியே
காலால் மிதித்துக் கொண்டுபோடும் என்று. மேலே போனவர் அந்த
முதிர மரக் கொப்பை கையால் இறுகப்பிடித்துக் கொண்டார். கால்கள்
இரண்டும் கீழே தூங்கிக் கொண்டிருந்தன. கொப்பர் கையை விடவே
இல்லை. யானை நிண்டு அட்டகாசம் போட்டது. நாய்களும் யானையை
சுற்றி சுற்றி நின்று குலைத்தன. தன் எசமானுக்கு ஆபத்து நேர்ந்து
விட்டதை கறுவலுக்கும், கூரனுக்கும் பொறுக்க முடியவில்லை போலும்.
அகோரமாக யானையின் கால்களை கறுவலும், கூரனும் கடித்துக்
கடித்து குதறியது. சீற்றம் கொண்ட யானை, நாய்களைச் சுழன்று
சுழன்று தும்பிக்கையாலும், காலாலும் நெரிக்க முற்பட்டது. இதற்குள்
வீமன் நாய் யானையின் தும்பிக்கைக்குள் அகப்பட்டுக் கொண்டது.
நாயையும் யானை தூக்கி எறிந்துவிட்டு, நிலத்தில் விழுந்து கத்திய
வீமனை நோக்கிக் காலை உயர்த்திக் கொண்டு, அவனை உழக்க

ஓடியது. அடிபட்ட நோவில் வீமன் எழுந்து யானைக்கு முன்பக்கமாக ஓடியது. யானையும் வீமனைத் துரத்திக் கொண்டு ஓடியது. இதைக் கண்ட கொப்பர் வீமனை யானை மிதித்துக் கொல்ல போகிறது என்று நினைத்து, அப்படியே மரத்தில், அந்தளவு உயரத்தில் இருந்து கீழே குதித்திருக்கிறார். குதிக்கும்போதுதான் அவர் துடை எலும்பு முறிந்து, சதையையும் பிய்த்துக் கொண்டு வெளியில் வந்துவிட்டது. கொப்பர் அதையும் பார்க்காமல் தவண்டு தவண்டு போய் துவக்கை எடுத்து, இருந்து கொண்டு வீமனைத் துரத்திக் கொண்டுபோன யானையை நோக்கி ஒன்றன் பின் ஒன்றாக வெடி வைத்தார். யானை கதறிக் கொண்டு ஒரே ஓட்டமாக ஓட்டம் பிடித்து விட்டதாம். எனக்கு இதைக் கேட்ட போது, என்னால் நம்ப முடியவில்லை. உடம்பு பட பட என்று நடுங்கியது. எனக்கு அழுகை கூட வந்து விட்டது. இதைக்கண்ட துரையன் 'நீ ஏன் தம்பி இப்ப அமுறாய். கொப்பரை நினைத்துப் பெருமைப்படு' என்றான். 'பேந்து என்னண்டு அப்புச்சி வீட்டை வந்தவர்' என்றேன் நான். 'மனிசன் முறிந்த எலும்பை மீண்டும் அதற்குள் தள்ளி, வேட்டியை கிளித்து நல்லாய் இறுக்கி கட்டிவிட்டு, கந்தனின் தோளில் ஒருகை போட்டுக் கொண்டு கெந்திக் கெந்தி குருக்கள்குளம் காங்கி மட்டும் வந்து விட்டார். பிறகு அங்குள்ள ஆட்கள், தட்டி கட்டி அதில் கொப்பரை காவிக் கொண்டு வீட்டை கொண்டு வந்து விட்டினம். இப்படி துணிச்சலும், வீரமும் இப்ப ஆருக்கு இருக்குது' என்றான் துரையன்.

எனக்கு தலையில் ஏதோ பெரிய பாரம் போல கனமாக இருந்தது. நெஞ்சு மெல்ல மெல்ல படபட என்று அடித்துக் கொண்டது. இருந்தும் உள்ளூர ஒரு இறுமாப்பும், மகிழ்ச்சியும் என்னை ஆட்கொள்ளாத தவறவில்லை. அது போகத் தம்பி 'கொப்பரிட்ட வேண்டிச் சாப்பிடாத ஆட்கள் இந்த ஊரில், அயல் ஊரில் யார் இருக்கினம் என்று சொல்லட்டும் பாப்பம். அது குடுத்த கை. எப்பவும் குடுத்துத்தான் பழக்கம். வேண்டியறியாத கை. நல்ல புண்ணியமான சீவன். உங்கட கடப்புக்கு

அருகில் இருக்கற மூன்று ஏக்கர் காணியும் ஆற்றையெண்டு உனக்குத் தெரியுமே' என்கிறான் துரையன். 'ஓம் தெரியும். அது சுழிபுரத்து மாரிமுத்தரின் காணி. இப்ப அவரின் மகன் கிருஸ்ணபிள்ளைதான் அதுக்கு சொந்தக்காரன்' என்று பதில் சொன்னேன் நான். தம்பி, 'சும்மா விசர்க்கதை கதையாதையும், அது உங்கட கொப்புவினர காணி' என்று துரையன் என்னைப் பார்த்து சொல்லி விட்டு, ஆறிய தேத்தண்ணியை எடுத்து வாயில் வைத்து ஒரு முடறு இழுத்துக் குடித்து விட்டு மேலும் தொடர்கின்றார்.

வெள்ளக்காரர் ஆட்சி செய்யேக்க, ஒருமுறை யாழ்ப்பாணத்தில நல்ல பஞ்சம். சரியான அரிசித் தட்டுப்பாடு. அப்ப சுழிபுரத்தில் இருக்கும் கொப்பரின் தூரத்து சொந்தக்காரரான மாரிமுத்தர், கொப்பரிட்ட வந்து ஒரு மூட்டை நெல்லுத் தந்து உதவும் படி கேட்டிருக்கிறார். கொப்பரும் ஒரு மூட்டை நெல்லை மாரிமுத்தருக்குக் கொடுத்து இருக்கிறார். மாரிமுத்தர் நெல்லைக் கொண்டு கனகராயன்குளம் ரோட்டிற்கு போயிருக்கிறார். அப்ப விதானையார் சொல்லி இருக்கிறார். சொந்த வயல் உள்ள ஆட்கள் தான் யாழ்ப்பாணம் நெல்லுக் கொண்டு போக அனுமதிக்கப்படுவார்கள். மற்ற ஆட்கள் எல்லோரும் அரிசி அங்க கொண்டு போக முடியாது என்று. மாரிமுத்தர் நெல் மூட்டையை ஒரு வீட்டில் வைத்து விட்டு, திரும்பி எங்கள் வீட்டுக்கு போய் நடந்தவைகளை கூறியிருக்கிறார். அப்ப கொப்பர் கேட்டார், 'இதற்கு என்ன செய்யலாம்' என்று. முத்தையர் மூளைசாலி, 'நீங்கள் கம விதானைதானே. அப்ப ஒரு கடிதம் தாருங்கோ. எனக்கு புதுக்குளத்தில் வயல்காணி சொந்தமாக இருக்குதெண்டு, இதனைக் காட்டி நான் நெல்லைக் கொண்டு போடுவன்' என்று கெஞ்சியிருக்கிறார். கொப்பிச்சியும், வஞ்சகம் இல்லாது கடப்படியில் உள்ள மூன்று ஏக்கர் வயலும் முத்தையருக்கு சொந்தமானது என்று எழுதி கையெழுத்து போட்டு முத்தையருக்குக் கொடுத்து விட்டார். முத்தையர் விதானையாருக்கு கடிதத்தை காட்டி டாப்புப் புத்தகத்தில்

பதிந்துபோட்டு நெல்லைக் கொண்டு யாழ்ப்பாணம் போய்விட்டார். போய் கொஞ்ச வருடத்தில் முத்தையர் செத்துப்போனார். கொஞ்ச காலத்துக்கு பின் அவர் மகன் கிருஸ்ணபிள்ளை அக்கடிதத்துடன் வந்து விதானையாருக்கு காட்டி, தன் தகப்பனுக்கு புதுக்குளத்தில் காணி மூன்று ஏக்கர் இருக்கிறது. அதற்கு உறுதி எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டு இருக்கிறார். விதானையாரும் குடி டாப்பில் பார்த்தால், அதில் ஏற்கனவே இக்காணி முத்தையருக்கு சொந்த நிலம் எனப் பதியப்பட்டிருந்தது. விதானையார் கடிதம் கொடுக்க, கிருஸ்ணபிள்ளை கச்சேரியில் போய் பதிந்து, காணி உறுதியையும் எடுத்துக் கொண்டு கொப்பரிடம் வந்து விசயத்தை சொல்லியிருக்கிறார். கொப்பர் சிரித்து விட்டு 'அப்படி இல்லை தம்பி, இதுதான் நடந்த விடயம் என்பதை கிருஸ்ணபிள்ளைக்கு சொன்னார்'. அவர் ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. கொப்பரும் சிரித்து விட்டு, 'அப்ப தம்பி சரி அது உங்கட காணிதான்' என்று சொல்லி விட்டாராம். அதுமட்டுமே, கனகராயன்குளம் றோட்டுக்கரையில் கொப்பருக்கு எவ்வளவு காணி இருந்தது. கனகராயன்குளத்தின் கீழ் உள்ள எட்டு ஏக்கர் சபாபதி தறையும் கொப்பரின்ரதானே. சபாபதியார் கொப்பரின்ர தம்பி. அவர் கலியாணம் முடித்த போது, கொப்பருக்கு சொன்னாராம் 'அண்ண நான் கனகராயன்குளத்திலதான் குடி இருக்கப்போறன்' என்று. அதோட சபாபதியர் கேட்டாராம் கொப்பரை. 'அண்ணை நான் கனகராயன்குளத்தில குடியிருப்பதால், அந்த றோட்டுக் கரை காணில வீடு கட்டவும், கனகராயன்குளத்திற்கு கீழ் உள்ள வயற் காணியை விதைக்கவும் எனக்குத் தா' எண்டு. கொப்பர் சொன்னாராம் 'அதுக்கென்னடா நீ எடுத்துக்கொள்ளன்' என்று. துரையன் கூறிவிட்டு தேத்தண்ணியைக் குடித்தவாறு 'எனக்குத் தம்பி, இந்த விடயங்களை கேட்க ஒருபக்கம் மனவருத்தமாகவும் மறுபக்கம் பெருமையாகவும் கிடக்குது. ஆளையாள் பிடித்து தின்னுற இந்த உலகத்தில், கொப்பரைப்போல சீவன்களும் இருக்கினமே என்று

நினைக்க சந்தோசமாக இருக்கு ஆனால், கொப்பருக்கு காங்கியில வேலை செய்யும் மட்டும் சம்பளம் வரும், அதனால் குடும்ப கஸ்ரம் எதுவுமில்லாமல் ஓடும். மூத்த பெட்டையைக் கரை சேர்த்தது போல, இப்ப இருக்கிற மூன்று பெண் பிள்ளைகளையும் கிழவன் கரைச்சல் இல்லாமல் கரை சேர்த்துப் போடும்' என்று, ஏதோ யோசித்தவாறு துரையன் என்னைப் பார்த்துச் சொல்கிறான். 'ஏன் துரையன் அப்புவினர் வேலைக்கு பழுதுவருமோ' என்றேன். 'சீ சீ, அப்படி ஒன்றும் நடவாது. ஆனால் இராசதுரையர் சொன்னது போல, கொப்புச்சி சம்பள அட்டையையும், வேலை அடையாள அட்டையையும் துலைத்துப்போட்டார். என்ன நடக்குமோ, என்றுதான் எனக்கு யோசனை'.... என்று மெல்லக் குரலை இழுத்த துரையன், கடவுளே கிழவனுக்கு ஒன்றும் நடக்கக் கூடாது என்று நாத்தனாளுக்கச் சொல்கிறான். எனது முகத்திலும் இருள் படர்கிறது. 'கிழவன் எவ்வளவு காலமாக உந்தக் காங்கியில, வெயில் மழை என்று பாராது இரும்பு அடிச்ச உழைச்ச உழைச்ச ஊருக்கெல்லாம் கொடுத்து தள்ளியிருக்கு', என்று தன்னை மறந்து துரையன் கதைக்கிறான். நானும், துரையனின் வாயைக் கண்ணிமை கொட்டாது பார்த்தவண்ணமே இருந்தேன்.

துரையன் தொடர்கிறார், 'கொப்பர் வேலை செய்யத் தொடங்கிய காலம் தொடக்கம் சம்பளம் எடுத்ததும் கிளிநொச்சி அல்லது வவுனியாவிலிருந்து சாமான்களை மூட்டை மூட்டையாக வேண்டி, சாமான் கோச்சியில் போட்டுக் கொண்டு வருவார். புதுக்குளம் காங்கிக்கு பக்கத்தில் பெரிய ஒரு கடுங் குறுக்கான வளைவான றெயில் றோட்டு, அதில் வரும்போது றெயில் ஆறுதலாக ஊர்ந்து கொண்டு தான் வரும். அப்ப கொப்பர் தான் கொண்டு வந்த சாமான் மூட்டைகளை மெல்ல மெல்ல இழுத்து தள்ளிவிடுவார். கோச்சி, கொண்ணைமார், ஊராக்கள், உறவினர்கள் எல்லோரும் போய், அந்த சம்பள நாள் அண்டைக்கு அந்த வளைவில் காத்துநின்று, கொப்பர் தள்ளிவிட்ட

சாமான்களையெல்லாம் எடுத்துத் தமக்குள்ள பங்குபோட்டுக் கொண்டுபோய்விடுவார்கள். கொப்பர் தன் குடும்பத்தை மட்டும் பார்த்திருப்பாராகில், கொப்பரிட்ட இப்ப எவ்வளவு காச இருக்கும். ஆனால் அவர் எல்லோரும் சாப்பிடவேண்டும் என்றுதான் நினைத்த ஒருவர். ஏன் வேட்டையாடி இறைச்சி கொண்டு வந்தாலும், மனிசன் அதைவித்து காசாக்காது. பிரித்துப் பிரித்து எல்லாருக்கும் வீடு வீடாகக் கொண்டுபோய்க் குடுக்கும் ஒரு பரோபகாரி. அந்தச் சீவனைப்பற்றி நாட்கணக்காக ஏன் மாதம், வருடக் கணக்காகக் கதைச்சுக்கொண்டு இருக்கலாம்' என்று துரையன் கூற, 'இல்லை துரையன் அப்புனைப்பற்றி இன்னும் சொல்லு சொல்லு' என்று நான் கெஞ்சினேன். 'தம்பி உச்சி மத்தியானமாப் போச்சு. நான் ஆடு மேய்க்கப் போகவேணும்' என்கிறான் துரையன். 'இல்லை இன்னும் ஒரு கதை மட்டும் அப்புச்சியையைப்பற்றி சொல்லிப்போட்டு போ துரையன்', என்று நான் துரையனின் கைகளைப் பிடித்து மீண்டும் கெஞ்சினேன். 'தம்பி என்னைத் தொடாத தம்பி' என்று கோபத்துடன் துரையன் என்னைப் பார்த்து முறைத்துக் கூறுகின்றான். நான் பிரமித்துப் போய்விட்டேன். 'ஏன் துரையன், நீ அப்படிச் சொல்கிறாய்' என்று ஆச்சரியத்தோடு நான் கேட்டேன். 'என்னை நீங்கள் எல்லாம் தொடக் கூடாது தம்பி என்கிறான் மீண்டும் துரையன். 'ஏன் துரையன், தொட்டால் என்ன? நீ சாப்பிட்டுவிட்டு கையை கழுவித்தானே இருக்கிறாய், அப்ப நான் ஏன் தொடக்கூடாது' என்று கேள்வி மேல் கேள்வியாகத் துரையனைப் பார்த்துக் கேட்டேன். 'சரி தம்பி அதை விடு, அது உமக்கு இப்ப தெரியாது. போகப் போகத் தெரியவரும் என்றவன். உமக்குத் தெரியுமே, கொப்பர் எப்படி கூலிக்கார வேலையில் இருந்து, சாவிக்காரனாக உத்தியோகம் காங்கியில எடுத்தவர் என்று. 'இல்லை, இல்லை சொல்லு துரையன்' என்று நான் ஆவலோடு கேட்டேன். வெள்ளைக்காரர் ரெயில் ரோட்டு யாழ்ப்பாணத்துக்குப் போட்டுக் கொஞ்சக் காலத்தில் கொப்பர், ரெயில் றோட்டில் வேலை செய்யும்

கூலி ஆளாகத்தான் சேர்ந்தவர். நான் நினைக்கிறேன், ஆரோ சொல்லக் கேள்வி, 1895ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகுதான் அனுராதபுரத்திற்கும் யாழ்ப்பாணத்திற்கும் ரெயில் பாதை போட ஆரம்பிக்கப்பட்டதாம். 1900 ஆம் ஆண்டையொட்டிய காலப்பகுதிகளில் றோட்டு வேலைகள் ஓரளவுக்கு முடிந்து, 1905ஆம் ஆண்டுகளில் யாழ்ப்பாணத்துக்கு ரெயில் ஓடத் தொடங்கிவிட்டதாம். கொப்பர் 1920 ஆம் ஆண்டளவில் வேலைக்குச் சேர்ந்திருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன். வேலை செய்து கொண்டு இருக்கேக்க, வெள்ளைக்காரத் துரைமார்கள் தள்ளுவண்டியில் வேலைத்தளங்களைப் பார்க்க வருவார்களாம். ஒருநாள் புதுக்குளம் காங்கியில வந்து தள்ளுவண்டியை நிறுத்தி விட்டு, வெள்ளைக்காரத்துரை கங்காணியாரோடு இங்கிலீசில ஏதோ கதைத்துக் கொண்டு இருந்தாராம். அப்பொழுது கங்காணியார் கொப்பரைப் பார்த்து ஆச்சரியமாக சிரித்தாராம். கங்காணியாருக்கு ஏற்கனவே கொப்பரைப்பற்றியும் அவர் வல்லமை பற்றியும், பல வருடம் அவரோடு வேலை செய்ததால் தெரியும். கொப்பர் பதிலுக்கு 'என்ன சிரிக்கிறியன்' என்று கங்காணியைப் பார்த்துக் கேட்டாராம். 'ஒன்றுமில்லை வெள்ளத்துரை கேட்கின்றார், உங்களில் யாராவது கால்களை அகட்டி ஒரு கால் ஒரு தண்டவாளத்திலும் மறுகால் மறு தண்டவாளத்திலுமாக இரண்டு தண்டவாளத்திலும் வைப்பீர்களா?' என்று. முருகர் சிரித்துவிட்டு கங்காணியாருக்குச் சொன்னாராம் 'கால் வைப்பது மட்டுமல்ல, வைத்த காலை எடுக்காது விழாமல் ஒரு தண்டவாளக் கம்பி நீளமும் என்னால் நடக்க முடியும்' என்று. கங்காணியார் அதிர்ச்சியும், ஆச்சரியமும் அடைந்தார். 'என்ன முருகர் அண்ணை உனக்கு பயித்தியமா?' என்று ஆச்சரியமாகக் கேட்டார். 'இல்லை என்னால் ஏலும்' என்று கொப்பர் தயக்கமின்றி பதிலளித்தார். 'அவங்கள் வெள்ளைக்காரர் எங்களை எப்பவும் குறைவாகத்தான் நினைக்கிறவர்கள், சொல்லிப்போட்டு செய்யாவிட்டால் மானம் போய்விடும்' என்று கங்காணியார்

சொல்லியிருக்கிறார். 'இல்லை நீங்கள் அவருக்குப் பயப்படாது சொல்லுங்கோ' என்று மன உறுதியோடு கொப்பர் கங்காணியாருக்கு கூறினார். கங்காணியாரும் நம்பிக்கை கொண்டவராய் நடந்தவற்றை வெள்ளைத்துரைக்குக் கூறியிருக்கிறார். வெள்ளைத்துரை முருகரை ஆச்சரியமாகப் பார்த்துவிட்டு கங்காணியாருக்குச் சொன்னாராம், சரி செய்து காட்டச் சொல்லி. முருகர் எழும்பினாராம். வேட்டியை மடித்து கோமணமாகக் கட்டினாராம். தண்டவாளக் கம்பியில் போய் ஒரு காலை வைத்து, மற்றக் காலை சிலிப்பர் கட்டையில் வைத்தாராம். மெல்லக் காலை அரக்கி அரக்கி, மற்றக் காலையும் தண்டவாளக் கம்பியில் தடம் பதித்தாராம். வெள்ளைத்துரைக்கு ஆச்சரியம் வந்ததாம். முருகரை உற்சாகப்படுத்தினாராம். வேலையாட்களும், கங்காணியும் மூக்கில் விரல்களை வைத்தவாறு ஆ வென்று பார்த்துக்கொண்டு நின்றிருந்தார்களாம். முருகர் இரண்டு கால்களையும் மெல்ல மெல்ல அரக்கி அரக்கி ஒரே மூச்சில் அந்த ஒரு தண்டவாள நீளத்தையும் நடந்து முடித்து விட்டாராம். வெள்ளைக்காரத் துரை ஓடிப்போய் முருகரின் கையைக் குலுக்கிவிட்டு சொன்னாராம் 'நீதான் அடுத்த மாதம் முதல் இந்தக் காங்கியின் கங்காணி. அதற்கான ஒழுங்குகள் எல்லாம் நான் உடனே செய்கிறேன் என்று, மிக மரியாதையுடன் கூறிப் பாராட்டினாராம். அப்படித்தான் கொப்பர் கங்காணியாக வந்தவர். எனக்கு சந்தோசம் பொறுக்க முடியவில்லை. எனது உடலெல்லாம் சிலிர்த்தது. அறிவும், ஞானமும், வீரமும் ஒருங்கே கிடைக்கப் பெற்றவன் போல் எனது அகமும், முகமும், உடலும் மலர்வதை, தன் அனுபவங்களினூடாக பெற்ற அறிவுசக்தியினால், துரையனுக்கு உணரமுடிந்தது. துரையனுக்கு மனதில் இனம் தெரியாத மகிழ்ச்சி. ஏதோ தான் சாதித்து விட்டது போல் ஒரு பெருமை. தான் கதைத்த கதைகள் என்னை வெகுவாக பாதித்திருக்கிறது, நிச்சயம் நான் அப்புவைப் பின்பற்றத் தவறமாட்டேன் என்று மனதிற்குள் எண்ணியவாறு, எனது சிவந்து அகல விரிந்த கண்களை கண் இமை

வெட்டாது பார்த்துக் கொண்டு இருந்த துரையன் இறுதியில் பெருமூச்சு விட்டவாறு, 'உனது கொப்பரின் கை, ஆயுதங்களையும், துவக்கையும், கோடாலியையும் தூக்கி தூக்கி மட்டும் சிவந்த கைகள் இல்லைத் தம்பி, அவை கொடுத்து கொடுத்து சிவந்த கைகள்' என்றவன் கண்களில் இருந்து கண்ணீர்த் துளிகள் மெல்ல மெல்ல அமைதியாக வழிந்து ஓடின. 'தான் தாள்தான், சில்லறை சில்லறைதான்' என்று தனக்குக் தானே கூறிவிட்டு அமைதியாகிக் கொள்கிறான்.

கிருஷ்ண உபதேசம் கேட்ட அந்த அருச்சுனன் போல், நான் என்னை மறந்தேன். 'செய் அல்லது செத்துமடி' என்ற அசரீரி கேட்டவனாய் திடுக்கிட்டு எழுந்தேன். வீட்டை நோக்கி வீறு நடை போட்டேன். என் நடை ஓய்வின்றித் தொடர்ந்தது. 'ஊண் உறக்கம் பாரார் துயில் கொள்ளார், கருமமே கண்ணாயிருப்பார்', என்ன ஞானசக்தி எனது அப்புச்சியிலிருந்து முத்து முத்தாக வடிக்கப்பட்டு, துரையனால் எனக்குப் போதிக்கப்பட்டவையாகும். 'இளமையில் கல்வி சிலையில் எழுத்து' என்ற தாரக மந்திரம் நான் மிகச் சிறுவனாக இருந்தபோது எனது இரத்தத்திலும், உணர்விலும், மூளையிலும் துரையனால், அப்புச்சியின் வீரசாகசங்களினூடாகப் புகுத்தப்பட்டிருக்கிறது. உலகத்தில் பல நல்லாசிரியர்களிடம் படித்திருக்கிறேன். தலைசிறந்த பேராசிரியர்களிடமும் படித்திருக்கிறேன். ஆனால் எல்லோராலும் பறத் துரையன் என்று தாழ்வாகக் கதைக்கின்ற அத் துரையனையே, என் நெஞ்சைவிட்டகலா மாணசீகக் குருவாக நான் இன்றுகூட நினைத்து நினைத்து உள்ளூர மகிழ்ச்சிக் கடலில் மூழ்குவதுண்டு.

ஊ ஊ ஊ ஊ

சுமை தாங்கி சாய்ந்தால்

நேரம் ஒரு மணிக்கு மேலாகி விட்டது. 'இப்பத்தான் வாரார், அவன் பறத் துரையன் வீட்டில் போய் தூங்கிக்கொண்டிருந்து விட்டு. இனிமேல் அந்தப் பறையன் வீட்ட போ, உனக்கு செய்ரன் வேலை' என்ற அன்னக்கா என் மீது ஏறிப் பாய்கிறார். 'போய்க் குளித்துப்போட்டு வந்தாத்தான் உனக்குச் சாப்பாடு' என்று அன்னக்கா கட்டளையும் போட்டுவிட்டார். 'அக்கா, துரையன் உங்களையெல்லாம் விடத் துப்பரவானவன். அவனுக்கு எவ்வளவு விசயம் எல்லாம் தெரியும். ஏன் நீங்கள் அவனை அப்படி எல்லாம் சொல்லுறீங்கள்' என்று நான் எனது மனக்கிடக்கைகளைக் கொட்டிவிடுகின்றேன். 'அப்ப நீ போய் அவன் வீட்ட இரன்' என்று கோபத்தோடு அன்னக்கா சத்தம் போட்டார். 'சும்மா இரு மேன அவனுக்குப் பசி, சோத்தைக் கொடு' என்று ஆச்சி அன்னத்தைச் சமாதானப்படுத்துகின்றாள். 'நீதான் ஆச்சி, உவனைப் பழுதாக்கிற' என்று பொரிந்தபடி அன்னக்கா அடுக்களைக்குள் போய் கோப்பையில் சோற்றைப் போட்டாள். 'கையை நல்லாக்கழுவிப்போட்டு வந்து தின்னு' என்று அன்னக்கா எடுத்து எறிந்து எனக்கு கூறினாள். எனது மனம் மிகவும் வேதனைப்பட்டது. எவ்வளவு கீழ்த்தரமாக துரையனை அக்கா மதிக்கிறாள், என்று மனதுக்குள் நினைத்தவாறு

நான் மௌனமாக சென்று அடுக்களையில் இருந்த பலகைக் கட்டையில் குந்தி ஒன்றும் பேசாமல் சாப்பிட்டேன். எனக்கு சாப்பிட மனமில்லை. எனது மனம் எங்கோ எல்லாம் அந்த வானம்பாடிக் குருவிபோல் அங்கும் இங்கும் அலைந்து திரிந்தது. 'என்னடா இண்டைக்கு உனக்கு சாப்பாடு போகுதில்லை, அவன் பறையனிட்ட ஏதும் வாங்கி விழுங்கிப்போட்டு வந்திட்டியோ' என்று அன்னக்கா வாய்க்கு வந்தபடி என்னைப் பார்த்துக் கேட்டார். நான் ஒன்றுமே பேசவில்லை. அக்காவுக்கு ஒன்றும் தெரியாது. அவவும் சாதாரணமான ஒரு கிராமத்து பொம்புளதானே!. மற்ற ஆட்கள் சொல்வதையே அவவும் சொல்கிறா. அறியாமையால் பேசுகின்றார். பேசட்டும் என்று நான் எனக்குள் எண்ணியவாறு, போட்ட சோற்றைச் சாப்பிட்டு முடித்துவிட்டு கோப்பையை எடுத்துக்கொண்டு கழுவுவதற்காக எழும்பினேன். 'என்ன, வழமையாக இரண்டு கோப்பை சோறு தின்னிறனி, இண்டைக்கு ஒரு கோப்பையோட எழும்பிவிட்டாய் என்று அன்னக்கா சந்தேகத்தோடு என்னைக் கேட்டார். 'ஓ நான் துரையன் வீட்டறொட்டியை திண்டிட்டன்' என்று பொய்யாகக் கூறிவிட்டு, கோப்பையைக் கழுவிக்கொண்டு போய் அடுக்களைத் தட்டில் வைத்துவிட்டு வெளியே வந்திட்டேன். அன்னக்காவின் உள்மனம் வேதனைப்பட்டது. 'சீ, நான் அவனைப் பேசியிருக்கக்கூடாது. பிள்ளை நல்லாகச் சாப்பிடவில்லை என்று உள்ளூர எண்ணி மனம் நொந்திருக்கிறார் என்பது எனக்குத் தெரியும். 'என்ன மோன சின்னத்தம்பி ஒருக்கால் போட்ட சோத்தோட எழும்பி விட்டான்' என்று அடுக்களையில் இருந்து வெளியே வந்த அன்னக்காவைப் பார்த்து ஆச்சிகேட்டாள். அன்னக்காவின் மனம் மேலும் வேதனைப்பட்டுக் கொண்டது. 'ஆரை எண்டாலும் மோன, சாப்பிடேக்க இனிமேல் ஒண்டும் பேசாத' என்று ஆச்சி அன்பாக அன்னக்காக்கு புத்திமதி சொன்னார்.

அப்புக்கு நடந்த அந்த கொடூரமான சம்பவத்தை நினைத்து நினைத்து, ஏற்கனவே நொந்து போய்விட்ட அன்னக்காவின் உள்ளம் மேலும்

வேதனையால் கொதித்தது. பேசாமல் போய் வீட்டுக்குள் படுத்துக் கொண்டாள். மனிதனைத் துயரங்கள் கவ்விக் கொள்ளும்போது, மனிதன் செயல் இழந்துவிடுகிறான். அதன் விளைவு பலரைப் பாரதூரமான செயல்களில் ஈடுபட வைத்துவிடுகிறது. இறுதியில் அது, அந்த மனிதனையே அழித்து விடுகிறது. 'துன்பம் வரும்போது நகுக்' என்று சான்றோர் கூறுவதில் தான் எவ்வளவு அர்த்தம் இருக்கிறது. துன்பம் வரும்போது மனிதன் துவண்டுவிடக்கூடாது. துன்பங்களிலிருந்து விடுபட அல்லது துன்பங்களைத் தோற்கடிக்கும் வழிவகைகளைக் கண்டறிந்து, மன உறுதியோடு முயற்சித்து அதில் வெற்றி காணவேண்டும். அவ்வாறு மன உறுதி உள்ளவர்களும், மனப் பக்குவம் உள்ளவர்களுமே வாழ்க்கையில் வெற்றி பெறுவார்கள். இருப்பதைக் கொண்டு சிறப்பாகவும், மகிழ்வாகவும் வாழப் பழகிக்கொண்ட அன்னக்காவுக்கு துன்பம் எனபது, ஒரு புது அனுபவமாக இருந்தது. ஏதாவது ஒரு அனுபவம் ஒருவருக்கு முதன்முதலில் ஏற்படும்போது, அதன் தாக்கம் மிகவும் பெரிதாகிவிடுகிறது. அன்னக்காவும் அதற்கு விதி விலக்காக முடியாது தானே.

நாட்கள் யுகம் போல கழிந்துகொண்டு இருந்தன. மாலை மூன்று மணி இருக்கும். அது ஒரு மாலைப் பொழுதாகியும், காட்டு வெயில் சுட்டு எரித்துக்கொண்டிருந்தது. இருந்தும் வைகாசிச் சோழகக் காற்று வெயிலின் வெப்பத்துக்குள் நுழைந்து கூட்டைத் தணிக்கும் தன் பணியில் அயராது உழைத்துக் கொண்டு இருந்தது. ஆச்சிக்கு யோசனை வந்தால் வெற்றிலை சாப்பிடுவதே அவளின் வழக்கம். வெற்றிலையைப் பொக்கு வாய்க்குள் போட்டுக் குதப்பிக் குதப்பி ஏதோ சிந்தனையில் ஆழ்ந்த வண்ணம் கூடத்தில் காலை நீட்டியவண்ணம் இருந்தாள். நான் ஆச்சியின் மடியில் தலையை வைத்து, பால போதினி புத்தகத்தைப் புரட்டிய வண்ணம் இருந்தேன். அன்னக்காவும், பாய்க்கியக்காவும் அடுக்களைக்குள் சுடுதண்ணியை அடுப்பில் கொதிக்க வைத்துவிட்டு

அப்புவைப்பற்றியே கதைத்துக் கொண்டு இருந்தார்கள். 'அப்பு வர இன்னும் இரண்டு நாட்கள் இருக்கு. அவர்பாடு எப்படியோ தெரியாது' என்று அன்னக்கா மனம் நொந்து கூறிக்கொண்டு இருந்தாள்.

வேப்பமர நிழலில் படுத்திருந்த கறுவல் திடீரென எழும்பி, முனங்கிக் கொண்டு வாலைச் சுறுட்டிக்கொண்டு கடப்படியை நோக்கி ஓடினான். 'அப்புச்சி வாரார்' என்று சத்தம் போட்டுக் கொண்டு நான் புத்தகத்தை எறிந்து விட்டு, அப்புச்சியை நோக்கி ஓட்டம் எடுத்தேன். அன்னக்காவும், பாய்க்கியக்காவும் அடுக்களையில் இருந்து முண்டியடித்துக்கொண்டு அப்புவிடம் ஓடினார்கள். வாசலில் போய் எல்லோரும் அப்புவைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டார்கள். என்ன அப்புச்சி வெள்ளணவாய் வந்திட்டிங்கள். நாங்கள் பயந்து பயந்துதான் இருந்தம், என்று அப்புச்சியின் கையைப் பிடித்தபடி அன்னக்கா சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். நானும் அப்புச்சியின் வேட்டியில் பிடித்துக் கொள்ள, எல்லோருமாக வீட்டுக் கூடத்திற்குள் நுழைந்தோம். ஆச்சிக்கு பெரிய சந்தோசம். மனிசன் கரச்சல் எதுவும் இல்லாமல் வந்து விட்டார் என்று. பெரியதம்பி அண்ணரும், மகேசக்காவும் பள்ளிக்குப் போய்விட்டார்கள்.

அப்பு கோடாலியை வீட்டுப் பத்தியில் போட்டுவிட்டு துவக்கை வளையில் கட்டப்பட்டு இருந்த கயிற்றில் கொழுவி விட்டு, 'அப்பாடி' என்று கூடத்தில் அமர்ந்துகொள்கிறார். உடுத்த அதே வேட்டி, போட்ட அதே சால்வை. கொண்டு போன அதே உமல்ப் பையுமாக திரும்பவும் அப்பு வீட்டுக்கு வந்திருப்பது, அவரின் முகத்தில் காணப்பட்ட வழமைக்கு மாறான சோகமும் எல்லோரையும் சஞ்சலத்தில் ஆழ்த்தியது. 'என்னப்பு நடந்தது, ஒரு கரைச்சலும் பிறகு வரேல்லையே' என்று அன்னக்கா தகப்பனிடம் கேட்டார். 'இல்லை மோன, அங்க ஒருத்தருமே வரல. நானும் இராசதுரையாருந்தான் இவ்வளவு நாளும்காங்கியில இருந்தம்' என்றவர், சற்று அமைதியானார். 'கதைக்கிறத விட்டிட்டு சுடச்சுடத்

தேத்தண்ணி கொண்டுவந்து அவருக்கு கொடுங்கோ' என்று ஆச்சி அன்பாகக் கூறினார். 'ஓம் ஆச்சி, நான் போட்டுக் கொண்டு வாரன் என்றுவிட்டு, அன்னக்கா அடுக்களையை நோக்கி தாவிப் பாய்ந்தார்.

'கொண்டுபோன பொயில முடிஞ்சு போச்சு. இரண்டு மூன்று நாட்களாக சுருட்டுப் பத்தாதது விசராக இருக்கு. கேளன், உங்க ஏதும் பொயில கிடக்கோணை' என்று அப்பு ஆச்சியிடம் மன்றாட்டமாகக் கேட்கின்றார். 'பொறன பாப்பாம் என்றுவிட்டு', ஆச்சி வீட்டுக்குள் நுழைந்தார். 'அப்புச்சி உங்கட கோட்டு கிடைச்சிதா' என்று நான் அப்புவிடம் மெதுவாகக் கேட்டேன். அப்பு சொண்டை முன்தள்ளி சுளித்தபடி, கிடைக்கவில்லை என்பதை ஜாடையில் வெளிப்படுத்தினார். எனக்கு உடம்பெல்லாம் பதறியது. நான் ஒண்டுமே பேசவில்லை. ஆச்சியோ, அன்னக்காவோ, பாய்க்கியக்காவோ அவர் கோட்டுப்பற்றி எதுவுமே கேட்கவில்லை. அவர்களுக்கு கோட்டு முக்கியமல்ல. அப்புவின் வேலை முக்கியமல்ல. அப்புதான் அதி முக்கியம். அவர்களுக்கு உலகமே அப்புதானே. அவர்களுக்கு அப்படி ஒரு பெரிய மனசைக் கொடுத்த அந்த ஆண்டவனுக்கு நன்றி சொல்ல வேண்டும். அதுதான் அப்பு தன் வாழ்நாளில் தேடிக்கொண்ட மொத்தச் சொத்துகள் போலும். மனதிற்குள் கோட்டைப்பற்றி நிச்சயம் அவர்கள் நினைத்திருப்பார்கள். ஆனால், அதுபற்றி ஒன்றுமே கேட்கவில்லை. உண்மையான அன்பும், பரிசுத்தமான பாசமும், அளவு கடந்த அக்கறையும், எதுவித எதிர்பார்ப்பும் இல்லாதன. சுயநலம் அற்றது.

சுடச்சுட அன்னக்கா தேத்தண்ணியைக் கொண்டுவந்து அப்புவிடம் கொடுத்து 'குடியப்பு நல்லாக் களைத்துப்போய் வந்திருக்கிறாய்' என்றார். 'எனக்கென்ன மோன களைப்பு' என்று அப்பு சொல்லிக் கொண்டு தேத்தண்ணியைக் குடிக்க ஆரம்பித்தார். அன்னக்கா, அப்புவின் ஆறிய புண்களை கையால் தடவியவண்ணம் அருகில் இருந்துகொண்டார்.

ஆச்சி ஒரு பொயிலை நறுக்கைக் கொண்டு வந்து, 'இந்தாண சுத்திக் குடியங்கோ' என்று சொல்லிவிட்டு, அவவும் அருகில் இருந்து கொண்டார். பாய்க்கியக்கா எல்லோருக்கும் தேத்தண்ணியைக் கொண்டு வந்து குடிக்கக் கொடுத்துவிட்டு, அவளும் அமர்ந்து கொண்டார். பெரியதம்பி அண்ணன் பள்ளியிலிருந்து வரும்போதே சுண்டிவில்லால் அடித்து விழுத்திய இரண்டு பச்சைப் புறாக்களைக் கையில் தூக்கியபடி கழுத்தில் சுண்டிவில்லை போட்டுக் கொண்டு வந்தவன், 'இங்கே அப்புச்சி வந்துவிட்டார்' என்று சொல்லி பச்சைப் புறாக்களை தாவாரத்தில் போட்டு விட்டு, அவனும் அருகில் அமர்ந்து கொள்ளுகிறான்.

அப்பு புகையிலையைச் சுறுட்டி வாயில் வைத்து, அன்னக்கா கொடுத்த நெருப்புக் கொள்ளியினால் சுருட்டைப் பத்தவைத்து நல்லாக இழுத்து இரண்டு புகைவிட்டு விட்டு, 'அப்பாடா இப்பதான் உயிர் வந்தமாதிரி இருக்கு' என்று பெருமூச்சு விட்டார். மனிசன், ஆழ்ந்த மன அழுத்தத்தில் இருக்கும்போது, அந்தப் புகை கொடுக்கின்ற ஆறுதல் ஒரு தனிச் சுகமானது. அதனால் போலும் புகைப்பழக்கம் உடலுக்கும் ஏன் உயிருக்கும் கேடு விளைவிக்கும் ஒரு நுகர்வுப் பொருளாக இருந்தும் கூட, அனேக மனிதர்கள் அதைப் பாவிக்கத் தவறுவதில்லை. எல்லாப் பழக்கத்திலிருந்தும் ஏதோ ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் விடுபட்டு விடுவோம். ஆனால் புகைப் பழக்கத்தில் இருந்து விடுபடுவதென்பது மிக மிகக் கஸ்ரமானது என்கிறார்கள்.

புகையை இழுத்துவிட்டுக் கொண்டிருந்த அப்பு, எல்லோரது முகங்களையும் பரிதாபமாகப் பார்ப்பது, அவர்களுக்குத் தெரிந்தது. 'அப்பு ஏன் நீங்கள் இரண்டு நாள் முந்தி வந்தனிங்கள்' என்று கேட்டு, அன்னக்கா அப்புவின் பார்வையை மாற்ற முற்படுகிறாள். 'ஓம் மோன, நேற்று துரைமார் பம்டக்கில வந்தவை. வந்து காங்கியில் நடந்த சேதங்கள் எல்லாத்தையும் கணக்கு எடுத்தவ. என்னட்ட பொறுப்பாய்

இருந்த ஆயுதங்களையும், கணக்கு எடுக்க வந்தினம். இரண்டு துரைமாரும் புது ஆட்கள். அவையளும் சிங்கள ஆட்கள்தான். அப்ப, என்ற சம்பள அட்டையையும், அடையாள அட்டையும் கேட்டினம். நான் சொன்னன் 'அண்டைக்கு சண்டை நடந்த போது, வந்தவர்களில் ஆரோ எனது கோட்டையும் களவு எடுத்துக் கொண்டு போட்டான். கோட்டுக்குள்ளதான் என்ற வேலை அடையாள அட்டையும், சம்பளப் புத்தகமும் இருந்தன. கோட்டோட அதையும் அவங்கள் கொண்டு போட்டான்கள்' என்று நடந்த உண்மையை அப்படியே அவங்களுக்குச் சொன்னன். அவங்கள் இரண்டு பேரும் ஏதோ முணு முணு என்று இங்கிலீசில் கதைத்துப்போட்டு சொன்னாங்கள், 'முருகர் அந்த அடையாள அட்டை இல்லாமல் உங்களை எங்களுக்கு ஆர் என்று தெரியாது, அதனால் கங்காணிப் பொறுப்பை உங்களிடம் தரேலாது. நீங்கள் திங்கட்கிழமை வவுனியா போய், ரெயில்வே கந்தோரில முறைப்பாடு செய்யுங்கோ' என்று சொன்னாங்கள். பேந்து சாவிகள் எல்லாவற்றையும் கணக்கெடுத்துப் பதிந்துவிட்டு, சாவி அறையைப் பூட்டிக்கங்காணியிடம் ஒப்புக் கொடுத்துவிட்டு, என்னை வீட்டை போகச் சொல்லிப் போட்டாங்கள். 'அதுதான் நான் வெள்ளை வந்தனான்' என்று விடாமல் அப்பு நடந்தவற்றை அப்படியே கூறி முடித்தார்.

எல்லோருக்கும் தலையில் இடி விழுந்ததுபோல் இருந்தது. ஆனால் அவர்கள் அதை வெளியில் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. அது அப்ப நீங்கள் திங்கட்கிழமை போய் வவுனியாவில் கதைத்தால் அவங்கள் வேலை தருவாங்கள் என்று அன்னக்கா அப்புக்கு ஆறுதல் கூறித் தேற்றுகின்றாள். எனக்கு அதில் நம்பிக்கை இருக்கவில்லை. இராசதுரையர் ஏற்கனவே சொன்னது எனக்கு ஞாபகம் வந்தது. 'வெள்ளைக்காரர்கள் போணாப்பிறகு இந்த நாட்டில் ஒன்றும் ஒழுங்காக இல்லை' என்று இராசதுரையர் சொன்னது திரும்பத்திரும்ப எனது காதுகளில் எதிரொலியாகப் படர்ந்து கொண்டிருந்தது.

‘அவங்கட வேலை போனால் போகட்டும் மோன எத்தனை வருசமாய் அவர் தன் உடம்பை போட்டு உந்த பாழ்பட்ட ரெயில் ரோட்டில மழை, வெயில், இராப்பகல் என்று பாராமல் அடிச்ச முறிஞ்சவர். இனி வயதும் போட்டுது. அவர் வீட்டில ஆறுதலா இருக்கட்டும். நீங்கள் எல்லோரும் வளந்திட்டீங்கள்தானே, இனி எல்லாத்தையும் நாங்கள் பார்த்துக் கொள்ளுவம்’ என்று ஆச்சி உறுதியோடும், அக்கறையோடும் கூறி எல்லோரையும் ஆறுதல் படுத்துகின்றாள். ‘ஓம் ஆச்சி, அப்புச்சி இனிமேல் உந்த நரகல்களுக்குள்ள போக வேண்டாம். இனிச்சண்டை அடிக்கடி வரும். அவர் வீட்டில இருக்கட்டும். நாங்கள் அலுவல்களைப் பார்த்துக் கொள்ளுவம்’ என்று தாயின் சுமையில் அன்னக்கா பாதியை தனதாக்கிக் கொள்கிறார். ஆனால் அப்புவின மனம் வேகி வெதும்பிக் கொண்டிருந்தது. ‘35 வருடத்திற்கு மேலாக அரசாங்கத்திற்காக உழைச்சன். ஆனால் ஐந்து நிமிடத்தில வீட்டை போ என்று சொல்லிவிட்டான்கள்’, என்று மனம் நோகச் சொல்லிக் கொண்டார். ‘இவ்வளவு நாளும் என்ற புள்ளையனை எதுவித கஷ்டமும் இல்லாமல் வளர்த்தன். வேலை இல்லை எண்டால் நீங்கள் எல்லாம் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்ட போறிங்கள்’ என்று கூறி, கண்ணீர் விட்டு வெம்பி வெம்பி சிறுபிள்ளைபோல் அழுதார். அப்பு எதற்கும் என்றுமே அழுதது கிடையாது. அவர் முகம் புன்னகையின் நிரந்தரமான இருப்பிடம். கருணையின் மறுவடிவம். அவர் அழுததை என்றுமே பார்த்தறியாத அவர் முழுக்குடும்பமும், வாய்விட்டு அழுதது.

யார் யாரோ செய்த தவறுக்காக ஓர் அப்பாவிக்குடும்பம் அநியாயமாய்ப் பாதிக்கப்பட்டுவிட்டது. இப்பிடி எத்தனை எத்தனை குடும்பங்கள் பாதிக்கப்பட்டு இருக்கும். இனியும் பாதிக்கப்படப் போகிறது. இனவெறி என்ற ஒரு புற்று நோய், ஒரு நாட்டில் ஏற்பட்டு விட்டால் அந்த நாடு ஒரு நிரந்தரமான அழிவை நோக்கித்தான் நிச்சயம் வீறுநடை போடும். சூறைக்காற்று வீசும் போது புவென்றும், பிஞ்சென்றும், காயென்றும், கனியென்றும் பாராது எல்லாவற்றையும்

அடித்துக் கொட்டிவிடும். அந்தக் கொடிய நோயை அடியோடு அகற்ற வேண்டும் என்றால், இன வெறிகொண்ட ஒரு சமூகம், தாம் இனவெறி மேற் கொண்ட மற்றைய சமூகத்தில் இருந்து நிரந்தரமாக விலகி இருக்க வேண்டும். அதே போல் இனவெறியினால் பாதிப்புக்களான மற்றைய சமூகம், தன் தலைவிதியைத் தானே தீர்மானித்துக் கொள்ளுகின்ற ஒரு நிலைக்குத் தம்மை ஆக்கிக் கொள்ள வேண்டும். இதுவே யாதார்த்தமானதும், தர்மமானதுமாகும். மாற்று வழிகள் அனைத்தும் தற்காலிகமானவைதான். உலக அரசியல் வரலாற்றுப் பாடங்கள் இந்தக் கசப்பான உண்மையைத்தான் எம் மத்தியில் விட்டுச் சென்று இருக்கின்றன. ஆபிரகாம்லிங்கன், நெல்சன் மண்டேலா, மகாத்மாகாந்தி, ஜவகர்லால் நேரு, மாட்டின் லூதர்கிங், சுபாஷ் சந்திரபோஸ் போன்ற ஒப்பற்ற தூர நோக்குள்ள அரசியல் மேதைகளும் இதைத்தான் சொல்லிலும், செயலிலும் காட்டியுள்ளார்கள்.

மாறாக, பல்லின சமுதாயங்களைக் கொண்ட தனி அரசும், பல அரசுகளைக் கொண்ட பல்லின நாடும் உலக நடைமுறையில் இல்லாமல் இல்லை. ஆனால் அந்தச் சமுதாயங்களும், அரசுகளும் ஜனநாயகத் தத்துவத்தை மதித்து, அதன் சட்டதிட்டங்களுக்கு ஏற்ப ஒழுக்கி, மனித நேயங்களும், சமுதாய விழுமியங்களும் மதிக்கப்பட்டு நல்ல புரிந்துணர்வோடு வாழுகின்ற ஒரு சமுதாயமாக மலர விடப்பட்டிருக்கின்றன. அப்படி ஒன்றை மலரவிடுவது என்பது இலகுவான காரியமல்ல. அதற்கு தொலை நோக்குள்ள, நல்ல நாட்டுப் பற்றுள்ள, சீரிய புத்தியுள்ள அரசியல்தலைவர்கள் தேவை. அந்த அரசியல்தலைவர்களை வழிநடத்த நல்ல நேர்மையான, நீதியான மந்திராலோசகர்களும் தேவை. அவர்களோடு தோள்கொடுத்து உழைக்க நல்ல அரசியல் சகாக்கள் தேவை. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக நல்ல கல்வி அறிவுள்ள ஒரு சமுதாயத்தைக் கட்டி எழுப்பியிருக்க வேண்டும். அறிவியல் பூர்வமாக சிந்திக்கின்ற ஒரு புரண சமுதாயம் மிக மிக அவசியமாகிறது.

அப்பொழுதுதான் மனிதனை மனிதனாக மதிக்கின்ற ஒரு சமுதாயம் மலரும். அவ்வாறான ஒரு சமுதாயத்தில் அல்லது ஒரு நாட்டிற்குத் தான், பல்லினங்களும் ஒரு அரசின் கீழோ அல்லது பல்லினங்களும் பல்லின அரசுகளின் கீழோ வாழக்கூடிய ஒரு ஸ்திரமான அரசியல் நிலைப்பாடு மலரும். அவ்வாறு இல்லையெனில் அழிவு என்ற சூறைக்காற்று ஒரு நாட்டையோ, சமூகத்தையோ அழிக்காமல் விட்டுவிட்டதாய் வரலாறு இல்லை.

'சரிசரி மோனையள் அழாதைங்கோ. இப்ப என்ன கப்பலா கவுண்டு போச்சு. கடவுள் எங்களை ஒரு போதும் கைவிடமாட்டார்' என்று அப்பு சால்வையால் தன் கண்களை துடைத்துக் கொண்டு, எல்லோருக்கும் ஆறுதல் கூறி, தன் மன உறுதியையும் வெளிப்படுத்துகின்றார். அன்னக்கா விம்மியபடி எழுந்து, சுடுதண்ணி அடுப்பை மூட்டி விட்டு, அண்டாவில் நீரை ஊற்றி கொதிக்க வைத்தாள். பெரியதம்பி அண்ணனும், நானும் அப்புவை விட்டுவிட்டு அகலவே இல்லை. 'ஆச்சி இருங்கோ நான் கிணத்தடிக்கு போட்டு வாரன்' என்று விட்டு குடமும் கையுமாக புறப்பட்டாள். அப்பு நூர்ந்த சுருட்டை மீண்டும் பத்த வைத்துக் கொண்டார். 'எத்தனை புறாக்களை அடிச்சனி' என்று அண்ணனைப் பார்த்து நான் கேட்டேன். 'இரண்டு புறா அடிச்சனான், வா போய் அதை உரித்து அக்கா வீட்ட குடுப்பம். அவ இரவுக்குக் கறி வைப்பா' எனக் கூறிவிட்டு எழுந்து போய்விட்டார். நான் அப்புவை விட்டுப் போக மனமில்லாமல் சுவர் அருகிலே இருந்து கொண்டு துரையன் சொன்ன கதைகளை நினைத்துக்கொண்டு கவலைகளை மறந்து சற்று நேரம் அப்புவோடு இருந்து கொண்டேன்.

'வாண அப்பு, சுடுதண்ணிகொதிச்சிட்டுது'. 'மோன உந்தச் சுடுதண்ணிய கிணற்றடிக்கு ஒருக்கால் கொண்டு போண. நான் இண்டைக்கு நல்லாய் தலை முழுக வேண்டும். அதோட பிள்ளைகளையும் குளிக்க வைக்க

வேண்டும்' என்றார் அப்புச்சி. 'ஓம் அப்பு, நான் கொண்டு போறன். நீங்கள் கெதியாய் வாங்கோ, சுடுதண்ணி ஆறக்கிடையில' என்றார் அன்னக்கா. ஆச்சி தான் பிடிங்கி வந்த இலைகளை அண்டாக்குள் ஏற்கனவே போட்டு விட்டிருந்தாள். ஆச்சியும், அன்னக்காவும் அண்டாவில் உள்ள சுடுதண்ணியை வாளிகளில் ஊற்றி எடுத்துக் கொண்டு கிணற்றடியை நோக்கி புறப்பட்டார்கள். பாய்க்கியக்காவும், மகேசக்காவும் மாட்டுப் பட்டிக்குப் போய்விட்டார். பட்டியைக் கூட்டித் துப்பரவு செய்து எருக்களை அள்ளி சாணிக் கும்பியில் போட்டுவிட்டு, மாடுகளை சாய்ச்சுக்கொண்டு வந்து கட்டவேண்டிய இடத்தில கட்டி விட்டு, தனது வழமையான மாலை நேர வேலைகளை முடித்தார். அப்பு பெரியதம்பியையும், என்னையும் கூட்டிக் கொண்டு கிணற்றடிக்குப் புறப்பட்டார். அப்பு வேலையில் இருந்து லீவுக்கு வீட்டுக்கு வந்தால், தனது இரண்டு பொடியன்களையும் கிணற்றடியில் கொண்டுபோய் நல்லாய் கசக்கி, ஊத்தை உறுட்டி முழுக வார்ப்பது வழக்கம். அன்றும் அதையே அவர் செய்தார். சுடுதண்ணியைக் கலந்துவிட்டபின், 'அப்பு நீங்கள் குளியுங்கோ நான் போய் துவாயும், வேட்டியும் எடுத்துக் கொண்டு வாறன்' என்றுவிட்டு, வீட்டை நோக்கி விரைவாக நடை போட்டார் அன்னக்கா. அப்பு தானும் நல்லாக தலை முழுகி, எங்களுக்கும் முழுக வார்த்தார். வேட்டியும், துவாயுமாக வந்த அன்னக்கா 'இந்தாண அப்பு, தலையை நல்லாக உணர்த்துங்கோ என்று தகப்பனிடம் துவாயைக் கொடுத்துவிட்டு கிணற்றடியில் இருந்த உயர்ந்த தென்னை மரத்தை வெறுமையோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அது ஒரு மலட்டுத் தென்னை. காய்க்கும், ஆனால் தேங்காய் இருக்காது. அப்புச்சி தன் தலையை உணர்த்தியதோடு எங்களுக்கும் உணர்த்திவிட்டு, 'இஞ்சா மோன வேட்டிய' என்று கேட்டு அன்னக்காவிடம் வாங்கிக்கொண்டு அரையில் உடுத்துக் கொள்கிறார். பெரியதம்பியும், நானும் அக்கா கொண்டு வந்து தந்த காற்சட்டைகளை மாற்றிக் கொள்கிறோம். 'நீங்கள் போங்கோண அப்பு. நான் இவங்கட காற்சட்டைகளை அலம்பிப்போட்டு தண்ணியும் அள்ளிக் கொண்டு வாறன்' என்று அன்னக்கா கூறிவிட்டு, காற்சட்டைகளை வாளியில் போட்டு அலம்பிக்கொள்கிறார்.

பொழுது படும் நேரமாகிவிட்டது. அப்பு திருநீற்றை எடுத்து தன் வழமையான மந்திரங்களை சொல்லி நெற்றியிலும், மார்பிலும், கையிலும்பூசிவிட்டுகூடத்தில் வந்து அமர்ந்து கொண்டார். அன்னக்காவும், பாய்க்கியக்காவும் இராச் சாப்பாட்டை செய்து முடிப்பதில் ஈடுபட்டார்கள். அப்பு வந்தால் எல்லோரும் அடுக்களைக்குள் போய் ஒன்றாய் இருந்து குதூகலமாகச் சாப்பிடுவது வழக்கம். 'சமைச்சு முடிஞ்சது. எல்லோரும் வாங்கோ சாப்பிட' என்று அன்னக்கா அடுக்களையில் இருந்தபடியே கூப்பிடுகின்றாள். எல்லோரும் கறி, சோற்றுப்பானையை சுற்றி இருந்து சாப்பிட்டோம். ஆனால் வழமையாக இருக்கும் சந்தோசம் அன்று எங்கள் மத்தியில் இல்லை. 'அண்ண, பச்சைப்புறா இறைச்சிக்கறி அந்தமாதிரி இருக்குது' என்று கூறி நிலவிய மௌனத்தை கலைக்க முயன்றேன். ஆனால் நிலைமையில் மாற்றமில்லை. சாப்பிட்டு முடித்துவிட்டு, எல்லோரும் கூடத்திற்கு மறுபடியும் வந்து இருந்து கதைத்துக்கொண்டு சற்று நேரம் இருந்தோம். 'சரி மோனையள் எல்லோரும் போய்ப் படுங்கோ. நேரம் ஏழு மணியாய் போச்சு' என்று ஆச்சி அன்பாகக் கூறிவிட்டு, பாக்கு உரலை எடுத்து வெத்திலை பாக்கை இடித்து கொண்டு இருந்தாள். அப்பு, மிச்சமாக இருந்த புகையிலையை எடுத்து சுறுட்டை சுற்றிப் பத்த வைத்து, குந்தில தலையை வைத்து காலுக்க மேல காலைப் போட்டபடி சுருட்டைப் பிடித்துக்கொண்டு இருந்தார். அன்னக்காவும், பாய்க்கியக்காவும், மகேசக்காவும் வீட்டுக்குள் போய்ப் படுத்துக் கொண்டு ஏதோ முணு முணு என்று அனேக நேரமாய் பேசிக் கொண்டு இருந்தார்கள். நானும், பெரியதம்பியும் அப்புக்கு அருகில் சாக்கைப் போட்டுப் படுத்துக் கொண்டோம்.

மேற்குத்திசை வானில் சூரியன், தான் பரப்பிய முழு வெளிச்சத்தையும் விழுங்கியபடி அமைதியாக மறைந்து கொண்டான். அவனால் கூட அப்புவின கண்ணில் இருந்து வந்த கண்ணீரைப் பார்க்க முடியவில்லைப் போலும். சுருட்டை பத்தியவாறே அப்புவும் சயனத்தில் ஆழ்ந்து

விட்டார். அமைதியாக வீசிய சோழகக்காற்று அப்புவின் நொந்து போன மனதையும், உடலையும் மெல்ல மெல்ல வருடி ஒத்தணம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது. அப்பு அடித்துப் போட்ட பாம்பு போல, அசைவற்றுப் படுத்துக் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார்.

எல்லோரும் தூங்கி விட்டார்கள், ஆச்சியைத் தவிர. வடக்கு வாசலில் எங்கோ மறைந்து கொண்டு இருந்த பல்லி படக்கென்று கத்தி தன் வழமையான கட்டியத்தைக் கூறத் தவறவில்லை. பாழ்பட்ட பல்லியும் அடிச்சாப்போல சொல்லுது. இனி வேலையும் கிடைக்காது இவருக்கு. பாவம் மனிசன் எத்தனை வருசமாய் அடிச்ச அடிச்ச உழைச்ச ஊருக்கெல்லாம் குடுத்தது. இனியாவது பிள்ளைகளோட ஆறுதலாக இருக்கட்டும். வயதும் போய் விட்டது. அடிக்கடி இருமிக்கொண்டும் இருக்கிறார் என்று தன் கணவனை நினைத்து பரிதாபப்பட்டு கொள்கிறார் ஆச்சி. அவர் உழைச்சபடியால்தான் மூத்த பிள்ளையையும் ஒரு கரையில் விடக்கூடியதாக இருந்தது. மூத்த பொடியன்களையும் வளர்த்து ஓரளவு படிப்பிச்சு, அவன்களையும் கரை சேர்த்துவிட்டார். அவன்களும் பிள்ளையும் குட்டியுமாக இருக்கிறான்கள். அவன்களிட்ட நான் பெரிசா ஒன்றையும் எதிர்பாக்கேலாதுதானே. இப்ப என்ன, இந்தப் பிள்ளைகளும் வளர்ந்து விட்டுதுகள். ஆனால் பெட்டையள் மூன்றையுந்தான் கரை சேர்ப்பது கஷ்டம். நல்ல குளத்தண்ணி பாய்ர வயல்களையும், முத்தையருக்கும் தம்பியாருக்கும் எழுதிக் கொடுத்துவிட்டார். ஆக இருக்கிறது, அந்த ஆறுமரக்கால் தறையும், கண்டடியும் தானே. அதுவும் மழை பெய்து குளத்தில தண்ணி வந்தாற்தான் விளையும். இந்த வருடப் பாட்டுக்கு, சாப்பாட்டிற்கு நெல்லும், குரக்கனும் அதோட விதைநெல்லும் இருக்கு. பட்டிக் கிழவனும், புற்குளத்து அம்மானும் கண் முழித்து வயல் விளைஞ்சுது எண்டால் கஷ்டம் இராது. கடவுளே என்று, மாடுகளும் பட்டியில நிற்குதுதானே. புளியமரமும் இந்த முறை நல்லா

பூத்துக் காய்த்திருக்கு. 'பொங்குங் காலம் புளி பூக்கும், மங்கும் காலம் மாப்பூக்கும்' என்று கூறுவது போல், புளியமரம் நல்லாய் பூரித்துக் காய்த்தபடியால், நல்லாய் மழை பெய்து வயல் விளையும் என்று நினைக்கிறன். எப்பிடையும் இவன் சின்னத்தம்பியை யாழ்ப்பாணத்துப் பள்ளிக்கூடம் ஒண்டில விட்டு படிப்பிக்க வேண்டும் என்று இராசதுரையர் சொன்னதில் இருந்து எனக்கு ஒரே ஆசை, அதுக்கிடலே இவருக்கு வேலை இல்லாமல் போட்டுது, என்று எல்லாத்தையும் பலவாறு தனக்குள்ளேயே யோசித்த வண்ணம் ஆச்சி படுக்காமலேயே காலுக்கு மேல கால் போட்டுக் கொண்டு, இருந்த படியே முழித்திருந்தார். நேரம் பத்து மணிக்கு மேல் ஆகி விட்டது. 'ஆச்சி ஆச்சி வாண படுக்க' என்று நான் அரைகுரை நித்திரையில் ஆச்சியை கூப்பிடுகின்றேன். 'பொறுமோன வாறன்' என்று சொல்லிவிட்டு, எழுந்து கை விளக்கோடு போய் கடப்புத் தடிகள் எல்லாவற்றையும் சரிபார்த்துவிட்டு வந்து, எனக்கு அருகில் படுத்துக்கொள்கிறார் ஆச்சி. தாய்க் கோழியின் சிறகுக்குள் தன்னையே புதைத்துக் கொள்ளும் கோழிக்குஞ்சு போல, நான் ஆச்சியின் முந்தானைச் சீலைக்குள் என்னை மறைத்துக் கொண்டு, ஆச்சியுடன் குறண்டிக்கொண்டேன். ஏதோ ஒரு பெரிய பாறாங்கல்லைத் தலையில் கட்டி விட்டது போன்ற பிரமை, ஆச்சிக்கு. யோசித்து யோசித்துத் தலையும் மிகக் கனமாக இருந்தது. இந்தப் பாரந்தான் இனிமேல் ஆச்சிக்கு நிரந்தரச் சொத்து ஆகிவிடும் போலிருந்தது.

இரண்டு மூன்று நாட்கள் அப்பு, எல்லாவற்றையும் மறந்து தன் மனைவி பிள்ளைகளுடன் ஏதோ ஒருவாறு பொழுதைக் கழித்து விட்டார். அப்பு வேலை, வேட்டை என்று ஓயாமல் அலைந்து திரிவார். அவரது வாழ்க்கையில் இதுவே, மூன்று நாட்களாக ஒரு இடமும் போகாது வீட்டில் தங்கிய முதல் நிகழ்வாகும். ஆச்சியும், பிள்ளைகளும்

அவர் வேலைபற்றி எதுவுமே அவருடன் கதைக்கவில்லை. இருமி இருமி அப்பு வீட்டிலும் கிணற்றடியிலுமாகத் தன் பொழுதைக் கழித்தார். நானும் பெரியதம்பி அண்ணரும் ஊசியில் கோர்த்த நூலைப்போல அப்புவையே பின் தொடர்ந்தோம். அன்னக்கா அப்புவின் நாக்கு ருசிக்கு ஏற்றவாறு சமைத்துப் போடுவதில் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்தார்.

திங்கட்கிழமை வந்தது. இராசதுரையர் அப்புவிற்கு ஏற்கனவே கூறியது போல காலையிலேயே வந்து விட்டார். அன்னக்கா, நல்ல குரக்கன் மா புட்டு தேங்காய்ப் பூ போட்டு அவித்து, அண்டாவில் மிகக் கவனமாகப் பாதுகாத்து வைத்திருந்த பண்டிக் கருக்கலில், நல்ல ஒரு கருக்கல் பிரட்டலும், தடிச்ச தேங்காய்ப்பால் சொதியும் வைத்து காலைச்சாப்பாட்டை மிக ருசியாகத் தயார் செய்து வைத்திருந்தாள். இராசதுரையர் வந்து வழமைபோல சிவத்தப் புற்பாயில் அமர்ந்து கொண்டார். 'என்ன முருகர் அண்ண போவமே!' என்று கதையைத் தொடங்கினார். அப்பு பதிலுக்கு தலையை ஆட்டிவிட்டு, 'போய்த்தான் என்ன நடக்கப்போவது, உவங்கள் ஒன்றும் செய்யமாட்டாங்கள்' என்று அலுப்புடனும், விரக்தியுடனும் இராசதுரையரைப் பார்த்துக் கூறினார். 'இல்லை முருகர் அண்ணை, கூட்டோட கூடு செய்யாவிட்டால் பின்னர் எல்லாம் பிழைச்சுப்போடும், எதற்கும் போய் ஒருக்கால் முயற்சி செய்து பாப்பம்' என்கிறார் இராசதுரையார்.

'அப்பு சமைச்சாச்சு, சாப்பிட்டிட்டுப் போங்கோ' என்று அன்னக்கா அடுக்களையிலிருந்து கூறுவது அப்புக்கு கேட்டது. 'ஓ, அப்ப சாப்பிட்டுவிட்டுப் போய்ப் பாப்பமன் ஒருக்கால்' என்று அப்பு அன்னத்தின் விருப்பை பூர்த்தி செய்வது போல் கூறிவிட்டு, 'பின்ன கொண்டு வா மோன சாப்பாட்டை' என்கிறார். நான் இடைமறித்து, 'அப்பு பஸ் ஒன்றும் ஓடமாட்டாது என்றல்லோ சொன்னவ, அப்ப எப்படி வவுனியாவுக்கு

போப்போறீங்கள்' என்றேன். 'இல்லைத் தம்பி இடைக்கிடை சில வாகனங்கள் ஓடுதாம், போய்ப் பாப்பமன்' என்று இராசதுரையர் கூறிவிட்டு என்னை ஒரு கணம் உத்துப் பார்த்துவிட்டு 'நல்ல சுட்டிப் பெடியன், படித்தால் நல்லாய் வருவான்' என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொள்கிறார்

அன்னக்கா தண்ணிச் செம்பைக் கொண்டுவந்து, இந்தாருங்கோ கையைக் கழுவுங்கோ சாப்பிடலாம் என்று அலுமினியச் செம்பொன்றை நீட்ட, இராசதுரையரும் அன்போடு வாங்கிக் கொள்கின்றார். சீ இந்த அருமையான பிள்ளைகளுக்கு, இப்படி ஒரு கஷ்டகாலம் வந்துவிட்டதே என்று நினைத்துப் பரிதாபப்பட்டுக் கொண்டு, தாவாரத்திற்கு வெளியே கையை நீட்டி செம்பில் இருந்த நீரினால் கைகளைக் கழுவிவிட்டு, அப்புக்கு செம்பைக் குடுத்து பரிமாறுகின்றார்.

அன்னக்கா இரண்டு கோப்பையில் நல்ல குரக்கன் மா அடைப் புட்டும் வைத்து, பண்டிக்கருக்கலும் போட்டுக் கொண்டு வந்து இராசதுரையருக்கும் அப்புக்கும் ஒன்றாய் வைத்துவிட்டு அடுக்களையை நோக்கி செல்கிறார். 'இதென்ன முருகர் அண்ண நல்ல பண்டிக் கருக்கல் சாப்பாடு, கனநாளாச்சு பண்டிக்கருக்கல் சாப்பிட்டு' என்று இராசதுரையர் வாயூறியபடி, முருகரைப் பார்த்துக் கூறுகிறார். 'ஓம், எங்கட வீட்ட எப்பவும் பண்டிக்கருக்கல் இருப்பில இருக்கும், ஒவ்வொரு வருடமும் நல்ல நெய்ப்பண்டியைக் கருக்கி அண்டாவில் போட்டு காற்றுப் போகாதபடி மூடி வைத்து விடுவம், தேவை வரும் போது எடுத்துக் காச்சுவம்' என்று அப்பு கூறிவிட்டு, 'சரி சாப்பிடுங்கோ' என்று இராசதுரையரைப் பார்த்துக் கூறுகின்றார். 'அண்ண இதின்ர மணத்தோடையே சாப்பிட்டுவிடலாம் போல இருக்கு' என்ற இராசதுரையர், மெல்ல 'அண்ண இது பழுதாகாமல் கன நாளாக்கு இருக்குமோ?' என்று அங்கலாய்க்கிறார். நல்லாக பதப்படுத்தி கருக்கி, மண்பானையில் போட்டு காத்துப் போகாமல் மூடி

வைத்திருந்தால் எத்தனை வருடத்திற்கும் அசையாமலே இருக்கும்' என அப்பு புன்சிரிப்புடன் கூறிவிட்டு 'சரி சாப்பிடுங்கோ' என்று மறுபடியும் இராசதுரையரைப் பார்த்துக் கூறுகின்றார். இதற்கிடையில் அன்னக்கா நல்ல தடிப்பான தேங்காய்ப்பால் சொதியைக் கிண்ணத்தில் கொண்டுவந்து இவர்கள் முன் வைத்துவிட்டு, இதையும் ஊத்தி குழைத்து சாப்பிடுங்கோ என்று அன்பாகப் பரிமாறிக் கொள்கிறாள். படிக்காத பிள்ளைகள், நாகரிகம் தெரியாத பிள்ளைகள் ஆனால் எவ்வளவு பண்பாகப் பழகி உபசரிக்கிறார்கள். படிப்பு வந்தால் நாகரிகம் வந்துவிடும், நாகரிகம் வந்தால் பண்பு மட்டும் வந்து விடுமா? என்று தனக்குள் இராசதுரையர் எண்ணிக்கொண்டார். உண்மையான அன்பும் உயர்வான பண்பாடும் எத்தனை படித்தவர்களிடமும் நாகரிகம் வாய்ந்தவர்களிடமும் காணமுடியாமல் இருக்கிறது என்று யோசித்தவாறு கையைக் கோப்பையில் வைத்து, புட்டையும் பண்டிக் கருக்கலையும் சேர்த்துக் குழைத்து வாயில் வைத்த இராசதுரையர் அசந்துவிட்டார். 'என்ன முருகர் அண்ண இப்படியும் ருசியான சாப்பாடு இருக்கிறதோ!' என்று ஆரவாரப்படுகின்றார் இராசதுரையர். 'பால்ச் சொதியினையும் கொஞ்சமாக விட்டு குழைத்து சாப்பிட்டு பாருங்கோ, இன்னும் நல்லாயிருக்கும்' என்று அப்பு கூறிவிட்டு சாப்பிடுகின்றார். இராசதுரையர் அவ்வாறே அப்பு சொன்னபடி குழைத்து 'அண்ண இப்ப விளங்குது நீங்கள் ஏன் இவ்வளவு தையிரியசாலி' என்றுவிட்டு கெக்கட்டம் விட்டுச் சிரிக்கிறார் இராசதுரையர். அன்னக்காவுக்கு உள்ளூர் ஒரு மகிழ்ச்சி. ஒன்று தன் சமையல் நல்லா இருக்கிறது என்பது. மற்றது தன் தகப்பன் நல்ல பலசாலி என்று இராசதுரையர் கூடச் சொல்லிவிட்டார் என்று. தன் உயிருக்கு மேலாக நேசிக்கும் ஒரு ஜீவனைப்பற்றி, தான் கோயிலாக நினைத்து கும்பிடும் ஓர் ஆத்மாவைப்பற்றி, தன் முழுச் சொத்து அந்த ஜீவன்தான் என்று நினைக்கும் ஒரு மகானைப் பற்றி, யாராவது புகழ்ந்து கூறும் போது, நிச்சயம் அந்த மகிழ்ச்சி உடம்பில் உள்ள எல்லா

உணர்வுகளுக்கும் ஏதோ ஒரு இனம் தெரியாத ஒரு கிளர்ச்சியை, இங்கிதத்தை ஏற்படுத்தத் தவறுவதில்லைத்தானே!

போட்ட புட்டையும், பண்டிக்கருக்கலையும், பால்ச் சொதியையும் நன்றாகக் குழைத்து மனமார்ச் சாப்பிட்டு முடிக்கையில், அன்னக்கா ஓடி வந்து கோப்பையையும் கைகளையும் கழுவுங்கோ என்று இராசதுரையரைப் பார்த்து அன்பாகக் கூறுகின்றார். இராசதுரையர் சற்றுக் கூச்சம் வந்தவர்போல், ஏன் பிள்ளை நான் கழுவுறன் என்றவர், செம்பில் உள்ள தண்ணீரைக் கோப்பையில் ஊற்றிக் கழுவுகின்றார். அட இந்தப் பிள்ளையை நல்ல பண்புள்ள பிள்ளை என்று நினைத்தேன். இது சாப்பிட்ட குறையில் கைகழுவச் சொல்லுது, என்று தனக்குள் சற்று நொந்து கொள்கிறார். இராசதுரையர், கைகழவி முடிக்கையில், அன்னக்கா மேலும் புட்டும் ஒரு கிண்ணத்தில் நல்ல ஆடையுடன்கூடிய தயிரும், நன்றாக அம்மியில் அரைத்த தேங்காய் போட்ட மிளகாய் சம்பலுமாக வந்து முன்னால் நின்றாள். இராசதுரையர் அசந்தபடி, 'என்ன பிள்ளை இது' என்றார். 'இல்லை, ஒன்றுமில்லை இனி இதைச் சாப்பிடுங்கோ' எண்டிட்டு, இரண்டு மூன்று அடைப் புட்டையும், அகப்பையால் வெட்டி எடுத்த நல்ல ஆடையுடன் கூடிய தயிர்ப் பாளம் ஒன்றையும், சம்பலையும் கோப்பையில் போட்டு 'நல்லாய் குழைத்து சாப்பிடுங்கோ' என்று அன்னக்கா சொல்லிவிட்டுத் தகப்பனைக் கவனித்துக் கொள்கிறார். இராசதுரையர் திகைத்துப் போய்விட்டார். கூடவே தன் தவறான கருத்தை நினைத்து வெட்கப்பட்டும் கொண்டார். புட்டையும், தயிரினையும், சம்பலையும் போட்டு குழைத்து ஒரு பிடி எடுத்து வாயில்வைத்து விட்டு, அன்னக்காவைப் பார்த்து 'என்னென்டம்மா இப்பிடி எல்லாம் சமைக்கப் பழகினீங்கள்' என்கிறார். அன்னக்கா சிரித்துவிட்டு அடுக்களைக்குள் போய் விடுகிறாள். ஆனால் ஏன் கோப்பையைச் சாப்பிட்ட குறையில் கழுவச் சொன்னது பிள்ளை என்ற விசயம் இராசதுரையருக்கு புரியாத புதிராக இருந்தது. முருகரும்

நன்கு ருசிச்சு சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார். இராசதுரையர் பொறுக்க முடியாதவராய் மெல்ல 'முருகர் அண்ண, ஏன் சாப்பிட்ட குறையில் கோப்பையை பிள்ள கழுவுச் சொன்னவ' என்று கேட்க, முருகர் சிரித்து விட்டு 'மச்சத்தோட பால் தயிரைக் கலந்து சாப்பிடக்கூடாது. பால், தயிர் புனிதமானது. கடவுளுக்குப் படைக்கிறது. அதுதான் பிள்ளை அப்பிடிச் செய்தது' என்றார். 'அடக்கடவுளே இதுவரையும் இந்த விசயம் எனக்குத் தெரியாது' என்று ஆச்சரியமாக இராசதுரையர் அப்புவைப் பார்த்து அங்கலாய்க்கிறார். சாப்பிட்டு முடிந்தவுடன், இருவரும் புகைத்தலை மூட்டிக் கொண்டு, பிள்ளைகளுக்கும் சொல்லிவிட்டு கனகராயன்குளம் நோக்கிப் புறப்பட ஆரம்பித்தார்கள். 'மெய்யெண பின்னேரம் வந்துவிடுவியள்தானே' என்று ஆச்சி, அப்புவைப் பார்த்து அச்சத்தோடு கேட்கிறார். 'ஓ, பிரயாணம் தடங்கல் இல்லாட்டிக்கு இருளக்கிடையில் வந்துவிடுவம்' என்று சொல்லிவிட்டு இருவரும் புறப்படுகின்றார்கள். இராசதுரையர் வேட்டி, சேட்டு, செருப்பெல்லாம் போட்டுக்கொண்டு போறார், என்று யோசித்தவாறு, நான் மூலைக்கப்பில் சாய்ந்தபடி அப்புவைப் பரிதாபமாகப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறேன்.

நேரம் பதினொரு மணிக்கு மேலாகி விட்டது. 'ஐயோ இன்னமும் மத்தியானச் சாப்பாட்டு அலுவல் பார்க்கவில்லை' என்று அன்னக்கா திண்ணையில் இருந்து துடிதுடித்து எழும்பினார். 'ஓம் அக்கா நல்ல மத்தியானம் ஆச்சு, அப்புச்சியைப்பற்றி கதைத்துக்கொண்டு இருந்ததில் நேரம் போனதுகூடத் தெரியவில்லை' என்று பாய்க்கியக்கா பதிலுக்குக் கூறிக்கொண்டு, அன்னக்காவைப் பின் தொடர்ந்து அடுக்களைக்குள் போகின்றார்.

ஊ ஊ ஊ ஊ

குளத்து மீன்

‘டேய் வாறியா பெரிய குளத்தில போய் கலக்கி மீன் பிடித்துக்கொண்டு வருவம்’ என்று என்னைப் பார்த்து பெரியதம்பி அண்ணன் கேட்டான். ‘ஓம் அண்ண, வா போவம்’ என்று நானும் உடன்படுகின்றேன். ‘மோன நல்ல வெயில் வந்து விட்டது, இப்ப ஏன் இந்த நடு மத்தியானத்தில குளத்திற்கு போறியங்கள்’ என்று பாக்கு இடித்துக்கொண்டு இருந்த ஆச்சி, அண்ணையையும், என்னையும் பார்த்து கூறுகின்றார். ‘இல்லை ஆச்சி, சோழக் காத்து அடித்து அடித்து, அந்த அலைகளுக்கும் இந்த கோடை வெயிலுக்கும் குளத்தில் உள்ள தண்ணி நல்லாய் வற்றிவிட்டது. நேற்று சிவனும், மகானும் போய்க் கலக்கி, நல்ல யப்பான், திரளி மீன்கள் பிடித்தவையாம், என்று துரையன் சொன்னவன்’ என்று பெரியதம்பி அண்ணன் ஆச்சியைப் பார்த்து கூறுகின்றான். ‘அப்ப தனியப் போகாமல், உடன் துரையனையும் கூட்டிக் கொண்டு போங்கோவன்’ என்கிறார் ஆச்சி. ஆச்சிக்கும் குளத்து மீன் என்றால் சரியான விருப்பம். ‘கடல் மீனில என்ன இருக்கு, சும்மா சப்பு சப்பு என்று இருக்கும். போன முறை கொப்புச்சி கிளிநொச்சில இருந்து வரேக்க நல்ல பாரை மீன் என்று சொல்லி வேண்டி வந்தவர், நல்லாத்தான் சமைச்சனான். ஆனால் குளத்து மீன் போல ருசி இல்லை. குளத்து தண்ணி எவ்வளவு துப்பரவான தண்ணி, எந்த அழுக்கும் அதில் போய் விழுறேல்ல, ஆனால் கடல்ல

என்ன என்ன அழுக்கெல்லாம் போடுகிறவர்கள் என்று, கொப்புச்சி அடிக்கடி சொல்லுவார் என ஆச்சி ஒரு பாடமே நடத்தி அண்ணையையும், என்னையும் மேலும் ஊக்கப்படுத்திவிட்டார். அண்ணையும், நானும் மிகவும் உற்சாகத்தோடு மீன் பிடிக்க வெளிக்கிட்டுட்டோம். கடப்பைத் திறந்து வெளியே போகும்போது தற்செயலாக துரையனும் எங்கள்முன் வந்தான். 'என்ன தம்பி எங்க போறியள்' என்று துரையன் குறுக்கிட்டான். 'துரையன், நாங்கள் குளம் கலக்கி மீன் பிடிக்க போறம், நீயும் வாறியா' என்று அவசர அவசரமாக நான் துரையனைப் பார்த்து கேட்கிறேன். 'என்ன தம்பி உங்களுக்கு விசரே!, நெத்திமுட்ட தண்ணி நிக் குது குளத்தில, அதில என்னெண்டு கலக்கி இப்ப மீன் பிடிக்கிறது' என்று துரையன் பதிலுக்கு கூறுகின்றான். 'துரையா, உனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. நேற்று சிவனும், மகானும் போய்க் கலக்கி இரண்டு கோர்வை யப்பான் மீன் பிடித்தவை. நீ என்ன சொல்லறாய்' என்று நான் உறுதியுடன் கூறுகின்றேன். 'அப்படியே!, அப்ப வாங்கோ போய் பார்ப்பம்' என்ற துரையனும், இவர்களுடன் கிளம்பி விட்டான். மூவருமாக நடந்து நரசிங்க வைரவர் பாதை ஊடாக காங்கி அடிப்பாட்டுக்குப் போய் ஏம்பல் குளத்துக் கட்டுக்களால் நடந்து, பட்டிக்குடியிருப்பு பிள்ளையார் கோயிலையும் தாண்டி புதுக்குளத்தை அடைந்துவிட்டார்கள். 'ஓம் தம்பி, நல்லாய் தண்ணி வற்றி விட்டதுதான்' என்று துரையன் கூறுகிறான். 'பாத்தியா நான் சொன்னன், இப்ப சரிதான்' என்று நான் சொல்லிவிட்டு சிரிக்கின்றேன். 'மெய்ய தம்பி, கொப்புவின் வேலைக்கு ஏதும் பழுது வருமோ' என்று துரையன் என்னைப் பார்த்து கேட்கின்றான். 'தெரியாது துரையன், துரைமார் ஒன்றும் செய்யேலாது என்று சொல்லி விட்டான்களாம், அப்புச்சியும், இராசதுரையரும் காலமை வவுனியாக்கு போட்டினம், இதைப்பற்றி கதைக்க' என்று நான் கவலையுடன் கூறுகின்றேன். பெரியதம்பி ஒன்றும் பேசாது, குளத்துக் கட்டின் அருகில் படர்ந்து இருந்த மான் கொடியை பிடித்து வலித்து, கையில் எடுத்து ஒரு தலைப்புப் கொடியை வளையமாக இரண்டுமூன்று பட்டாக சுற்றி, மிகுதிக் கொடியை சுமார் ஒரு பாகம் நீட்டில் விட்டு, தன்

அரைநாண் கொடியில் செருக முயல்கின்றான். 'தம்பி காட்சட்டையோடு தண்ணீர்குள் போகேலாது. கழற்றி வைத்த விட்டு கோமணத்தைக் கட்டிக்கொண்டு வா தம்பி' என்று துரையன் பெரியதம்பியைப் பார்த்துக் கூறுகின்றான். இல்லைத் துரையன் நான் காற்சட்டையுடன்தான் தண்ணீருக்குள் இறங்கப்போறன், நீ வேண்டுமெண்டால் கோமணத்தைக் கட்டிக்கொண்டு வா' என்று பெரியதம்பி பதிலுக்குக் கூறுகின்றான். துரையனும், 'சரி உங்கட விருப்பப்படி செய்யுங்கோ' என்றுவிட்டு, தானும் வலித்த மான் கொடியை ஒழுங்குபடுத்திவிட்டு, சரத்தை உரிந்து மடித்து குளக்கரையில் வைத்து விட்டு, கோமணத்தோடு செல்ல ஆயத்தமாகின்றான். 'அண்ணை எனக்கு கொடி ஒன்று' பெரியதம்பியைப் பார்த்து நான் கேட்கிறேன். 'சீ, நீ வரவேண்டாம் தண்ணீர்குள்ள, தாண்டு போடுவாய். நீ இந்த மருத மர நிழலில் இருந்துகொள். நாங்கள் வரும்வரை' என்று அண்ணை என்னைப் பார்த்துக் கூறிவிட்டுத் தண்ணியை நோக்கி துரையனுடன் செல்கிறான். எனக்கு மீன்பிடி, வேட்டை இவைகளில் இயல்பாக அவ்வளவு நாட்டமில்லை. அதனால் நான் அண்ண கூறியபடி மருதமர நிழலில் இருந்துவிட்டேன். பெரியதம்பி அண்ணை பெரிசாக ஒன்றும் கதைப்பதில்லை. வீணாக அலட்டிக் கொள்வதுமில்லை. தன்பாட்டிற்கு தான் உண்டு தன் வேலை உண்டு என்று இருப்பவன். ஆனால் அவனுக்கு என்னில் அளவு கடந்த பாசம். ஆனால் அவன் அதை வெளியில் காட்டிக்கொள்வதில்லை. தன் தம்பியை எந்த விதத்திலும் நோக வைக்க பெரியதம்பி என்றுமே விரும்பியதில்லை. இடையிடையே சிறு சண்டைகள் வந்து போனாலும்கூட, என்னில் அண்ணை தனது உயிரையே வைத்திருந்தான்.

பெரியதம்பியும், துரையனும் தண்ணீருக்குள் இறங்கி கையாலும், காலாலும் தண்ணீரை அடித்து அடித்து சத்தம் போட்டுப் போட்டு மிகவும் விரைவாக ஒரு கரையில் இருந்து மறு கரைக்கும், மறுகரையில் இருந்து திரும்பவும் எதிர்க் கரைக்குமாக மாறி மாறி மீன்களை விரட்டி விரட்டிச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். இவர்களை உற்றுப் பார்த்தபடியே நான்

குளக்கட்டின்மீது உட்கார்ந்து இருந்தேன். மீன்களை இவர்கள் விரட்டிக் கொண்டு விரைவாக போகும் போது, இந்தத் திரளி மீன்கள் இவர்களை முந்திக் கொண்டு ஓட முடியாமற்போக, திடீரென சேற்றுக்குள் புதைந்து கொள்ளும். அப்பொழுது சேற்று நிறத்துடன் கலந்து பெரிய நீர்க் குமிழிகள் வெளியேறும். உடனே இவர்களுக்கு தெரியும் அந்த இடத்தில் திரளி சேற்றுக்குள் புதைந்த விட்டது என்று. கவனமாக இரண்டு கைகளையும் கொண்டு போய், மீன் முள்ளுகள் கையில் குத்தாதபடி திரளியின் தலையைப்பிடித்து அமுக்கிக்கொள்வார்கள். அப்படியே திரளி மீனை, தண்ணிக்குள் வைத்தே அதன் அலகுக்குள் கைவிரலை விட்டு, விரலில் கோர்த்தபடி வெளியில் எடுப்பார்கள். எடுத்தவுடன், அரையில் இருந்த மான் கொடியை எடுத்து திரளியின் அலகுக்குள்ளால் மான் கொடியை விட்டு அதன் வாய்க்குள்ளால் எடுத்து, கொடியின் அடியில் உள்ள மடிப்பின் அடியில் விட்டுவிடுவார்கள். பின்னர் தலைப்பு கொடியை அரையில் கட்டிக் கொள்வார்கள். மீன் அக் கொடியில் இருந்து விலக முடியாது. அவர்கள் தண்ணிக்குள் போகுமிடமெல்லாம், தண்ணிக்குள்ளேயே இழுபட்டுச் செல்லும். பெரியதம்பியும், துரையனும் மாறி மாறி தண்ணிக்குள் கைவிட்டு மீன் பிடிப்பது எனக்குத் தெரிந்தது. 'ஓ மீன் அம்பிடுகிறது. இரவுக்கு நல்ல சாப்பாடுதான்' என்று நான் மனதிற்குள் எண்ணி சந்தோசப்பட்டுக் கொள்கின்றேன். சாப்பாடு என்றால் எனக்கு அலாதி விருப்பம். பெரியதம்பியும், துரையனும் குளத்தின் மறு கரைக்கு போய்விட்டார்கள். மருதமரத்தில் இருந்த சிறியான் குரங்குகளும், நாவல் மரத்தில் இருந்துகொண்டிருந்த மந்திக் குரங்குகளும், கொப்பு மாறிக் கொப்பு மாறி அங்கும் இங்குமாகத் தாவித் தாவி பாய்ந்து, பெரிய அட்டகாசம் பண்ணிக்கொண்டு இருந்தன. ஒரு தனியன் மந்திக் குரங்கு என்னைக் கண்டுவிட்டு மிக ஆரவாரப்பட்டுக் கத்தியது. கெக்கட்டியான் பறவைகளும், குரங்குகளின் ஆரவாரம் கேட்டுப் போலும் மிக அச்சத்தோடு கத்தி கத்தி அங்கும் இங்குமாக பறந்து திரிந்தது. எனக்கு மிகவும் பயமாக இருந்தது. எழும்பி குளக்கட்டு வழியால் அண்ணனிடம்

போவமோ என்று ஒரு தரம் யோசித்தேன். மறுகணம் சீ, அப்பு கரடி, யானைகளோடேயே சண்டை போட்டவர். நான் இந்த குரங்குகளுக்கும், பறவைகளுக்கும் ஏன் பயப்பட வேண்டும் என்று எண்ணியவாறு, எனது துணிச்சலை வரவளைத்துக் கொண்டேன். அப்புவை நினைத்தவுடன், துரையன் அப்புவைப்பற்றி கூறிய வீர சகாசங்கள் எனது நினைவுக்கு வந்தன. ஒன்றன் பின் ஒன்றாக அவைகளை உள்ளூர எண்ணி பூரிப்படைந்து கொள்கிறேன். மனச்சஞ்சலம், மனப்பயம் ஏற்படும் போதெல்லாம் மனிதர்கள் துணிச்சலான, வீரமான சம்பவங்களை எண்ணிக் கொண்டு, அந்த வீர உணர்வுகளை தம் அகத்தே வளரவைத்துக் கொண்டால் பயம், பீதி, அச்சம் என்பதெல்லாம் போற வழி தெரியாமல் ஓடி விடுகின்றன. உண்மையில் எல்லாம் ஒரு பிரமைதான். அந்த பிரமைகளையெல்லாம் விரட்டுவதற்கு சிறந்த வழி மனத்தெரியமே. இந்த மனிதனுக்குள் மறைந்திருக்கும், இந்த மனித மனத்தால் எதைத்தான் செய்யமுடியாது. எல்லாம் அவரவர் திடசங்கற்பத்திலும் மனதிலுந்தான் தங்கியிருக்கின்றன.

சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த நான் நிமிர்ந்து குளத்தைப் பார்த்த போது, அண்ணனும், துரையனும் மிக அண்மிப்பாகத் திரும்பி வந்துகொண்டு இருந்தார்கள். எனக்கு அளவு கடந்த சந்தோசம். சுறு சுறுப்பாக எழும்பி அவர்களைப் பார்த்த வண்ணம் நின்று கொண்டிருந்தேன். அவர்களும், இறங்கிய இடத்திற்கு வந்து தண்ணியில் இருந்து வெளியேறினார்கள். ஒரு பாகக் கொடியின் அரைவாசிக்கு மேலாக நல்ல திரளி மீன்களை இருவரும் பிடித்துச் சேர்த்திருந்தது கண்டு எனக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி. 'என்ன அண்ண எவ்வளவு கனக்க மீன் பிடிச்சிருக்கிறியள் என்றேன் நான். 'துப்துப் பொல்லாத வாய், சும்மா நாவுறுபடுத்தாத தம்பி' என்று துரையன் தனது வாயில் இருந்து எச்சிலைத் துப்பி நாவுறு கழித்துக்கொள்கிறான். அண்ணை சிரித்துக் கொண்டு குளக்கட்டில் ஏறி, 'சரி தம்பி நேரம் மதியம் திரும்பிவிட்டது கெதியில வீட்டை போவம் வா' என்று கூறினார். மீனும் கையுமாக மூவருமாக வீடு நோக்கி வீறுநடைபோட்டோம்.

தண்ணீருக்குள் நடந்து குளிரை உடுப்பிலும், உடம்பிலும் ஏற்றிக் கொண்டவர்களை, வீசிக்கொண்டிருந்த சோழக் காற்று, இங்கிதமாகத் தடவி உலர வைத்தது. 'மெய்ய துரையன், இவ்வளவு மீனையும் தனிய நீ என்ன செய்ய போகின்றாய்' என்று நான் அங்கலாய்ப்புடன் கேட்டேன். 'எனக்கு ஏன் தம்பி இவ்வளவு மீனையும், முக்காவாசியை கொண்ணர் ஆக்களுக்கு குடுத்திடுவேன். அதுகள் நல்லாக் காய்ச்சித் தின்னட்டும். துரையன், நடுசு அண்ணரின் வேலைக்காரன். அவனுக்கு நடுசு அண்ணன் என்றால் மிக மிக மதிப்பு உண்டு. அவன் அவருக்காக எல்லாவற்றையும் செய்யும் ஒரு நம்பகமான வேலைக்காரனாக, அன்புக்குரியவனாக எப்பொழுதுமே இருப்பான். 'ஓம் துரையன், அண்ணா உதுகள் ஒண்டுக்கும் போக மாட்டார். அப்ப நீயாவது இதுகளை செய்வது நல்லதுதான் என்று நான் பெரிய மனிசன்போல் துரையனுக்கு அறிவுரை கூறினேன். நான் வயதில் குறைந்தவனாக இருந்தாலும் நல்லாக சிந்தித்து கச்சிதமாக பேசி காரியத்தை முடிக்கும் கெட்டித்தனம் வாய்ந்தவனாகவே இருந்திருக்கிறேன்.

'சரி தம்பி, அப்ப நான் வாரன்' என்றுவிட்டு தன் குடிலை நோக்கி நடந்தான் துரையன். அண்ணனும் நானும் எமது வீட்டுக்கு மீன் கொடியுடன் சென்றோம். 'இஞ்சே அக்கா இவங்கள் கனக்க மீனோடு வந்து விட்டான்கள்', என்று பாய்க்கியக்கா அன்னக்காக்குக் கூறுகின்றாள். நாய்களுக்கு சோறு வைத்துக் கொண்டிருந்த அன்னக்கா திரும்பி, தம்பிமார்களைப் பார்த்தார். 'பார் இவனை தண்ணிக்குள்ள நனைந்து, சேற்றுக்குள் நடந்து மேலெல்லாம் பொருக்கு வெடித்து, குறவன் போல் வந்து நிற்கின்றான்' என்று அன்னக்கா பெரியதம்பியைப் பார்த்துக் கூறுகின்றார். 'குறவர் பாம்பு அல்லவோ புடிக்கிறவன்கள்' என்று நான் அக்காவை வம்புக்கு இழுத்தேன். 'உனக்கு அடியில்லாத குறை. இப்ப உனக்கு வாய் நல்லாய் முத்திக்கொண்டு வருது, பார் ஒரு நாளைக்கு உனக்கு நல்லாத்தாறன்' என்று அன்னக்கா செல்லம் கலந்த கோபத்தோடு என்னைப் பார்த்துச் சொன்னார். 'சும்மா இருமோன, பிள்ளைகள்

களைத்துப்போய் வந்திருக்குதுகள், அவன்களுக்கு சோத்தைக் குடுமோன' என்று தலைவாயிலில் படுத்து தன் புருசனைப்பற்றி யோசித்துக் கொண்டிருந்த ஆச்சி, அன்னக்காவுக்கு கூறினார். 'சும்மா இரு ஆச்சி அவன்கள் போய் முதலில் குளித்துவிட்டு வரட்டும், அதன் பின்னர்தான் நான் சாப்பாடு குடுப்பன்' என்று அன்னக்கா கண்டிப்பாக கூறி முடித்தாள். பெரியதம்பிக்கும் எனக்கும் நன்றாகத்தெரியும் குளிக்காவிட்டால் சாப்பாடு இல்லை என்று. நாங்கள் கிணற்றடிக்கு போய், முதலில் குளித்த அண்ணை என்னையும் குளிப்பாட்டிவிட இருவருமாக வீட்டுக்கு அறந்து பறந்து வந்தோம். இருவருக்கும் அகோர பசி, ஒரு பிடி பிடித்தோம்.

எல்லோரும், கூடத்தில் வந்து ஆச்சிக்கு அருகில் அமர்ந்து கொண்டார்கள். நேரம் மூன்று மணிக்கு மேல் ஆகி விட்டது. எல்லோரையும் அப்புவின கவலை சூழ்ந்துகொண்டது. 'மெய்ய ஆச்சி, அப்புக்கு வேலை கிடைக்காட்டி என்னாச்சி நாங்கள் செய்ரது' என்று அன்னம் ஆச்சியைப் பார்த்து கேட்டாள். 'மோன, கொப்புவோடு ஒன்றும் இதுபற்றி கதைக்காதைங்கோ, வேலை கிடைக்காட்டி மனிசன் வீட்டில் ஆறுதலாக இருக்கட்டும், நாங்கள் ஆறு மரக்கால் தறையையும் விதைப்பதோடு, கண்டியடியையும் மேலும் அரசடித் தறையையும் திருத்தி விதைப்பம். விதை நெல்லும், சாப்பாட்டு நெல்லும் இந்த வருடப்பாட்டுக்கு கிடக்குதானே' என்கிறார் ஆச்சி. 'அது சரி ஆச்சி, தம்பியனை படிப்பில் இருந்து என்ன காரணம் கொண்டும் நிப்பாட்டக் கூடாது. நான் எப்படியும் உன்னோடு சேர்ந்து எல்லா வேலையும் செய்வன். பாய்க்கியம் ஐந்தாம் வகுப்பு முடித்துப் போட்டாள்; அவளுக்கு படிப்பில் அவ்வளவு விருப்பம் இல்லை; அப்படியென்றால் அவள் பள்ளிக்கூடத்தை நிப்பாட்டிவிட்டு விட்டு வேலைகளைச் செய்யட்டும்' என்று அன்னக்கா மிகப் பொறுப்புடன் பேசி முடித்தார். ஆச்சிக்கு நல்ல மனத்தெம்பும் ஏற்பட்டது. 'ஓம் மோன, அப்படித்தான் செய்வம். பெரியதம்பி பேசாமலே இவைகளை கேட்டுக் கொண்டு வழமை

போல் இருந்தான். பாய்க்கியக்காவுக்கு சரியான மகிழ்ச்சி. இனிமேல் பள்ளிக்கூடம் போகத் தேவையில்லை என்று. ஆனால் எனக்குதான் இந் நிகழ்வுகள் பெரும் மனச் சஞ்சலத்தை ஏற்படுத்தியதோடு மட்டுமல்லாது, என் பிஞ்சு உள்ளத்தில் இதுவரையில் இருந்த சந்தோசங்களையெல்லாம் முழுதாக ஏதோ விழுங்கிவிட்டது போன்ற உணர்வு. ஏழுவயதே நிரம்பிய நான், இந் நிகழ்வுகளால் என்னை கவலைகளோடு நிரந்தரமாக இணைத்துக்கொண்டேன். துள்ளித்துள்ளி குதூகலமாக ஓடித்திரிந்த நான், ஒவ்வொரு சின்ன விடயங்களைப்பற்றியும் ஆழமாக, அகலமாக யோசிக்கத் தொடங்கிவிட்டேன். சோவென்று வீசிய சோழக்காற்று இவர்கள் எல்லோரினதும் மனதிலும், ஒரு இனம் புரியாத அச்சத்தை ஏற்படுத்தி விடும்படியாக மூசி மூசி, சுழன்று சுழன்று வீசி மரங்களையும், இவர்கள் மனங்களையும் ஆட்டி அசைத்துக்கொண்டிருந்தது.

திடீரென சிந்தனைகளில் இருந்து விடுபட்ட நான், 'அக்கா மீன் நல்லாக காயப்போகுது, போய் வெட்டுங்கள்' என்று நான் அன்னக்காவைப் பார்த்துக் கூறுகின்றேன். 'உனக்கு எப்பவும் சாப்பாட்டு யோசினதான், சரியான சாப்பாட்டு ராமன்' என்று அன்னக்கா தன் வெறுமையை, விரக்தியை என்னில் கொட்டிக்கொள்கிறார். அவளுக்குத் தெரியாது, அந்தக் கவலையான கழ்நிலையிலிருந்து விடுபடச் செய்யவே, நான் அவ்வாறு கூறினேன் என்று. அதுமட்டுமல்ல எனக்கு என் குடும்பம் மேல், அவர்கள் வாழ்க்கை மேல், அவர்கள் எதிர்காலத்தின் மேல் எவ்வளவு, அளவு கடந்த அக்கறை இருக்கிறது என்பது பற்றியும் அவளுக்குத் தெரியாது. இவன் என்ன சின்னப்பொடியன், இவனுக்கு என்ன தெரியும் என்றுதான் என்னைப்பற்றி இவர்கள் நினைக்கின்றார்கள்.

மனதில் அவர்களுக்கு ஏற்ற பாரங்களைச் சுமந்துகொண்டு, எல்லோரும் தங்கள் மாலை நேர வேலைகளில் ஈடுபட்டுக்கொண்டார்கள். அன்னக்கா துப்பரவு செய்து மீனில் அரைவாசியைக்கறி சமைத்துவிட்டு, மிகுதி அரைவாசியையும் உப்புப் பிரட்டி பழுதாகாதவாறு சட்டியில்

போட்டு மூடி வைத்துவிடுகிறார். இதுவரையும் கண் முழித்து அப்புவின் வருகையை வழிமேல் விழி வைத்து பார்க்கக் கொண்டிருந்த சூரியனும் பொறுமை இழந்தவனாய், தன் கடமையைச் செய்யும் நோக்கில் கண்ணை மெல்ல மெல்ல மூடிக்கொள்கிறான். அல்லது துன்பத்தில் சூழ்ந்து துவண்டு துவண்டு துடிக்கும் ஒரு அப்பாவிக்குடும்பத்தை இனிமேலும் என்னால் இன்று பார்க்க முடியாது என்றுபோலும், சூரியன் தன்னை இவர்களில் இருந்து மறைத்துக் கொண்டான் போலும்.

எட்டு மணியாகியும் அப்பு வீட்டுக்க இன்னும் வரவில்லை. சமைத்த சாப்பாடு அப்படியே அடுக்களையில் மூடி வைக்கப்பட்டு இருந்தது. எல்லோரும் கூடத்தில் எரியும் மண்ணெண்ணை லாம்பைச் சுற்றி அமர்ந்து கொண்டார்கள். நான் குப்புறப் படுத்தபடி தலையை உயர்த்தி லாம்பின் வெளிச்சத்தில் என் பால போதினி பாடப்படுத்தத்தின் ஒவ்வொரு பக்கத்தையும் புரட்டிக் கொண்டு இருந்தேன். ஆனால் எனது மனம், சிந்தனை அப் புத்தகத்தில் இல்லை என்பது அவர்கள் எல்லோருக்கும் தெரியும். ஆச்சி பாக்கு உரலில் போட்டிருந்த, வெத்திலை பாக்கை இடித்து, இடித்து தன் இதய நாடியின் துடிப்பை அமர்த்திக்கொண்டார்.

அப்பு வீட்டிலிருந்து சுமார் ஓர் ஆள் கூப்பிடக் கேட்கும் தொலைவில் நாகம்மா அக்காவின் வீடு இருந்தது. நாகம்மா அக்கா அப்புவின் தம்பி சபாவதியின் மூத்தமகள். ஒரே ஒரு பிள்ளைதான். ஆனால் நாகம்மாவுக்குப் பல பிள்ளைகளை ஆண்டவன் தாராளமாகக் கொடுத்து இருந்தான். நாகம்மாவின் வீடு கனகராயன்குளத்திற்கு போகும் வழியிலே இருக்கிறது. அவர்கள் வீட்டில் உள்ள நாய்கள் எல்லாம் கடிநாய்கள். நல்ல வேட்டை நாய்களும் கூட. அதுகளில் வீமன் நாய் வள் வள் என்று குரைக்கும் சத்தம் எனது கூரிய காதினுள் நுழையத் தவறவில்லை. 'பொறுங்கோ நாகம்மா அக்காவின் நாய்கள் குரைக்கிறது. அப்புச்சி வாரார் போல' என்று நான் திடீரென எழும்பி இருந்து ஆரவாரப்பட்டுக் கூறுகின்றேன். 'ஓ, அப்புவாகத்தான் இருக்கும்'

என்கிறாள் அன்னக்காவும். அவளுக்கு தன் தகப்பனை பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆவல் மேலீட்டினால், எனது எண்ணத்தை மேலும் மெருகூட்டிக் கொண்டார் போலும்.

நாகம்மாவின் வீட்டில் இருந்து சூரைப் பத்தையடியைத் தாண்டியபின், சிதம்பரப்பிள்ளை அண்ணர் வீடு உள்ளது. சிதம்பரப்பிள்ளை, நடேச அண்ணரின் மனைவி ராசம்மா மச்சாளின் மூத்த தமக்கையின் புருசன். அவர்கள் யாழ்ப்பாணம் சுளிப்புரத்தில் இருந்து வந்து, புதுக்குளத்தில் குடியேறிக் கொண்டவர்கள். நல்லவர்கள்; எல்லோரையும் அரவணப்பவர்கள்; ஆறுதல் கூறுபவர்கள்; அன்பானவர்கள்; மற்றவருக்கு உதவ நினைப்பவர்கள். இதுதான் யாழ்ப்பாணத்து மண் வாசனை போலும் என்று சிலர் கூறிக்கொள்வதும் உண்டு. அவர்கள் வீடு எங்கள் வீட்டில் இருந்து மிக அண்மையாக இருந்தது.

அவர்கள் வீட்டிலிருந்து இருமுகின்ற சத்தம் அடிக்கடி கேட்டது. 'அது அப்பு தான்' என்று நான் சத்தம் போட்டேன். 'வாருங்கோடா பாப்பம்' என்று அன்னக்கா லாம்பையும் தூக்கிக்கொண்டு தம்பிமாரையும் கூட்டிக் கொண்டு, கடப்பை நோக்கி நடக்கின்றார். சிதம்பரப்பிள்ளையாரின் வீடுதாண்டி, அப்பு சினுங்குப் புளியடியில் வருகிறது, நன்றாக இவர்களுக்குத் தெரிந்தது. 'ஓம், அப்புச்சி வாரார் வாரார் என்று' நான் கத்தினேன். 'சும்மா இருடா, இங்க சத்தம் போடாத்' என்று அன்னக்கா மெதுவாக அதட்டிக் கொள்கிறார். அதட்டியவர், கண்டாயத் தடியில் இரண்டை கழட்டி கீழே விடுகின்றார். 'என்ன மோனையள், இரவில் ஏன் வெளில வந்து நிக்கிறியள்' என்று கொட்டுப் புளியடியில் வரும் போதே அப்பு பிள்ளைகளைப் பார்த்துக் கேட்கின்றார். 'இல்லை அப்பு, நீங்கள் வருவீங்கள் என்று தெரியும். அதுதான் நாங்கள் லாம்பைக் கொண்டு வந்தனாங்கள்' என்கிறார் அன்னக்கா. அப்பு கடப்பால் நுழைந்து உள்ளவர். நானும், பெரியதம்பியும் அப்புவின் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டோம். அன்னக்கா கண்டாயத் தடியைப் போட்டுவிட்டு

அப்புவை பின் தொடர்ந்து வீடு நோக்கி செல்கிறார். நாய்களும் வாலையச் சுருட்டிக்கொண்டு முனங்கி முனங்கி அப்புவை வட்டமிட்டு வட்டமிட்டு வரவேற்றன.

'ஏனென இவ்வளவு நேரம் செண்டது' என்று கூடத்தில் வந்து அமர்ந்து கொண்ட தன் புருசனைப் பார்த்து ஆச்சி அமைதியாக, அனுசரணையாகக் கேட்டாள் 'ஓம் அப்பா, பஸ் ஓடேல்லத்தானே. போகேக்க ஒரு லொறியில போனனாங்கள். வர வாகனம் ஒன்றும் இருக்கேல்ல. கனநேரம் காத்து இருந்தம். பின்ன இவர் பிஸ்கால் கனகலிங்கம், ஒரு பேப்பர் வானில ஏற்றி விட்டார். அந்த பேப்பர் வான் யாழ்ப்பாணம் போகுது. அதனால இராசதுரையர் யாழ்ப்பாணம் நேரே போய்விட்டார், நான் கனகராயன்குளத்தில இறங்கி நடந்துவாரன்' என்றார் அப்பு. 'அப்பு இந்தாண தேத்தண்ணி குடியண, களைச்ச போனீங்கள்' என்கிறாள் அன்னக்கா. 'ஓம் மோன, முன்னம் போல இல்லை, இப்ப களைப்பாய்த்தான் இருக்குது' என்று அப்பு சொல்ல, அன்னக்கா வீக் வீக் என்று அழ்த்தொடங்கி விட்டாள். அப்பு ஒருநாளும் தனக்கு களைப்பு என்று சொன்னதை அவர்கள் கேட்டதே இல்லை. அவருக்கு உடல் களைப்பல்ல, அநியாயக்காரங்கள் செய்த அட்டுளியத்தால் ஏற்பட்ட மனக்களைப்புத்தான் அது. 'ஏன் மோன, இப்ப அழுகிறாய், இப்ப என்ன நடந்து விட்டது என்று நீ அழுகிறாய், அவங்கள் வேலை போய்விட்டால் என்ன நாங்கள் வாழமாட்டமே' என்று அப்பு தனது மனதில் இருந்த அத்தனை வேதனைகளையும், பாரங்களையும் ஒரேயடியாகக் கொட்டிவிட்டார். ஒரே அமைதி. அதுதான் நல்லம். இனியாவது வீட்டில் நிம்மதியாக ஆறுதலாக பிள்ளைகளோடு இருங்கோ' என்று ஆச்சி அப்புவின் வேதனைகளுக்கு மிகவும் அன்போடு தன் வார்த்தைகளால் ஒத்தடம் கொடுத்தாள். புருசனுக்கு வருமானம் இல்லை எண்டால் வேண்டா வெறுப்பாக புருசனை நடத்தும் சமுதாயத்தில் ஆச்சிபோல் ஜீவன்களும் நடமாடாமல் இல்லை. 'ஓம் அப்புச்சி, நீங்கள் இனி எங்களை விட்டுட்டு ஒரு இடமும் போக வேண்டாம். வீட்டில் ஆறுதலாக

ஓய்வெடுங்கோ. நாங்கள் இருக்கிறம். எல்லாத்தையும் பார்த்துக் கொள்வம்' என்று அன்னக்கா மிக மன உறுதியோடு அப்புவின தோளைத் தன் இரு கைகளாலும் பிடித்த வண்ணம், அப்புவை உணர்வு ரீதியாக ஆறுதல் படுத்துகின்றார். தகப்பனுக்கு வருமானம் இல்லை என்றால், தன் திருமண வாழ்க்கை, எதிர்காலம் எல்லாம் கேள்விக்குறியாகிவிடும் என்று நினைக்கும் பிள்ளைகள் மத்தியில், தன் தகப்பனின் பாரங்களைத் தன் தோளில் சுமக்கத்துடிக்கும் அன்னம் போல் பிள்ளைகளும் சமூகத்தில் இல்லாமல் இல்லை. பெரியதம்பியும், நானும் அப்புவின கைகளை இறுகப் பற்றிப் பிடித்து அமைதியாக எம் பொறுப்புக்களை, எம் அன்புத் தந்தைக்கு குறிப்பால் உணர்த்திக் கொண்டிருந்தோம். அப்பு தான் தேடிய சொத்துக்களையும், உழைத்த ஊதியங்களையும் ஊருக்கெல்லாம் அள்ளிக் கொடுத்தவர். ஆனால் அவர் அதைப்பற்றிக் கவலைப்பட்டதே கிடையாது. கவலைப்பட வேண்டிய அவசியமும் அவருக்கு இல்லை. அவர் அளப்பரிய அசைக்க முடியாத நிலையான சொத்துக்களாக, தன் அன்பு மனைவியையும், அருமைப் பிள்ளைகளையும் ஒருங்கே சேர்த்து வைத்திருக்கிறார் என்பதுதான் உண்மை. அவர்கள் இறுதிவரை நொந்து நொந்து, போராடிப் போராடி மன உறுதியோடு சுமந்த அந்த பாரங்களும், பொறுப்புகளும் இதற்கு அசைக்க முடியாத சாட்சிகளாகும். நல்ல மனைவி! நல்ல பிள்ளைகள்!! நல்ல குடும்பம்!!! தெய்வீகம். தெய்வீகம் அது தெய்வீகம்.

ஓ ஓ ஓ ஓ

இயற்கை அன்னை தந்ததெல்லாம்

நாட்கள், வாரங்கள் மாதங்களாக கடந்து ஓடின. அரசியல் நிலைமைகள் பல வலோக்காரங்கள் மத்தியில் மீண்டும் வழமைக்குத் திரும்பின. ஜனநாயகத்திலும், காந்தியத்திலும் நம்பிக்கை கொண்ட தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள் மீண்டும் மீண்டும் சிங்கள இனவாத அரசியல் வாதிகளை நம்பத் தவறவில்லை. ஜனநாயகம் என்பது, ஜனநாயகம் மீது பக்தி கொண்ட, ஜனநாயக கோட்பாடுகளைப் போற்றி மதித்து நடைமுறைப்படுத்தும் ஒரு ஜனநாயகவாத அரசியலுக்குரிய மிகப் பெரிய தத்துவமாகும். ஆனால் ஜனநாயகத்தை இனவாதக் கண்ணோட்டத்துடனும் ஒரு தலைப்பட்டசமான நோக்குடனும் அணுகும் அரசியல் சித்தாந்தம் கொண்டவர்களிடம், அவ்வாறான ஒரு மதிப்பிற்குரிய ஜனநாயகக் கோட்பாட்டை எதிர்பார்ப்பது முட்டாள்த்தனம் என்பது இந்த தமிழ் அரசியல் தலைவர்களுக்கு தெரியாமல் போய்விட்டது ஒரு துர்ப்பாக்கியமே. திலகர், சிங், சுபாஸ்சந்திரபோஸ் போன்ற இந்திய தேசாபிமானிகள் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியை எதிர்க்க வன்முறைகளை, ஆயுதப் போராட்டங்களை கையாண்டு இறுதியில் களைத்துத் தோற்றுப் போய்விட்டார்கள். அவர்களால் பிரிட்டிஷாரின் ஆயுத பலத்திற்கு எதிராக போராட முடியாமல் போய்விட்டது. அவர்கள்

தம் போராட்டத்தை மக்கள் போராட்டமாக மாற்ற முடியாமல் போய்விட்டது. முதலாம், இரண்டாம் உலக மகாயுத்தங்களாலும் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர்கள் மத்தியில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. ஆனால் காந்தி, நேரு ஆகியோர் பிரிட்டிஷின் ஜனநாயகத்துவத்தை, கோட்பாட்டை, சட்டதிட்டங்களை நன்கு அறிந்ததன் பலனாக அகிம்சைப் போராட்டத்தை ஆயுதமாக எடுத்து, அதை மேலும் மக்கள் போராட்டமாக மாற்றுகின்றார்கள். பிரிட்டிஷார் முடியுமானவரை அடக்குமுறைகளை கையாண்டார்கள். ஆனாலும் மாற்று வழியின்றி காந்தியின் அகிம்சைப் போராட்டத்தையும், மக்கள் புரட்சியையும் மதித்து ஜனநாயகத்தின் மேல் அவர்கள் வைத்திருந்த நம்பிக்கையினால், இந்தியாவிற்கு சுதந்திரத்தை வழங்கியிருக்கிறார்கள். சர்வதேச அரசியல் சூழ்நிலைகளும் அவர்களை அந்த நிலைமைக்குள் தள்ளின.

ஆனால் ஜனநாயகம் என்றால் இனவாதம், பேரினவாதம், மதவாதம் என்று கொள்ளும் சிங்கள அரசியல் தலைவர்களின் முன், தமிழ் அரசியல்வாதிகள் காந்தியைப் பின்பற்றி அகிம்சை போராட்டத்தை முன்வைத்தமை அவர்களின் அரசியல் வங்குறோத்துத்தனத்தை வெள்ளிடை மலையாக்கியது. 1958 இனக்கலவரத்தின் அடியத்திவாரத்தை தமிழ் அரசியல் வாதிகள் சரியாக விளங்கிக்கொள்ளவில்லை. எப்படி அவர்களால் விளங்கிக் கொள்ள முடியும். தெற்கைத் தமது பிறப்பிடமாக கொண்டு, ஆங்கில மொழியையும், ஆங்கிலக் கலாசாரத்தையும் வரிந்து கட்டிக் கொண்டு வரக்கப் போராட்டத்தின் இழுபறிக்குள் இருந்துகொண்ட இரு தமிழ் தலைவர்களுக்கும், தமிழர்தம் தேசியம் பற்றிய சிந்தனையோ, தெளிவோ இருக்கவில்லை. இரு தலைவர்களினதும் அரசியல் நடைமுறைகளை தீர்மானிப்பவர்களாக அவர்கள் துணைவியரே முன்னின்றிருக்கிறார்கள். மேலும் கொழும்பில் சமஸ்திக்கட்சி வடக்கில் தமிழரசுக்கட்சி என்ற நிலைப்பாட்டில் இருந்த தமிழ் அறிவே இல்லாத தலைவர்களால், தமிழர்களின் ஆதி அந்தமான வரலாற்று, அரசியல்

யதார்த்தங்களை எவ்வாறு புரிந்து கொள்ளமுடியும். அரசியலைப் பகுதி நேரத் தொழிலாகக் கொண்ட தமிழ் அரசியல்வாதிகளால் அவர்கள் எவ்வளவு தலைசிறந்த வக்கீலாக இருந்தாலுங்கூட அவர்களால் எப்படி தமிழர் பற்றிய அடிநாதமான பிரச்சினைகளை கிண்டிக்கின்றி ஆராய்ந்து, அதற்கு ஒரு நிரந்தர அரசியல் தீர்வு தேட நேரம் கிடைத்திருக்கும். யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டுக்கு அரிதாக வருடத்தில் ஓரிரு முறை சில தினங்கள் மட்டும் வந்து திரும்பி கொழும்பு வாழ்க்கையை தேடி ஓடிச் செல்லும், அந்தத் தலைவர்களுக்கு எப்படி தமிழ் மக்களின் ஆதங்கங்களைப் பற்றி அறிய வாய்ப்பு இருந்திருக்கும். வடக்கு, கிழக்கு மாகாணம் என்றால் மனிதன் போகக் கூடாத இடம் என்று நினைத்த இத் தமிழ்த் தலைவர்களுக்கு எப்படி தமிழர்கள் நிலைமைகள் பற்றி அறிய வாய்ப்பு இருந்திருக்கும். இத் தலைவர்கள், இந்த இடங்களில் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்திருந்தால் சேனநாயக்காவின் திட்டமிட்ட குடியேற்றங்கள் இந்தப் பகுதிகளில் நடந்திருக்க முடியுமா?. 1950 களில் இலங்கைத் தமிழர்களின் அரைவாசிக்கு மேலான பங்கை வகிக்கும் இந்திய தமிழர், தம் பிரஜாவுரிமை, வாக்குரிமை என்பவைகளை இழந்திருப்பார்களா?. 1948 இல் இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்த போது தமிழருக்குரிய அரசியல் பங்கை பெறத் தவறியமையும், 1949/50 களில் இந்திய தமிழர்தம் வாக்குரிமைகளை இழக்க வளைந்து கொடுத்தமையும், இந்த இரு அரசியல் தமிழ் கட்சிகளுக்கும், அதன் தலைவர்களுக்கும் தீராத பழியை ஏற்படுத்திவிட்டது என்று, அப்புவின வேலை போன விசயம் பற்றி கேள்விப்பட்டு பரிதாபப்பட்டு, அப்பு வீடு தேடி ஓடி வந்து துக்கத்தில் பங்கு எடுத்துக் கொண்ட கனகராயன்குளம் பள்ளிக்கூட தலைமை ஆசிரியர், மேற்படி விடயம்பற்றி தன் ஆத்திரம் தீரும்படி திட்டித் தீர்த்து சற்று கவலையுடன் சிவந்த கண்களை மெல்ல மூடியபடி ஓய்ந்து கொண்டார். தலைமை வாத்தியார் கணேசு ஐயா எழுப்பிய வினாக்கள் என் அடிமனதில் மறையாமல் இருந்தது. பிற்காலங்களில்

நான் மேலைத்தேச நாடுகளில் ஆய்வுகளை மேற்கொண்டேன். 'தமிழ்த் தேசியவாதத்தின் ஆரம்பத் தோற்றம்', 'இலங்கைத் தமிழரின் பூரண வரலாறு' ஆகிய இரு நூல்களும் மிக முக்கியமானவை. இவ் இரு விடங்களையும் ஆய்வு செய்தபோதுதான், கணேசு ஐயா அன்று கூறியவை எவ்வளவு உண்மை என்று எனக்குத் தெரிய வந்தது. அப்பு வழமையான புன்சிரிப்போடு தலைமை வாத்தியாரை பார்த்துக்கொண்டு இருந்தார். இராசதுரையர் ஏலவே சிங்கள, தமிழ் அரசியல் வேறுபாடுகள் பற்றி கதைத்தபோது, அதை உள்வாங்கி யோசித்துக் கொண்டிருந்த எனக்கு, தலைமை வாத்தியாரின் விரிவுரை சற்று ஆழமான கருத்தைக் கொடுக்கத் தவறவில்லை. கூடத்துக் கப்பை எனது இரு கைகளாலும் கட்டிப்பிடித்துக்கொண்டு நான், தலைமை வாத்தியாரின் வாயையே உன்னிப்பாகப் பார்த்தபடி நின்றிருந்தேன். தலைமை வாத்தியார் என்றால் எனக்கு கெடிக்கலக்கம். அவருக்கு முன்னால் இருக்கவும் முடியாது, சிரிக்கவும் முடியாது.

ஊ ஊ ஊ ஊ

கனேசன் ஐயா

நேரம் மாலை நான்கு மணி. அன்னக்கா பால்த் தேத்தண்ணியை வெண்கல மூக்குப் பேணியில் ஊத்திக்கொண்டு, மிக அடக்கமாக வந்து, 'இந்தாங்கோ ஐயா தேத்தண்ணி' என்று தலைமை வாத்தியாரிடம் நீட்டுகிறார். அன்னக்கா தனது ஐந்தாம் ஆம் வகுப்புடன் படிப்பை நிறுத்திக்கொண்டு வீட்டில் ஆச்சிக்குத் துணையாக, சில வருடங்களுக்கு முன் பள்ளிக்கூடம் போகாமல் நின்று விட்டார். அப்போது அவளுக்கு 13 வயது இருக்கும். இப்போது அவளுக்கு 16 வயதுக்கு மேலாகிவிட்டது. தலைமை வாத்தியார் கண் புருவத்தை நல்லா மேலாக உயர்த்தி, அன்னக்காவை தலை முதல்கால் வரை தன் பார்வையைச் செலுத்திவிட்டு, 'அட அன்னம் இப்ப பெரிய பொம்பள ஆகிவிட்டாள்' என்று சந்தோசமாக சிரிக்கின்றார். இருந்தும் அவரின் மனதிற்குள் சற்று கஸ்ரமான உணர்வுகளே ஏற்பட்டன. பிள்ளைகளும் வளர்ந்திட்டார்கள், இப்ப இந்த மனிசனுக்கும் வேலையும் போட்டுது. என்ன செய்ய போகுதுகளோ தெரியாது என்று வாத்தியார் கலங்குவது, அன்னக்கக்காவுக்குத் தெரிகிறது. வாத்தியார் பல வருடமாக கனகராயன்குளப் பாடசாலையில் தலைமை வாத்தியாராக கடமை புரிகிறார். அவர் மனைவியும், அங்கதான் உதவி ஆசிரியையாக கடமை புரிகிறார். இவர்கள்

யாழ்ப்பாணத்தில் கல்விப் பாரம்பரியம் மிக்க வடமராச்சியில் இருந்து, இந்த ஊருக்கு வந்தவர்கள். தம் ஊரையே மறந்து, புகுந்த ஊரை தமது ஊராக்கி கொண்டவர்கள். இந்த அயலட்டையில் உள்ளவர்களின் சுக துக்கங்களில் தவறாது பங்கெடுத்துக்கொள்கின்றவர்கள். கஸ்டம் என்று அவர்களை நாடியவர்களை எப்பொழுதும் கைகொடுத்து தூக்கி உதவுபவர்கள். அனேகமாக இந்த ஊரில் இருப்பவர்கள் எல்லோருமே அன்றாடம் காச்சிகளாகத்தான் இருக்கிறார்கள். திடீரென இவ்வூரவர்களுக்கு ஒரு கஸ்டம் வந்துவிட்டால் அந்த கஸ்டத்தை போக்க பணம் தேவை என்றால், எல்லோருமே தலைமை வாத்தியாரைத்தான் நாடுவார்கள். அவர்கள் எல்லோருக்குமே முடிந்த உதவிகளை, அந்த வாத்தியார் குடும்பம் செய்யத்தவறியதே இல்லை. ஆயிரக்கணக்கில் கடன் கேட்பவருக்கு நகை அல்லது காணியை பொறுப்பாக வைத்துக்கொண்டு வாத்தியார் கடன் கொடுப்பார். அவருக்கும் ஒரு பெண் பிள்ளை உண்டு. மூன்று ஆண் பிள்ளைகள் யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள பிரபல்யமான வட்டுக் கோட்டை கல்லூரியில் படிக்கின்றார்கள். சொந்த ஊரான அல்வாயில் அவர்களுக்குப் பெரிதாக சொத்து, காணி என்பனவும் இல்லை. அவர்களின் சம்பளம்தான் அவர்களுடைய முழுச் சொத்தாகும். வாத்தியார் இந்த ஊர் மக்களின் வறுமையை சாதகமாக பயன்படுத்தி இருந்தால், இந்த ஊரில் குளத்தின் கீழ் உள்ள காணிகள் எல்லாவற்றையும் ஈடு பிடித்து தனக்கு சொந்தமாக்கியிருக்கலாம். அப்படி அங்கு செய்த பலர் இருக்கிறார்கள். அந்த அநீதியான வேலையை தலைமை வாத்தியார் என்றுமே செய்யவில்லை. பால்த் தேத்தண்ணியை குடித்து முடித்ததும், வெத்திலையில் பாக்குச் சீவலும் வைத்து சுண்ணாம்பு குப்பியையும் வெத்திலைத் தட்டத்தில் வைத்து ஆச்சி 'இந்தாங்கோ ஐயா வெத்திலை போடுங்கோ' என்று இரண்டு கைகளாலும் மிக பக்குவமாக வாத்தியாரிடம் நீட்டுகின்றார். வாத்தியாருக்கு வெத்திலை போடுவதென்றால் நல்ல விருப்பம். சிவந்த பளபளப்பான மேனி;

வெள்ள வெளிரென்ற வேட்டி; வெறும் மேல்; ஒரு பெரிய நீண்ட பவுண் சங்கிலியை கழுத்தில் போட்டு, பின்னர் அதை மடித்து சங்கிலியில் உள்ள கூடு நெஞ்சில் தொடும்படியாக என்றுமே விட்டிருப்பார். பள்ளிக்கூடம் தவிர்ந்த நேரங்களில் சேட்டே போடமாட்டார். நல்ல கருமையான நெளி நெளியான கூந்தல். பார்க்க ஆயிரம் கண்கள் வேண்டும் போலிருக்கும். வெத்திலையைப் போட்டு வாய் சிவக்க அதனை ரசித்து ரசித்து சாப்பிடுவதனைப் பார்க்க, வெத்திலை போடாதவர்களையும் வெத்திலை போடத் தூண்டும். நல்ல பண்பான, நேர்மையான மனிதர். அந்த ஊர்மக்கள் செய்த நன்மைகளின் ஒரு முழுவடிவமாக வாத்தியார் குடும்பம் அந்த ஊரில் பல காலமாக வாழ்கிறார்கள்.

'சரி முருகர், அப்ப நேரமாகுது நான் போய்வரப்போறன், ஏதாவது கஸ்ரம் எண்டால் வாங்கோ, என்னால் ஆன உதவியை நான் செய்யப்பார்க்கிறன்' என்று கூறிவிட்டு வாத்தியார் புறப்பட்டார். 'எங்கடா உன்ர அண்ணன் பெரியதம்பி' என்று என்னைப்பார்த்துக் கேட்கிறார். 'அண்ண குருவி அடிக்க போய்விட்டார்' என்றேன். 'அவன் நல்ல கெட்டிக்காரப் பொடியன் படிப்பில, கவனமாக படித்தான் என்றால் ஒரு நல்ல எதிர்காலம் அவனுக்கு உண்டு' என்று கூறிய வாத்தியார், கடவையில் நிண்ட தனது சயிக்கிலில் ஏறிப் புறப்பட்டுவிட்டார். எனக்கு மனம் மிகவும் வேதனையாக இருந்தது. எனக்கும் எல்லாப்பாடமும் ஓடும், இந்த கணக்கு மட்டும் தான் ஓடாது. அதனால் தான் வாத்தியார் அண்ணனைப் புகழ்ந்துவிட்டு போகிறார். அண்ணன் கணக்கிலும் புலி, மற்ற எல்லாப்பாடங்களிலும் புலிதான் என்று எனக்குள்ளே யோசித்து என் நிலைமையை நினைத்து கவலைப்பட்டுக்கொண்டேன். இருந்தும் தலைமை வாத்தியாரின் அரசியல் ஞானமும், அவரின் அறிவும் வளமான வாழ்க்கையையும் எனது அடிமனதில் இருந்த உணர்வுகளை அன்று உசுப்பிவிடத் தவறவில்லை.

ஊ ஊ ஊ ஊ

குருநாதி

மத்தியான உச்சிவெயில் எல்லோரும் மதிய உணவைச் சாப்பிட்டிட்டு, கூடத்தில் வழமைபோல கூடிக் கொண்டார்கள். சாப்பிட்டவுடன் அப்புக்கு புகைவிட வேண்டும். கையிருப்பில் இருந்த புகையிலை எல்லாம் முடிந்துவிட்டது. 'வாய் சற சற எண்டு கிடக்குது. இரண்டு நாளாக சுருட்டுப் பத்தாமல்' என்று அப்பு சொல்லி அலுத்துக் கொள்கிறார். கறுவல் கடுவன் நாய் 'வள் வள்' என்று குலைத்துக் கொண்டு கடப்பை நோக்கி பாய்ந்தது. 'அங்கேண குருநாதி வாரான்' என்று ஆச்சி மகிழ்ச்சியுடன் அப்புவைப் பார்த்து சட்டென்று கூறி முடிக்கையில், 'தம்பி தம்பி உந்த நாயை பிடிங்கோ, அது வந்து என்னைக் கடித்துக் குதறி விடும்' என்று குருநாதி பலமாக சத்தம் போட்டார். நான் ஓடிப்போய் நாய்களை விரட்டிவிட்டு கடப்புத் தடிகளைத் திறந்துவிட்டேன். 'நல்ல பிள்ளை, நல்ல காலம் நாய்கள் கடிக்கமுதல் வந்துவிட்டாய்' என்று குருநாதி தன் நன்றியறிதலைச் சொல்லிக் கொண்டார். 'அதுகள் கடிக்காது குருநாதி அண்ணை' என்றேன். தம்பி உதுகளைச் சொல்லேலாது, வேட்டை நாய்கள் எல்லோ' என்று பதிலுக்கு குருநாதி கூறிவிட்டு அப்புவின் கூடத்தை நோக்கி, தலையில் உள்ள பொட்டலத்துடன் விரைவாக நடந்து, நல்லாக குனிந்து கூடத்துக்குள் நுழைந்துகொண்டார். 'வா வா குருநாதி,

உன்னைப்பற்றித்தான் யோசித்துக் கொண்டு இருக்கிறன்' என்று அப்பு
புகையிலைமீது உள்ள கெடுவோடு கூடிய அக்கறையுடன் குருநாதியை
வரவேற்றார்.

'எங்க இவ்வளவு நாளும் போனனி' என்று ஆச்சியும், குருநாதியைப்
பார்த்துக் கேட்கிறாள். 'என்ன நாச்சியார், எவ்வளவு பிரச்சினைகள்
நடந்து முடிந்து ஓய்ந்துவிட்டது, உங்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாதே' என்று
குருநாதி ஆச்சியைப் பார்த்து அங்கலாய்ப்புடன் கேட்கின்றார். 'ஓம்
தெரியும், அதுதான் இவரும் இங்கே எங்களோடையே இருக்கிறார்'
என்று ஆச்சியும் பதிலுக்கு கூறிக் கொள்கிறார். 'நாசமாய் போவாரினர்
கரச்சலால என்ற வியாபாரமும் போய்விட்டது' என்று குருநாதி
விசனப்பட்டுக் கொண்டார். அவருக்குத் தெரியாது எத்தனை பேரின்
உயிர், கற்பு, சொத்து, வாழ்க்கை எல்லாமே போய் விட்டதென்று.
அவரவர் தத்தமது மட்டத்தில் உள்ள இழப்பீடுகளையே பெரிதாக
எண்ணுவதுதானே மனித இயல்பு. ஆனால் ஒட்டு மொத்தமாக
தமிழர்கள் எல்லாவற்றையும் இழக்கப்போகிறார்களே என்று ஒருதரும்
சிந்திக்கவில்லை.

'அம்மா, சரியான கொழுத்து வெயிலெண, நல்ல மோர் கரைத்துக்
கொண்டாண' என்று அன்னக்காவைப் பார்த்து குருநாதி தாகம்
ததும்பக் கேட்டார். குருநாதி பொயிலை, பனாட்டு, பனங்கட்டி,
ஒடியல்களை யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள நாகர்கோவில் பகுதியில்
இருந்து கொண்டுவந்து வன்னிக் கிராமங்களில் கால் நடையாக,
ஊர் ஊராகச் சென்று வியாபாரம் செய்து பிழைக்கும் ஒரு நடமாடும்
வியாபாரி. ஆனால் அவரின் தங்குமிடம் அப்புவின வீடுதான். நல்லாய்
சாப்பாடு விழும். கொண்டு வந்த சாமான்களில் பலவற்றை அப்புக்கும்
விற்றுவிடலாம். சாப்பாட்டுக்கும் அப்பு காசு வாங்க மாட்டார். இந்த வசதி
குருநாதிக்கு எங்கும் கிடைக்காது. 'இந்தா அண்ண மோர் குடியுங்கோ'

என்று அன்னக்கா மோரை குருநாதிக்கு கொடுத்தார். 'தா மோன இந்த வெயிலுக்கு மோர்தான் நல்லது. கூட்டைத் தணிக்கும்' என்று சொல்லி மோரை முட்டியில் வேண்டி அண்ணாக்காக மட மடவென்று ஒரே மூச்சில், முழு மோரையும் குடித்து விட்டு, 'அப்பாடா' என்று ஒரு பெரிய ஏவறையும் விட்டுவிட்டு, 'நல்ல புண்ணியம் கிடைக்கும் மோன உனக்கு' என்று வழமையான பல்லவியைப் பாடிப் புகழ்ந்து கொள்கிறார். கட்டையான தோற்றம்; அரையில் ஒரு நாலுமுள வேட்டி; வெறும் மேல்; நடந்து நடந்து கறுத்து விட்ட மேனி; வயது முதிர்ந்த நிலை, தன் இரு குமர்ப் பிள்ளைகளை கரை சேர்ப்பதற்காக கால் தேயத் தேய நடக்கும் ஒரு ஜீவன் தான் குருநாதி. ஒரு அப்பிராணி. ஆனால் காசில் சரியான கவனம். மோரைக் குடித்து விட்டு, பொதியை அவிழ்த்து, முதலில் கவனமாக புகையிலை சுருட்டி வைத்த சாக்கை அவிழ்த்து விட்டு, 'எத்தனை புகையிலை அண்ண வேணும்' என்று குருநாதி அப்புவைப் பார்த்து கேட்கின்றார். முன்னம் மாதிரி பொயிலை பந்தமாக இப்ப வேண்டேலாது, 'ஒரு பத்துப் பொயிலை தாவன்' என்கிறார் அப்பு அலுப்புடன். 'என்ன அண்ண பத்து பொயிலையே, பகிட்யே விடுறீங்கள். அது உங்களுக்கு ஒரு கிழமைக்கு தானே காணும். பிறகு என்ன செய்ய போறியள். நான் ஊருக்கு போனால் திரும்ப ஒரு மாதம் கழிச்சுத்தான் வருவன் கண்டியளோ' என்ற குருநாதி, தன் வழமையான வியாபார உத்தியினைப் பாவிக்கத் தவறவில்லை. 'இல்லை குருநாதி என்ற வேலை போட்டுது. இனிமேல் காசு கைக்கு வர வழியேதும் இல்லை' என்று அப்பு மிகவும் நொந்த மனதோடு கூறினார். 'என்ன அண்ண வேலை போட்டுதோ அட அப்ப இனி என்ன செய்யப்போறியள்?' என்று மேலும் அப்புவின கவலையை தூக்கி நிமிர்த்தினார். 'குருநாதி வேலை போனால் நாங்கள் உன்னட்ட வர மாட்டம் காசுக்கு. நீ அப்புவோடு உதுபற்றி கதைக்காத' என்று அன்னக்கா அடித்தாற்போல் கூறினாள். தகப்பனையாரும் நோகடிப்பதை அன்னக்காவால் பொறுத்துக்கொள்ள முடியாது. 'நீ

சும்மா இரு மோன, குருநாதி நீ ஒரு பொயிலைப் பந்தைத் தா. அதுக்கு நான் காசுதாரன்' என்று ஆச்சி ஆறுதலாகக் கூறினார். 'ஓ அது சரி, நீங்கள் சொன்னால் அது காசு மடிக்கு வந்தமாதிரித்தான்' என்று குருநாதி ஆச்சிக்கு ஐஸ் வைத்தார். பல வருடமாக குருநாதி அப்பு வீட்டில்தான், வியாபாரத்திற்கு வரும் போதெல்லாம் இலவசமாக சாப்பிட்டிட்டுப் போறவர். இருந்தும் குருநாதியால் அப்புவின் நிலைமையை உணர முடியவில்லை. அவன் வியாபாரிதானே! இலாபந்தான் அவனுக்கு எல்லாமே.

'மோன, குருநாதி பசியில வந்திருக்கும். சோறை போட்டு வந்து குடன்' என்று அப்பு தன் வழமையான வள்ளல் தன்மையோடு கூறி முடிக்கக்கிடையில், அன்னக்கா சோறும் கோப்பையுமாக வந்து 'இந்தாங்கோ குருநாதி அண்ண சாப்புடுங்கோ' என்று குருநாதிக்கு முன்னால் வைத்தார். 'ஓம் பிள்ளை சரியாய் பசிக்குது, சாப்பிடுவம்' என்று கைகூடக் கழுவாது குருநாதி சாப்பிடத் தொடங்கி விட்டார். காசு செலவளித்து கடைகளில் ஒருபோதுமே குருநாதி சாப்பிடுவதில்லை. அப்பு வீட்டுக்கு வந்தால் வேளா வேளைக்கு சாப்பாடு கிடைக்கும் என்று குருநாதிக்கு தெரியாதா என்ன?. 'ஐயோ பிள்ளை நல்லா இருக்கு சாப்பாடு, இங்க வந்தாலத்தான் நான் வயிறு நிறைய சாப்பிடுவது' என்று குருநாதி தன் வழமையான பல்லவியை பாடவும் தவறவில்லை.

சாப்பிட்டு முடித்த குருநாதி பனங்கட்டி, பிளாட்டு, ஓடியல் என்பவற்றை எடுத்து ஆச்சியிடம் கொடுத்துவிட்டு, 'சரி நாச்சியார் உங்கட கணக்கை கொப்பியில எழுதுறன், போகேக்க பின்ன எடுப்பம். உங்கட காசுக்கு ஒரு பழுதும் இல்லை என்று பின்ன எனக்குத் தெரியாதே!' என்று குருநாதி குழைந்து குழைந்து கூறிக்கொண்டு கொப்பியில் கணக்கு வைத்துக் கொண்டான். 'சரி பின்ன வெத்திலையையும் போடுங்கோ' என்று ஆச்சி வெத்திலைத் தட்டை எடுக்க, ஓம் நாச்சியார் காரசாரமாக

வெத்திலை போட்டாலத்தான் சரியாய் இருக்கும்' என்று குருநாதி சொல்லிக்கொண்டே வெத்திலையைப் போட ஆரம்பித்துவிட்டார். சரி நாச்சியார் இண்டைக்கு புதுக்குளத்தில் உள்ள நாலு ஐந்து வீடுகளுக்குப் போய் விற்றாலத்தான் நாளைக்கு கனகராயன்குளம், கரப்புக்குத்தி, அடம்பன், ஆயிலடி போன்ற இடங்களுக்குப் போய் விக்கமுடியும். குருநாதியின் நோக்கம் வழமைபோல் பூரணமாக நிறைவேறிவிட்ட சந்தோசத்தில், பொட்டலத்தையும் தூக்கிக் கொண்டு 'சரி பின்ன நான் வாறன் நாச்சியார், எப்படியும் இருளக்கிடையில இங்க வந்திடுவன்' என்று, குருநாதி தன் இரவுச்சாப்பாட்டையும், படுக்கையும் இலவசமாக்கிவிட்டு புறப்பட்டுவிட்டார். இப்படி எத்தனை பேர் அப்புவின் வீட்டுக்கு, இலவச அன்னதான பந்தல் என்று நினைத்து வந்து போகிறார்கள். ஆனால் அப்புவின் குடும்பம் வந்தவர்களை எல்லாம் அன்போடு ஆதரித்து உபசரிப்பவர்கள். அவர்கள் பத்தாம் பசலிகள்; அப்பாவிகள்; ஏன் வாழத்தெரியாதவர்கள் என்று கூறுவதுதான் சாலப் பொருத்தமாக இருக்கும்.

ஓ ஓ ஓ ஓ

ஆடி உழவு தேடி உழு

ஆடி மாதம், அதிக வெயிலும் அதிக குளிரும் இல்லாத ஒரு சுகமான, இதமான காலம். கோடை வெயிலில் அகப்பட்டு, வரண்டு, துவண்டுபோன மரங்களும், செடிகளும் ஆடிமாதம் வந்து விட்டால் ஆகாயத்தைப் பார்த்து பார்த்து ஏங்கி நிற்கும். வைகாசிச் சோழக் காற்றில் அகப்பட்டு சுக்கு நூறாக சிதைந்து போன விருட்சங்கள், அந்த ஆடி மாத மழையை பார்த்துத் தவித்து நிற்கும். மேற்குத் திசையில் மறைய நினைக்கும் சூரியன் நெருப்பு நிறமாக சிவந்து எரிந்துவிட்டால் போதும், அந்த ஊர் மக்கள் எல்லோருக்குமே தெரியும், நிச்சயம் இன்று இரவுக்கு அல்லது நாளைக்கு மழை வரப்போகுது என்று. வீட்டுக் கோழிகள் மல்லாக்காக புரண்டு படுத்துப் படுத்து உருளும் போது, அது நிச்சயம் மழைக்கான அறிகுறி என்று திட்டவட்டமாக அந்த மக்கள் நினைத்துவிடுவார்கள்.

இரவில் வயற்காட்டில் உள்ள நரிகள் ஊளையிட்டால், நிச்சயம் மழைதான் என்ற முடிவுக்கே வந்துவிடுவார்கள். கூடவே யார்க்காட்டில் உள்ள மயில்கள் தோகையை விரித்து ஆடுவது கண்டு விட்டால், இனியென்ன வயல் உழவுக்கு ஆயத்தப்படுத்த வேண்டியதுதான் என்று

அக்கிராமவாசிகள் முடிவெடுத்து விடுவார்கள். 'ஆடி உழவு தேடி உழு' என்பது அவர்கள் சித்தாந்தம். வயல்களில் இருந்த செடிகளின் விதைகள் எல்லாம் கோடை வெயிலுக்குக் கொட்டுபட்டு நிலத்தில் விழுந்து விடும். ஆடி மழை பெய்ய எல்லாம் கிசு கிசு என்ற முழைத்துவிடும். அதற்குப் பிறகு உழுதால், அந்தச் செடிகள் எல்லாம் பின்னர் முளைக்காது என்பது அவர்களுக்கு நல்லாக தெரியும். எந்த வித விஞ்ஞான அறிவும் இல்லாத இந்த மக்கள் இயற்கையோடு கட்டுண்டு வாழ்ந்து பழகி அனுபவம் பெற்ற யதார்த்த மேதைகள்.

ஊ ஊ ஊ ஊ

செல்லன்

அதிகாலை நேரம் 'வீட்டுக்காரர் நாயைப் பிடியுங்கோ' என்று, செல்லன் கூப்பிட்டுக் கொண்டு, அப்பு வீட்டு கடப்பையை திறந்து உள்ளுக்கு வர முயற்சிக்கின்றான். இளவெயில் முத்தத்தில் காய்ந்துகொண்டிருந்த நாய்கள், 'வள் வள்' என்று குலைத்துக் கொண்டு செல்லனை நோக்கி ஓடின. 'அடி, அடி கடித்துப்போடாதைங்கோ' என்று செல்லன் மிக அன்னியோன்னியமாக, நாய்களை பார்த்துக் கூறினான். நாய்களும் வால்களைச் சுருட்டிக் கொண்டு அனுங்கி அனுங்கி செல்லனை வரவேற்றன. செல்லன் அடிக்கடி அப்பு வீட்டுக்கு வந்து போவதால், நாய்களுக்கும் அவனை நன்றாக தெரியும். 'ஓ, செல்லனே வா வா, எங்க கனநாளாய் உன்ன காணவில்லை' என்று அப்பு அன்போடு அவனை வரவேற்கிறார். பாவம் அவன் கூடத்திற்குள் கூட வரமுடியாது. காரணம் அவன் கீழ்ச் சாதிக்காரன்.

செல்லன் இடுப்பில் கட்டியிருந்த சால்வையை அவிட்டு தாழ்வாரத்தில் போட்டு விட்டு, அதில் இருந்துகொண்டான். சால்வையை கூடத் தோளில் போடமுடியாத அளவுக்கு, அவர்கள் சுதந்திரங்கள் சாதி என்ற பேயினால் பறிக்கப்பட்டிருந்தது. 'ஏன் செல்லன் தாழ்வாரத்தில் இருக்கிறாய்,

உள்ளுக்கு வந்து இரன்' என்று நான் பக்குவமாக செல்லனைப் பார்த்து கூறினேன். பாத்திரம் விளக்கிக் கொண்டிருந்த அன்னக்கா திரும்பி முறைச்சு ஒரு தரம் என்னைப் பார்த்தாள். நான் பெட்டிப் பாம்புபோல் அடங்கிவிட்டேன். ஆனால் என் உள்ளம் மள மள வெனச் சுடுதண்ணீர் போலக் கொதித்தது. ஆனால் என்னால் பேச முடியவில்லை.

ஐ ஐ ஐ ஐ

புளியம் பழம்

'என்ன இம்முறை புளியமரங்கள் நல்லாய்க் காய்த்துப் பழுத்திருக்குது' என்று செல்லன் தன் கதையை ஆரம்பித்தான். 'ஓமடா, இந்த முறை நல்ல மனமாய் காய்ச்சிருக்கு' என்று கூறிக்கொண்டு, வீட்டுக்குள் இருந்து வெத்திலைத் தட்டத்துடன் கூடத்திக்குள் ஆச்சி வந்தார். 'நல்லதாய் போச்சுது, நீயும் வந்து விட்டாய். மழை வரேக்குமுதல் புளியம்பழம் உலுப்ப வேண்டும்', என்று ஆச்சி தொடந்தார். 'ஓம் நாச்சியார், அதுதான் நானும் நினைச்சுக்கொண்டு வந்தன்'. செல்லன் வருடா வருடம் புளியமரத்தில் ஏறி புளியம்பழம் உலுப்பும் தன் கடமையில் தவறுவதே இல்லை. அவன் ஒரு தனிக்கட்டை. சின்னக்குளத்தில் இருப்பவன். செலவுக்கு காசு தேவை என்றால், அவன் எமது வீட்டுக்கு வந்து இப்படியான தொட்டாட்டு வேலைகள் செய்து பணம் பெற்றுக் கொள்வான்.

'செல்லன் உன்ற சிரட்டையை எடு', என்று அன்னக்கா சற்று கடுமையாக செல்லனை பார்த்து கூறினார். 'ஓம் பிள்ளை எடுக்கிறன்' என்று எழுந்தவன், கூரைப்புறத்தில் வரிச்சுக்குள் செருகி வைத்திருந்த சிரட்டையை எடுத்து கையால் தடவி துப்பரவு செய்துவிட்டு, இதில் ஊத்து பிள்ளை என்று இரண்டு கையிலேயும் சிரட்டையை பிடித்து கொண்டு நிற்க, அன்னக்கா

முட்டியில் கொண்டு வந்த பால்த் தேத்தண்ணியை எட்டி நின்று அவரின் சிரட்டையில் ஊற்றி விடுகிறார். தேத்தண்ணியை சிரட்டையோடு கையில் பிடித்த வண்ணம் செல்லன் தன் இருக்கையில் அமர்ந்தவாறு, தேத்தண்ணியை ருசித்து ருசித்து குடிக்க ஆரம்பித்தான். அன்னக்கா எல்லோருக்கும் கோப்பையில் கொண்டு வந்து தேத்தண்ணியை கொடுத்தாள். 'அக்கா எனக்கும் சிரட்டையில தேத்தண்ணியை தாங்கோ' என்று நான் அன்னக்காவைப் பார்த்துக் கேட்க, 'உனக்க நல்லா வாய் முத்திவிட்டது. நல்லாய் அடி வாங்கப்போகிறாய்' என்று என்னைப் பார்த்துக் கடிந்து விழுந்தாள் அன்னக்கா. நான் ஒன்றுமே பேசவில்லை. என் மனம் துடிதுடித்தது. எல்லோரும் மாறி மாறி வாய் வைத்து குடிக்கும் கோப்பையை விட, சிரட்டை மிக மேலானது என்று சொல்லத் துடிக்கின்றேன். ஆனால் என்னால் பேசமுடியவில்லை.

புளியம்பழம் உலுப்பும் நாள் என்றால் அந்த ஊரில் உள்ள நாலு ஐந்து குடும்பங்களும், அவர்கள் பிள்ளைகளும் வருவார்கள். ஒரு பெரும் கொண்டாட்டம் தான். தமது கவலைகள் எல்லாவற்றையும் மறந்து விடுவார்கள். குடும்பங்களுக்கே ஏற்பட்ட சின்ன விரிசல்களையும் மறந்து ஒன்று சேர்ந்துவிடுவார்கள். இந்நிகழ்வு அந்த மாதங்களில் எல்லோரையும் ஒன்றாக இணைக்கும் ஒரு சம்பவமாக இருக்கும். 'நீ போய், எல்லோருக்கும் சொல்லிவிட்டு வா. இண்டைக்கு மத்தியானம் புளியம்பழம் உலுப்ப வரட்டாம் என்று', ஆச்சி கூற எனக்கு அளவு கடந்த சந்தோசம். வடலி மட்டையில் உள்ள கருக்குகளை எல்லாம் செதுக்கி, அதன் முன்னுள்ள இரு அலகுகளையும் மட்டமாக வெட்டி, நுனிக் காம்பை கைபிடிக்கத் தக்கமாதிரி உருண்டையாக செதுக்கிய வடலிமட்டையை எடுத்து, அதன் முன் அலகுகளை நிலத்தில் அரையவிட்டு நுனிக்காம்பைப் பிடித்துத் தள்ளிக்கொண்டு நான் குதூகலமாக ஓட்டம் எடுத்தேன். அருகிலுள்ள நடேச அண்ணன், சின்ன அண்ணன் வீடுகளுக்கு முதலில் சொல்லி பின்னர், சற்று தூரமாக உள்ள சிதம்பரப்பிள்ளையரின்

வீட்டுக்கும் சொல்லிவிட்டு, பின்னர் ஒரே ஓட்டமாக நாகம்மா அக்கா வீட்டை நோக்கி ஓடினேன். சூரைப் பத்தைக்குக் கிட்டப்போக எனக்கு சற்று பயமாக இருந்தது. ஆனால் பெரியதம்பி, சூரைப் பத்தையடியில் இருந்த அந்த பாலைமரத்தின் கொப்பு ஒன்றில் இருந்த பச்சைப்புறாக்கள் இரண்டுக்கும் குறி வைத்துக்கொண்டு நின்றதைக் கண்டவுடன் எனது பயம் போய்விட்டது. 'அண்ணா டேய், வாரிய அக்கா வீட்டுக்கு போட்டு வருவம்' என்று நான் அண்ணையைப் பார்த்து சத்தம்போட்டுக் கேட்டேன். பாலை மரத்தில் இருந்த பச்சைப்புறா இரண்டும் எனது சத்தம் கேட்டு பட பட என்று இறகை அடித்துப் பறந்து சென்றன. பெரியதம்பிக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது. நிலத்தில் தவண்டு தவண்டு எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு அவன் அந்தப் பாலை மரத்தடிக்குப் போனவன். 'போடா மடையா, உன் சத்தத்தால புறாக்கள் பறந்து விட்டன' என்று அண்ணை கோபத்தோடு என்னைப்பார்த்து கடிந்துகொண்டான். எனக்கு பயமாக இருந்தது, அண்ணை என்னை அடித்துப்போடுவானோ என்று. சிறுவயதாக இருக்கும்போது நான் அண்ணனிடம் இடைக்கிடை அடி வாங்குவது சகஜந்தான். ஆனால் இருவரும் இறுக்கமான பாசப்பிணைப்புள்ள பிறவிகள். 'நான் வரேல்ல, நீ போட்டு வா' என்று அண்ணை கூறிவிட்டு, பள்ளங்குடா கடப்பினூடாக வயல் வெளியில் உள்ள வேப்பமரத்தை நோக்கி புறப்பட்டான். நான் பேசாமல் ஒரே ஓட்டமாக நாகம்மா அக்கா வீட்டுக்கு ஓடிச்சென்று, என் செய்தியை தெரிவித்து விட்டு திரும்பவும் வீடு தேடி ஓடி வந்துவிட்டேன். நான் எங்கு போனாலும் என் அலுவல் முடிந்தவுடன் வீடு திரும்புவது எனது பழக்கமாக இருந்தது.

'என்ன மோன எல்லோருக்கும் சொல்லிப்போட்டியே' என்று ஆச்சி என்னைப் பார்த்துக் கேட்க, 'ஓம் ஆச்சி சொல்லிப்போட்டன்' என்று கூறிவிட்டு என் பனைமட்டை வண்டியை ஒரு பக்கமாக வைத்து விட்டு கூடத்திற்குள் வந்து அமர்ந்து கொள்கிறேன்.

'சரி செல்லன் மத்தியானச் சாப்பாட்டை முடித்துக்கொண்டு புளியம்பழம் உலுப்புவம்' என்று ஆச்சி வீட்டுக்குள் போய் பனை ஓலையால செய்த கடகப்பெட்டியையும், சாக்குகளையும் எடுத்து ஆயத்தப்படுத்தும் வேலையில் ஈடுபட்டுக்கொண்டார். 'நான் ஒருக்கால் சின்ன அண்ணையிட்ட போட்டு வாரன் என்று கூறிவிட்டு செல்லன் கிளம்பிவிட்டான். 'நானும் வாரன் செல்லன் உன்னோட' என்று புறப்பட ஆயத்தமாகின்றேன் நான். 'உந்த பள்ளர் பறையருடன் திரிந்துவிட்டு பின்னர் வீட்டுக்குள்ள வராதே' என்று அன்னக்கா கோபத்துடன் எனக்கு கூற, 'இல்லைதம்பி நீர் நிலலும், நான் போட்டு வாரன்' என்று கூறிவிட்டு செல்லன் புறப்பட்டுவிட்டான். எனக்கு எரிச்சல் எரிச்சலாக வந்தது. என்ன செல்லனைப் பறையன் என்கிறார்கள். எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லையே. அவர்களும் எங்களைப் போலத்தானே இருக்கிறார்கள். இதென்ன பள்ளர், பறையர் என்று, நான் யோசித்தவாறு அப்புவின அருகில் இருந்து கொண்டேன்.

நேரம் உச்சி மத்தியானம் ஆகி விட்டது. வழமைபோல் மதியச் சாப்பாட்டை எல்லோரும் முடித்துக் கொண்டார்கள். முதல் நாள் இரவு, கோடை மழை பொழிந்து கொட்டியது. மறுநாள் புளியம்பழம் உலுப்புவதற்கு மிகவும் இதமாக இருக்கும். இரவு பெய்த மழையினால் குளிர் காற்றை ஈர்த்துக்கொண்ட புளியம்பழத்து நெட்டுக்கள் அதிகாலையிலிருந்து வெயில் ஏற ஏற சற்று நெகிழ்ந்து கொள்ளும். மரத்தில் ஏறி கொப்புக்களை காலாலும், கையாலும் ஆட்டி ஆட்டிக் குலுக்க, நெகிழ்ந்த நெட்டுக்களில் இருந்த பழங்கள் இலகுவாக விழுந்துவிடும் என்பது ஆச்சிக்கு தெரியும். அதனால்தான் மதிய வேளையில் புளியம்பழம் உலுப்பும் அலுவல் வழமையாகிவிட்டது. 'சரி எல்லோரும் கடகங்களையும், சாக்குகளையும், கொக்கை தடிகளையும் எடுத்துக் கொண்டு வாருங்கள்' என்றுவிட்டு ஆச்சி வெத்திலைப் பையுடன் புறப்பட்டார். செல்லன் உட்பட எல்லோரும், ஆச்சியின்

பின்னால் புறப்பட்டனர். அப்பு மட்டும் சுருட்டைக் குடித்துக்கொண்டு வீட்டிலே இருந்து விட்டார். அயல் அட்டையில் உள்ள நாலு ஐந்து குடும்பங்களும் ஒவ்வொன்றாக வந்து புளியமரத்தடியில் கூடின. அது ஒரு திருவிழாப்போல், ஒரு கலாச்சார வைபவம் போல் அவர்களுக்கு.

‘செல்லன் நீ மரத்தில ஏறி கொக்கைத் தடிக்கு எட்டாத கொப்புக்களை உலுப்பு. நாங்கள் கீழ் கொப்புக்களைக் கொக்கைத் தடியால் உலுப்புகிறோம்’ என்று ஆச்சி வழமை போல கட்டளை இட்டுக் கொண்டார். செல்லன் நாலு முள வேட்டியை உருட்டி கோவணமாகக் கட்டிக்கொண்டு மரத்தில் ஏறிவிட்டான். முதலில் பெரிய புளி, பின்னர் கொட்டுப்புளி, சினுங்குப்புளி என்றவாறு, வழமைபோல் புளியம்பழங்கள் உலுப்பப்படுகின்றன. பெண்கள், இளசுகள் எல்லாம் கொக்கைத் தடிகளால் தமக்கு ஏற்ற வகையில் புளியம்பழங்களை குதூகலமாக உலுப்புகிறார்கள். சின்னப் பிள்ளைகள், ஆச்சி, தெய்வானைக்கிழவி என எல்லோரும் உலுப்பிய புளியம்பழங்களைப் பொறிக்கிப் பொறிக்கி புளியமரத்து நிழலில் குவிக்கிறார்கள். ‘இந்த முறை நல்லாகப் பழுத்திருக்கு’ என்று செல்லன் வஞ்சகமில்லாமல் கூறுகின்றான். ‘சீ, உன்ரை நாவுறுபடப்போகுது, அடுத்த வருசம் இப்பிடி காய்க்காமல்ப் போகப்போகுது’ என்று அன்னக்கா தன் வழமையான பல்லவியை பாடத் தவறவில்லை. செல்லனும் சிரித்துக்கொண்டான்.

நடேசு அண்ணரின் மனைவியின் தமக்கை பாய்க்கியம். ‘நான் ஒருக்கால் வீட்டை போட்டு வாரன் மாமி’ என்று, ஆச்சிக்கு கூறி விட்டு குடு குடு என்று வீட்டு பக்கமாக ஓடுகின்றார். யாழ்ப்பாண மக்கள் புழுங்கல் அரிசி சோத்தை விரும்பி உண்ணுறவர்கள். வன்னி மக்கள் பச்சை அரிசிச் சோத்தை விரும்பி உண்ணுறார்கள். நல்ல பழைய, புழுங்கலரிசிச் சோத்தையும், பழைய கத்தரிக்காய் வெள்ளைக் கறியையும், பெரிய பாத்தித்திரத்துள் போட்டு, நல்ல ஊறுகாயும்

தயிரும் சேர்த்து நன்றாகக் குழைத்து, அதை எடுத்துக் கொண்டு பாய்க்கியம் திரும்பவும் புளியமரத்தடிக்கு வந்துகொண்டிருந்தார். அவள் கணவர் சிதம்பரப்பிள்ளையர், 'ஓ இதுக்குத்தானே இப்ப அவசரமாய் ஓடினீ' என்று சுழிபுரத்து இழுத்துக்கூறும் பாசையில் கூறினார். 'ஓமண, இந்த வெயிலுக்கு எல்லோருக்கும் பசிக்கும், நல்லாகச் சாப்பிட்டீடும்' என்று மலர்ந்த முகத்துடன் பாய்க்கியம் பதிலுக்கு தன் கணவனைப் பார்த்துக் கூறினார். 'செல்லன் இறங்கடா, சாப்பிட்டுவிட்டு உலுப்பலாம்' என்று பாய்க்கியம் பெரிய புளியின் உச்சிக் கொப்பில் நின்று, பழம் உலுப்பிக்கொண்டிருந்த செல்லனைப் பார்த்து சத்தமிட்டார். 'எல்லோரும் வாருங்கோ, சாப்பிட்டீட்டு பின்னர் போகலாம்' என்று பாய்க்கியம் மிக அன்பாக எல்லோரையும் கூப்பிட்டார். இதற்கிடையில் பாய்க்கியத்தின் இளைய தங்கை மீனாட்சி, ஆச்சியின் முதல் தாரத்தின் மகன் மனைவி, ஆச்சியின் பக்கத்து வீட்டில் வசித்து வருபவர்கள், அவர் நல்ல மல்லிக்கோப்பி போட்ட தேத்தண்ணியையும் கலந்து கொண்டு வந்து விட்டார். எல்லோரும் மரத்தடியில் ஒன்று கூடினார். பாய்க்கியம், பழஞ்சோத்துக் குழையலை கையால் திரட்டி உருட்டி, ஒவ்வொருவருடைய கையிலும் மாறி மாறி கொடுக்க, எல்லோரும் ருசித்து ரசித்து புசித்து கொள்கிறார்கள். அவர்கள் மனதில் எதுவித கவலையோ அச்சமோ இல்லாத, சுதந்திர புருசர்களாக அந்த நேரத்தில் காணப்பட்டார்கள். என்ன சந்தோசம், என்ன சுகம், எவ்வளவு ஆரோக்கியமான குடும்ப உறவு, கற்பனைகூடப் பண்ணிப்பார்க்க முடியவில்லை எவராலும்.

சாப்பாடு, கோப்பி எல்லாம் முடிந்தவுடன், வெத்திலை போடுபவர்கள் போட்டுக் கொண்டு, மீண்டும் தமது தொழிலில் ஈடுபட்டார்கள். நேரம் நான்குமணி ஆகிவிட்டது. 'சரி இனி இதோட நிப்பாட்டுவம்' என்று ஆச்சி முடிவுரை கூற, எல்லோரும் அதனை ஏற்றுக்கொண்டு புளியம்பழம் குவித்து இருந்த இடத்தில் கூடிக்கொண்டார்கள். எல்லாப்

புளியம்பழங்களையும் நன்றாக கலந்து, எத்தனை குடும்பமோ அத்தனையாக பிரிக்க ஆரம்பித்தனர். கடகப் பெட்டியில் நிரப்பி, ஆறு குடும்பத்திற்கும் ஆறு இடத்தில் ஒவ்வொரு கடகமாகக் கொட்டப்பட்டது. ஒவ்வொருவருக்கும் சரி பங்கு, பெரிய பெரிய மலைக் குவியலாக ஆறு இடத்தில் குவிக்கப்பட்டது, இறுதியில் ஒவ்வொரு குடும்பமும் தமக்குரிய பங்கை சந்தோசமாக ஏற்றுக்கொண்டு கடகங்களிலும், சாக்குகளிலும் அள்ளி நிரப்பிமுடித்தனர். இறுதியாக எல்லோரும் சற்று ஓய்வு எடுத்துக்கொள்ள, ஒன்று கூடி அமர்ந்து கொண்டனர். இதற்கு இடையில் அன்னக்கா வீட்டுக்கு போய் எல்லோருக்கும் நல்ல பால் தேத்தண்ணி தயாரித்து கொண்டு வந்துவிட்டாள். எல்லோரும் சந்தோசமாக குடித்து விட்டு மாலை 5 மணியளவில், தமக்கு இயற்கை அன்னை அள்ளி கொடுத்த, அந்த செல்வமான புளியம்பழங்களை கடகங்களிலும், சாக்குகளிலும் சுமந்துகொண்டு அவரவர் வீடு போய்ச் சேர்ந்தனர்.

'செல்லா நீ நல்லா களைத்துவிட்டாய் வா கிணற்றில் தண்ணி அள்ளித்தாரன் நல்லாக்குளி' என்று அப்பு செல்லனைப் பார்த்துக்கூறினார். 'ஏன் அப்பு, செல்லன் உவ்வளவு உயரத்தில் ஏறி, புளியமரத்தில் உள்ள புளியம்பழங்களை எல்லாம் உலுப்பி எல்லோருக்கும் தந்தவன், உந்த கிணற்றில் தண்ணி அள்ள மாட்டானோ' என்று நான் அப்புவைப் பார்த்து ஆச்சரியமாக கேட்டேன். 'தம்பி நீ வாயைப் பொத்திக்கொண்டு இரு, நீ பெரியாக்கள் கதைக்கேக்க குறுக்கிட்டுப் பேசாதே' என்று அன்னக்கா என்னைப் பார்த்து அலறுகிறாள். நான் வழமைபோல் மௌனமாகி விட்டேன். 'சரி ஐயா வாருங்கோ, அப்பு போய் குளிச்சிட்டு வருவம்' என்று செல்லனும் பதிலுக்கு கூறிக் குளிக்கப்போக ஆயத்தமாகின்றான். 'சின்னத்தம்பி, பெரியதம்பி நீங்களும் வாங்கோ, போய் குளிச்சிட்டு வருவம்', என்று அப்பு எல்லோரையும் கூட்டிக் கொண்டு கிணற்றடிக்கு போய் விட்டார்.

இரவுச் சாப்பாடு நல்லாக கரித்து பொரித்து ஆக்கியாகி விட்டது. அடுக்களையில் இருந்து வெளிவரும் மணத்தில் தெரிகிறது. எல்லோரும் ஒன்றாக இருந்து கூடத்தில் சாப்பிட்டார்கள். செல்லன் வழமைபோல், தாவாரத்தில் இருந்து நாய்களோடு நாய்கள் போல் சாப்பிடுவது, எனக்கு தாங்க முடியாத கவலையாக இருந்தது. ஏன் அக்கா இப்பிடி சொல்கிறார். செல்லன் பாவம். அவன் எவ்வளவு கஸ்ரப்பட்டு இன்று முழுக்க புளியம்பழம் உலுப்பினவன். அவனும் எங்களைப்போல மனிசன் தானே. கூடத்தில் இருந்து எங்களோடு சாப்பிட்டால் என்ன?, நாம் குறைந்தா போய் விடுவம் என்று, நான் மனதிற்குள் எண்ணிக் கொள்கின்றேன். சாப்பாடு முடிய எல்லோரும் கூடத்தில் இருந்து கதைத்துக் கொண்டு இருந்தார்கள். 'செல்லா நீ விடியப் போக வேண்டும் என்று சொன்னனி, இந்தா காசு, நீ பாவம் பாடுபட்டு உந்தப் புளியமரங்களில் எல்லாம் ஏறி கஸ்ரப்பட்டனி' என்று கூறி, ஆச்சி வழமையாக கொடுப்பது போல் பணத்தை எடுத்துக் கொடுத்தார். 'சந்தோசம் நாச்சியார், உங்களிட்ட வந்தாந்தான் எனக்கு கை நிறைய காசு, வயிறு நிறைய சாப்பாடும் கிடைக்கிறது' என்று செல்லன் உண்மையை எதுவித வஞ்சகமும் இல்லாமல் நன்றியறிதலோடு கூறிக்கொண்டான். படுக்கும் நேரம் வந்து விட்டது. செல்லனுக்குச் சாக்கைக் கொடுத்து, 'செல்லா இதை நீ விரித்துப்போட்டு உந்தத் தாழ்வாரத்தில படு' என்று அன்னக்கா ஒரு சாக்கை செல்லனுக்குக் கொடுத்துவிட்டு வீட்டுக்குள் போய்விட்டார். அப்பு, ஆச்சி, அண்ணை, நான் எல்லோரும் கூடத்திற்குள் வழமை போல் படுத்துக் கொண்டோம். செல்லன் மட்டும் அந்த நாய்களோடு நாயாக தாழ்வாரத்தில் முடங்கிக் கொண்டான். எல்லோரும் நன்றாக உறங்கிக் கொண்டனர். ஆனால் என்னால் மட்டும் உறங்க முடியவில்லை. மனிதர்களை சாதி என்ற கொடிய பேயின் காரணமாக நாயாக மதிக்கின்றார்களே, என்று எண்ணி எண்ணி என் பிஞ்சு மனதை வருத்திக்கொண்டு புரண்டு புரண்டு படுத்துக்கொண்டிருந்தேன்.

ஊ ஊ ஊ ஊ

பழமுதிர்ச் சோலை

ஆடி, ஆனி மாதம் பிறந்து விட்டால் பழங்களுக்குப் பஞ்சமே இல்லை. வன்னிக்காடுகள், மேடுகள், பத்தை பறட்டைகள் எல்லாம் பூத்துக் காய்த்துக் கனிந்து, கண்கொள்ளாக் காட்சியளிக்கும். அப்பப்பா எத்தனை வகையான காட்டுப்பழங்கள். பாலைப்பழம், வீரப்பழம், உலுவிந்தம்பழம், நாவற்பழம், விளாம்பழம், பனிச்சம்பழம்.

ஒருபுறம் வயலும் வயல் சார்ந்த மருத நிலம், மறுபுறம் காடும் காடுசார்ந்த மூல்லைநிலம், அவைஇரண்டையும் இருகைகளாலும் இறுக்கக் கட்டி அணைத்து நன்னீர் வழங்கும் தடாகமாக கனகராயன்குளமும், இதமாக வருடிக்கொடுக்கும் நீரோடையாக கனகராயன் ஆறுமாக இயற்கை எம் மக்களுக்கு அள்ளி வழங்கிய தேசியச் செல்வங்களாகும். கூடவே அவ்வூரையும், அவ்வூர் மக்களையும் இலங்கைத் தீவுடன் இணைக்கும் அயராது முயற்சியில் தன்னை அர்ப்பணித்து வளைந்து நெளிந்து தொடர்ந்து செல்லும் கண்டி - யாழ் வீதி, எல்லோரும் ஏறி மிதித்து விட்டதால் போலும் கரியாய்க் கசங்கி காலம் முழுவதும் தன்னலமற்ற சேவையை வழங்கிய அந்த வீதி, தற்போது 'ஏ ஒன்பது' ஆகப் பதவி உயர்வு பெற்றுள்ளது.

வஞ்சகமில்லாத வன்னிமக்கள், வந்தாரை வாழவைக்கும் அன்போடு விருந்தோம்பும் பண்புள்ள ஜீவன்கள். உழைத்துண்டு வாழ்பவர்கள். வானம் அடிக்கடி பொய்த்து விடுவதால் வறுமைக்கும், பட்டினிக்கும் தற்கலிகமான சொந்தக்காரர்கள். ஆனால் கையேந்திப் பழக்கமில்லாத மானிடங்கள். எந்தநிலையிலும் விலைபோகாத தேசப்பற்றுக்கொண்ட மறவர் கூட்டம். அவர்கள்தான் அந்த ஊருக்குச் சொந்தக்காரர்கள்.

அவர்கள் சிறு தெய்வங்களை வழிபடுபவர்கள். ஊர் நடுவில் வான் ஐயன், ஊரின் எல்லையில் ஒருபுறம் குறிசுட்டகுளம் அம்மன் ஆலயம். மறு எல்லையில் வினைதீர்க்கும் இத்தியடிப் பிள்ளையார்ப்பா. ஊரின் பின்புறத்தில் புதுக்குளம் வைரவரும், பட்டிக்கிழவனும். முன் புறத்தில் சடவன்குளம் ஐயனார். இவைகளைச் சுற்றிச் சற்று தொலைவாக புதூர் நாகதம்பிரானும், புற்குளத்து அம்மானும். அத் தெய்வங்களே அவ்வூரையும், மக்களையும் என்றென்றும் காக்கும் காவல் தெய்வங்கள்.

அப்போது கொட்டில் வீடுகள்தான். ஆனால் அவை பரந்து விரிந்த மனிதநேயம் மிக்க மானிடர்கள் வாழும் வசந்த மாளிகைகளாகத்தானே அன்று காட்சியளித்தன. கொட்டில் வீடுகளைச்சுற்றி தென்னை, மா, பலா, வாழை, பனை, கொய்யா, பப்பாசி, அன்னமுன்னா என்று எத்தனை சுவைமிகு இனிய பழமுதிர்ச் சோலைகள். அத்தோடு வெண்டி, பயிற்றை, மிளகாய், முருங்கை போன்ற காய்கறி வகைகளுக்கும் பஞ்சமே இல்லை. கடப்பைக் கடந்துவிட்டால் போதும் பாலைப்பழம், வீரப்பழம், உலுவிந்தம்பழம், நாவல்பழம், விளாம்பழம், கூழாம்பழம், தேத்தாப்பழம், கரம்பைப்பழம், பனிச்சம்பழம், புளியம்பழம் என காலத்துக்கு காலம் எத்தனை எத்தனை இனிய பழவகைகள். கனகராயன் குளமும், குறிசுட்டகுளமும் பல நூற்றுக்கணக்கான ஏக்கர் வயல் நிலங்களுக்கு வஞ்சகம் இன்றி நீர் வழங்கி, நல்ல நெல் விளைச்சலையும் அவ்வூர் மக்களுக்கு வாரிக் கொடுக்கும்.

வானம் பார்த்த பூமியில் மானாவாரிப் பயிர்ச்செய்கை அம்மக்களுக்கு மேலும் உழுந்து, பயறு, சோளம், குரக்கன், எள்ளு, கடலை போன்றவற்றையும் கொடுக்காமல் விட்டதில்லை. அந்த இயற்கையான செல்வங்களை எல்லாம் மெல்ல வருடிக்கொண்டு தன் செங்கதிரகளை விரித்துப் பரப்பிக் கொண்டு, ஆதவன் கிழக்கு வாசலில் இருந்து மெல்ல மெல்ல மேல் வருகிறான். என்ன கண்குளிர் காட்சி அது. இரவு முழுக்கக் கூடி உறவாடி துயில் கொண்ட சேவல்கள் விழித்தெழுந்து கூவிச் சிறகடித்து, அந்த ஆதவனின் வரவை அம்பலப்படுத்தி நிற்க, அதனை ஆமோதிப்பது போல் காகங்கள் எல்லாம் 'கா, கா' வெனக் கரைந்து வரவேற்பு பா தொடுக்கும். கானமயில் களமிறங்கி தோகை விரித்தபடி அந்த ஆதவனுக்கு சாமரம் வீசும். புறா, கிளி, மைனா, பூங்குடியன், சிட்டுக்குருவி, அடைக்கலையன், தூங்கணான், ஆட்காட்டி எல்லாம் தங்கள் சிறகுகளை விரித்து ஒன்றை ஒன்று முந்திக்கொண்டு இரைதேடிச் செல்லும் காட்சி, இறைவன் மனிதர்களுக்குச் சொல்லிக்கொடுத்த பாடம் போலும். யார் யார் முந்தி எழுந்து, அப்பறவைகள் போல் சிறகடித்துப் பறந்து ஓடுகின்றனரோ அவர்களாற்தான் தமக்குத் தேவையான உணவைப்பெற முடியும்.

ஊ ஊ ஊ ஊ

மருத நிலம்

இறைவன் சொல்லிக் கொடுத்த அந்தப் பாடத்தை அவ்வூர் மக்கள் மறக்கவில்லை. ஏரும், கலப்பையும், நுகமும், சோடி மாடுமாக வயலை நோக்கிச் செல்லும் உழவர்கள்; மாட்டு வண்டியில் விளை பொருட்களை ஏற்றிக்கொண்டு கடைவீதி செல்லும் தோட்டக்காரர்; புகையைத் தள்ளியபடி காதடைக்க இரைச்சலோடு செல்லும் உழவு இயந்திரங்கள்; என் சுறுசுறுப்பாக அவ்வூர் எந்நேரமும் காணப்படும். பரபரப்புடன் பள்ளி செல்லும் பள்ளிப்பிள்ளைகள்; அவர்களில் யார் முந்திச் சென்று முழுமூச்சாகக் கல்விகற்கின்றார்களோ அவர்கள்தானே எதிர் காலத்தில் கதாநாயகர்களாகப் போகிறவர்கள். பெருவீதி மெல்ல மெல்ல களைகட்டும். கொடிகாமம் இராசர் அப்பாவின் தேனீர் கடை, பெரிசுகள் அதிகாலை அங்கு வந்து சேர்ந்துவிடும். வைரமுத்து என்பவர் தான் அங்கு தேனீர் கலப்பவர். 'வைரமுத்து ஒரு தேத்தண்ணிபோடு' என்றபடி அந்த ஊர் சங்கதிகள் பலதும் பத்துமாக அங்கு பேசப்படும். பேசி முடிந்து புறப்படும் போது 'வைரமுத்து தேத்தண்ணிக் கணக்கைக் கொப்பியில் எழுதிவிடு' என்று கூறிவிட்டுச் செல்வார்கள். கணக்கு எழுதும்போது, தொங்கியிருந்த கதலி வாழைக்குலை மெல்ல ஆடும். வைரமுத்துவின் உயரம் அங்குள்ள மேசை அளவுதான். வாழைக்குலை

ஆடுகிறது. எனவே அவர் வாழைப்பழம் சாப்பிட்டிருக்கிறார் என்று எண்ணி, தேத்தண்ணி ஐந்து சதம், வாழைப்பழம் ஐந்து சதம் மொத்தமாக பத்து சதம் பெரிசின் கணக்கில் விழும். ஆனால் அவர் வாழைப்பழம் எடுக்கவுமில்லை, சாப்பிடவுமில்லை. வருடம் முடிய விளைகிற நெல்லில் கடைக்குக் கணிசமான மூட்டை நெல் கடனுக்காக அளந்து கொடுக்கப்படும்.

இரண்டொரு பலசரக்குக் கடைகளும் அத்தெரு வீதி இருமருங்கிலும் இருக்கும். அவைகளும் திறக்கப்பட்டு வியாபாரம் மெல்ல மெல்ல களைகட்டும். இரவில் வெடிவைத்த பன்றி, மான்களைக் கொண்டு வந்து கடை அருகில் வெட்டி நெறுத்து விற்கும் சிலர், குளத்து மீன், கடல் மீன் விற்கும் இன்னும் சிலர், மாங்குளத்தில் இருந்து துவிச்சக்கர வண்டியில் கொண்டு வந்து பாண் விற்பவர்கள் ஒரு சிலர், மாடுகளில் கறந்த பாலை போத்தலில் இட்டு கொண்டு வந்து கடைகளில் கொடுத்து விற்கும் பலர் எனப் பரபரப்பாகக் கடைத்தெரு இயங்கும். இரவில் பட்டியில் அடைக்கப்பட்ட மாடுகளில் இருந்து பால் கறந்தவுடன் அம்மாடுகளுக்கு விடுதலை வளங்கப்படும். தெருவின் இருமருங்கிலும் சாரை சாரையாக மாடுகள் புற்றரை நோக்கி நடக்கும். பட்டியில் அடைக்கப்பட்ட ஆடுகள் பல்நிறப் பட்டாடைகள் மெல்ல மெல்ல அசைந்து நகர்வது போல மேச்சல் காடுகளை நோக்கி நகர்த்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும். யாழ்ப்பாணம், காரைநகரில் இருந்து அதிகாலை புறப்பட்ட அரசு போக்குவரத்து வண்டி காலை எட்டு மணிக்கு இவ்வூர் வந்து சேரும். பின்னர் திருகோணமலை, கண்டி, மட்டக்களப்பு, மன்னார் போன்ற இடங்களுக்குச் செல்லும் வண்டிகளும், இவ்வூரில் பிரயாணிகளை இறக்கி விட்டு இரச்சலுடன் புறப்பட்டுச் செல்லும்.

குரக்கன் மாவில் புட்டு அவித்து, பதப்படுத்தி வைத்திருந்த பன்றிக் கருக்கலில் ஒரு வரட்டல் செய்து அதற்குள், ஆடையுடன் கூடிய எருமை

மாட்டுத்தயிரும் போட்டு கடகத்தில் வைத்து தலையில் சுமந்தபடி குடும்பப் பெண்கள், வயற்காட்டில் வேலை செய்யும் தமது கணவன்மாருக்கும், கூலியாட்களுக்கும் பரிமாறக் கொண்டுசெல்வார்கள். சரியாக எட்டு மணிக்கு பள்ளிக்கூட மணி பலத்த சத்தத்துடன் ஒலிக்கும். பள்ளிப் பிள்ளைகள் தேவாரம் பாடி தமது கல்வியைத் தொடங்குவார்கள். அழகான இந்த ஊரையும், இந்த இயற்கை வளங்களையும், இந்த மனிதர்களையும் இவர்களது அப்பழுக்கற்ற வாழ்க்கையையும் பார்த்த ஒரு சிந்தனையாளன் மறுவார்த்தைகளில் அன்று அழகான தமிழில் சொன்னான், இது கனகராயன்குளம் அல்ல, 'பொன்னி வேந்தன் பொய்கை' என்று. ஐம்பது வருடத்திற்கு முன் இருந்த இந்த ஊரும், இந்த வளங்களும், மனிதர்களும் அவர்கள் வாழ்க்கையும் இப்பொழுது எங்கோ தொலைந்து போய்விட்டதா? அல்லது பறிக்கப்பட்டுவிட்டதா?.

எங்கள் குடும்பம் பெரியது. அதிக பெண் பிள்ளைகள். நான் கடைசிப்பிள்ளை. அப்பு உழைத்து எங்களையும் பார்த்து பலருக்கும் உதவி செய்தவர். வள்ளல் முருகர் என்று கூறுவது கூட என் காதில் கேட்டிருக்கிறது. ஆனால் அப்பு தொழில் இழந்ததால் வருமானம் இல்லை. எம்மை வறுமை ஆட்டிப்படைத்தது. அப்பு நோயாளி ஆனார். அதனால் ஆச்சி கூலி வேலைக்குச் செல்ல வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. ஒரு நாளைக்கு இரண்டு ரூபா நாட் சம்பளம். அக்காமார் படிப்பை கைவிட்டனர். அண்ணாவும், நானும் அப்பொழுதுதான் படிக்கத் தொடங்கியிருந்தோம். நான் பள்ளிக்கூடம் போகத் தொடங்கவில்லை. ஆனால் மேற்படி கலவரம் என்னை மெல்ல மெல்ல கலவரப்படுத்த தொடங்கியிருந்தது. ஆனால் ஒன்றும் விளங்காத புதிராகவே இருந்தது. ஆனால் சில மாதங்களில் அவற்றை எல்லாம் மறந்துவிட்டேன்.

ஊ ஊ ஊ ஊ

ஏடு தொடக்கம் - இளமையில் கல்

ஒரு நாள் அப்பு ஒரு புதுச் சேட்டும், புதுக் காற்சட்டையும், எழுது பலகையும், எழுதுகோலும் வாங்கி வந்தார். 'மோன நாளைக்கு பள்ளிக்கூடத்தில சரஸ்வதி பூசை நடக்குது. நீ நாளைக்கு அங்க போய் படிக்கச் சேர வேண்டும்' என்றார். எனக்கு நம்ப முடியவில்லை. எனக்குள் அன்று எத்தனை கற்பனைகள். எழுபது வருடங்களின் பின்னும் ஞாபகம் வருகிறதே!

அது 1958 ஐப்பசி மாதம் திகதி தெரியவில்லை. ஆனால் நான் பிறந்த மாதம். அப்பு என்னைக் கிணற்றடிக்குக் கொண்டு போய் குளிக்க வார்த்து வீட்டை கொண்டு வந்து, புதுக்காற்சட்டை சேட்டும் போட்டு, என்னைப் பள்ளிக்கூடம் கொண்டுபோனார். அன்றுதான் நான் காற்சட்டை போட்ட முதல் நாள். அதற்கு முன் ஒரேயொரு நீட்டுச்சட்டை போட்டதாக ஞாபகம். அப்புவின் கையை பிடித்துக்கொண்டு புதுக்குளத்தில் இருந்து ஒரு வழிப்பாதையால் நடந்து கனகராயன்குளம் பாடசாலை நோக்கி விறு விறுப்பாக நடந்த ஞாபகம். பள்ளியை அண்ட அண்ட பயமாக இருந்ததும் ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. அப்பு முதல் நாளே அரிசி, தேங்காய், வாழைப்பழம், கற்பூரம் எல்லாம் வாங்கி வைத்திருந்தார். அதெல்லாம் தன்னோடு எடுத்து வந்தார்.

மரப்பலகையால் ஒரு சிறிய வாயில் கதவு. வாசலில் ஒரு கொண்டை மரம். மஞ்சள் நிறப் பூக்களால் தன்னை அம்மரம் அலங்கரித்தது. என்னை மலர் தூவி வரவேற்றது போல் ஓர் உணர்வு. நிலமும், சுவர்களும் கல்லினால் கட்டப்பட்ட ஒரே ஒரு கட்டடம். கூரை தென்னோலையால் அழகுற வேயப்பட்டிருந்தது. ஒரு அளவான மண்டபம். அழகான தென்னங்குருத்து, வாழைமரம் என்பவற்றால் சோடனை செய்து அலங்கரிக்கப்பட்டு இருந்தது. மண்டபத்துடன் இணைந்து தலைமை வாத்தியார் தங்குவதற்கான மூன்று அறைகள், சமையல் அறை உட்பட வீடு ஒன்றும் இருந்தது. ஐம்பதுக்கு மேற்பட்ட மாணவர்கள் மண்டபத்தின் இருமருங்கிலும் வரிசையாக நின்று கொண்டிருந்தார்கள். அப்புவும், நானும் வாசல் கதவைத் திறந்து உட்சென்றபோது பூசைமணி அடக்கப்படுகிறது. அது என்னை மேலும் உற்சாகப்படுத்தியது. நல்ல சகுனம் என, எனது அப்பு சொன்னது ஞாபகம் வருகிறது.

மண்டபத்தினுள் நுழைந்தபோது அங்குள்ள மாணவர்கள் என்னை ஆச்சரியமாகவும், வியப்பாகவும் பார்த்தார்கள். எனக்கு சற்று சஞ்சலமாக இருந்தது. எனக்குத் தெரியும், ஏன் அவர்கள் என்னை அப்பிடிப் பார்த்தார்கள் என்று. நான் கரியை விட மோசமான கறுப்பு. அதுதான் அவர்கள் என்னை அப்பிடிப் பார்த்திருக்கிறார்கள் போலும். ஆனால் பிற்காலத்திற்குத் தெரியவந்தது, தமிழர்கள் திராவிடர்கள், அவர்கள் மிகவும் கறுப்பு நிறமுடையவர்கள் என்று. எனவே நான் உண்மையான தமிழன் என்று எனக்குள் நினைத்து என்னைத் திருப்திப்படுத்திக் கொள்வேன்.

பூசை தொடங்க பெற்றோர்கள் ஒவ்வொருவரும் தமது பிள்ளைகளைச் சரஸ்வதி படத்துக்கு முன்னால் அமர்ந்திருக்கும் தலைமை ஆசிரியர் முன்னால் அழைத்துச் சென்றார்கள். நல்ல செந்

நிறமான தோற்றம்.; அழகான சுருண்ட தலைமயிர்; வெளீரென வெளுத்த வேட்டி சட்டை; நெற்றியில் சந்தனப் பொட்டு; கழுத்தில் நீண்ட ஒரு பவுண்சங்கிலியும் கூடும்; அன்று தான் அவ்வாறான ஒரு அழகிய ஓர் ஆண்மகனை நான் பார்த்த ஞாபகம். ஒளி வீசிய கண்கள்; தெய்வீகம் நிறைந்த பார்வை; அவர் பெயர் கணேசன் ஐயா. என அப்பு எனக்கு மெதுவாகச் சொன்னார். அவர் நல்ல கல்விப் பாரம்பரியமுள்ள வடமராட்சிப் பகுதியில் இருக்கும் அல்வாயைச் சேர்ந்தவர். அவர்தான் தலைமை ஆசிரியர். அவர் துணைவி உதவி ஆசிரியராகவும் இருந்தார். அவர்களுக்கு கரிதாஸ், மோகனதாஸ், வசந்தி, ஸ்ரீதாஸ் என்று நான்கு பிள்ளைகள். நல்லதொரு குடும்பம். அக் கல்விமான் என் வலக்கையைப் பிடித்து, வாழையிலையில் பரப்பப்பட்டிருந்த அரிசியில், 'அ' எழுதினார். அன்று 'அ' எழுதிய கை, இன்று எனது எழுபது வயதுவரை தொடர்ந்து எழுதிக்கொண்டே இருக்கின்றேன்

ஊ ஊ ஊ ஊ

புது வீடு

காலங்கள் கரைந்து ஓடின. அப்புச்சி கசநோயினால் மிக மோசமாகப் பாதிக்கப்பட்டு கஷ்டப்பட்டிருந்தார். அப்புவின் குடும்பம் பூராகவும் அனுராதபுரம் வைத்திய சாலைக்கு சென்று எக்ஸ்ரே எடுக்க வேண்டும் என்று மருத்துவ அதிகாரி கட்டளையிட்டார். நாகம்மா அக்காவின் மூத்தமகன் துரைசிங்கம் அண்ணன், அப்புச்சி மற்றும் பிள்ளைகளையும் பஸ்சில் கூட்டிக்கொண்டு போய் அனுராதபுர ஆஸ்பத்திரியில் எக்ஸ்ரே எடுக்க உதவி செய்தார். அப்புச்சி மட்டும் கசநோயினால் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டுள்ளதாகவும், மற்றவர்களுக்கு கசநோய் அறிகுறிகள் இல்லையெனக் கூறினார்கள். ஆப்புச்சிக்குத் தேவையான மருந்துகளைக் கொடுத்துவிட்டு அனுப்பி வைத்தார்கள். அன்றுதொட்டு எமது வீட்டில் இருந்த சந்தோசம் எல்லாம் காற்றில் பறந்துவிட்டது. அவ்வேளையில் நடேச அண்ணர், சின்ன அண்ணர் குடும்பங்களுக்கு அரசினால் புதுக்குளம் வீதியில் காணிகள் கொடுக்கப்பட்டன. அவர்கள் அங்கே வீடு கட்டிக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். நாங்களும் துரையணலும் தான் எங்கள் வீடுகளில் இருந்தோம். ஆச்சிக்கும் நடேச அண்ணர் வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் மூன்று ஏக்கர் காணி அரசாங்கத்தால் வழங்கப்பட்டிருந்தது. அத்தோடு கிணறு

வெட்டித் தருவதாகவும் அரசாங்கம் கூறியது. ஆச்சி உட்பட எங்கள் எல்லோருக்கும் அங்குபோய்க் குடியேற விருப்பம் இருந்தது. புதுவீடு, புதுக்கிணறு, தோட்டம் செய்யலாம் என ஆச்சியும், அன்னக்காவும் அடிக்கடி கதைப்பினம். ஆனால் அப்புச்சியிடம் இந்த விருப்பம் பற்றி மெல்லக் கூறியபோது 'எனது இந்த வாழ்ந்த வீட்டைவிட்டு ஒருபோதும் வரமாட்டேன்' என்று அறுதியாகக் கூறிவிட்டார். ஆனால் தனிப்பட்ட பல நன்மைகள் கருதி நாமெல்லாம் அங்கு போனால் நல்லதெனத் தீர்மானித்தோம். காணியைத் துப்பரவாக்கி, கிணறு வெட்டி, வீடும் கட்டி குடியேற அப்புச்சியின் பெறாமகனான ராமலிங்க அண்ணர் உதவிசெய்தார். நாம் அங்கு போவதற்கு முடிவு செய்தோம். அப்புச்சி முதல்நாள் எங்களுக்காக பால்காய்ச்சி வீடு குடிபுகும்போது, எங்களைச் சமாதானப்படுத்துவதற்காக எம்முடன் வந்து அன்றிரவு தங்கினார். மறுநாள் விடியப் புதுக்கிணத்தில் தண்ணி அள்ளி அன்னக்கா அதனைச் சுடவைத்து அப்புச்சியைக் குளிப்பாட்டினார். அப்புச்சி குளித்துவிட்டு திருநீறும் பூசி, தேவாரம்பாடி முடிக்க அன்னக்கா கொண்டு வந்த தேத்தண்ணியைக் குடித்துவிட்டு, 'நான் ஒருக்கால் வீட்டுப் பக்கம் போயிற்று வாறன் மோன' என்றுகூறிவிட்டுப் போய்விட்டார். அதன்பின் தான் வாழ்ந்த வீடு, அந்த மண், அந்தச் சூழலைவிட்டு அப்புச்சியால் வரமுடியவில்லை. நாம் எல்லாரும் மதியவேளை சாப்பாடு கொண்டு அப்புச்சியிடம் போனோம். கண்ணீர்விட்டுக் கெஞ்சிக் கெஞ்சிக் கேட்டார் அப்பு, 'என்னை அங்கு கூப்பிடாதையுங்கோ. மாடுகள், நாய்கள் எல்லாம் இங்குதான் இருக்கு, நான் இங்கேயே இருக்கிறேன். நீங்கள் சாப்பாடு கொண்டுவந்து தாங்கோ' என்றார். எமக்கெல்லாம் இதயம் வெடித்துச் சுக்கு நூறாகியதுபோல் இருந்தது. மேலும் 'நான் இதைவிட்டு வந்தால் பலகாலம் வாழமாட்டேன்' என்று தற்குறியாகச் சொல்லி அழுதார். நாம் எல்லோரும் அழுதுவிட்டோம்.

சில மாதங்கள் அங்கு இருந்தார். அடைமழை, மாரிகாலம், கடுங் குளிர் எப்படியாவது அப்புவை இங்கு கூட்டிவரவேண்டும் என்று

விடாப்பிடியாக நின்றோம். அப்புச்சியும் பிள்ளைகளுக்காக தன் மனத்தை, தன் ஆத்மாவை அங்கே விட்டுவிட்டு வெறும் உடம்புடன் மட்டுந்தான் வந்திருக்கின்றார் என்பதை சில காலத்தில் உணர்ந்து கொண்டோம். கண்கெட்டபின் சூரிய நமஸ்காரம் செய்வதில் பிரயோசனம் இல்லை. நாம் எல்லோரும் வீட்டுக்குள் படுப்போம். அப்புச்சி குசினியில் நெருப்பெரியும் வெக்கையில்த்தான் படுப்பது வழக்கம். சில மாதங்களே கழிந்திருக்கும் என நினைக்கிறேன். ஒரு மாலை நேரம் நன்றாகச் சுடுதண்ணியில் குளித்துவிட்டு தேவாரம் பாடி, திருநீறு வழமைபோல்ப் பூசி நெருப்பு வெக்கையில் நல்ல புற்பாயில் தலையணி போட்டிருந்த படுக்கையில் 'சிவ, சிவ' என்று சொல்லிப் படுத்தார்.

சற்றுப் பின்னர் 'அன்னம் இங்க வாண மோன' என்று கூப்பிட்டார். 'எனக்குத் தண்ணி தா' எனச் சிரித்துக்கொண்டு கேட்டார். அன்னக்காவும் தண்ணி கொண்டு போய் அப்புச்சியின் தலையை நிமிர்த்தி தண்ணியைக் கொடுத்தார். 'என் மனைவி பிள்ளைகளைப் பட்டிக்கிழவனும், நரசிங்கரும் பார்த்துக்கொள்ளுவினம்' என்றுவிட்டு எல்லோரையும் பார்த்து இரு கைகூப்பிப் கும்பிட்டார். குடும்பத்திற்காக உறவுகளுக்காக வாழ்நாள் முழுக்க உழைத்த அந்த சீவன். எல்லோரும் வாய்விட்டு அலறினோம். எங்கள் குல தெய்வம் போய்விட்டதே எங்கள் காவல் தெய்வம் எங்களை விட்டுப் போய்விட்டதே

என் இளமைக் காலத்தில் எனக்கு ஏற்பட்ட பாரிய இழப்பு அப்புச்சியின் மறைவு. அப்புச்சி என் மனதில், உணர்வில் நீங்காத நிழலாக என்றென்றும் இருக்கிறார். சொல்லி அழுதால் தீர்ந்துவிடும். சொல்லத்தானே வார்த்தை இல்லை.

'ஆச்சி ஆச்சி, இண்டைக்கு பள்ளிக்கூடத்தில கிருஸ்ணன் சொன்னவன், தாங்கள் போன சனிக்கிழமை கனகராயன் குளம் அலகரைக்கு, பாலைப்பழத்துக்கு போய், நிறையப் பாலைப்பழம் பிடுங்கினவையாம்' என்று. நான் ஆச்சியின் மடியில் படுத்துக்கொண்டு, அவவின் ரை

நாடியைப்பிடித்து செல்லம் கொஞ்சிக் கொண்டிருந்தேன். ஆச்சிக்கும் பாலைப்பழம் என்றால் அலாதி விருப்பம். 'பாலைப்பழத்தில் வத்தல் போடலாம்; பாணி காய்ச்சலாம், அதோட இந்த வெயில் காலத்திற்கு நல்ல குளிர்மையும் இருக்கும்' என்று ஆச்சி பதிலுக்கு கூறி, எனது ஆசையை மேலும் தூண்டிவிடுகின்றாள். 'ஆச்சி இந்த சனிக்கிழமை பாலைப் பழத்திற்குப் போவோமனை' என்று நான் படாத படாய்த் துடித்தேன். 'அப்ப போய் துரையனைக் கேட்டுக்கொண்டு வா' என்று ஆச்சி கூறி முடிக்கையில் நான் எழும்பி ஒரே ஓட்டமாக துரையன் வீட்டை நோக்கி ஓடினேன். துரையன் அப்பதான், அவன் வெட்டிய காணியில் மந்து கொத்திவிட்டு வந்து களைப்போடு அடுப்பில் சமைத்துக்கொண்டிருந்தான். 'துரையன் துரையன்' என்று கூப்பிட்டவாறு நான் துரையனின் வீட்டுக்கு ஓடினேன்.

ஊ ஊ ஊ ஊ

பாலைப் பழம்

'என்ன தம்பி அறக்கப் பறக்க ஓடிவாறாய். என்ன ஆருக்கும் சுகமில்லையோ' என்று பதட்டத்துடன் துரையன் கேட்டான். 'இல்லைத் துரையன் சனிக்கிழமை பாலைப்பழம் பிடுங்கப் போவமே' என்று செல்லமாகக் கேட்டு முடிப்பதற்குள் துரையன் குறுக்கிட்டு, 'யார் நாச்சியார் கேட்கச் சொன்னவவோ' என்றான். 'ஓம் துரையன், ஆச்சிதான் கேட்கச் சொன்னவ' என்றேன். ஆச்சியின் வேண்டுகோளை அயல் அட்டையில் உள்ள யாரும் முறித்துச் சொல்வது கிடையாது. பயம் அல்ல. அவ்வளவு மரியாதை. 'அதுக்கென்ன தம்பி போவம். பழம் நல்லாப் பழுத்து இருக்காமே' என்று துரையன் கேட்க, 'ஓம் துரையன் சரியாய்ப் பழுத்து இருக்காம்' என்று நான் மேலும் மெருகூட்டிச் சொல்லி முடித்துக் கொண்டேன்.

'சரி துரையன் நான் ஆச்சியிட்ட போய் சொல்லுறன்' என்றுவிட்டு நான் வீட்டை நோக்கி குண்டியில் காலடிபட ஓடினேன். 'ஆச்சி ஆச்சி துரையன் ஓமாம்' என்றேன். 'அப்ப சனிக்கிழமை போவம் மேன' என்று ஆச்சியும் அன்போட கூறினார். எனக்கு நல்ல புழுக்கம். எல்லா வீடுகளுக்கும், ஓடியோடிப் போய் என் வழமையான கட்டியத்தைக் கூறிமுடித்து வீடு திரும்ப இரவாகி விட்டது.

திட்டமிட்டது போல் சனிக்கிழமை காலை ஒன்பது மணியளவில் ஆச்சியின் கடப்படியில் எல்லோரும் கடகப் பெட்டிகளுடனும், தண்ணிப் பானைகளுடனும், கத்தி கோடாலிகளுடனும் கூடிக்கொண்டனர். பாலைப்பழம் சாப்பிட்டால் நல்லாத் தண்ணி விடாய்க்கும் என்று எல்லாருக்கும் தெரியும். அதனால் தாராளமாகத் தண்ணியைக் குடுவைகளில் எடுத்துக் கொண்டார்கள். சிதம்பரப்பிள்ளையர் வழமைபோல் பெரிய கொக்கைத் தடியையும், ஆட்டுக்குக் குழைவெட்டும் கத்தியையும் எடுத்துக்கொண்டார். துரையன் கொடுவாக் கத்தியுடன் முன்போக மற்ற எல்லோரும் குழந்தை குட்டிகளுடனும், துரையனைத் தொடருகின்றனர். இப்ப மட்டும் துரையன் முன்னுக்கு போக வேண்டும். மற்றும் நேரத்தில் அவன் எல்லோருக்கும் பின்னால் நிற்கவேண்டும் என்று என்மனம் குமுறுகிறது. தங்களுக்கு ஏதாவது தேவையெனில் சாதி, சமயம் பார்க்கமாட்டார்கள் என்று, நான் எனக்குள் அலட்டிக்கொள்கிறேன். புதுக்குளத்தில் இருந்து கொப்புநேரியால் போய் பின்னர் அடர்ந்த காட்டின் ஒருவழிப்பாதை ஊடாக கனகராயன்குளம் அலைகரைக்கு போக வேண்டும். சுமார் இரண்டு மைல் தூரம் நடக்க வேண்டும். கனகராயன்குளம் அலைகரையில்த்தான் நல்ல பெரிய பாலைமரங்கள் செழித்து ஓங்கி வளர்ந்திருக்கும். குளத்தின் வண்டல் மண் மிகவும் செழிப்பானது. நீர்ப் பிடிப்புள்ளது. அவையே பாலைமரங்களும், பச்சை மரங்களும் அங்கு செழித்து ஓங்கி வளர்ந்திருக்கக் காரணம்.

அக்காலத்தில் வன்னிக் கிராமத்தில் ஒருவரும் செருப்புப் போடுவதில்லை. ஆனால் காடுகளுக்குள் போகும்போது காலை முட்கள் பதம்பாக்கத் தவறுவதில்லை. கிழடுகள் மட்டும் நல்லாகக் காய்ந்து உலர்ந்த மான் தோலில் செருப்புத் தைத்துப் போடுவது வழக்கம். ஒற்றையடிப் பாதையால் ஒருவர் பின் ஒருவராகக் நடந்து கனகராயன்குள அலைகரையை அடைந்துவிட்டோம். சிறுக்களை ஒரு கூரிய முள்ளு எனது குதிக் காலில் ஏறிவிட்டது. நான் எப்பொழுதும்

ஒன்றுக்கும் அழுவதில்லை. ஆச்சியின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு 'ஆச்சி காலில் முள்ளுக் குத்திப்போட்டுது' என்று வலி தாங்கமுடியாமல் ஒற்றைக் காலில் நின்றபடி சொன்னேன். 'என்ன மோன எங்க குத்தினது' என்று ஆச்சி துடித்த துடிப்பு என்னைக் கலங்க வைத்தது. எங்கள் பின்னால் வந்த அக்கா ஒரேபிடியாய்ப் பிடித்து, முள்ளை இழுத்து எடுத்துவிட்டாள். இரத்தம் பீறிட்டுப் பாய்ந்தது. உடனே ஆச்சி தன் முந்தானைச் சீலையைக் கிழித்து அக்காவிடம் கொடுக்க அக்கா காலை இறுகக் கட்டிவிட்டாள். வந்தவர்கள் எல்லோரும் என்னைச் சுற்றி நின்று துடித்துத் துடித்துப் பார்த்துக் கவலைப்பட்டார்கள். அன்று அவர்களுக்குத் தெரியாது, எத்தனை எத்தனை முள்ளுகள் என்னைக் குத்தித் திணிக்கக் காத்திருக்கின்றன. எத்தனை துப்பாக்கிக் குண்டுகள் என்னைத் துளைக்கக் காத்திருக்கின்றன; எத்தனை அறுவைச் சிகிச்சைகள் எனக்காக வழிமேல் விழி வைத்தபடி எதிர்பார்த்துக் கிடக்கின்றன; எத்தனை வாகன விபத்துக்களில் அகப்பட்டு என் உடல் நொருங்கிப்போக விருக்கின்றன என்று. இவைகள் எல்லாம் என் அழிந்து போக இருக்கின்ற உடலுக்கு ஏற்படப்போகும் உபாதைகளும், வலிகளும் என்று அன்று நான் நினைத்துப் பார்க்கவில்லை. ஆனால் இன்றுவரை என் உணர்வுக்கும், என் மனதிற்கும் ஏற்படுத்தப்பட்ட தாங்கொணாத் துயரங்களையும், வலிகளையும், வேதனைகளையும், சோதனைகளையும் ஒரு கணம் நினைத்துப் பார்க்கிறேன். தனிமையில் இருந்து வாய்விட்டு அழவேண்டும் போல் இருக்கும். ஆனால் நான் அழுவதில்லை. பகிடைகள் விட்டுச் சிரிப்பதுதான் என் இயல்பு. ஆனால் என்னைச் சுற்றி இருப்பவர்களுக்கு, என் இதயம் வெம்பி வெம்பி அழுவது ஒருபோதும் தெரியாது. ஓர் இயந்திரம் இயங்கும்போது அதன் உட்பாகங்களுக்குள் எண்ணை எரிந்தும், மின்சாரம் பாய்ந்து கொண்டுமே இருக்கிறது. வெளியில் பார்வைக்கு இயந்திரம் அழகாக ஓடிக்கொண்டிருக்கும். ஆனால் உட்பாகத்துள் நெருப்பு தீப்பிழம்பாய் எரிந்துகொண்டிருக்கும்.

அதுபோலவே ஒவ்வொரு கணமும் என் உள் நெஞ்சுக்குள் தீப்பிழம்பு ஓயாது கனன்று கொண்டேயிருக்கும்.

தொடர்ந்து நடக்கின்றோம். எல்லோருக்கும் முன்னுக்கு போன, துரையன் திடீரெனக் கைச் சைகை காட்டி எல்லோரையும் நிற்கும்படி கூறினான். எல்லோரும் பயந்துபோய் நின்றார்கள். ஒரு பண்டிக் கூட்டத்தை எங்களோட வந்த நாய்கள் துரத்திக்கொண்டு வந்தன. அப்புவின்கறுவல் நாய் ஒரு பண்டிக் குட்டியைக் கடித்து விழுத்திவிட்டது. தாய்ப் பண்டி சுற்றிச் சுற்றி நின்று அலறுகிறது. மற்றப் பண்டிகள் எல்லாம் ஓட்டம் எடுத்துவிட்டன. தாய்ப் பண்டி மட்டும் ஓடாமல் நின்று கத்திக் குழறுகிறது. துரையனும், ஆச்சியும் நாய்களை ஒருவாறு கட்டுக்குள் கொண்டுவர, தாய்ப் பண்டியைக் கறுவல் நாய் விட்டபாடில்லை. துரையன் கையில் வைத்திருந்த கோடாலியால் கறுவல் நாய்க்கு எறிய, கறுவல் நாய் அடங்கியது. பண்டிக் குட்டி துடித்துத் துடித்து எங்கள் கண்கள் முன்னாலேயே செத்துவிட்டது. எல்லாப் பண்டிக் கூட்டங்களும் ஓட்டமெடுக்க தாய்ப் பண்டியால் மட்டும் தன் குட்டியை விட்டுப் போக முடியவில்லை. ஏன்? இதற்காகத்தானே தம் பிள்ளைகளை இழந்த அல்லது தொலைத்த தாய்மார்கள் எத்தனை வருடங்களாக வீதியல் நின்று இரவு பகல் பாராமல், உணவு நீராகாரம் இல்லாமல் அழுது புலம்புவது சம்பந்தப்பட்டவர்களின் காதில் கேட்கவில்லையா? உலகம் வேடிக்கை பார்க்கிறதே!. தாய்ப்பாசம், தொப்புள்கொடி உறவு இல்லாத மானிடமாக மனிதன் மாறிவிட்டான்.

செத்த பண்டிக் குட்டியை, துரையன் உயரமான ஒரு மரக் கிளையொன்றில் கால்களைக் கட்டித் தொங்கவிட்டான். நடந்துபோகும் அந்த ஒற்றையடிப் பாதையில் ஒரு மரக் கிளையை அடையாளமாக வைத்தான். பின் நாம் தொடர்ந்து கனகராயன்குள அலகரை நோக்கி நடந்தோம்.

பாரிய விருட்சங்களான பாலை மரங்களில் கரும் பச்சை நிறமான இலைகள் அடர்த்தியாக காணப்படும் கொப்புகள். அழகான சின்னச் சின்ன மின்சாரக் குமிழ்கள் பளிச்சென்று வெளிச்சம் கொடுப்பது போல் பாலைப் பழங்கள் தனியாகவும், குலை குலையாகவும் தொங்கி நிற்கும் காட்சி எல்லோரையும் ஆரவாரப் படுத்தியது. துரையன் கோமணத்தைக் கட்டிக்கொண்டு கத்தியுடன் மரத்தில் ஏறி பாலைக் கொப்புகளை வெட்டி வெட்டி வீழ்த்த, எல்லோரும் பாலைப் பழங்களைப் பிடுங்கித் தின்பதிலும், ருசிப்பதிலும், கடகப் பெட்டிகளில் நிரப்புவதிலும் சுறுசுறுப்பாக ஈடுபட்டார்கள். எனக்கு சரியான தண்ணி விடாய், பசி. ஆச்சி சொன்னா 'தம்பி நீ போய் மரத்தடியில் இரு', பாலைப் பழமும் தண்ணியும் கொண்டுவாறன்' என்று. கால் வேதனை ஒரு பக்கம், மன வேதனை மறுபக்கம். மரத்தடியில் இருந்த எனக்கு ஆச்சி பாலைப்பழமும், தண்ணியும் கொண்டு வந்து தந்தா. சாப்பிட மனமில்லாதவாறு சாப்பிட்டு தண்ணியையும் குடித்தேன். மனமெல்லாம் அந்த அப்பிராணிப் பண்டிக் குட்டியிலும், கதறிக் கதறி அழுது புலம்பி தன் குட்டியை தொலைத்துவிட்டு, விடைபெறமுடியாது பிரிந்து சென்ற அந்தத் தாய்ப் பண்டியைப் பற்றியதாகவே என் பொழுது அன்று போனது.

எல்லோரும் கடகங்களிலும், பெட்டிகளிலும் பாலைப் பழங்களை நிரப்பிவிட்டு, நான் இருந்த மரத்தடி நிழலில் வந்து இருந்தார்கள். பாலைப் பழங்களைப் பிடுங்கும்போது நன்றாக வயிறு நிரம்பச் சாப்பிட்டார்கள் என்பதை உணர முடிந்தது. தண்ணியை நன்றாகக் குடித்துவிட்டு வெற்றிலை பாக்கையும் போட்டுக்கொண்டு, பல்வேறு கதைகளையும் கதைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். நான் துரையனைக் கேட்டேன் 'துரையா நீ அந்தப் பண்டிக் குட்டியை ஏன் மரத்தில் ஏற்றிவைத்தனி'. 'அது தம்பி போகும் வழியில் அதனை எடுத்துக்கொண்டு போய் நெருப்பில் வாட்டி குடலை எடுத்துவிட்டு, அதன் கூட்டானை நெருப்பில் சுட்டுத் திண்டால் என்ன சோக்கா இருக்கும். பேந்து பண்டிக் குட்டியை

இரவுக்கு நல்ல கறி சமைத்து பச்சையரிசிச் சோத்துடன் நல்லா ஒரு பிடிபிடித்துவிட்டு படுத்தால் என்ன சோக்கா நித்திரை வரும் தெரியுமோ' என்றான் துரையன். எல்லோருக்கும் வாயுணறுவதை அவதானிக்க முடிகிறது. என் மனம் நெருக்கென்று இருந்தது. எனக்குள் வலி. ஏனென்று தெரியவில்லை. போகும் வழியில் பண்டிக் குட்டியின் நாலு கால்களையும் மான்கொடியினால் கட்டி ஒரு தடியில் போட்டு துரையனும், சின்னண்ணையும் காவிக்கொண்டு முன்போக நான் ஆச்சியின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு பின்னால் செல்ல, ஏனையோர்கள் பின் தொடர்ந்து வந்தார்கள். சுமார் மாலை ஐந்து மணி இருக்கும். வீட்டை போனவுடன் அப்புவின் அருகில் இருந்து கொண்டேன். 'என்ன மோன களைச்சுப் போனியோ!', 'இல்லை அப்பு காலில் முள்ளுக் குத்திப்போட்டுது'. 'சரி வா மோன கிணத்தடிக்கு, குளித்துவிட்டு வந்து மருந்து போட்டுவிடுகிறன். அது காலையில் சுகமாய்ப் போகும்'. அப்புவுடன் கிணற்றடிக்குச் சென்று குளிச்சுவிட்டு வீட்டுக்குள் வந்தவுடன் அப்பு உப்புக் கல்லை வாய்க்குள் வைத்து நொருக்கி துப்பலோட சேர்த்து எனக்கு முள்ளுக் குத்திய இடத்தில் வைத்து, நெருப்புக் கொள்ளியினால் நன்கு காய்ச்சியபோது உயிர் போய் வந்தமாதிரி இருந்தது. சற்று நேரத்தில் அப்பு தியானம் செய்துவிட்டு எனது நெற்றியிலும், காலிலும் திருநீற்றைப் பூசி மந்திரம் எதையோ வாய்க்குள் முணுமுணுத்து தரையில் கையால் அடித்து, அது எல்லாம் சுகமாய்ப் போய்விடும் என்றார். பாலைப்பழம் தின்றதால் பசியில்லை. ஆச்சி படுக்கும் இடத்தில் சாக்கை விரித்து ஏழு மணிக்கே நித்திரையாகிவிட்டேன். ஆச்சி வந்து அருகில் படுத்தது மட்டுந்தான் தெரிந்தது. மறுநாள் அதிகாலை நான்கு மணிக்கே கண்திறந்தேன். கால் நல்ல சுகமாயிருந்தது. ஆனால் முதல்நாள் நடந்த சம்பவம் என் நெஞ்சை உருக்குலைத்துக் கொண்டிருந்தது. சோகங்களும், வலிகளும், வேதனைகளும் மட்டுமே எனக்குச் சொந்தமானவை என்பது எனது விதிபோலும்.

ஓ ஓ ஓ ஓ

மனிதன் மாறிவிட்டான்

பழைய கண்டி வீதி, தற்போது ஏ9 வீதி. கொழும்பில் இருந்து யாழ்ப்பாணம் வரையில் பல கிராமங்களையும், நகரங்களையும் ஊடறுத்துச் செல்லும் பிரதான வீதி. கனகராசன் என்னும் வன்னிச் சிற்றரசன் ஆண்டதாகக் கூறப்படும் கிராமந்தான் கனகராயன்குளம். ஒரு புறம் கனகராயன் குளமும் மறுபுறம் கனகராயன் ஆறும், அங்குள்ள விவசாயக் குடும்பங்கள் சாகுபடி செய்து வாழவைக்கும் நீர் நிலைகளாகும். கனகராயன்குளம், ஏ9 வீதியிலிருந்து தெற்குப் புறமாக சுமார் ஒரு மைல் தூரத்தில் அமைந்து உள்ளதுதான் புதுக்குளம் என்னும் கிராமம். நான் பிறந்த காலமாகிய 1950 களில், அது ஒரு குக்கிராமம். கனகராயன்குளமும் அப்படித்தான். கல்லால் கட்டப்பட்ட வீடுகளே இல்லாத இடம். மலசல கூடம் என்றால் இக்கிராம மக்களுக்கு என்னென்று தெரியாது. யார்க் காடுகளும், குளக் கரைகளுந்தான் பரந்தவெளி மலசல கூடங்கள். ஆனால் இன்று மண்ணாலும், மரங்களாலும் கட்டப்பட்ட வீடுகளையோ, பனை தென்னை ஓலைகளாலும் வேயப்பட்ட வீடுகளையோ காணமுடியாது. தற்பொழுது எல்லாமே ஒட்டு மொத்தமாகக் கல்வீடுகள். மலசல கூடமில்லாத வீடுகளே இல்லை என்றே கூறலாம். நான் பிறந்த காலங்களில் மின்சார வெளிச்சம் என்றால் என்னவென்றே எங்களுக்குத் தெரியாது. கை விளக்குகளை தஞ்சம்.

தற்போது தெருவெல்லாம் மின்சார விளக்குகள். வீடுகள் எல்லாம் மின்சாரக் குமிழ்கள். விறகு அடுப்புகளெல்லாம் ஓடி ஒழிந்துவிட்டன. வீடுகள் தோறும் தொலைக் காட்சிப் பெட்டிகள். குளிர்நட்டிப் பெட்டிகள். துலாக்கொடி கட்டி தண்ணீர் அள்ளி வாழ்ந்த மக்களுக்கு, துலாக் கொடி என்றால் என்னவென்று தெரியாது. எல்லாமே இயந்திர நீர் வழங்கும் தொட்டிகளும், குழாய்களுந்தான். கால்நடையாகவும், மாட்டு வண்டியிலும், துவிச்சக்கர வண்டிகளிலும் காதவளிதூரம் பிரயாணம் செய்தவர்களின் வீடுகளில் இன்று மோட்டார் சயிக்கிள்கள்; மூன்று சில்லு ஊர்திகள்; மோட்டார்க் கார்கள்; பஸ்வண்டிகள்; அப்பப்பா!, வீதியால் நடந்து போகமுடியாமல் வாகனங்களால் வீதிகள் நிரம்பி வழிந்தோடுகின்றன. ஒரு தேநீர்க் கடையும், ஒரு பலசரக்குக் கடையும் இருந்த கனகராயன்குளத்தில் எத்தனை தேநீர்க் கடைகள், பலசரக்குக் கடைகள் அடிக்கடி காளான் முளைப்பதுபோல் முளைக்கின்றன.

அதுமட்டுமா, ஒரு நகரத்தில் உள்ளதுபோல் சகலவிதமான வியாபார நிலையங்களும், ஏறெத்தனின் இருமருங்கிலும் கட்டப்பட்டு கனகராயன்குளம் நகரமாகக் காட்சியளிக்கின்றது. கொழும்பில் இருந்து வரும்போது, கனகராயன்குளத்தின் வாயிற்கதவாக இருக்கும் குறிசுட்டகுளம் அம்மன் கோவில், அதனைத் தொடர்ந்து கனகராயன்குளத்தின் அருகாமையில் உள்ள சித்திவிநாயகர் கோவில் இவை இரண்டையும் தவிர வேறு கோவில்களே நான் பிறந்து வாழ்ந்த காலத்தில் இல்லை. அப்பாடா, இப்ப எத்தனை எத்தனை கோவில்கள். பட்டி தொட்டியெல்லாம் பலதரப்பட்ட கோவில்கள். கூடவே யேசுகிறிஸ்துநாதரும், புத்தபெருமானும் கூட உள் நுழைந்துவிட்டார்கள். சொல்லவா வேண்டும்.

1980 களில் இருந்து ஏற்பட்ட ஈழ விடுதலைப் போராட்டம் 2009 ல் மௌனித்தன் விளைவாக, கனகராயன்குளம் பிரதேசமும் அதனைச் சார்ந்த கிராமங்களும், மனித இனங்கள் வாழும் மிருகக் காட்சிச் சாலைகளாக தற்காலத்தில் மாற்றமடைந்து, இக் கிராமங்களில்

அக்காலத்தில் வாழ்ந்த, இன்றும் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்ற பழையவர்களை மூக்கின்மேல் விரல் வைக்கச் செய்கின்றன. போராட்டத்தின் விளைவாக இலங்கையின் வடக்கு, கிழக்கு பிரதேசங்களில் உள்ள பல்லாயிரக் கணக்கானவர்கள் வன்னியை வாழ்விடமாக மாற்றி, நிரந்தர வாழ்வை அமைத்துக்கொண்டார்கள். மலையகத்தில் வாழ்ந்த மக்களும், பலசிங்கள மக்களும் பெருமளவில் வந்து சேர்ந்துகொண்டார்கள். 2009 இல் போர் முடிவுக்கு வந்ததும், ஆயிரக் கணக்கான சிங்களச் சிப்பாய்களும், காவற்காரர்களும், புலனாய்வுத் துறையினரும் மேற்படிக்கிராமங்களில் களமிறக்கப்பட்டு, தொழில்கள் நிமிர்த்தம் வாழ்ந்து வருகிறார்கள். இக்கிராமங்களில் வாழும் பழைய தலைமுறையினருக்கும், ஏன்? தற்காலத் தலைமுறையினர்க்கும் மேற்கூறப்பட்டவர்களை எல்லாம் யார் யாரென்று தெரியவில்லை.

‘கந்தர், மணியர், தாமர், செல்லர், பதம்செல்லி

ஆண்ட கனகராயன்குளத்தை வந்த வந்த வப்பன்

எல்லாம் சொந்தம் என்று நிக்கின்றாங்கள் சொந்தமாக

வந்த வண்டில் மத்தி போல நிக்கிறாள்

பிரித்தானியர் ஆட்சிக் காலத்தில் கனகராயன்குளத்தில் வாழ்ந்த வயோதிபப் பெண் ஒருவர் பாடிய பாடலாகும். இப் பாட்டில் வரும் பதம்செலியர் எனது பாட்டனாராகும் என்று குறிப்பிடுவதில் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

இலங்கையின் போர்ச் சூழலைப் பயன்படுத்தி ஐரோப்பா, அமெரிக்கா, கனடா, அவுஸ்திரேலியா போன்ற நாடுகளுக்கு அனேகமாகச் சட்டவிரோதமாகவும், தொழில்சார் அடிப்படையிலும் சென்று அங்கு நீண்ட காலம் வாழ்ந்த பல்வேறு தரப்பினரும், இடையிடையே ஊருக்கு வந்து வீடுகட்டுவதும், வியாபாரம் செய்வதும், விவசாயத்தில் ஈடுபடுவதும் இக்கிராமங்களில் வாழ்பவர்களுக்கு ஆச்சரியத்தை ஏற்படுத்துகின்றன. படித்துத் தொழில்சார் தகைமை பெற்று மேற்கறிக்கப்பட்ட நாடுகளுக்கு சென்றவர்கள், நல்ல தொழில் பெற்று வளமாக அங்கு வாழ முடிகிறது.

ஆனால் அவ்வாறு அல்லாதவர்கள் பற்றி என்ன சொல்வதென்று தெரியவில்லை. ஆனால் இலங்கையில், இலங்கை அரசு மேற்கொண்ட தமிழர் இன அழிப்புக் காரணமாக அவர்கள் இலங்கையை விட்டு ஓடுவதைத் தவிர வேறுவழி இருக்கவில்லை. மேற்கூறப்பட்ட நாடுகளில், மேலைத் தேசத்தார்கள் செய்ய விரும்பாத தொழில்களைப் பணத்துக்காகச் செய்யும் இவர்களின், அணியும் அரைகுறை உடைகள், நடையுடை பாவனைகள், பணத்தை விசிக்கி எறிந்து புலுடாக் காட்டும் செயல்கள் என்பவற்றைப் பார்த்து, இக்கிராம மக்கள் தங்கள் சுயத்தை இழந்தவர்களாகக் காணப்படுகின்றார்கள். இளந்தலைமுறையினர், அவர்கள் காட்டும் மாயையில் சிக்கி விழுந்து தொலைந்துபோய் நிற்கின்றார்கள். இவர்கள் மேற்படிப் பிறநாடுகளுக்குப் போகவேண்டும் என்று துடியாய்த் துடித்துப் படிப்பையே கைவிட்டுப் பைத்தியம் பிடித்தவர்கள் போல் ஆகிவிடுகின்றார்கள். இவர்கள் மேற்படி நாடுகளுக்குப் போய், அங்கு எம்மவர்களையும், அவர்கள் புரியும் தொழில்களையும், அவர்களின் வாழ்க்கை முறைகளையும் பார்த்தாந்தான், இவர்களுக்கு ஞானம் பிறக்கும். எமது ஊரின் அருமை தெரியும். சொல்லி வேலையில்லை. அனுபவப்பட்டாந்தானே தெரியவரும்.

வீடுகள் தோறும் பிறந்தநாள் கொண்டாட்டங்கள், புனித நீராட்டு வைபவங்கள், திருமண நிகழ்வுகள் என்பவற்றிற்குப் பஞ்சமே இல்லை. பிறந்த திகதியே தெரியாதவர்கள் கூடப், பிறந்தநாளை மிகவும் ஆடம்பரமாகக் கொண்டாடுகின்றார்கள். எதற்கு எடுத்தாலும் விமர்சனமானவைபவங்கள். வீட்டுவைபவங்களுக்கு, வீட்டில் சமைக்காது வெளியில் இருந்து சாப்பாட்டை அதிக விலை கொடுத்து வாங்கி பரிமாறுகின்றனர். பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் மேலைத் தேசங்களில் உண்ணும் உணவுகளும் இடம்பெறுகிறது. திருமண வைபவங்களை அனேகமானவர்கள் வீட்டிலோ, ஊரிலோ செய்வதில்லை. நாற்பது கிலோமீற்றருக்கு அப்பாலுள்ள வவுனியாவில், பாரிய மண்டபங்களை, இலட்சக் கணக்கில் பணத்தைச் செலவு செய்து வாடகைக்கு எடுத்து ஐநா

று, ஆயிரம் பேர்களை அழைத்து மிகவும் ஆடம்பரமாகச் செய்கிறார்கள். அவ்வாறான திருமணங்களுக்குப் போனால் மனித அவலத்தின் உச்சக் கட்டத்தைப் பார்க்க முடியும். பல ஆயிரங்களுக்கு பிராமணர்களை வாடகைக்கு அமர்த்துவதும், விளங்காத பாசையில் ஐயர்மார் போடும் அட்டகாசங்களும் தாங்கமுடியாத வேதனையாகளாக இருக்கும். திருமணத்திற்காகப் படம் பிடிப்பதைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டு, படத்துக்காக திருமண வைபவம் நடக்கும் விதத்தைப் பார்த்தால் வாந்தி எடுக்க வேண்டும் போலிருக்கும். திருமண வைபவத்திற்காக அழைக்கப் பட்டவர்கள், மணமக்களுடன் நின்று படம் எடுப்பதற்காக நீண்ட வரிசையில் மணித்தியாலக் கணக்கில் காத்திருக்க வேண்டும். சாப்பாட்டு நேரம் அறிவிக்கப்பட்டவுடன், அடித்து விழுந்து ஓடிப்போய் விருந்து உண்ணுவதைப் பார்த்தால் சிரிப்பும் கவலையும் ஏற்படும். சாப்பாடு முடிந்து சில நிமிட நேரங்களில் எல்லோரும் பறந்துவிடுகிறார்கள். யாரும் யாருடனும் கதைப்பதைக் காண்பது அரிது.

முழுக்க முழுக்க ஒரு செயற்கை நிகழ்வாகவே திருமண வைபவம் நடந்து முடியும். விருந்துபசாரம் என்ற வார்த்தைக்கோ அல்லது தமிழ்ப் பண்பாட்டிற்கோ உரிய அர்த்தத்தையும் அங்கு காணமுடியாது. எல்லாமே வெறும் போலியாகவும், எடுப்புக்காகவும், போட்டிக்காகவும், பெருமைக்காகவும் அவ்வாறு செய்கிறார்கள் என்பதே கசப்பான உண்மை. அதே திருமணத்தை தங்கள் ஊரில் நடாத்தி, தமிழ்ப் பண்பாட்டுக் கோலங்களுக்கு ஏற்ப திருமண வைபவங்களை நடாத்தி, உற்றார் உறவினர்களோடு சேர்ந்து சமைத்து பரிமாறும்போது எவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக இருக்கும் என்பதை, எல்லோரும் மறந்துவிடுகிறார்கள்.

பிராமணர்களுக்கு பல ஆயிரக் கணக்கில் செலவு செய்வதைவிடுத்து, தாய் தந்தையர், உறவுகள், நட்புகள் சேர்ந்து தமிழ்க் கலாசார முறைப்படி அவ்வாறான திருமணங்கள் நடந்தால் எவ்வளவு மகிழ்ச்சி, திருப்தி இருந்திருக்கும் என்பதை மறந்துவிட்டார்கள். அவ்வாறாகச் செய்தால் நல்லதொரு உறவுப் பாலத்தை, உறவுகளுடாகவும்,

ஊரவர்களுடாகவும் கட்டியெழுப்ப முடிந்திருக்கும். அது சமூக ஒருமைப்பாட்டையும், பலத்தையும் ஏற்படுத்தி இருக்கும். இளந்தலைமுறையினருக்கு ஒரு எடுத்துக் காட்டாகவும், வழிகாட்டலாகவும் அமைந்திருக்கும். இது அடிப்படை மனித விழுமியங்களையும், தமிழ்ப் பண்பாட்டுக் கோலங்களையும் காப்பாற்றி, ஏனையவர்களுக்கு ஒரு முன்னுதாரணமாகவும் அமைந்திருக்கும் என்பதையும் அடியோடு மறந்துவிட்டார்களே!.

ஆனால் மரண வீடு என்று ஒன்று வந்துவிட்டால், ஊரவர்கள் எல்லோரும் சகல பாகுபாடுகள், ஏற்றத்தாழ்வுகள் என்பவற்றை மறந்து ஆயிரக் கணக்கில் சேர்ந்துவிடுவதைப் பார்க்கும்போது மனம் ஆறுதலாக இருக்கும். குறிப்பாக இளந்தலைமுறையினர் அவ்வாறான நிகழ்வுகளை முன்னின்று நடத்தும்போது மனம் நிம்மதி அடைகிறது. அவ்வாறான இளந்தலைமுறையினரை, மேலும் நல்ல முறையில் வழிகாட்டி நடாத்தும் பெருமனம் படைத்த மனிதர்களை காண்பது அரிதாகவே இருக்கின்றது. தமிழர்கள் சகல மட்டத்திலும் தம்மைத் தாமே அழித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது மட்டுமல்ல, தமது பண்பாடுகளையும் அழித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதே உண்மையிலும் உண்மை. உலகில் இவ்வாறு அழிந்து மறைந்து காணாமல் போன பல இனங்கள் உண்டு, என்பதே வரலாற்று உண்மையாகும்.

ஊ ர ஊ ர

கனகராயன்குளம் அ.த.க. பாடசாலை

ஓற்றைக் கொட்டிலாக இருந்த கனகராயன்குளப் பாடசாலை பாரிய விருட்சமாகக் கட்டி எழுப்பப்பட்டிருக்கிறது. நான் படித்த காலத்தில் நாற்பது ஐம்பது மாணவர்கள் தான் பாடசாலையின் மொத்த மாணவர் தொகை. இன்று ஆயிரத்துக்கு மேலாக உயர்ந்துவிட்டன. இரண்டு மூன்று ஆசிரியர்கள் மட்டுமே கற்பித்திருந்த பாடசாலையில் இன்று நாற்பதுக்கு மேற்பட்ட ஆசிரியர்கள் கல்வி போதிப்பதைப் பார்க்க மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது. அதிகாலையில் மாணவர்களும், ஆசிரியர்களும் வரிசை வரிசையாகப் பாடசாலை போவதைப் பார்க்கும்போது மனம் களிக்கிறது. எது எப்படி இதுப்பினும் மாணவர்கள் கல்வியில் மிகவும் அக்கறை காட்டுவதைப் பார்க்கப் பெருமையாக இருக்கிறது. எனது காலத்தில் நானும், எனது இரு நண்பர்களுமே முதன்முதல் எம் ஊரிலிருந்து பல்கலைக்கழகத்தில் காலடி எடுத்துவைத்தவர்கள். இப்போது நூற்றுக் கணக்கான மாணவர்கள் படித்துப் பட்டம் பெற்றிருப்பதை அறியும்போது மிகவும் பெருமையாக இருக்கின்றது. ஒரு கிராமம் அல்லது சமூகம் அல்லது நாடு உயர்வு பெறவேண்டும் என்றால் கல்விதான் அதற்கான ஒரேயொரு வழி. இதற்கு எதுவித மாற்றுக் கருத்தும் இருக்க முடியாது. சான்றாக, கல்வியால் உலகத்தில் வளர்ச்சி அடைந்த சமூகங்களையும்,

நாடுகளையும் நாம் எம் கண்முன்னே காணமுடிகிறது என்பதே உண்மையாகும்.

1958ஆம் ஆண்டு ஆனி, ஆடி மாதங்கள் இலங்கையில் அரசியல் வரலாற்றிலும், தமிழர்கள் வரலாற்றிலும் எனது வாழ்க்கையிலும் மிக முக்கியமான மறக்க முடியாத காலமாகும். எனது அப்பு (தந்தையார்) இலங்கை புகையிரத சேவையில் நீண்டகாலம் தொழில் பார்த்தவர் அனேகமாக அவர் மாதம் ஒரு முறைதான் வீடுவந்து எங்களைப் பார்ப்பது வழக்கமாக இருந்தது நான் வழமையாக அதிகாலையில் எழும்புவது வழக்கம் 1958ஆம் ஆண்டு ஆனி மாதத்தில் ஒரு நாள் அதிகாலை நான் படுக்கையிலிருந்து எழும்பி வெளியே வந்து பார்த்தபொழுது எனது அப்புவெளியே விறாந்தையில் உள்ள திண்ணையில் தலையை வைத்தபடி காலுக்கு மேல் கால் போட்டுக்கொண்டு படுத்திருக்கின்றார் கன்னத்தில் கறைபடிந்த இரத்தம் காய்ந்து வழிந்தபடி இருந்தது அப்பு அப்பு என்று எழும்பினேன் கண்ணை விழித்து என்ன மோன என்று கேட்டார் ஏன் அப்பு கன்னத்தில் இரத்தம் வடிந்திருக்கு? ஏன் திடீரென வந்தனீங்கள்? என்று கேட்டேன் அதுமோன கொழும்பில் சிங்களவர் தமிழர்களை அடித்தும் சிலரைக் கொண்டும் போட்டங்களாம் எனது வேலைத்தளத்திலும் பிரச்சினை ஏற்பட்டது சிலபோர் வந்தினம் அவர்களோடு கைகலப்பு ஏற்பட்டது அதுதான் மோன என்றார் எனக்கு ஐந்து வயது ஒன்றும் விளங்கவில்லை கொழும்பு, சிங்களவர், தமிழர் ஒன்றுமே விளங்கவில்லை அப்பு ஒரு இரட்டைக் குழல் துப்பாக்கி வைத்திருந்தவர் புதுக்குளம் கடுமமழையால் நிரம்பி வழிந்து உடைக்க இருந்தபோது அப்பு அதற்கு தனி ஆளாக மண்மூடை வைத்து அணைகட்டி உடைப்பை நிற்பாட்டியவர் அதற்காக ஆங்கில வெள்ளைத்துரை அப்புவுக்கு பல ஏக்கர் வயல் காணியை புதுக்குளத்தில் கீழ் பரிசாகக் கொடுத்ததாக அப்பு சொன்னது ஞாபகம் இருக்கிறது நான் மீண்டும் கேட்கிறேன் என்ன அப்பு பிறகு என்ன நடந்தது அப்பு சொன்னார் இங்கு

பிரச்சினை முத்தியிருந்தால் இந்த இரட்டைக் குழல் துப்பாக்கி சும்மாகிடந்திருக்காது என்று ஆனால் பிரச்சினைகள் ஒன்றும் பெரிதாக நடக்கவில்லை அதனால் வீட்டை வந்திட்டன் என்று நாட்கள் கடந்து சென்றன அப்புவும் வேலைக்குப் பல நாட்களில் பின் போனார் ஆனால் பிரச்சினை நடந்தபோது அவர் தனது தொழில் அடையாள முத்திரையைத் தொடவைத்துவிட்டார் அதனால் அவரால் மீண்டும் வேலையில் சேர முடியவில்லை.

எனது நேரம் தொடங்கிறது பூசைப் பொருட்களுடன் தலைமை ஆசிரியர் முன்னால் போய் நிற்கின்றேன் என்ன பெயர் என்று கேட்டார் நான் உடனே பதில் சொன்னேன் புன்சிரிப்புடன் என்னை தன்னருகில் இருத்தி வாழை இலையில் பரப்பப்பட்டிருந்த அரிசியில் எனது வலக்கையின் விரலைத் தன்னையோடு சேர்த்துப் பிடித்து 'அ' என்று எழுத வைத்த அந்த மாமனிதரை மறக்க முடியவில்லையே! தாரமும் குருவும் தலைவிதிப்பயன் என்று சான்றோர் கூறுவர் நிச்சயம் அன்று எனது தலைவிதி தீர்மானிக்கப்பட்ட ஒரு பொன்னான நான்.

சுற்றி சுற்றி ஒவ்வொருவரையும் என் கண்கள் தரிசனம் செய்யத் தொடங்குகிறது ம.தர்மலிங்கம் என்ற இரு வளர்ந்த மாணவர்கள் இங்கு ஓடிஓடி தலைமை ஆசிரியருக்கு உதவிகள் செய்தனர் அவர்களில் ம.தருமலிங்கம் எனது உறவினர் அவரை என்னால் என்றும் மறக்க முடியாது என் பள்ளிப்பருவத்தில் வறுமை என்னை ஓட ஓட விரட்டிய போதெல்லாம் எனக்கு ஆறுதல் கூறி உதவிகள் செய்த அந்த சுயநலமற்ற சீவனை நான் எப்படி மறப்பது மேலும் பல வயது வந்த மாணவர்கள் அங்கு நின்று கொண்டிருந்தார்கள். பொன்னுத்துரை, மாணிக்கவாசகர், சிவசேகரம்பிள்ளை, மகாலிங்கம், அப்புலிங்கம், குமாரசுவாமி, சந்திரன், நாகரத்தினம், சரஸ்வதி, பசுபதி, சாந்தமலர், ஆழ்வாப்பிள்ளை, அன்று கமலா இவர்கள் பெயர்களே ஞாபகத்தில் இருக்கின்றது இளம் வயதினராய்

பற்குணம், பசுபதிப்பிள்ளை, யோகநாதன், பாலசுப்பிரமணியம், பூரணம், நாகரத்தினம், சடாசிவம், சபாரத்தினம், விநாயகமூர்த்தி, வெற்றிவேலு, செகராஜசிங்கம், சிவப்பிகாசம், கந்தையா, சடையன், துரைசிங்கம், வேதாபரணம், லீலாவதி, கிருஸ்ணபிள்ளை, வேலாயுதபிள்ளை, தியாகராஜா, பவானந்தம் இவர்களுையெல்லாம் நினைக்கும் போது என் கண்கள் குளமாகிவிடும்.

வறுமை வாட்டிய போதும் ஆரம்ப காலப் பள்ளி வாழ்க்கை விறுவிறுப்பாகக் கழிந்தது. கிளித்தட்டு, கிட்டி, மாங்கொட்டை, கண்ணாம் பூச்சி போன்ற கிராமிய விளையாட்டுக்களே என்னைக் கவர்ந்த விளையாட்டுக்களே ஐயா படிப்போடு மட்டும் எங்களை விட்டு விடவில்லை நாடகங்களைத் தொடக்கி நங்கள் நடித்த நாடகம் கோவலன் கண்ணகி நாடகமாகும். நான் நடித்த பாத்திரம் சடலை காப்பவன். என் கரிநிற மேனிக்கும் என் அசிங்கமான தோற்றத்திற்கும் அப்பாத்திரம் நன்றாக இருந்தது என்று என் நண்பர்கள் என்னைக் கேலி செய்ததும் ஞாபகம் வருகிறது.

பிரித்தானியா இலங்கையை ஆட்சி செய்தபோது, பல்வேறு கிறிஸ்தவ மிசனறி பாடசாலைகள் குறிப்பாக யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு முழுவதிலும் தொடங்கப்பட்டு, ஆங்கில மொழியில் கல்வி புகுத்தப்பட்டது. சைவத் தமிழர்களும் ஆறுமுக நாவலர் தலைமையில் சைவத் தமிழ்மொழிப் பாடசாலைகள் 1850களில் இருந்தே தொடங்கியிருந்தார்கள் 1875களில் இலங்கை முழு வதிலும் அரச பாடசாலைகளை அமைத்து கல்விச் சேவை வழங்கப் பட்டது. பாடசாலைச் சபை (School Board) அப்பாடசாலைகளை நிர்வகித்தது. மேலும் பல நூற்றுக்கணக்கான அரச பாடசாலைகள் தோற்றம் பெற்றன வன்னி மாவட்டம் கல்வியில் மிகவும் பின்தங்கி இருந்தது இச்சந்தர்ப்பத்தில் 1943ஆம் ஆண்டு கனகராயன்குளம் பாடசாலை தோற்றம் பெற்றதாக உத்தியோகபூர்வ

ஆவணங்கள் மூலம் அறிய முடிகிறது. ஆனாலும் இப்பாடசாலை இதற்கு முன்னரே தொடங்கப்பட்டுவிட்டது.

இப்பாடசாலையின் அதிபர்கள் வரிசையில் திரு வி.கணேசன் ஐயா அவர்கள் குறிப்பிடத்தக்க இடத்தைப்பெறுகின்றார். இவர் தலைமை ஆசிரியர் பொறுப்பை 1956களில் ஏற்றுக்கொண்டார் 1968 இல் இடமாற்றம் பெற்றுச் செல்லும் வரை அவரின் வாழ்க்கை, உலகம் எல்லாம் இப்பாடசாலைதான். இவ்வூர் மக்களெல்லாம் அவரையும் அவர் குடும்பத்தையும் போற்றி மதித்தனர். அவர் வாழ்க்கை அம்மக்கள் வாழ்க்கையோடு இரண்டறக் கலந்து விட்டதாகவே பார்க்கமுடிந்தது. நான் ஏடு தொடங்கிய கனகராயன்குளப் பாடசாலை, அரசினர் தமிழ்க் கலவன் பாடசாலையாகவும் ஆரம்பத்தில் ஐந்தாம் வகுப்பு வரையும் தான் கல்வி போதிக்கப்படும் பாடசாலையாகவும் இருந்தது. மாணவர் தொகை அதிகரிக்க மேலும் சில ஆசிரியர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து வருகை தந்தார்கள். குறிப்பாக றோஸ்மணி, நவரத்தினசிங்கம் சதாசிவம், சுப்பிரமணியம், சோமசுந்தரம் பரமலிங்கம், வேலுப்பிள்ளை போன்ற ஆசிரியர்களின் பெயர்களே ஞாபகம் வருகிறது பின்னர் 1960களில் இலங்கை அரசு சுயமொழிக் கல்வியை சட்ட பூர்வமாக அறிமுகப்படுத்தியது. அதன் விளைவாக ஐந்தாம் வகுப்பில் இருந்து பத்தாம் வகுப்பு வரை கல்வி போதிக்கப்பட்டது. பத்தாம் வகுப்புப் பரீட்சை மிகவும் முக்கியமானதொன்றாகும். அதில் எட்டுப் பாடத்தில் ஆறுபாடம் சித்தியடையும் மாணவர்கள் தேர்வில் சித்தியடைந்ததாகக் கருதப்படுவர். அதன்போது வழங்கப்படும் சான்றிதழை பாடசாலை கல்விப்பத்திரம் (School Study Certificate SSC) என்று அழைக்கப்பட்டது. பின்னர் அப்பெயர் 1966களில் கல்வி பொது தராதரப்பத்திரம் (G.C.E.O/L) என்று பெயர் மாற்றப்பட்டது. அப்பாடசாலையில் பத்தாம் வகுப்பு பரீட்சைக்குத் தோற்றிய முதல் இரு மாணவர்கள் ம.தருமலிங்கம், மு.தர்மலிங்கம் ஆகிய இருவராவர் அவர்களில் ம.தருமலிங்கம் என்பவரே 1963

-1964களில் மேற்படி பரீட்சையில் ஆறு பாடங்களிலும் சித்தியடைந்த முதல் மாணவர் என்ற பெருமைக்குரியவர் அவருக்கு ஆசிரியர் பதவி கிடைத்ததாக கேள்விப்பட்ட ஞாபகம். ஆனால் அவர் அப்பதவியை ஏற்றதாகத் தெரிய வில்லை இருந்தும் இன்று வரை அவரை மாஸ்டர் தருமு என்றே எல்லோரும் அன்போடு அழைப்பார்கள்.

எனக்கு 'அ' எழுதத்தொடக்கிய அப்பெருமகனும், அவரோடு இணைந்து கடமையாற்றிய மேற்கூறப்பட்ட ஆசிரியப் பெருந்தகைகளும் கல்வி ஊட்டிய விதம் கற்பனை செய்துபார்க்க முடியாத தொன்று அனேகமாக எல்லோருமே வடமராட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் "எழுத்தறிவித்தவன் இறைவன்" ஒப்பற்ற வழிகாட்டிகளாய் திகழ்ந்து எம்மை வாழவைத்த தெய்வங்கள் மறக்க முடியவில்லையே!

பள்ளிப்பருவத்திலேயே என் அப்புவை இழந்தேன். ஆச்சி பாவம் அதிகாலை எழுந்து புதுக்குளத்திலிருந்து மூன்று கட்டை நடந்து, படுகாட்டுக்குளம் போய் கூலிவேலை செய்துவிட்டு இரண்டு ஞாபா மட்டும் நாட்கூலி பெற்றுக்கொண்டு செத்தபிணமாக மாலை ஆறுமணிக்கு வீடு வந்துசேருவார். அதை நினைக்க வாய்விட்டு அழவேண்டும் போல் இருக்கும் நெஞ்சு கனத்து, சூடேறி வெடித்து விடும் போல் இருக்கும். என்னைச் செல்லமாக சின்னத்தம்பி என்று தான் கூப்பிடுவார். வளர்ந்தும் கூட இரவில் எனக்கு ஆச்சி பக்கத்தில் இல்லாது விட்டால் நித்திரை வராது. தனது கையை எனது தலைமுடிக்குள் திணித்து மெல்ல மெல்ல குடைந்து வருடிக்கொடுத்து என்னை நித்திரையாக்க முயல்வார் ஆனாலும் நான் மாறிமாறி கேள்விகள் கேட்ட வண்ணமே இருப்பன். கேள்வி கேட்கும் பழக்கமே பின்னாளில் என்னை பல்வேறு துறை நோக்கிச் சிந்திக்க வைத்ததென்றும் சிலவேளை யோசிப்பதுண்டு ஆச்சிசொன்னது இன்னமும் ஞாபகம் இருக்கிறது சின்னத்தம்பி நீ எவ்வளவு படிக்க முடியுமோ படி. என் கால்கள் உலகப் பல்கலைக்கழகங்களையெல்லாம்

தாண்டி நடைபோடும் போது, ஆச்சி அன்று சொன்னதே எனக்கு ஞாபகம் வரும்.

1958களில் இருந்து 1964கள் வரை படிப்பில் சாதாரணமான ஈடுபாடே இருந்தது அதற்கு வறுமை, பசி, பட்டினி, குடும்ப நிலைமைகளே அடிப்படைக் காரணங்களாகவும் உடனடிக்காரணங்களாகவும் இருந்தன. ஆனால் ஒன்று மட்டும் நினைவிருக்கிறது எப்பொழுது காலை 10.30 மணிக்கு மணியடிக்கும் சத்தம் காதில் விழுமென அடிக்கடி நினைப்பேன். அப்பொழுதான் ஒரு சீனி பூசிய பணிசும் ஒரு கோப்பைப் பால் மாவும் கரைத்து எல்லா மாணவர்களுக்கும் இலசமாகக் கொடுப்பார்கள். அக்காலை உணவு பசியால் துடிக்கும் எனக்கு பஞ்சாமிர்தமாய் இருக்கும்.

1964களில் தருமலிங்கம் அண்ணா அவர்கள் ஒரே முறையில் சித்தியடைந்த நிகழ்வு என்னைக் கல்வியில் ஆழமாகக் காலூன்றவைத்த நிகழ்வாகவே அமைந்தது இச்சந்தர்ப்பத்தில் 1968இல் கனகராயன்குளம் அரசினர் தமிழ்க் கலவன் பாடசாலை மகாவித்தியாலயமாக தரமுயர்த்தப்பட்டது. கணேசன் ஐயாவும் இடமாற்றம் பெற்று செல்கின்றார் அவரின் பிரியாவிடை புதிதாகக் கட்டப்பட்ட நீண்ட மண்டபத்தில் இடம் பெறுகிறது ஊரே தீரண்டுவந்தது. மாணவர்கள் எல்லோருமே வெம்பி வெம்பி அழுத காட்சி, வன்னி மண்ணின் மனிதநேயத்தையும் அவர்களின் தன்னலம் அற்ற அன்பையும் அன்று பறைசாற்றி நின்றதாகவே பின்னாளில் என்னால் யோசிக்கப்பட்டது.

ஊ ஊ ஊ ஊ

கனகராயன்குளம் மகாவித்தியாலயம்

தரம் உயர்த்தப்பட்டதன் விளைவாக கீழ்நிலைப்பள்ளிக்கு தலைமை ஆசிரியராக அனலைதீவைச் சேர்ந்த தருமலிங்கம் ஆசிரியரும் அவர் துணைவியாரும் வந்து பொறுப்பேற்றார்கள். அவர்கள் குடும்பத்தோடு வந்து அங்குள்ள பாடசாலை வளவில் குடியிருந்தார்கள். அவர்களோடு ஆசிரியையின் சகோதரர்களான சொர்ணலிங்கம், சமுத்திரரத்தினம் என்பவர்களும் வந்திருந்தார்கள். சொர்ணலிங்கம் அங்கு சேர்ந்து படிக்கத் தொடங்கினார் மிகவும் அழகானவர் நன்றாகப் பாடுவார் நாடகம் நடப்பார் அவரின் கையெழுத்து அச்சப்போல் காணப்படும். அவரைப் பார்த்து நான் பெருமைப்பட்டேன் என்பதை விட பொறாமைப்பட்டேன் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அன்றிலிருந்து இன்றுவரையுமுள்ள மிக நெருக்கமான எனது நண்பர்களில் அவரே முன்வரிசையில் நிற்பவர்களில் முதல் மனிதர்.

உயர்தரப் பிரிவுக்கு ஓமந்தை மகா வித்தியாலய ஆசிரியராக இருந்த கந்தையா என்பவர் தனது குடும்பத்தோடு வந்து அங்கு புதிதாகக் கட்டப்பட்ட அதிபர் விடுதியில் குடியிருந்தார். கடுமையானவர் ஆனால் திறமையான நிர்வாகி. நல்ல தலைசிறந்த கல்விமான். அப்போது மகா வித்தியாலயமாக தரம் உயர்த்தப்பட்ட படியால் உயர்தரவகுப்பும்

அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. எனவே பல நூற்றுக்கணக்கான மாணவர்களைக் கொண்டு இப்பாடசாலை ஒரு முன்மாதிரிப் பாடசாலையாக நடைபெற்றது ஒரு வருடத்தில் கந்தையா அதிபர் ஓய்வு பெற்றுச் செல்ல, முல்லைத்தீவைச் சேர்ந்த செல்வரத்தினம் என்பவர் அதிபராகப் பதவி ஏற்றார். அப்போது சாரணர் இயக்கம் எல்லாப் பாடசாலைகளிலும் தொடங்கப்பட்டது. அதில் நான் தீவிரமாகப் பங்கெடுத்தேன் அதிபர் எங்களை யாழ்ப்பாணத்தையெல்லாம் சுற்றிக் காட்டினார். இதுதான் நான் யாழ் மண்ணில் முதன் முதல் கால் பதித்த காலமாகும். வன்னியை விட வேறு உலகமும் இருக்கின்றதென்பது அப்போதுதான் தெரிய வந்தது. அவ்வேளையில் பல ஆசிரியர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து மேலும் வரத்தொடங்கினர். செல்வரத்தினம் மாற்றலாகிச் செல்ல, சங்கானையைச் சேர்ந்த சிவானந்தம் என்பவர் அதிபராக வந்தார் எம்.ஏ.பட்டதாரியான அவர் ஒரு நல்ல கல்விமான் நல்ல திறமையான நிர்வாகி மேலும் பண்டிதர் கணேசன், சொக்கலிங்கம், சிவசம்பு, ஜெயவீரசிங்கம், திலகநாயகம் போல் சூசைதாசன் சுப்பிரமணியம், பாலசுந்தரி, பாலசெளந்தரி பிறேமா, பத்மா போன்ற தலைசிறந்த ஆசிரியர்கள் இப்பாடசாலையை அலங்கரித்த அற்புதமான மனித உள்ளங்கள். அதில் குறிப்பாக, சிவானந்தம் அதிபரிடம் அரசியல் படிப்பது, பண்டிதர் கணேசனிடம் தமிழ், வரலாறு படிப்பது, சிவசம்பு ஆசிரியரிடம் கணக்குப் படிப்பது, தருமலிங்கம் மாஸ்டரிடம் இலக்கியம் படிப்பது என்பது சாதாரணமாக ஒரு மாணவனுக்கு கிடைக்காத பாக்கியமாகும். அவர்கள் போட்ட அடிப்படைக் கல்வி அத்திவாரமே இன்று வரை என்னை விட்டு அகலாத கல்விச் சொத்தாக இருக்கின்றது மாணவர் தொகை மேலும் மேலும் அதிகரித்துக் கொண்டு போனது அத்தனை அத்தனை ஆசிரியர்களும் தங்களை எங்களுக்காக அர்ப்பணித்தார்கள் இடப்பற்றாக்குறை காரணமாக மேலும் ஒரு நீண்ட மண்டபம் கட்டப்பட்டது. மேலும் மரத்தாலும் தென்னை ஓலைக் கூரையாலும் ஒரு நீண்ட மண்டபம் கட்டப்பட்டது அப்பாடசாலையைச் சுற்றி சுமார் நான்கு ஐந்து ஏக்கர் காணியும் இருந்தது அந்தக் காணியைத் துப்பரவு செய்து

அதில் உள்ள மேடு பள்ளங்களை நிரப்பும் வேலைகள் தொடங்கப்பட்டன. எனது அண்ணா நடேசு அவர்களின் உழுவியந்திரத்தால் உழுது நிலத்தை பலமுறை சமப்படுத்தி நல்லதொரு விளையாட்டுத் திடலாக அமைக்கப்பட்டது. அந்தப் புதிய திடலில் முதன் முதலாக ஒரு நல்ல விளையாட்டுப் போட்டியை அதிபர் அவர்கள் தொடக்கி வைத்தார் பாரதி, கம்பன், வள்ளுவர் என மூன்று இல்லங்கள் அமைத்து, மாணவர்களைப் பிரித்து விளையாட்டுப் போட்டி நடந்த நாளை என்றுமே நான் மறப்பதில்லை

அங்குவந்த ஆசிரியர்களில் குறிப்பாக பண்டிதர் கணேசன் அவர்களும் தருமலிங்கம் அவர்களும் ஒரு கைப்பந்தாடும் களத்தை உருவாக்கி கைப்பந்து (Volley Ball) பழக்கினார்கள். அதனுடாக மிகவும் திறமை வாய்ந்த கரப்பந்தாட்ட வீரனாக நான் என்னை ஆக்கிக் கொண்டேன். பல பாடசாலைகளுடன் மோதி கைப்பந்து போட்டிகளில் வெற்றிபெறவும் முடிந்தது.

அதுமட்டுமல்ல பேச்சுப் போட்டி, கவிதைப் போட்டி, ஆங்கிலப் போட்டி, கட்டுரைப் போட்டி, உங்களுக்குத்தெரியுமா? என்ற கேள்வி பதில் போட்டி நாடகப் போட்டி, பாட்டுப் போட்டி என்று எத்தனை புதிய வித்தைகளையெல்லாம் கற்றுத்தந்த அந்த கல்விமான்கள் இப்போது எங்கே? கல்வியே குறிக்கோள் என்று வாழ்ந்த அந்த மாணவர் சமூகம் எங்கே? நாடகம் நடப்பது மேடையில் பேசுவது கரப்பந்தாட்டம் ஆடுவது என்றால் எனக்கு சோறு தண்ணி தேவைப்படாத காலம் அது சிவானந்தம். சொக்கலிங்கம், பண்டிதர் கணேசன் ஆகியோர் முதல் முதலில் மூல்லைமணி எழுதிய பண்டார வன்னியன் நாடகத்தை எமக்கு பழக்கினார்கள் தரம் வாய்ந்த நாடகமாக மேடையேற்றப்பட்டது. சொர்ணலிங்கம், அருள், இராஜேஸ்வரன் ஆகியோருடன் நானும் சேர்ந்து நடத்தேன். வவுனியாவிலுள்ள பல பாடசாலைகளில் அந்த நாடகம் அரங்கேற்றப்பட்டு பெரும் வரவேற்பையும் பெற்றிருந்தது.

மேலும், பேச்சுப் போட்டியில் மிக ஆர்வத்துடன் பங்கெடுத்த காலம் அது மேடையில் ஏறினால் எப்படிப் பேச வேண்டும் எதைப் பேசவேண்டும் என்று பண்டிதர் கணேசன் மிகவும் துல்லியமாக கருத்துக்கூறி வழிப்படுத்துவார். நான் மேடையில் ஏறிப்பேசும்போது, நான் என்னை மறந்துவிடுவேன். என்குரல் இடி முழக்கமாய் அதிரும் அன்று அவர்கள் தந்த அந்த பயிற்சியே, என்னை உலகத்தின் ஐந்து கண்டங்களிலும், பல நூற்றுக்கணக்கானமேடைகளில் என்னைப் பேசவைக்கும் அளவிற்கு வழியமைத்துக் கொடுத்தது. ஆசிரியர்கள் ஏணிகள் அவர்கள் ஏமாளிகள் அல்லர். அவர்கள் தந்த அந்த பயிற்சியே என்னைப் பேசவைக்கும் அளவிற்கு வழியமைத்துக் கொடுத்தது ஆசிரியர்கள் மற்றவர்களுக்கு வெளிச்சம் கொடுக்கும் மெழுகுவர்த்திகள் அவர்கள் சுயநலத்தின் சொந்தக்காரர்கள் அல்லர் அவர்கள் சமூகத்தாலும் மற்றவர்களாலும் போற்றி மதித்து வணங்கப்படவேண்டியவர்கள் அவ்வாறான ஆசிரியர்கள் எனக்கு அன்று கிடைத்தவர்களாவர். அந்தச் சுயநலமற்ற கல்விமான்களை அடிக்க நன்றியுடன் நினைத்துக்கொள்வேன்.

காலம் வெகுவிரைவாக பயணித்துக் கொண்டிருந்தது. க.பொ.த பரீட்சைக்கு தயார் பண்ணிய காலம் சாப்பிட உணவில்லை மாற்றிக்கட்ட உடுப்பில்லை படிப்பதற்கு விளக்குக் கொளுத்த எண்ணெய் இல்லை 1968/1970களில் வானம் பொய்த்துவிட்டது. கடும் வறட்சி வன்னி மக்களை வாட்டிவதைத்தது. பாவம் ஆச்சிக்கு வயது போய்விட்டது. இருந்தும் ஐந்து நாளும் சகாயவேலைக்குப் போவார் அதில் வரும் சிறு பணத்தில் எனது பள்ளிச் செலவுக்கு கொஞ்சம் தருவார். மேலும் நான் சனி, ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் கூலிவேலை செய்வேன். எருப்பொறுக்கி விற்பேன். கிணறு கட்டும் சீமெந்து வரும் பையை வாங்கி, வெட்டி கோதுமை மா பூசி அவைகளை சிறிய சிறிய பைகளாக ஆக்கி சிறிய பை பத்து சதத்திற்கும் விற்பேன் அதில் வரும் சிறிய வருமானத்தை எனது படிப்புச் செலவுக்கு பயன்படுத்துவேன் என் நண்பர்கள் என்னை பார்த்து பரிதாபப்படுவார்கள். ஆனால் நான் கவலைப்பட்டதாக எனக்கு

ஞாபகமில்லை. கிடைத்த வாழ்க்கையை ஏற்றுக்கொண்டு கருமமே கண்ணாய் இருந்தேன்.

பரீட்சைக்குப் போவதற்கு அடையாள அட்டை எடுக்கவேண்டும். உடுப்பு வேண்டும். ஓமந்தை மகா வித்தியாலத்தில் தான் பரீட்சை நடைபெறும். அங்கு போவதற்கும், அங்கு தங்கிநின்று இருவாரம் பரீட்சை எழுதுவதற்கும் பணம் தேவை. என் உயிருக்கு உயிரான மாஸ்டர் தருமலிங்கம் அண்ணையும், என்மேல் அளவற்ற பாசமும் மதிப்பும் வைத்திருந்த செல்வி அக்காவும் தான் அன்று எனக்கு உதவி செய்தார்கள். 1970ஆம் ஆண்டு மார்கழி மாதம் பரீட்சை. சூரியன் என்கண்களில் தான் உதிக்கும் அதே சூரியன் என் கண்களில் தான் மறையும். எல்லோரும் தூங்கும் போதும் நான் விழித்திருந்தேன்! பரீட்சைக்குப் போகுமுன் என் ஆச்சி எனக்கு திருநீறு பூசி, வாழ்த்தி வழியனுப்பி வைத்தார். பரீட்சை மண்டபத்திற்கு பரீட்சை தொடங்கும் முன்பே போய்விடுவேன். வினாத்தாள்கள் தரப்படும் சகநண்பர்கள் எல்லோரும் கேள்விப் பத்திரத்தை அங்கலாய்ப்புடனும் அவசரமாகவும் ஊசிப்பார்கள், நான் கேள்விப் பத்திரத்தை வாங்கிமேசையில் போட்டுவிட்டு ஐந்து நிமிடங்களுக்கு மேல் மிகவும் அமைதியாகவும் மகிழ்ச்சியாவும் இருப்பேன்.

அப்பொழுது எனது இலக்கிய ஆசிரியர் சொல்லிய கதை ஞாபகம் வரும் துரோணாச்சாரியார் அருச்சுனன், துரியோதனன் ஆகியோருக்கு வில்வித்தை கற்பித்த குரு பயிற்சிக்குப்பின்னர் பரீட்சை நடாத்த ஆயத்தமானார் எல்லா மாணவர்களையும் ஆச்சிரமத்துக்கு வெளியே அழைத்தார் ஒரு பெரிய விருட்சமாக உயர்ந்து வளர்ந்திருந்த மாமரத்தின் உச்சியில் பாருங்கள் ஒருஇனிய மாங்கனி தொங்கிக் கொண்டு இருக்கிறது அதனை யார் ஓர் அம்பு மட்டும் எய்து விழுத்துகிறவர் என்றார். ஒவ்வொருவராக வில்லை எடுத்து வளைத்து அம்பைத்தொடுத்து மாங்கனியை நோக்கி எய்தார்கள். கொப்புக்கள் பறந்தன இலைகள்

சொரிந்தன. ஆனால் மாம்பழம் விழவில்லை, அர்ச்சுனன் அம்பு தொடுக்கும் நேரம் வந்தது. அர்ச்சுனன் வில்லை எடுத்து வளைத்து அம்பை அதில் வைத்தான். துரோணரை வணங்கி விட்டு மாம்பழத்தை குறி பார்த்து அம்பை விடுகின்றான் மாம்பழம் துரோணாச்சாரியர் முன் வந்து விழுந்தது அர்ச்சுனா நீ மாம்பழம் தொங்குவதைக் கண்டாயா? என்று துரியோதனன் கேட்டார் அர்ச்சுனன் அதற்கு இல்லை என்று பதில் அளித்தான் சரி மாம்பழம் இருந்த கிளையைக் கண்டாயா? என துரோணாச்சாரியார் மீண்டும் கேட்டார்? அதற்கும் இல்லையென அர்ச்சுனன் பதில் அளித்தான். அப்படியானால் உனக்கு என்ன தெரிந்தது? என்று கேட்டார். அதற்கு அர்ச்சுனன் எனக்கு நெட்டு மட்டும் தான் தெரிந்தது. அதற்கு குறிவைத்தேன் மாம்பழம் விழுந்தது என்றான் அவனுடைய குருபத்தியும் அவனுடைய மன ஒருமைப்பாடும் மனக்குவிப்பும் குறிக்கோளும் தான் அவனை அன்று வெற்றியின் உச்சத்திற்குக் கொண்டு போய்விட்டது.

நான் அதுவானேனன். பரீட்சைத்தாள்களை திறந்தேன் கேள்விகளைத் தெரிவு செய்தேன். பேனாவை எடுத்தேன். எழுதினேன். பரீட்சை முடிந்தது சித்திரையில் பெறுபேறுகள் வந்தன. எமது கனகராயன்குளம் பாடசாலையில் இருந்து பன்னிரண்டு மாணவர்கள் அம்முறை பரீட்சை எழுதினோம் நண்பன் வேலாயுதபிள்ளை மிகவும் கெட்டிக்கார மாணவன்.

அவர் மட்டுமே ஐந்து பாடங்களில் சித்தியடைந்திருந்தார் ஏனைய பத்து பேரும் பரீட்சையில் சித்திபெறவில்லை ஆனால் நான்மட்டு ஆங்கிலம் தவிர்ந்த ஏழு பாடங்களில் முதல் தடவையில் சித்தி பெற்றேன். என்னை என் வறுமையை என் குடும்பநிலையை ஏளனம் செய்தவர்கள் மூக்கில் விரல் வைத்தார்கள். மாணவர்களில் சிலர் எனக்கு கிடைத்த பெறுபேறு தவறாக அனுப்பப்பட்டிருக்கலாம் என்றார்கள் என் ஆசிரியர்கள் என்னை வெகுவாகப் பாராட்டினார்கள் என் தாயின் ஆனந்தத்தைப் பற்றி

சொல்வதற்குத் தமிழில் வார்த்தைகள் இல்லை 1975களில் க.பொ.த. (சா/த) பரீட்சை முறை மாற்றப்பட்டு புதிய முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதாக அறிகின்றேன் 1975கள் வரை கனகராயன்குளம் மகா வித்தியாலத்தில் எவராவது ஏழு பாடங்கள் சித்தியடைந்தாக வரலாறு இல்லை.

மேற்படி சம்பவத்தை எனது தற்புகழ்ச்சிக்காக நான் கூறியதாக யாராவது நினைத்தால், அது அவர்களின் சிறுமை யைக்காட்டுவதாக அமையும் மேற்படி சம்பவங்களிலிருந்து இன்றைய அதிபர்களும் ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் கற்கவேண்டிய விடயங்களும், ஆழமாகச் சிந்திக்க வேண்டிய விடயங்களும் நிறைய உண்டு என்பதனால்தான், பாடசாலையின் வரலாற்றோடு என் நினைவுகளையும் குழைத்து இத்தாளில் படரவிட்டுள்ளேன்.

1970களில் இப்பாடசாலையை விட்டு விலகிய என் கால்கள் கடந்த நாற்பது வருடங்களில் ஒருமுறைதான் அங்கு மீண்டும் பதியும் வாய்ப்புக்கிடைத்தது என் உணர்வும் என் நினைவுகளும் என்னை மனிதனாக்கிய இந்தப் பாடசாலையை நினைவாத நாட்களே இல்லை. என் கால்கள் மீண்டும் அப்பாடசாலையில் கால்பதித்து நான் பெற்ற கல்வியை என் இளம் தலைமுறைக்குக் கொடுக்கும் ஒரு சந்தர்ப்பம் வராதா என்ற ஏக்கத்துடன் விடை பெறுகிறேன்.

இச் சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு முக்கிய விடயம் பற்றிக் கூற வேண்டும். நான் 2005இல் சிட்னியில் இருந்த போது எனது மருமகன் யோகன் என்னை தொடர்பு கொண்டார். அப்பொழுது கனகராயன்குளம் மகாவித்தியாலயத்திற்கு நல்ல ஒரு அதிபரை போடமுடியாதா? எனக் கோட்டார்நான்முயற்சி செய்கின்றேன் எனக் கூறினேன். சில மாதங்களில் பின்னர் வன்னி வந்தேன். எமது பாடசாலை நிலைமைகளைப்பற்றி ஆராய்ந்தேன். நல்ல ஒரு அதிபர் இல்லாது பாடசாலை மிகவும் சீரழிந்து காணப்பட்டது. அப்பொழுது அங்கு ஆசிரியராக இருந்த திரு

நித்தியானந்தத்துடன் இது பற்றிக் கலந்துரையாடினேன் அவர் கூறினார் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து அதிபர்கள் இங்குவர மறுக்கின்றார்கள். வன்னியில் தரமான அதிபர்களைக் காண்பது அரிது எனக் கூறினார். அப்பொழுது நான் அவரைக் கேட்டேன் நீர் ஒரு பட்டதாரி ஆசிரியர் அதிபராக வரமுடியாதா? அதற்கு அவர் இது ஒரு முதலாம் தர பாடசாலை. அதற்கு தரம் ஒன்றில் உள்ள அதிபர்தான் அதிபராக வரமுடியும். எனக் கூறினார்.

இது பற்றி எனக்கு ஏற்கனவே நன்கு அறிந்தமேல் அதிகாரிகளாக இருந்த திரு விசாலிங்கம், திருமதி பிரேமா செல்வின் ஆகியோரைத் தொடர்பு கொண்டு விசாரித்தேன். கனகராயன்குளத்தில் பிறந்து, கனகராயன்குளம் பாடசாலையில் படித்து அங்கிருந்து யாழ் பல்கலைக்கழகம் சென்று பட்டம் பெற்று மீண்டும் அதே பாடசாலையில் ஆசிரியராக இருந்து வரும் ஒருவர் அதே பாடசாலையில் அதிபராக வர முடியாதா எனக் கேட்டேன். அதற்கு அவர்கள் இருவரும் கல்வி இலகுவாவின்னுடைய விதிமுறைகளை பார்த்து விட்டு பின்னர் அழைப்பதாக கூறினர் ஒரு மணி நேரத்துக்கு பின்னர் திரு விசாலிங்கம் என்னை அழைத்து பின்வருமாறு கூறினார் அவ்வாறான ஒருவர் அப் பாடசாலைக்கு அதிபராக வருவதில் எவ்விதத் தடையும் இல்லை எனக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி வந்தது. சில மாதங்களில் திரு நித்தியானந்தம் அதிபராக நியமிக்கப்பட்டார் திரு நித்தியானந்தம் அவர்கள் மகா வித்தியாலயத்தின் கல்வித்துறையை எழுச்சி பெற செய்து, அப் பாடசாலையை சிறு பல்கலைக்கழகமாக வளர்ச்சியடைய செய்தவர். சுருங்க கூறின் என் முயற்சி நிச்சயமாக வீண் போகவில்லை.

ॐ ॐ ॐ ॐ

கூட்டுக் குடும்பம்

சின்ன அண்னையும், நடேச அண்ணரின் மனைவி இராசம்மாவின் தங்கையைத் திருமணம் முடித்து தனிக் குடித்தனம் நடத்தத் தொடங்கினார். மூத்தண்ணர் கிராமசேவையாளராக புளியங்குளம் பிரிவுக்கு நியமிக்கப்பட்டார். மூத்த அண்ணருக்கும், மூத்த அக்காவுக்கும் மாற்றுச் சம்பந்தம் செய்து வைப்பதைத் தவிர அப்புச்சிக்கும் ஆச்சிக்கும் வேறு வழி தெரியவில்லை. புங்குடுதீவில் வாழ்ந்துவந்த சின்னத்துரை அமராவதி தம்பதிகளின் குடும்பத்தில் இருந்து மூத்த அண்ணருக்கும், மூத்த அக்காவுக்கும் மாற்றுச் சம்பந்தம் பேசி முடித்தனர். மூத்தக்கா யாழ்ப்பாணத்திலேயே தனது கணவன் மக்களுடன் வாழ்க்கையைத் தொடர்ந்தார். அத்தான் யாழ்ப்பாணத்தில் வேலை செய்தபடியால் அக்காவும் அங்குபோய் வாழத்தொடங்கினார். பாய்க்கியக்காவுக்கும், அன்னக்காவுக்கும் ஆச்சியின் முயற்சியால் சொந்தத்துக்குள்ளேயே திருமணமாகி, அவர்களும் தமது வாழ்க்கையைத் தொடங்கினார்கள். இறுதியில் மகேசக்காவுக்கு சுழிபுரத்தில் சொந்தத்தில் பேசி திருமணம் நடந்து முடிந்தது. இக்காலகட்டத்திலேயே அப்புச்சி நிம்மதியாகக் கண்ணை மூடிவிட்டார்.

நானும், பெரியதம்பி அண்ணையும் மட்டுமே ஆச்சியுடன் வாழ்ந்துவந்தோம். எவ்வாறு, எட்டுப் பிள்ளைகளும் ஒரே வீட்டில் ஆச்சி அப்புடன் ஒரே குடும்பமாக வாழ்ந்துவந்தோம். இருப்பதைக் கொண்டு சிறப்பாகவும், மகிழ்ச்சியாகவும், நிம்மதியாகவும் ஒரு கூட்டுக்குடும்பமாக வாழ்ந்து வந்தோம் என்பதை என்னால் மறக்கவே முடிவதில்லை. அவர்கள் எல்லோரும் திருமணம் செய்து தனிக் குடும்பங்களாக வாழ்ந்தாலும், எங்களுக்குள் இருந்த பாசப் பிணைப்பு, ஒற்றுமை, மரியாதை என்பன இறுதிவரை நிலைத்தே நின்றுருக்கின்றன.

காலம் புரண்டு ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அக்கா, அண்ணாக்களுக்கு பிள்ளைகள் பிறந்து வளரத் தொடங்க பல்வேறுபட்ட பிரச்சினைகள் எழுந்தவறவில்லை. ஒரு பிள்ளையாவது படித்து ஒரு சிறு உத்தியோகம் கூட எடுக்க முடியாமல் போய்விட்டது. இது குறிப்பாக மூத்தண்ணர், நடேசு அண்ணர், இருவரையும் மிகவும் வேதனைப்படுத்திய ஒன்றாகவே இருந்திருக்கிறது. அவர்கள் இருவரும் கவலையோடு தம் வாழ்வை, தங்களின் நடுத்தர வயதிலேயே முடித்துக்கொண்ட நிகழ்வு என் ஆத்மாவைக் கொலை செய்த ஒன்றாகவே இன்றும் என்னை நினைக்க வைக்கின்றது. கூட்டுக் குடும்பமாக வாழ்ந்த எங்களை, எங்களின் இளைய தலைமுறையினர் சீரழித்து சிதறடிக்க முடிவுசெய்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது கசப்பான உண்மை. போட்டி, பொறாமை, சூதுவாது பேராசை என்பவற்றிற்கு அவர்கள் எல்லோரும் அடிமையாகிவிட்டார்கள் என்பதும் கசப்பான உண்மையே.

பெரியதம்பி அண்ணரும் குடும்ப நிலைமை காரணமாக தன் படிப்பை இடையில் நிறுத்திக் கொண்டார். பின்னர் எங்கள் சொந்த மாமன் விநாசித்தம்பியின் கடைசி மகளை மணந்து சிறிது காலம் ஆயிலடியிலே வாழ்ந்து வந்தார். அன்னக்காவும், மாமாவின் இரண்டாவது மகனான

தருமலிங்கத்தையே திருமணம் செய்ததால், அவரும் ஆயிலடியிலே வாழ்ந்து வந்தார்.

எல்லோரும் என்னையும், ஆச்சியையும் தனியாக விட்டுவிட்டுப் போய்விட்டார்களே என்று என் மனம் அழாத நாளில்லை. ஆச்சி தன் கடைக்குட்டியை தன் மடிக்குள்ளேயே பொத்திப் பொத்தி வைத்திருந்தார். நான் ஆச்சியுடன் செல்லமாக வாழ்ந்த ஒவ்வொரு நிமிடமும், ஒவ்வொரு நாளும் எனக்கு ஆண்டவன், தன்னை மறந்து கொடுத்த ஆசீர்வாதமாகும். 'தாயுடன் அறுசுவை உணவு போம், தந்தையுடன் கல்வி போம்' என்பது ஆன்றோர் வாக்கு. ஆனால் அதற்கு எதிர்மாறாகவே என் தன்னம்பிக்கையும், அயராத முயற்சியும், கடின உழைப்பும் அச்சான்றோர் பொன்மொழியைப் பொய்யாக்கியிருக்கின்றது. தாய் தந்தையால் கிடைக்கப்பெற்ற கல்வியையும் அறுசுவை உணவையும், எனக்குக் சிறந்த கல்வி கற்றுத்தந்த ஆசிரியர்களும், அரிய அறுசுவை உணவு ஆக்கி அன்போடு தரும் என் மனைவியும், இன்றுவரை தந்துகொண்டே இருக்கிறார்கள். 'தாரமும் குருவும் தலைவிதிப் பயன்' இவைகள் இரண்டுமே எனக்கு இறைவனால் கொடுக்கப்பட்ட மேலும் ஓர் ஆசீர்வாதமாகும்.

ஓ ஓ ஓ ஓ

எழுத்தறிவித்தவன் இறைவனாவான்

அரிவரி வகுப்பில் தொடங்கிய எனது படிப்பு, பத்தாம் வகுப்பு மட்டும் தொடர்கிறது. மாணவர்கள் அதிகரிக்க அதிகரிக்க ஆசிரியர்களும் யாழ்ப்பாணம், வடமராட்சியில் இருந்து வந்துகொண்டிருந்தார்கள். மேலும் ஒரு நீண்ட மண்டபம், மேடையும் போட்டு கல்லால் கட்டப்பட்டு, ஓட்டுக் கூரையும் போடப்பட்டது. ஒரு புறம் அலுவலக அறையும், மறு புறத்தில் ஆசிரியர்கள் தங்குவதற்கென ஓர் அறையுமாகக் கட்டப்பட்டன. கட்டிடத்தின் நடுப் பகுதியில் ஆறுக்கு மேற்பட்ட வகுப்பறைகள் இருந்தன. மேடையில் பத்தாம் வகுப்பு மாணவர்களுக்கு இடம் கொடுக்கப்பட்டது. மேலும் ஆயிலடி, புதூர், கரப்புக்குத்தி, பெரியகுளம், மன்னகுளம் பகுதிகளிலும் இருந்து மாணவர்கள் பலர் வரத் தொடங்கினர். இடப் பற்றாக்குறை காரணமாக ஊரவர்கள் பலர் சேர்ந்து மேற்படி மண்டபத்திற்கு அருகாமையில் மரங்கள், தென்னை ஓலைகள் கொண்டு நீண்ட ஒரு மண்டபத்தைப் போட்டுக் கொடுத்தார்கள். மேலும் பதினோராம், பன்னிரண்டாம் வகுப்புகளும் தொடங்கப்பட்டன. அதனால் மேலும் ஒரு நீண்ட மண்டபம், கல்லு, ஓடுகள் கொண்டு அழகாகக் கட்டப்பட்டது. தலைமை ஆசிரியர் குடும்பத்திற்காக ஏற்கனவே ஒரு புதிய வீடு கல்லினாலும் ஓடுகள் கொண்டும் கட்டப்பட்டது. தலைமை ஆசிரியர்

வசித்துவந்த பழைய வீடு பெண் ஆசிரியைகளுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. ஒரு மலசல கூடந்தான் பொதுவாக ஆண், பெண் ஆசிரியர்களுக்குக் கட்டப்பட்டிருந்தது. பின்னர் மாணவ மாணவிகளுக்கும் நான்கு மலசல கூடங்கள் கட்டப்பட்டன. இவ்வாறு கனகராயன்குளம் பாடசாலை வளர்ச்சி அடைந்துகொண்டு போனதோடு, நல்ல கல்வியையும் அப்பிரதேச மாணவர்களுக்குக் கொடுக்கவும் தவறவில்லை.

இரு ஆசிரியர்களுடன் தொடங்கப்பட்ட பாடசாலை பல ஆசிரியர்களைக் கொண்டதாக மாற்றமடைந்தது. அரசினர் தமிழ்க் கலவன் பாடசாலையாக இயங்கி வந்த பாடசாலை, மகாவித்தியாலையமாக தரம் உயர்த்தப்பட்டது. ஆரம்பத்தில் மாணவர்கள் அதிகரிப்பினால் தலைமை ஆசிரியர் குடும்பம் உட்பட றோஸ்மணி ஆசிரியை, சிவசம்பு, சோமசுந்தரம், சூசைதாசன், சுப்பிரமணியம் ஆகியோரும் தமது கல்விப் பணியை மிகவும் ஆர்வத்தோடு வழங்கி வந்தனர். மகா வித்தியாலையமாக தரம் உயர்த்தப்பட்டதாலும் கிடைத்த ஆசிரியர்களும், கணேச ஐயா ஓய்வு பெற்றுத் தம் குடும்பத்தோடும், தமது சொந்த ஊருக்குப் புறப்பட்டமையாலும் முதன் முதலாகத் தகுதிவாய்ந்த அதிபரும், மேலும் ஒரு தலைமை ஆசிரியரும் நியமிக்கப்பட்டார்கள். ஆறாம் வகுப்புக்கு மேல் அதிபர் பொறுப்புள்ளவராகவும், அதற்குக் கீழ் தலைமை ஆசிரியர் பொறுப்பானவராகவும் நிர்வாகம் மாற்றப்பட்டது.

கணேச ஐயா குடும்பம் ஓய்வு பெற்றுச் செல்லும்போது, அப்பிரதேச மக்கள் எல்லாம் சேர்ந்து ஒரு மாபெரும் பிரியாவிடையை ஒழுங்கு செய்தனர். இருபது வருடங்களுக்கு மேலாக நல்ல நிர்வாகத்தையும், கல்விச் சேவையையும் வழங்கிய கணேச ஐயா குடும்பத்துக்கு தமது சேவை நலன் பாராட்டுக்களை நன்றியோடு தெரிவித்தார்கள். அன்றைய தினம் பெருவாரியாக அப்பிரதேச மக்களும், மாணவர்களும் குவிந்திருந்தார்கள். கனகராயன்குளம் வரலாற்றில் அவ்வாறான ஒரு

பெரிய சனக் கூட்டம், அதுவரையிலும் கூடவில்லை எனத் துணிந்து கூறலாம். விம்மி விம்பி எல்லோரும் அழுதார்கள். சோகமே உருவான காட்சிகள் அவ்வூர் மக்களோடும், அவர்கள் வாழ்க்கையோடும் இரண்டறக் கலந்துவிட்ட கணேசு ஐயா குடும்பம் பிரியாவிடை கூறிச் செல்வது தமது குடும்பத்தில் ஒரு தலைசிறந்த உறவை இழப்பதாகவே காணப்பட்டது.

தலைமை ஆசிரியராக தர்மலிங்கம் ஐயாவும், அவர் மனைவி பாய்க்கியம் ஆசிரியை உதவி ஆசிரியராகவும் பதவி ஏற்றார்கள். அவர்களுக்கு நான்கு பிள்ளைகள். அவர்களும் தமது தாய் தந்தையருடன் வந்து அங்கேயே கல்வி கற்கத் தொடங்கினார்கள். பாய்க்கியம் ஆசிரியையின் தம்பிமார்கள் இருவரும், அவர்கள் தாயும் அங்கு வந்து ஒரு பெரிய குடும்பமாக வாழத் தொடங்கினர். அதிபராகத் தலைசிறந்த கல்விமானும் திறம்படைத்த நிர்வாகியுமான கந்தையா அவர்கள் பதவி ஏற்றார். பதவி ஏற்றுச் சில வருடங்களுக்குப் பின்னர் அவர் ஓய்வு பெற்றுச் சென்றுவிட்டார். அவரைத் தொடர்ந்து செல்வரத்தினம், ஜெயபாலசிங்கம் ஆகிய அதிபர்கள் தொடர்ந்து அதிபர்களாக சில வருடங்கள் இருந்தார்கள். அவர்களின் பின் சங்கானையைச் சேர்ந்த சிவானந்தம் அதிபராகப் பதவி ஏற்றார். அவர் தலை சிறந்த கல்விமான். நல்ல கலைஞன். முதுமாணிப் பட்டம்வரை படித்தவர். நல்ல ஆங்கில அறிவு. குடியியல், பொருளியல் கற்பிப்பதில் அவருக்கு நிகராக அக்காலத்தில் நான் யாரையும் கேள்விப்பட்டதில்லை.

மேலும் திலகநாயகம் போல் சங்கீத ஆசிரியராகவும் பின்னர் ஜெயவீரசிங்கமும் சங்கீதம் போதித்தார்கள். இவர்கள் இருவருமே இலங்கை வானொலியால் கௌரவிக்கப்பட்ட தலை சிறந்த சங்கீத வித்துவான்கள். சுன்னாகத்தைச் சேர்ந்த சிவசம்பு ஆசிரியர் கணக்குப் பாடம் படிப்பித்தார். கற்பிப்பதில் அவர் ஒரு புலி. அன்பானவர்,

கடுமையானவர். ஒரேயடியாக வெத்திலை போடுவது அவர் வழக்கம். நல்லாக சங்கீதம் பாடுவார். அத்தோடு சொக்கலிங்கம் ஆசிரியர், பண்டிதர் கணேசன் ஆகியோரும் நமக்கு வாய்த்த நல்லாசிரியர்கள். நாம் எல்லோரும் பட்டப் பெயர் சொல்லி அழைக்கும், மொழிமுறிச்சான் ஆங்கில ஆசிரியை சிறிது காலம் ஆங்கிலம் கற்பித்தவர். அவரின் சூசைதாசன் என்பவர் ஆங்கில ஆசிரியராக வந்து சேர்ந்தார். அவருக்குப்பின் பிரான்சிஸ் ஆங்கில ஆசிரியராக வந்தார். எனினும் நல்லவொரு ஆங்கில ஆசிரியரை அக்காலகட்டத்தில் எமது பள்ளிக்கூடம் பெறத் தவறிவிட்டதென்றே கூறலாம். இவர்களைத் தவிர பாலசுந்தரி, பாலசுவுந்தரி, பிறேமா, பத்மா ஆகிய பெண் ஆசிரியைகளும் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து எமது வன்னிக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். பள்ளிக்கூடம் ஒரு பல்கலைக்கழகம் போல் காட்சி அளித்தது.

நான் நினைக்கிறேன், நான் ஏழாம் வகுப்புப் படித்துக்கொண்டு இருக்கையில் கோவலன் கண்ணகி நாடகத்தை, சொக்கலிங்கம் ஆசிரியரும், சிவானந்தம் அதிபரும் மாணவர்களை நெறிப்படுத்தி மேடை ஏற்றினார்கள். மாதக் கணக்காக அந் நாடகத்தை மாலை நேரங்களில் மாணவர்களுக்குப் பயிற்றுவித்தார்கள். கரப்புக்குத்தி கிருஸ்ணபிள்ளை அண்ணர் கோவலனாகவும், சொர்ணலிங்கம் கண்ணகியாகவும் வேறும் சிலரும் சில பாத்திரங்களை ஏற்று நடத்தினார்கள். அதில் ஒரு சூடலை காக்கும் காட்சி வரும். அதற்கு அடம்பன் மகாலிங்கத்தையும் லிங்கண்ணையின் தம்பி செகராசசிங்கத்தையும் முதலில் தெரிவு செய்தார்கள். இன்னொரு நடிகரும் தேவைப்பட்டது. சிவானந்தம் அதிபர் நன்றாகப் பகிடிவிடுவார். அப்பொழுது இன்னுமொரு நல்ல மாணவன் இருக்கின்றான். அவனுக்கு மேக்கப் போடவேண்டியதில்லை. எல்லோரும் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தார்கள். எனக்கு ஒருபுறம் வெட்கமாகவும், மறுபுறம் மகிழ்ச்சியாகவும் இருந்தது. திடீசங்கற்பம் பூண்டேன். நான் நடத்துக் காட்ட வேண்டும் என்று. நாடகம் அரங்கேற்றி முடிய,

சிவானந்தம் அதிபரும், சொக்கலிங்க மாஸ்டரும் வாழ்த்தினார்கள். 'கலக்கிவிட்டாயடா' என்று, ஆசிரியர்களின் ஆசியே எனக்கும் போதும். அதைத்தொடர்ந்து பண்டாரவன்னியன்நாடகத்தை நெறிப்படுத்த அவர்கள் தொடங்கினார்கள். பெரேரா ஐயாவின் மூத்தமகன் அன்று பண்டாரவன்னியன் பாத்திரம் ஏற்று நடத்தார். நான் கட்டியக்காரனாக நடத்தேன். இராஜேஸ்வரன் வெள்ளைக்காரத் துரையாக நடத்தான். மேலும் சிலர் நடத்தனர். ஞாபகம் வருகுதில்லை. நாடகம் அரங்கேற்றப்பட்டது. ஊர் மக்கள், பெற்றார்கள், ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள் எல்லோரும் அசந்துவிட்டார்கள். அந்நாடகம் கல்விக்கழகம் ஒழுங்கு செய்த நாடகப் போட்டியில், வவுனியா மகா வித்தியாலயத்தில் நடைபெற்ற இறுதிப் போட்டியில் முதல் இடத்தைப் பிடித்தது. அதுமட்டுமல்ல மக்கள் மத்தியில், மாணவர்கள் மத்தியில் ஒரு தேசிய இன உணர்ச்சியையும் மனக்கிளர்ச்சியையும் ஏற்படுத்தத் தவறவில்லை.

கனகராயன் குளத்திலிருந்து புதுக்குளம் போகும் வழியில் பாடசாலைக்கு அருகில் நடேச அண்ணர் விவசாயக் கட்டிடம் ஒன்றை அரசு உதவிபெற்று மிகவும் கச்சிதமாகக் கட்டிமுடித்தார். விவசாயக் கந்தோருக்கும், பாடசாலைக் கட்டிடங்களுக்கும் நடுவில் சுமார் இரண்டு ஏக்கர் காணிமட்டில் தரிசுக்காடாக மேடு பள்ளமாக இருந்தது. அதை ஒரு விளையாட்டு மைதானமாக மாற்ற வேண்டும் என்று சிவானந்தம் அதிபர் முயற்சி செய்தார். அதற்குக் கல்விக் கந்தோர் அதிக பணம் கொடுக்கவில்லை. அப்பொழுது நடேச அண்ணர், ஒரு புது போர்ட் உழவு இயந்திரம் வாங்கியிருந்தார். சிவானந்தம் அதிபர், அண்ணரிடம் அக்காணியைத் திருத்தி மேடு பள்ளங்களை நிரப்பித் தருமாறு கேட்டுக் கொண்டார். அண்ணர் அதனைத் தான் இலவசமாக செய்து தருவதாகக் கூறி ஒப்புக்கொண்டார். நாகம்மா அக்காவின் துரைசிங்க அண்ணர்தான் றைவர். முடிந்தவரை அக் காணியைத் துப்பரவு செய்து உழுது நிரவி தன் பங்களிப்பைச் செய்தார். அந்த வருடமே, அந்த

மைதானத்தில் விளையாட்டுப் போட்டி நடாத்த ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது. மாணவர்களை மூன்றாகப் பிரித்தார்கள். கம்பன், வள்ளுவன், பாரதி என மூன்று இல்லங்கள் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டன. நான் பாரதி இல்லத்தின் பொறுப்பாளனாக நியமிக்கப்பட்டேன். பாலசுந்தரி, பிரேமா ஆசிரியைகள் இருவரும் இல்லத்திற்கு நியமிக்கப்பட்டனர். மாணவர்களுக்கு பல விளையாட்டுக்கள் பயிற்றப்பட்டன. அப்பொழுது ஆங்கில ஆசிரியரான பிரான்சிஸ் என்பவர் மாணவர்களுக்கு விளையாட்டுக்களைப் பயிற்றுவித்தார். பாடசாலை கோலாகலமாக அலங்கரிக்கப்பட்டது. மூன்று இல்லங்களும் ஒரே வரிசையில் மிகவும் அழகாகவும், கச்சிதமாகவும் மாணவர்களால் கட்டப்பட்டு சோடிக் கப்பட்டது. பல நூற்றுக்கணக்கான பெற்றோர்களும், ஊரவர்களும், மாணவர்களும், ஆசிரியர்களும் ஒன்றாகக் கூடினர். வவுனியா பாராளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்த சிவசிதம்பரம் பிரதம விருந்தினராக அழைக்கப்பட்டிருந்தார். அவரால் குத்துவிளக்கு ஏற்றப்பட்டது. சொக்கலிங்க மாஸ்டரும் பண்டிதர் கணேசன் ஐயாவும் இயற்றிய பாடசாலைக் கீதம் பாடத் தொடங்கப்பட்டது. எல்லோரும் எழுந்து நின்றார்கள். அப்பாடசாலைக் கீதத்தில் பாடப்பட்ட ஒரு சில வரிகள் என் மனதைவிட்டு இன்றுகூட அகலவில்லை.

‘வாழ்த்துவோம் வணங்குவோம்

கனகராயன்குள மகாவித்தியாலயத்தை

வாழ்த்துவோம் வணங்குவோம்

அறிவே சக்தி, அறிவே ஞானம்

அதுவே நமக்கு பேருதவி

அறிவால் தொழிலை, அறிவால் உலகை

அகழ்ந்தே வயற்றிடுவோம்.....’

எனச் சங்கீதம் தொடர் கிறது. இவ்வரிகள் என்னை, என் கல்வியில் உயர்நிலைக்கு கொண்டுவர அயராது பாடுபட வைத்தது.

அன்றிருந்த அந்த ஆசிரியப் பெருந்தகைகள் கற்பித்தலில் நாடகம், விளையாட்டு போட்டி என்பதோடு எம்மை விட்டுவிடவில்லை. பேச்சுப் போட்டிகளுக்கும் தயார்ப்படுத்தினர். அறிவியற் போட்டிகள் வாரந்தோறும் மாலைவேளையில் நடத்தினார்கள். கரப்பந்தாட்டம் மாலை நேரங்களில் நடத்தி எமக்கு அக் கலையை வளர்த்தார்கள். இதனாற்தான் நாம் பேச்சுப் போட்டிகளிலும், அறிவியல் போட்டிகளிலும், கரப்பந்தாட்டப் போட்டிகளிலும் மாவட்டம்வரை சென்று வெற்றிவாகை கூடமுடிந்தது.

1970 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற கல்விப் பொதுத் தராதரப் பத்திர பரீட்சையில் ஆங்கிலம் தவிர ஏழு பாடங்களிலும் ஒரே முறையில் சித்தியடைந்த முதலாவது மாணவனாக என்னால் திகழ முடிந்தது. எமது பாடசாலையில் உயர்தர வகுப்பு நிறுத்தப்பட்டிருந்ததால் ஓமந்தை மகா வித்தியாலயம் சென்று அங்கு கல்விகற்று ஒரே தடவையில் நான்கு பாடங்களிலும் சித்தியெய்திய மாணவனாகவே என்னால் வரமுடிந்தது. ஓமந்தை மகா வித்தியாலயத்தில் மாணவத் தலைவனாக அங்கு படித்தநாள் முழுக்க நானே தெரிவு செய்யப்பட்டேன். அங்கு நல்ல மேடைப் பேச்சாளனாக முன்வரிசையில் நானே நின்றேன். இதற்கெல்லாம் கனகராயன்குளம் பாடசாலையும், அதன் ஆசிரியப் பெருந்தகைகளுமே எனக்கு அத்திவாரம் போட்டுத்தந்த பெருமைக்கு உரியவர்கள். அவர்களின் பணியை நினைக்காத நாளில்லை. அவர்களின் நீங்காத நினைவலைகள் என்னைவிட்டு என்றும் அகலாது.

பத்தாம் வகுப்பில் எனது ஒன்றுவிட்ட அக்காவின் மகன் தருமலிங்கம் அண்ணரும், மன்னகுளம் தருமலிங்கம் ஆகிய இருவர் மட்டுமே படித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். தருமண்ணை பாடசாலைக்கு அருகில் இருந்த பாறிப்பெத்தா வீட்டில் இருந்துதான் படித்துக்கொண்டு இருந்தார். அவர் கணேச ஐயா குடும்பத்திற்கு மிகவும் விருப்புக்கும் நம்பிக்கைக்கும்

உரிய மாணவனாகவே இறுதிவரை இருந்துள்ளார். மற்றும் ஒன்பதாம் வகுப்பில சந்திரன், சிவா, மாணிக்கவாசகர், மன்னகுளம் ராசரத்தினம், கந்தசாமி, கரப்புக்குத்தி கிருஸ்ணபிள்ளை, பொன்னுத்துரை, சரஸ்வதி, இராசமலர், அனந்தர் புளியங்குளம் குமாரசாமி ஆகியோர் படித்துக்கொண்டிருந்தனர். எட்டாம் வகுப்பில் அடம்பன் குலராசா, மகாலிங்கம், புதூர் நடராசா, ஆயிலடி சிவராசா, செகராசசிங்கம், சொர்ணலிங்கம், துரைசிங்கம் ஆகியோர் படித்தார்கள். ஏழாம் வகுப்பில் குணம், புதூர் நாகராசா, ஆழ்வாப்பிள்ளை, பாலசுப்பிரமணியம், ராசா, அம்பிகாபதி, சாந்தமலர், நாகராசா ஆகியோர் படித்தனர். ஆறாம் வகுப்பில் நானும் கிருஸ்ணபிள்ளை, பசுபதிப்பிள்ளை, கந்தையா, அமிர்தலட்சுமி, கணேச ஐயாவின் மகள் வசந்தி, பூரணம், நாகரத்தினம், மன்னகுளம் தெய்வேந்திரம்பிள்ளை, கோபாலசிங்கம், அடம்பன் அப்புலிங்கம் ஆகியோர் கற்றுக்கொண்டு இருந்தோம். ஐந்தாம் வகுப்பில் வேலாயுதபிள்ளை, ராஜேஸ்வரன், சிவலிங்கம், புவனராசா, மன்னகுளம் கனகரத்தினம், முத்துலிங்கம், நமசிவாயம், சிவலிங்கம் ஆகியோரும் படித்தனர். ஆறாம் வகுப்பு வரும்போது பலர் பாடசாலைப் படிப்பை இடைநிறுத்தி வெளியேறிவிட்டார்கள். சிலர் முள்ளியவளை வித்தியானந்தாக் கல்லூரிக்கும், மேலும் சிலர் யாழ்ப்பாணத்திற்கும் படிக்கச் சென்றுவிட்டார்கள். நானும், எனது சகமாணவர்களும் எட்டாம் வகுப்பு முடித்து ஒன்பதாம் வகுப்புக்குச் சென்று படித்துக்கொண்டு இருக்கையில், அதிபர் அவர்கள் எங்களை மீண்டும் ஒன்பதாம் வகுப்பில் திரும்பவும் படிக்கும்படி பணித்தார். அதன் விளைவால், எட்டாம் வகுப்புப் படித்துக்கொண்டிருந்த மாணவ மாணவிகள், எங்கள் ஒன்பதாம் வகுப்போடு இணைக்கப்பட்டார்கள். அதன் விளைவாக நான் ஒருவருடதிற்குப் பின்னடைவைச் சந்திக்க நேரிட்டது. ஆசிரியப் பற்றாக்குறையோ, அல்லது மாணவப் பற்றாக்குறையோ காரணமாக இருந்திருக்கலாம்.

ஒன்பதாம் வகுப்பில் நானும், கிருஸ்ணபிள்ளை, வேலாயுதபிள்ளை, புவனராசா, பூரணம், நாகரத்தினம். கோபாலசிங்கம், இராஜேஸ்வரன், யோகநாதன், தேவலட்சுமிஆகியோரே மிகுதியாகக் கற்றுக்கொண்டிருந்த மாணவர்களாகும். எல்லோருமே படிப்பில் மகா கெட்டிக்காரர்களாகவே இருந்தோம். இவர்களில் வேலாயுதபிள்ளை கணக்கில் புலி. அடுத்ததாக கோபாலசிங்கமும் அடுத்த கெட்டிக்காரன். எனக்கு எல்லாப் பாடங்களும் நல்லா ஓடும். ஆனால் கணக்கு மட்டும் அடிச்சுப் போட்டாலும் வரவே வராது. சிவசம்பு ஆசிரியர் என்னைக் கண்டவாறு ஏசித் தீர்த்தவண்ணம் இருப்பார். ஆனால் எனக்கு அடிக்கவே மாட்டார். வேலாயுதபிள்ளை நூற்றுக்கு தொண்ணூறு எடுத்தாலும், ஏன் அந்தப் பத்தை எடுக்கவில்லை என்று சொல்லிப் பிரம்பால் இரண்டு கைகளிலும் வாங்கு வாங்கென்று அடிப்பார். அதனாலேதான் அவர் கல்விப் பொதுத் தராதரப் பத்திரச் சாதாரண பரீட்சையில் அதிசிறந்த முடிவைப் பெறக்கூடியதாக இருந்தது.

தகுதிகாண் பரீட்சை, கல்விப் பொதுத் தராதர பரீட்சைக்கு மூன்று மாதங்களுக்கு முன் நடந்தது. எல்லாப் பாடங்களிலும், சிறப்பாக அரசியல், குடியியல், பொருளியல், தமிழ் இலக்கியம், சமயம் போன்ற பாடங்களை நான் விரும்பிக் கற்றேன். நல்ல புள்ளிகளும் எடுத்தேன். ஆனால் கணக்குப் பாடத்தில எனக்கு முட்டைதான் வந்தது. எனவே சிவசம்பு ஆசிரியர் என்னைச் சோதினைக்கு விடேலாது என்று சிவானந்தம் அதிபருக்கு கூறிவிட்டார். எனக்குப் பேரிடி விழுந்ததுபோல் இருந்தது. ஆனால் நான் விடவில்லை. சிவசம்பு மாஸ்டர் மாலை நேரங்களில் நல்லா வாய் சிவக்க வெத்திலை போட்டுக்கொண்டு அந்த நீண்ட மண்டபத்தில் தனியாக இருந்து, தன்பாட்டில் சங்கீதம் பாடிக்கொண்டு இருப்பது வழக்கம். நான் ஒரு மாலை ஐந்து மணிபோல் அவரிடம் சென்றேன். 'டேய் என்னடா வந்தனி' எருமைமாடு என்று திட்டினார். நான் சிரித்தபடியே நின்றேன். 'சொல்லுடா' என்று அதட்டினார். 'சேர் எனக்கு ஒரு பாரதி பாடல் பாடிக்காட்டுங்கோ, கேட்க ஆசையாயிருக்கு'

என்றேன். 'சரியான சனியன்' என்றுவிட்டு சிரித்தபடி 'ஓடி விளையாடு பாப்பா நீ ஓய்ந்திருக்கலாகாது பாப்பா' என்று பாடத்தொடங்கினார். நான் விம்மி விம்பி அழுகின்றேன். 'டேய் என்னடா இப்ப அழுகிறாய்' என்று கேட்டார். 'சேர் எல்லாப் பாடங்களிலும் நான் நல்ல புள்ளிகள் வாங்கியிருக்கிறேன். ஏனோ எனக்கு கணக்கு ஏறுதில்லை' என்றேன். 'இல்லை நீ கணக்குச் செய்வாய். இன்னொரு மாதத்தில் உனக்கு மட்டும் ஒரு பரீட்சை வைக்கிறேன், அதில் நாற்பதுக்கு மேல் புள்ளிகள் எடுத்தால் மட்டும் சோதனைக்குப் போகவிடுவேன்' என்றார். 'சேர் என்னால் முடியும்' என்று கூறிவிட்டு அமைதியாக விடை பெற்றுக்கொண்டேன். அடுத்த ஒரு மாதமும் கணக்குப் பாடத்திலேயே கவனம் செலுத்தினேன். இராசேந்திரம் எனக்கு நல்லபடியாகக் கணக்குச் சொல்லித் தந்தும், சிவசம்பு சேர் வைத்த பரீட்சையில் எனக்குப் பதினெட்டுப் புள்ளிகள் மட்டுமே பெற முடிந்தது. என்னால் நிம்மதியாக நித்திரை கொள்ள முடியவில்லை.

ஏன் இந்தக் கணக்குப் பாடம் எனக்கு ஓடுதில்லை என இரவிரவாக நித்திரையின்றி யோசித்தவண்ணம் இருந்தேன். சிவசம்பு மாஸ்டரோ இராசேந்திரமோ எனக்கு கணக்கு சொல்லித்தரும்போது, முதலில் கனவளவு சொல்லித் தருவார்கள். அப்பொழுது வீட்டுக்கு மேலே உள்ள தொட்டியில் இவ்வளவு கனவடி தண்ணீர் இருக்கு. அது ஓர் இரண்டு இஞ்சிக் குழாய் மூலம் கீழே வருகிறது, எனவே அந்தத் தண்ணீர் முற்றாகத் தொட்டியிலிருந்து கீழே வர எவ்வளவு நேரம் எடுக்குமென்று கணக்குச் சொல்லித் தருவார்கள். மேலும் ஒரு நானூறடி நீளமுள்ள புகையிரதம் ஐம்பது மைல் வேகத்தில் வருகிறது. எதிர்ந்திசையில் முந்நூறு அடி நீளத்தில் ஒரு புகையிரதம் வருகிறது. எனவே இவ் இரண்டு புகையிரதங்களும் ஒன்றையொன்று கடந்து செல்ல எவ்வளவு நேரம் எடுக்கும்? என்று எனக்கு 'நேரமும் தூரமும்' கணக்குச் சொல்லித் தருவார்கள். அவர்கள் எனக்குச் சொல்லித்தரும்

கணக்கில் கவனம் விழாது. என் பிரச்சினை, ஏன் அந்தத் தொட்டியில் இருக்கும் தண்ணி இரண்டிஞ்சி பைப்பால் கீழே போக எவ்வளவு நேரம் எடுக்கும்? என்பது ஒரு பிரச்சினையா?, புகையிரதம் இரண்டும் விலத்திச் செல்வதில் இவர்களுக்கு என்ன பிரச்சினை?, என்பது போன்ற தேவையற்ற கேள்விகளை என்னுள் போட்டுக் குடைந்துகொண்டு இருப்பதால் கணக்குப் பாடத்தில் கவனம் செலுத்தாது விட்டுவிடுவேன். இது ஒரு அன்றாடப் பிரச்சினையாக இருந்தது. ஒரு நாள் தருமலிங்கம் ஆசிரியரிடம் போய், என் பிரச்சினையை மனம்விட்டுக் கூறினேன். அவர் சிரித்துவிட்டு 'நீ நல்ல ஒரு ஆராய்ச்சியாளனாக எதிர்காலத்தில் வருவாய். காரணம் நீ சிந்திக்கத் தொடங்கிவிட்டாய். பாடங்களை மனனம் செய்து புள்ளிகள் எடுப்பதைவிட சிந்தித்துப் படிப்பதுதான் உண்மையான அறிவைத்தரும். நீ போய் கணக்கைப் படி எனக் கூறிச் சென்றார். அவர் அதிபரிடம் போய், குணசிங்கம் எல்லாப் பாடத்திலும் நன்றாகப் புள்ளிகள் எடுத்திருக்கிறான். கணக்கு மட்டுமே அவனுக்கு ஏறுதில்லை. அவன் நேற்று என்னிடம் வந்து கதைத்தவன். அவனைச் சோதனைக்கு அனுமதியுங்கோ. அவன் கணக்கிலும் சித்தியடைவான் என்று கூறியதாக, மறுநாள் எனக்குக் கூறியதை என்னால் இந்த நிமிடம் கூட அந்த மகானை மறக்கமுடியவில்லை.

எல்லோரும் ஓமந்தை மகா வித்தியாலயத்தில் பரீட்சைக்கு வசதியாக மூன்று நாட்களுக்கு முன்பே சென்று சின்னையா மாஸ்டர் வீட்டில் தங்கியிருந்து இரவு பகலாகப் படிக்கிறோம். முதலில் கணக்குப் பாடத்துடன்தான் பரீட்சை தொடங்கியது. மிகவும் மன அழுத்தமாக இருந்தது. பரீட்சை மண்டபத்திற்குப் போய் பரீட்சை எழுதினோம். எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. பேய் அறைந்த மாதிரி இருந்தேன். என் நண்பர்கள் எல்லோரும் மூச்சுவிடாமல் பரீட்சை எழுதினார்கள். என்னால் எழுத முடியவில்லை. இரண்டு பின்னக் கணக்கு மட்டும் சரியாகச் செய்தேன். அதற்கு பன்னிரண்டு புள்ளிகள் மட்டுந்தான்

கிடைக்கும். எனவே நான் பரீட்சையில் தோல்வி அடைவது நிச்சயம் என முடிவுக்கு வந்து, ஏனைய பாடங்களை எழுதாது வீடு போக ஆயத்தமானேன். அப்போது, அதிபராக இருந்த லோகசிங்கம் என்னை அனுமதிக்கவில்லை. பொறுமையுடன் சொர்ணம் கடையில் சாப்பிட்டு நன்றாகத் தூங்கினேன். மற்றைய நண்பர்கள் எல்லாரும் இரவிவராக படித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். மறுநாள் ஆறுமணி. இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன வானொலிச் செய்தி தொடங்கியது. முதன்மைச் செய்தி, நேற்று நடைபெற்ற கணக்குப் பரீட்சையில் கேள்வித்தாள் பரீட்சைக்கு முன்னரேயே வெளிவந்துவிட்டது. இதனால் மூன்று மாதங்களில் கணக்குப் பரீட்சை மீள வைக்கப்படும் என அறிவித்தது. நான் படுக்கையை விட்டு துள்ளி எழுந்தேன். காலைக் கடனை முடித்தேன். ஆச்சியை மனதால் நினைத்து தரிசனம் செய்தேன். பரீட்சை மண்டபத்துக்கு வீறு நடைபோட்டேன். பத்து நாட்களில் எல்லாப் பாடங்களும் நிறைவுபெற்றது. வீடு சென்றேன். யாருடனும் பேசவில்லை. கருமமே கண்ணானேன். நண்பன் இராசேந்திரம் அந்த மூன்று மாதங்களில் பெருமளவு நேரத்தை என்னுடனேயே செலவுசெய்து முறைப்படி கணக்குப் பாடத்தை உதாரணங்கள் மூலம் கற்றுத் தந்தான். பரீட்சை உரிய நேரத்தில் தொடங்கியது. எல்லோரும் மீண்டும் ஓமந்தை மகா வித்தியாலயத்தில் கணக்கு மீள் பரீட்சையை எழுதிவிட்டு வெளியே வரும்போது வேலாயுதம் மச்சான் உன் விடைகளைச் சொல்லு என்றான் நான் ஒவ்வொன்றாகச் சொன்னேன். சிரித்துவிட்டு நிச்சயம் கிரடிட் பாஸ் வரும் என்று மகிழ்வுடன் கூறினான். பரீட்சைப் பெறுபேறுகள் வந்தன. ஆங்கிலப் பாடம் தவிர ஏனைய ஏழு பாடங்களிலும் நான் ஒருவனே சித்தியடைந்தேன். கணக்குப் பாடத்துக்கு கிரடிட் பாஸ் கிடைத்தது. ஆரவாரம் கொள்ளவில்லை. அமைதியாக இருந்தேன். ஆச்சி ஆசி வழங்கினார். அதிபர், ஆசிரியர்களைச் சந்தித்து நன்றி கூறினேன். மனமார வாழ்த்தினார்கள். கனகராயன்குளத்தில் உள்ள

ஐயாத்துரை கடைக்குச் சென்றேன். நடேச அண்ணர் சையிக்கிளில் வந்தார். என்னைப் பார்த்துப் புன்னகை பூத்த முகத்துடன், ஐயாத்துரை கடையில் ஒரு பார்லி ஆனைச்சோடா வாங்கி, குடி தம்பி என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார். எனக்கு உடலெல்லாம் நடுங்கியது. என்னை நம்பி இருக்கும் என் ஆச்சிக்கும், என் சகோதரங்களுக்கும், அவர்கள் பிள்ளைகளுக்குமாக நான் வாழவேண்டும் என்று உறுதி பூண்டேன். அந்த நாளை என் வாழ்நாளில் நான் மறப்பதேயில்லை. துரோணர் அருச்சுனனுக்கு வில்வித்தை கற்பித்து, துரியோதனனுக்கும் பாண்டவர்க்கும் பரீட்சை வைத்த நிகழ்வு, தருமலிங்கம் ஆசிரியர் கற்பித்தது எனக்கு அசரீரியாகக் கேட்டது போல் ஒரு பிரமை. மனதை ஒரு நிலைப்படுத்தினேன். குறிக்கோளே எனது தாரக மந்திரம். நிம்மதி இழந்தேன். நித்திரை இழந்தேன். குறிக்கோளை நோக்கி வீறுநடை போட ஆரம்பித்தேன். ஆனால் விதி என்னும் சூறைக் காற்று என்னைச் சுற்றிச் சுற்றி, சுழன்று சுழன்று கொண்டே இருந்தது.....

ஐ ர ஐ ர

விதியே உனக்கு முடிவு இல்லையா?

முதற் தடவையையேலே ஏழு பாடங்களில் க.பொ.த பரீட்சையில் ஆங்கிலம் தவிரச் சித்தியடைந்த போதிலும் உயர்தர வகுப்புக்காக ஓமந்தை மகாவித்தியாலயம் சென்று எனது கல்வியைத் தொடர எனது பெறுபேறுகள் போதாமற்போய்விட்டன. எனவே இரண்டாவது முறையாக எனது பள்ளியிலேயே மீண்டும் சாதாரண பரீட்சைக்காகப் படிப்பது என்று முடிவு செய்தேன். ஆனால் வேலாயுதபிள்ளை, கோபாலசிங்கம் கிருஷ்ணபிள்ளை, புவனராசா, இராமேஸ்வரன், அ.கிருஷ்ணபிள்ளை ஆகியோருக்கு ஓமந்தையில் உயர்தர வகுப்புப் படிக்கத் தகுதி இருந்தது. எனவே அவர்கள் ஓமந்தை மகாவித்தியாலயத்தில் உயர்தர வகுப்பில் படிக்க அனுமதிக்கப்பட்டார்கள். உயர்தர வகுப்பு மாணவர்கள் நீட்டுக் காற்சட்டை போடவேண்டும் என்று அதிபர் கட்டளையிட்டார். அவர்களுக்கு அடிப்படை வசதி இருந்தது. அவர்கள் எல்லோரும் நீட்டுக் காற்சட்டை போட்டிட்டு, கனகராயன்குளத்தில் இருந்து பஸ்சில் ஓமந்தைக்குச் சென்று படிப்பைத் தொடர்ந்தார்கள். நான்மட்டும் தனித்துவிட்டேன். என்னோடு கனகரத்தினம், முத்துலிங்கம் ஆகியோரும் படித்தார்கள். எனக்கு எனது தாய், சகோதரங்கள், அவர்கள் பிள்ளைகளைப் பார்க்க மிக வெட்கமாக இருந்தது. ஆனாலும்

தொடர்ந்து படித்தேன். எனது நண்பர்கள் ஓமந்தைக்கு நீட்டுக் காற்சட்டை போட்டுக்கொண்டு பஸ்சில் செல்வதைப் பார்க்கும் போது எனக்கு மிகக் கஷ்டமாக இருந்தது. பொறாமை அல்ல. எனது நிலைமை; எனது குடும்ப நிலைமை; வறுமை; என்பவையே அதற்குக் காரணமாக இருந்தன. ஆனால் என் இலட்சியத்தில் நான் விடாப்பிடியாகவே இருந்தேன்.

புதுக்குளத்திலிருந்து கனகராயன்குளப் பள்ளிக்கு ஒரு மைல் தூரம் நடந்தே போனேன். ஒரு பழைய சயிக்கிள் வாங்கக்கூடக் பணம் இல்லை. பாடசாலையை இரு நேரமாக்கியிருந்தார்கள். காலை எட்டு மணிக்கு தொடங்கி மதியம் பன்னிரண்டு மணிக்கு முடிந்து, ஒரு மணி நேரம் மதிய போசன இடைவேளை விட்டு, பின்னர் மாலை ஒரு மணிக்குத் தொடங்கி நான்கு மணிவரைக்கும் வகுப்புகள் நடந்தன. காலையில் பழங் சோறு இருந்தால் சாப்பிட்டுவிட்டு, பள்ளிக்குப் போவேன். பழஞ்சோறு இல்லாவிட்டால் பால்த் தேத்தண்ணி குடித்துவிட்டு வெறும் வயித்தோடு பள்ளிக்குப் போன பல நாட்கள் இருந்திருக்கின்றன. எப்படா, பத்து மணி வரும் என்று ஏங்குவேன். காரணம் பத்து மணிக்கு, ஒரு பணிசும் ஒரு பால்மாத் தேத்தண்ணியும் பாடசாலையில் தருவார்கள். அதுவே எனக்குத் தஞ்சம். மதிய நேர இடைவேளையில் எல்லோரும் தத்தமது வீடுகளுக்குச் சென்று சாப்பிட்டுவிட்டு வருவார்கள். தூரத்தில் இருந்து வரும் சிலர், சோத்துப் பாசல் கொண்டு வந்து சாப்பிடுவார்கள். எனக்கு ஒரு மைல் தூரம் நடந்து சாப்பிட்டுவிட்டு திரும்பி நடந்து வர நேரம் போதாது. ஏரம்பண்ணையும், மணியண்ணையும் சாப்பாட்டுக் கடை ஒன்றை பள்ளிக்கூடச் சந்தியில் வைத்திருந்தார்கள். அங்கு போய் நிற்பேன். ஏரம்பு அண்ணர், மணி அண்ணர் ஆட்களுக்கு என்னில் விருப்பமும் மரியாதையும் இருந்தது. என்ன தம்பி சாப்பிட்டீங்களா?, என்று கேட்பார்கள். ஓம் அண்ணை நான் சாப்பிட்டுவிட்டேன் என்று சொல்லுவேன். ஆனால் அவர்களுக்கு என் வாடிய முகம் நான் சாப்பிடவில்லை என்பதைக் காட்டிக் கொடுத்துவிடும். உடனே ஒரு

பணிசும், தேத்தண்ணியும் தருவார்கள். வெட்கமாக இருக்கும். மனம் உள்ளாக்குள் விம்மி விம்மி அழும். அதனால் அடிக்கடி கடைக்குப் போவதில்லை. சனி, ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் கூலி வேலை செய்து, எருப் பொறுக்கி விற்று கையில் பணம் இருந்தால், ஆச்சிக்கும் கொடுத்துவிட்டு மிகுதிப் பணத்தில் கடைக்குப் போய் மதிய இடைவேளையில் ஒரு பணிசும், பால்த் தேத்தண்ணியும் குடிப்பேன். ஒரு பணிசும் இருபது சதம். ஒரு பால்த் தேத்தண்ணி பத்துச் சதம். ஆனால் சாப்பிடுகின்ற இளவயது எனக்கு. வயிறு பசிக்கும். ஆனால் என்ன செய்வது. பசி இருந்து இருந்தே எனது வயிறு நோய்வாய்ப்பட்டது.

1970 ஆம் ஆண்டு ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்கா தனது கணவரான எஸ். டபிள் யூ. ஆர். டி. பண்டாரநாயக்காவின் கட்சியிலிருந்து தேர்தலில் அமோக வெற்றி பெற்று ஆட்சி அமைத்துக் கொண்டார். வெளிநாட்டு இறக்குமதி அனைத்தும் நிறுத்தப்பட்டு, உள்நாட்டு உற்பத்தி ஊக்குவிக்கப்பட்டது. யாழ்ப்பாணத்தில் கிணற்று நீர் அதிகமாகக் கிடைக்கும். சிங்களப் பகுதிகளில் பாரிய நீர்த்தேக்கங்களும், ஆறுகளும் உண்டு. அதனால் அவர்களுக்குப் பயிர்ச்செய்கைப் பிரச்சினைகள் அதிகம் இருக்கவில்லை. ஆனால் வரண்ட வன்னிப் பிரதேசத்தில் பாரிய குளங்களோ, ஆறுகளோ இல்லை. கிணறுகளிலும் அதிக நீரைப் பெறமுடியாது. அத்தோடு கல்வியில் தரப்படுத்தற் கொள்கை அறிமுகப்படுத்தினர். இதனால் வசதியான பள்ளிகள் இருக்கும் மாவட்டங்களில் உள்ள மாணவர்கள் பல்கலைக்கழகம் செல்ல அதிக புள்ளிகளை எடுக்க வேண்டும். பின்தங்கிய மாவட்டங்களில் உள்ளவர்களுக்கு சலுகை வழங்கப்பட்டது. இதனால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் வடமாகாண மாணவர்கள்தான். கல்வியைத் தமது உயிருக்கு மேலாக நினைக்கும் வடமாகாண தமிழ் மாணவர்களும், பெற்றோர்களும் பெருமளவில் இக் கல்விக் கொள்கையினால் பாதிக்கப்பட்டார்கள். வன்னிப் பிரதேசத்தில் படிக்கும் மாணவர்கள்

தொகை மிக மிகக் குறைவு. சிங்கள மாவட்ட மாணவர்களே இக் கல்விக் கொள்கையினால் அதிகம் நன்மை அடைந்தார்கள்.

வறுமை, பசிபட்டினி என்னைச் சதா வாட்டிக்கொண்டிருந்த போதிலும் எனது படிக்கும் குறிக்கோளில் இருந்து நான் விலகவேயில்லை. ஆச்சி என்னைப் பார்த்துக் கவலைப்பட்டு பெருமூச்சுவிட்டு மனம் வருந்திக்கொள்வா. அப்பொழுது ஆச்சிக்கு நான் ஆறுதல் சொல்வேன். அரசாங்கம் சகாய வேலைத் திட்டத்தை ஆரம்பித்தது. வீதிகள் திருத்தும் வேலைகளை வறுமைப்பட்ட மக்களைக் கொண்டு அரசாங்கம் செய்யத் தொடங்கியது. ஆச்சி தனது தள்ளாடும் வயதிலும், வீதிகளில் போய் வேலை செய்து, அரசு கொடுக்கும் சிறுதொகை மா, அரிசி, சீனி, கருவாடு, பால்மா மற்றும் ஒரு சிறு தொகைப் பணத்தையும் பெறுவா. எனக்கு ஆச்சியைப் பார்க்க மிக வேதனையாக இருந்தது. இதனால் ஐந்து ஏக்கர் வயல் செய்தேன். மழை கொஞ்சம் பெய்ததால் நெல்லு நன்றாகச் செழித்து வளர்ந்தது. என் கஷ்டம் போய்விடும், ஆச்சியையும் வேலைக்குப் போகாமல் நிற்பாட்ட வேண்டும் என நினைத்தேன். திடீரென வானம் பொய்த்தது. குளத்தில் இருந்த தண்ணீரும் வற்றிவிட்டது. பொறுக்க முடியாமல் குளத்தில் அதிக கஷ்டப்பட்டு கிணறு ஒன்று வெட்டி தண்ணீர் பாய்ச்ச முடிவு செய்தேன். தண்ணீரும் வரவில்லை. கடனும் அதிகரித்தது. நெல்லுப் பூத்துக் கதிர் வரும் வேளையில் மழை அறவே இல்லை. ஐந்து ஏக்கரும் கருகிச் செத்துவிட்டது. நாலு மணிக்கு வயலுக்குப் போய் வரம்பில் நின்றுகொண்டு கண்ணீர் விட்டேன். 'மாவிக்கப் போனால் காற்றடிக்குது, உப்பு விக்கப் போனால் மழை பெய்யுது'. கடவுள் என்னை அதிகமாகச் சோதிக்கிறான் என மனம் வருந்தினேன். ஆனால் என் படிப்பை விடவில்லை. எனது அண்ணன்மார் அக்காமார்களிடம் இருந்து நான் எந்தவித உதவியையும் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. அவர்களும் பிள்ளைகுட்டிகளோடு கஷ்டமான நிலையிற்தான் இருந்தார்கள். இக்காலகட்டத்தில் வானும் பொய்த்துவிட்டது. மூன்று

வருடங்களாக மழையில்லை. எல்லோரையும் வறுமை வாட்டிய காலம் அது. நான்மட்டுமென்ன விதிவிலக்கா?. போராட்டமே எனது வாழ்க்கையானது. நித்திரையே வருவதில்லை.

புதுக்குளத்தில் இருந்து நடந்து போய் படிப்பது மிகவும் கஸ்டமாக இருந்தது. பரீட்சையும் மார்கழி மாதம் நடக்க இருக்கிறது. இன்னும் மூன்று மாதங்களே பரீட்சைக்கு இருக்கிறது அப்பொழுது அதிபரிடம் சென்று எனது நிலைமையைச் சொன்னேன். அவர் பழைய ஆசிரியர் விடுதி மண்டபத்தில் ஒரு சிறு அறை தனியாக இருக்கிறது, அதில் நீ போய் இருந்து படி என்று அன்பாகக் கூறினார். அப்பொழுது அந்த விடுதியில் பாலசுந்தரி, பாலசுவுந்தரி, பிறேமா ஆகிய மூன்று இளம் ஆசிரியைகளும் தங்கியிருந்தார்கள். திங்கள் காலை யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து வந்து படிப்பித்துவிட்டு, வெள்ளி மாலை மீண்டும் யாழ்ப்பாணம் போவது, அவர்களது வாடிக்கை.

சோதனைக்காக இரவு பகலாகப் படித்த வண்ணம் இருந்தேன். அறையில் ஒரு சிறு எரிவாயு மண்ணெண்ணைக் குக்கரை வைத்து, அதில் ஒரு சோறும், ஒரு கறியும் அதிகாலை ஐந்து மணிக்கே சமைத்துவிடுவேன். பின்னர் அருகில் உள்ள கனகராயன்குளத்திற்குப் போய்க் குளிப்பேன். கொஞ்சமாகச் சாப்பிட்டுவிட்டு, எட்டு மணிக்கு தவறாமல் வகுப்பறைக்குப் போய்விடுவேன்.

மாரிகாலம் நெருங்கியது. ஒரு நாள் மாலையில் மழை பெய்துகொண்டிருந்தது. எனக்கு அந்த அறைகளில் இருக்கும் ஆசிரியைகள் நேரம் கிடைக்கும் போது பாடங்கள் சொல்லித் தருவார்கள். அதற்காக அவர்களுக்குத் தேவையான எடுபிடி வேலைகளெல்லாம் நான் செய்து கொடுப்பது வழக்கம். அன்று ஒரு புதன்கிழமை. ஏழு மணியிருக்கும். நான் கைவிளக்கில் மண்டபத்தில் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது அடிக்கும் காற்றிற்கு என்

கைவிளக்கால் நின்றுபிடிக்க முடியவில்லை. கிணற்றடிக்குப் போய் தண்ணீர் எடுத்துக்கொண்டு வந்த பாலசௌந்தரி ஆசிரியை என்னைப் பார்த்து பரிதாபப்பட்டிருக்க வேண்டும். அப்பொழுது, 'குணசிங்கம் நீங்கள் எங்கள் அறைகளுக்கு முன்னால் இருக்கும் சிறு விருந்தினர் அறையில் இருந்து எனது லாம்பில் படிக்கலாம்' என்று கூறினார். நானும் மறுக்காது அந்த சிறு வரவேற்பறைக்குப் போய், அங்கிருந்து படிக்கத் தொடங்கினேன். மற்றைய இரு ஆசிரியைகளும் சாப்பிட்டுவிட்டு வந்தார்கள். படுக்கை அறைகளுக்குப் போய் தூங்கிக்கொண்டார்கள். ஆனால் பாலசௌந்தரி ரீச்சர் எனக்கு அருகில் வந்து, 'நான் உமக்கு சில கஷ்டமான இலக்கியப் பாடங்களில் உதவிசெய்கின்றேன்' என்றபடி அருகில் இருந்த கதிரையில் வந்து இருந்தார். மழை பெய்தவண்ணமே இருந்தது. மாரிகாலக் குளிர்காற்று.....

படிப்பித்துக் கொண்டிருந்த அந்த ஆசிரியையின் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் கொட்டி புத்தகத்தில் விழுகிறது. நான் 'என்ன ரீச்சர் ஏதும் சுகமில்லையோ' என்று கேட்டேன். 'இல்லை, இல்லை என்று பதில் சொல்லிவிட்டு என்னை ஒரே பார்வையாக இமை கொட்டாமல் பார்த்தார். 'என்ன ரீச்சர், ஏன் அப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்' என மெதுவாகக் கேட்டேன். 'இல்லைக் குணசிங்கம், நான் உம்மை விரும்புகிறேன்' என்றார். ஒரு பெரிய பாறாங் கல்லைத் தூக்கி என்மேல் போட்டமாதிரி எனக்கு இருந்தது. 'ரீச்சர் ஏன் அப்படியெல்லாம் பேசுகிறீர்கள்' என்றேன். 'உங்கள் அன்பு கலந்த இதயம், அமைதி, எல்லோருக்கும் உதவும் மனிதநேயம், படிப்பில் அக்கறை, மேடைப்பேச்சுக்கள், விளையாட்டு திறன் இவைகள் எல்லாமே என்னை உங்கள் மேல் சில காலமாக விரும்ப வைத்திருக்கிறது. இன்றுதான் சொல்லச் சரியான சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. நான் பிழை என்றால் என்னை மன்னித்துவிடும் என்று சொல்லிவிட்டு, சரி போய்ப் படும்' என்றபடி லாம்பு என்னை விளக்கையும் கையில் எடுத்துக்கொண்டு ரீச்சர் போய்விட்டார்.

பெண் வாசனையே என்னவென்று தெரியாத இளம்வயது. காதல் பற்றி இலக்கியங்களில் படித்திருக்கிறேன். ஆனால் காதல் அனுபவம் என்பது என் குடும்ப நிலைமை, வறுமை, பசிபட்டினி இவைகளுக்கு மத்தியில் என் வாழ்வில் ஒரு துளிர்கூட விட வாய்ப்பு இல்லை. அப்படி ஒரு நிலைமை வந்திருந்தால், நடேச அண்ணர் கால் கைகளை அடித்து முறித்து என்னைப் படுக்கையில் போட்டிருப்பார்.

'என்னடா நடக்குது'. பாயில் புரண்டு புரண்டு படுத்துக்கொண்டு என்னையே நான் கேட்கிறேன். என்னைப் போய் இவ்வாறான ஓர் அழகான ரீச்சர், என்னை விரும்புகிறார்!. உடம்பு எல்லாம் நடுங்குது. நா வரண்டு தொண்டை அடைக்கிறது. தண்ணியை மீண்டும் மீண்டும் குடித்துப் பார்க்கிறேன். ஒரு பக்கம் தண்ணீர்த் தாகம், மறுபக்கம் பருவ வயதில் வரும் விரகதாபம். விடியும்வரை என் நிலை.... சொல்ல வார்த்தைகளே இல்லை. அன்று தொடங்கிய அந்த கசப்பான, ஏன் இனிமையான நிகழ்வு என்னை ஆட்டிப் படைத்து, ஒரு பம்பரம்போல சுழன்று சுழன்று என் நிம்மதியைக் கெடுத்தது. மிகவும் மோசமாக பலவழிகளில் பாதிக்கப்பட்டேன். எனது வயதுபோன ஆச்சி, சகோதரங்கள், பிள்ளைகள், நண்பர்கள், ஊரார்கள் முகம்கொடுத்துப் பார்க்கவே முடியவில்லை. ஆனால் ஒருவருமே இதுபற்றி என்னிடம் எதுவும் கேட்கவில்லை. அன்று என் உயிர் நண்பனாய் இருந்த கிருஷ்ணபிள்ளைக்கே இதுபற்றிச் சொல்லியிருக்கிறேன்.

ஆனால் எனது படிப்பில் நான் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்தேன்.

பரீட்சை எழுதினேன். அதில் ஓரளவுதான் பெறுபேறுகள் கிடைத்தன. ஆனால் உயர்தரப் படிப்பு மேற்கொள்ள முந்தைய முடிவுகளும், இப்பொழுது எடுத்த முடிவுகளும் ஓரளவு போதுமானதாக இருந்தன.

காலங்கள் கரைந்து நிமிடங்களாக, மணித்தியாலங்களாக, நாட்களாக, மாதங்களாகக் கரைந்து ஓடின. அவ் ஆசிரியர்கள்

மாற்றலாகிச் சென்றுவிட்டார்கள். காதல், கானல் நீராகிக் போய்விட்டது. தனிமையாக, நடைப் பிணமாக விசரன் பையித்தியக்காரன் போல் அலைந்து திரிந்தேன். நான் எனது திட்சித்தத்தை, இலட்சியத்தை இறுகக் கட்டிப் பிடித்தவண்ணமே இருந்த எனக்கு, காதல் என்பது பருவ வயதில் வரும் ஒரு நோய் என்பதே எனது எண்ணம். காதல் தானாக வருவது. அதற்குக் கண்ணில்லை, வயது, சாதி, மத பேதமற்ற சுத்தமான இரு உள்ளங்களின் இயற்கையான ஈர்ப்பு என்பதையெல்லாம் ஏற்கவும் நான் தயாரில்லை. உலக இலக்கியங்களில், வரலாறுகளில் எத்தனையோ காதல் காவியங்களையெல்லாம் புரட்டிப் புரட்டிப் படித்திருக்கிறேன். ஓர் உள்ளம் மற்றொரு உள்ளத்தைத் தேடுகிறது. அதற்கெல்லாம் ஒரு சுயநலமான எதிர்பார்ப்பு இருந்திருக்கிறது. நூற்றுக்கு நூறு இது ஓர் உண்மையான காதல் என்று யாரும் சொல்லட்டும் பார்க்கலாம்?. அப்படியென்றால் மனித இனத்தில் இருவர், இறுதிவரை அன்போடும் அரவணைப்போடும் சேர்ந்து வாழ்ந்து மடிந்திருப்பர். காதல் காதல் என்று கூறி மணம் முடித்து இறுதியில் விவாகரத்தில் எத்தனை குடும்பங்கள். அழியாது வாழ்ந்திருக்கும். சண்டைகளும், சச்சரவுகளும் நடந்திருக்காது. மனிதநேயம் தளிர்ந்து ஓங்கியிருக்கும். உலகம் அமைதிப் பூங்காவாக மாறியிருக்கும். எல்லாவற்றிற்கும் மண்ணாசை, பொன்னாசை, பெண்ணாசை என்பவையே அடிப்படைக் காரணிகளாக இருந்தன. ஆழ்ந்து யோசித்துப் பார்த்தால் புரியும். இது என் நிலைப்பாடு, மாற்றுக் கருத்துகள், எதற்கும் இருக்கும்.

மார்கழி மாதம் பரீட்சை வழமைபோல் நடந்து முடிந்தது. முடிவுகள் வரப் பல மாதங்கள் செல்லும். இரவு பகல் பாராது கூலி வேலைகளில் ஈடுபட்டேன். கொஞ்சம் ஆச்சிக்கு ஆறுதலாக இருந்தது. கொஞ்சம் பணம் சேர்க்கவும் முடிந்தது. பரீட்சை முடிவுகள் வந்தன. ஐந்து பாடங்கள் மட்டுமே சித்தியடைந்தேன். மிகவும் வேதனைப்பட்டேன். ஆனால் கடந்த வருடப் பரீட்சை முடிவுகளையும், தற்போது கிடைத்த

பரீட்சை முடிவுகளையும் சேர்த்த அடிப்படையில் லோகசிங்கம் அதிபர் உயர்தர வகுப்பில் படிக்க அனுமதித்தார். என்மேல் காதல் கொண்ட அந்த ஆசிரியையே என்படிப்பின் பின்னடைவுக்கு காரணமாக இருந்தார். அத்தோடு, பயிர்ச்செய்கை காலை வாரிவிட்டதனால் ஏற்பட்ட கடன்தொல்லையும் என்னை வாட்டி வதைத்தது. ஆனாலும் படிப்பைக் கைவிடவில்லை.

சங்கக்கடையில் வெள்ளைத்துணி விற்பனர்கள். அதை வாங்கி இரண்டு நீட்டுக் காற்சட்டைகளையும், இரண்டு வெள்ளைச் சேட்டுகளையும் தையற்காரர் செல்லத்துரையைக் கொண்டு தைப்பித்தேன். அவருக்கு நீட்டுக் காற்சட்டை தைக்கத் தெரியாது. அவரைத் தவிர வேறு ஒரு தையற்காரரும் ஊரில் இல்லை. அதனையே போடவேண்டியிருந்தது. அக் காற்சட்டையைப் போட்டவுடன் மிகவும் மனம் வருந்தினேன். அவ்வளவு மோசமாகத் தைத்திருந்தார். அதனைப் போட்டுக்கொண்டு ஏனைய, எனது நண்பர்களோடு ஓமந்தைக்கு பஸ்சில் போய் படித்து வந்தேன். வறுமையின் கோரப்பிடி என்னைப் பல்வேறுவழிகளில் வாட்டி வதைத்தது. ஆச்சியால் என்ன செய்ய முடியும். முட்டை, பால், சாணம் என்பவற்றை விற்றுக் கொஞ்சப் பணம் தருவா. அதனை வாங்கும்போது எனது நெஞ்சு வெடித்துவிடும் போல் இருக்கும்.

ஓமந்தைப் பாடசாலையில், நான் போய்ப் படிக்கத் தொடங்கியபோது லோகசிங்கம் அதிபராக இருந்தார். சுடர் மகேந்திரன் அரசியலும், பொருளியலும் கற்பித்தார். பரமேஸ்வரன் வரலாறும், இந்து நாகரிகமும் படிப்பித்தார். தாஸ் மாஸ்டர் ஆங்கிலம் படிப்பித்தார். அரவிந்தா ஆசிரியை புவியியல் படிப்பித்தா. நான் புவியியல் படிக்கவில்லை. ஏனைய எனது விருப்பமான பாடங்களைப் படித்தேன். மனதில் எவ்வளவு சந்தோசம். எவ்வளவு நன்றாக எல்லோரும் கற்பித்தார்கள். பேச்சுப் போட்டி, விளையாட்டுகள், கலை விழாக்கள், பொருட்காட்சி

என்று எத்தனை எத்தனை விடயங்களில் ஆர்வத்தோடு நாமெல்லாம் ஈடுபட்டோம்.

என்னோடு கிருஷ்ணபிள்ளை, வேலாயுதபிள்ளை, கோபாலசிங்கம், புவனராசா, இராசேஸ்வரன், யோகநாதன், அ.கிருஷ்ணபிள்ளை, ராணி, பத்திமா, சந்திரவதனி என்பவர்களே உயர்தர வகுப்பில் படித்தனர். நல்ல ஒரு குடும்பம் போல நாம் வாழ்ந்த அந்த மாணவ வாழ்க்கையை நான் என்றுமே மறப்பதில்லை.

மூத்தண்ணர் புளியங்குளத்திற்கும், புதுக்குளத்திற்கும் விதானையாராக இருந்தார். அவருக்கு, மூன்று பெண்பிள்ளைகளும், ஐந்து ஆண்பிள்ளைகளும் வாய்த்தனர். ஆனால், கடைசிமகள் பிறக்கும்போது அண்ணி அகால மரணமடைந்தார். அது எம் குடும்பத்தையே ஆறாத்துயரில் ஆழ்த்தியது. அண்ணாவின் பிள்ளைகளும் ஓமந்தை மகாவித்தியாலயத்தியேயே படித்தார்கள். பின்னர் அவர்கள் படிப்பை இடைநிறுத்திவிட்டார்கள். மூத்த அண்ணர் வழமையாக ஒரு மாதத்திற்கு ஒருமுறை எம்மிடம் வருவார். வரும்போது பிஸ்கட், சொக்கிலேட் என்பவற்றை வாங்கி வருவார். ஒருமுறை வரும்போது, நானும் வீட்டில் இருந்தேன். ஆச்சி, அண்ணருக்குக் கூறினார். 'தம்பி மற்றப் பிள்ளைகள் எல்லாம் கனகராயன்குளத்தில் வசிப்பதால் அவர்கள் பஸ் எடுத்து ஓமந்தைக்குப் போவது சுகம். ஆனால் இவன் இங்கிருந்து ஒரு மைல் தூரம் நடந்துபோய் பஸ் பிடித்து பள்ளி போவது அவனுக்கு எவ்வளவு கஷ்டம். அதோடு பஸ் காசும் அதிகம். அநேகமாக மத்தியானச் சாப்பாடும் கொண்டு போகாமல் பசிகிடந்து படிக்கிறான்', என்று ஆச்சி அண்ணருக்குச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தா. தேத்தண்ணி குடித்துக்கொண்டிருந்த அண்ணர், 'எனது வீடு இருக்கு, அங்கு வந்திருந்து எனது பிள்ளைகளோடு பள்ளிக்கூடம் போய் வருவது சுகந்தான்' என்றார். 'அவன் வந்து அங்கு தங்கிப் படிக்கட்டும். எனக்கும் உதவியாய்

இருக்கும்' என்று கூறினார். எனக்கு ஒருபுறம் மகிழ்ச்சியாகவும், மறுபுறம் பயமாகவும் இருந்தது.

அவ்வேளையில் பெரியதம்பி அண்ணரும், அன்னக்காவும் குடும்பத்துடன் ஆயிலடியில் இருந்து எமது வீட்டுக்கு வந்துவிட்டார்கள். அது எனக்கு மன ஆறுதலாக இருந்தது. இரண்டொரு வாரங்களில் நான் எனது உடுப்பு, புத்தகங்களோடே அண்ணர் வீட்டுக்குப் போய்விட்டேன். புளியங்குளத்தில் இருந்த ஒரு சில கல்வீடுகளில் அண்ணரின் வீடே மிகப் பெரியதாகவும், அழகாகவும் இருந்தது. சகல வசதிகளையும் அண்ணர் இந்த வீட்டில் செய்திருந்தார். அங்கிருந்து பஸ் அல்லது புகையிரதத்தில் சென்று படித்துக்கொண்டிருந்தேன். சித்திரை மாதத்திந்தான் உயர்தர வகுப்புப் பரீட்சை நடைபெறுகிறது. இரவு பகலாக, கண்தூங்காது படித்துக்கொண்டிருந்தேன். இதே காலப் பகுதியில் சாதாரணதர வகுப்புப் பரீட்சைக்கும் படித்து எழுதியிருந்தேன். ஏழு பாடங்களில் சித்தியடைந்ததோடு அதில் ஐந்து திறமைச் சித்திகளையும் பெற்றிருந்தேன். நான் அன்று அடைந்த சந்தோசத்திற்கு அளவே இல்லை. முயற்சி திருவினையாக்கும் என்பதில் எவ்வளவு உண்மை. அச் சந்தோசத்தோடு உயர்தர வகுப்புக்கு என்னைத் தயார்படுத்திக் கொண்டிருந்தேன்.

அண்ணரின் வீட்டில் பல பிரச்சினைகள். இரு பெண்பிள்ளைகள் பெரும்பான்மை இனத்தைச் சேர்ந்த இரு சகோதரர்களோடு அண்ணருக்குத் தெரியாமல் போய்விட்டார்கள். அண்ணருக்கு அளப்பெரிய கவலையும், மரியாதை ஈனத்தையும் அந்நிகழ்வு ஏற்படுத்தத் தவறவில்லை. அண்ணர் அப்போது சன்னாசிப் பரந்தளில் வேலை செய்துகொண்டிருந்தார். அண்ணை விடிய சயிக்கிளில் போனால் மாலைதான் வீடு வந்து சேருவார். அண்ணியும் அகாலமரணமடைந்துவிட்டார். அண்ணாவின் மாமியார் அண்ணை குடும்பத்திற்கு உறுதுணையாக இருந்தார். ஆச்சியும் இடையிடையே வந்து உதவி செய்வார். மூன்றாவது மகள்

ஒரு நல்ல சீவன். எல்லோருக்கும் உதவி செய்யும் மனப்பான்மை கொண்டவர். சமைப்பதிலேயே அவர் நேரம் போய்விடும். நல்ல அறுசுவையாகச் சமைப்பார். பசி கிடந்து வாடிய எனக்கு அவரின் சாப்பாடு, எனக்குக் கிடைத்த வரப்பிரசாதமாகும். ஆனால் அந்த நல்ல உள்ளம், வாழ்க்கையில் நடக்கக் கூடாத அதிர்ச்சி தரும் பிரச்சினையில் மாட்டியது. நடேச அண்ணருக்கு நான் போய் விடயத்தைச் சொன்னேன். மூத்த அண்ணாவின் இதயம் வெடித்து நொருங்கியது. நடேச அண்ணரும், அண்ணியும் வழமைபோல் அண்ணாவிடம் வந்து கலந்துரையாடினார்கள். உண்மையில் பலவீனம் கொண்டவர்களால் வஞ்சிக்கப்பட்டார் என்பதே உண்மை. சம்மந்தப்பட்டவர்களின் மனச்சாட்சி அவர்களை அவர்களின் உயிர் உள்ளவரை குத்திக்கொண்டே இருக்கும்

நடேச அண்ணனும் நானும் இவ் விடயம் பற்றி மீண்டும் மீண்டும் மூத்த அண்ணாவிடம் கலந்துரையாடினோம். அப்போது அண்ணாமார்களுக்கு முக்கிய விடயம் கூறினேன். மாயவர் அத்தானின் மூத்த மகன் சண்முகம் கலாவைத் திருமணம் செய்ய தான் விரும்புவதாக என்னிடம் கேட்டுள்ளார். எனவே நடேச அண்ணாவும் அண்ணியும் யாழ்ப்பாணம் சென்று மாயவர்த்தரிடமும் மகனிடமும் கதைக்கும் படி கேட்க அதன் பிரகாரம் அண்ணாவும் அண்ணியும் யாழ் சென்று அத்தானுடனும் மகனுடனும் கலந்துரையாடி இறைவன் அருளால் ஓர் இரு மாதங்களில் திருமணம் நடைபெற்றது.

இதற்கிடையில் மூத்த அண்ணாவிடம், விடயங்கள் எல்லாவற்றையும் கடிதத்தில் எழுதி அவருக்கு அனுப்பிவிட்டு, நான் அவ் வீட்டிலிருந்து மனவேதனையுடன் வெளியேறினேன். அதன் பின் ஓமந்தைக்கு சென்று கிருஷ்ணபிள்ளையும், கோபாலசிங்கமும் நானும் ஒரு அறையை வாடகைக்கு எடுத்து இரவு பகலாக பரீட்சைக்குத் தயார்படுத்திக் கொண்டிருந்தோம்.

இவ்விடயங்கள் பற்றி ஆச்சியோ எனது சகோதரங்களோ, உறவினர்களோ என்னிடம் ஒரு வார்த்தைகூடக் கேட்கவில்லை. ஆசிரியர்களும் எதுவும் இதுவரை கேட்கவில்லை. நான் நினைக்கிறேன், என்மேல் வைத்திருந்த நம்பிக்கையும், மரியாதையும் அதற்குக் காரணமாக இருந்திருக்கலாம். திருமணத்திற்குப் பின் அவர்களுக்கு ஓர் ஆண் குழந்தை பிறந்தது. சில வருடங்களுக்குப் பின் கலாவின் கணவர் சண்முகம் பாரிஸ் போய்விட்டார். அண்ணாவின் வீட்டிலேயே நான்கு பிள்ளைகளுடன் இருந்தார். மூத்த மகன் சிறுவனாக இருந்தபோது அகால மரணமடைந்துவிட்டார். கலாவிற்கும், ஏனைய பிள்ளைகளுக்கும் பாரிஸ் விசா கிடைத்தது. கலாவும் தமது பிள்ளைகளோடு பாரிஸ் சென்று கணவனுடன் சேர்ந்தார். சிறிது காலத்தில் அவரின் கணவரும் நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்துவிட்டார். கலா மிகவும் கஷ்டப்பட்டு பிள்ளைகளை கவனமாக வளர்த்து, படிக்க வைத்து, பட்டங்களும் பெற வைத்தார். அவர்களுக்கு அரசு துறைகளில் நல்ல பதவிகள் கிடைக்க, வழமான வாழ்வைப் பெற்றனர். நல்லவர்கள் கெடுவதில்லை. அவரின் அன்பும், நற்குணமும், மற்றவர்களுக்கு உதவும் மனப்பான்மையும் அவளை நன்றாக வாழ வைத்திருக்கின்றது.

நான் எல்லா மனவேதனைகளையும் சுமந்துகொண்டு அடுத்த வருடம் சித்திரையில் வரப்போகும் உயர்தரப் பரீட்சைக்காகப் படித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். 1970 களில் வானம் பொய்த்தமையாலும், அரசாங்கத்தின் உள்நாட்டு உற்பத்திக் கொள்கையாலும், வெளிநாட்டு இறக்குமதிக்கு தடை விதித்தமையாலும் நாட்டில் பசி, பட்டினி கோரத்தாண்டவம் ஆடிக்கொண்டிருந்தது. 'பசி நோக்கார் துயில் கொள்ளார், கருமமே கண்ணாய் இருப்பர்' என்ற பெரியவர்களின் பொன்மொழிகளே எனக்கு அடிக்கடி நினைவில் வரும். ஒரு நாள் மார்கழி மாதக் கொட்டும் மழையில் மாலை ஒரு நான்கு மணியிருக்கும். ஒரு கிழவி, எமது திறந்திருந்த வாயிற் கதவில் நனைந்த சீலையும் ஒரு பையுமாக

நின்றார். நான் கிட்டப் போய்ப் பார்த்த பொழுது அது எனது ஆச்சி. 'வா ஆச்சி அறைக்குள், ஏன் நனைந்து நனைந்து இந்த மழைக்குள் மாலை நேரத்தில் வந்தனீங்கள்' என்று கேட்டபோது, தனது நனைந்த முந்தானைச் சீலையை வெளியில் சென்று பிழிந்துவிட்டு, தலையைத் துடைத்தார். நான் என்னிடம் இருந்த துவாயைக் கொடுத்து 'நன்றாகத் துடை என்று' கூறினேன். எங்கள் அறையில் மேசை, கதிரை என்பன இல்லை. நாங்கள் நிலத்தில் இருந்துதான் படிப்பது; நிலத்தில்தான் பாயை விரித்துப் படுப்பது; அந்த அறையின் ஒரு மூலையில்த்தான், மூன்று கல்லு வைத்து விறகு மூட்டிச் சமைப்பது. 'இரு ஆச்சி சுடச் சுடத் தேத்தண்ணி போட்டுத் தாறன்' என்று கூற, 'இல்லைத் தம்பி, பஸ் பிடிக்கவேணும்' என்று கூறி வெத்திலைப் பையை எடுத்து, உள்ளங் கையில் பாக்கு வெத்திலை வைத்து மற்றக் கையினால் கசக்கி வாயில் போட்டார்.

தான் கொண்டுவந்த கைப் பைகளில் இருந்த பொருட்களை ஒவ்வொன்றாக எடுத்து வெளியில் வைத்தார். 'என்ன ஆச்சி இதெல்லாம் என்று கேட்டேன்'. 'இல்லைத் தம்பி, இன்று சகாய வேலை செய்ததற்கு அரிசி, சீனி, கருவாடு, பால்மா தந்தாங்கள். நீ பசியலை கிடப்பாய் என்று நினைத்துக்கொண்டு வந்தனான்' என்றார் ஆச்சி. என் இதயம் ஒரு நிமிடம் சுக்கு நூறாக வெடித்துச் சிதறியதுபோல் இருந்தது. மனம் விம்மி விம்மி அழுதது. கடவுளே ஏன்? என்னை இவ்வாறு தொடர்ந்து இடைவிடாது சோதிக்கிறாய் என்று வாய்விட்டு அழவேண்டும் போலிருந்தது. நான் அழக்கூடாது. எல்லா உணர்வுகளையும் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டிருந்தேன். ஆச்சி பின்னர் முந்தானைச் சீலையில் முடிஞ்சிருந்த முடிச்சை அவிழ்த்து, இரண்டு இரண்டு தாள்களாக எண்ணி பத்து ரூபா தந்தா. 'ஆச்சி இப்ப எனக்குச் சமைக்க சாமான்கள் இருக்குதனை, நீ காசை உன் சிலவுக்கு வைத்திரு' என்று திருப்பிக் கொடுத்தேன். ஆச்சி 'மோன திருப்பித் தராத, எனக்கு முட்டை, பால், எரு வித்த காசு வீட்டை இருக்கு. இது சகாய வேலையில் ஒரு நாளைக்கு இரண்டு

ஶ்ரீபாப்படி தந்த காசை நான் கவனமாக உனக்காக வைத்திருந்தனான். அவ்வின் மனதைப் புண்படுத்த நான் விரும்பவில்லை. பணத்தை வாங்கிக் கொண்டேன். 'மோன நான் பஸ் பிடிக்கவேணும். அப்ப வாறன் மோன' என்று வெளிக்கிட்டா. நான் கொண்டுவாய் பஸ் ஏற்றிவிட்டு திரும்ப வாறன் என்று கூறினேன். ஆச்சி 'மோன நீ நனைஞ்சு போடுவாய் பின்பு காச்சல் வரும். நீ நில்லு. நான் போட்டு வாறன்' என்று, எனக்கும் கிருஷ்ணபிள்ளைக்கும், கோபாலசிங்கத்திற்கும் சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டா. வாசலில் நின்று அண்மையில் இருந்த பஸ்தரிப்பைப் பார்த்தவண்ணமே இருந்தேன். பஸ்சும் வந்தது, ஆச்சி ஏறிப் போய்விட்டா. இதனை என்ன சொல்வது, எப்படி வார்த்தைகளில் எழுதுவது. யாருக்குச் சொல்வது. மனம் இறுமாப்புக் கொள்கிறது. நான் படித்து பல்கலைக்கழகம் சென்று, தொழில் பெற்று உழைத்து என் தாயை ஒரு மகாராணிபோல் வாழவைத்தே தீருவேன் எனக் கங்கணம் கட்டிய அந்த நாள், என் உடம்பில் இருக்கும் ஒவ்வொரு இரத்தத் துளிகளுடனும், உணர்வுகளுடனும் இறுகிக் கலந்தது. 'தாயிற் சிறந்ததொரு கோயிலுமில்லை' என்று பெரியோர்கள் அனுபவத்தினூடாகத்தானே சொல்லிச் சென்றுள்ளார்கள்..

பரீட்சைக்கு ஒரு மாத காலந்தான் இருந்தது. வவுனியா சிங்களப் பாடசாலையிந்தான் பரீட்சை. பஸ் காசு இல்லை. நல்ல சேட்டு இல்லை. சாப்பாட்டுக்கு கையில் பணம் இல்லை. ஆச்சியிடம் ஒன்றுமே கேட்பதில்லை என முடிவு செய்தேன். செல்வி அக்காவிடம் போய் நாற்பது ரூபா கடன் கேட்டேன். சோதனை முடிய வந்து கூலிவேலை செய்து தங்கள் பணத்தைத் திருப்பித் தருகிறேன் என்று. அப்பொழுது செல்வி அக்கா கட்டையன் குளத்துக்கு அருகில் இருந்தார். அவருக்கு இரு சிறு பையன்களும், ஒரு மகளும். அவ சமைத்து ஆசிரியர்களுக்கு சாப்பாடு கொடுத்தே பிள்ளைகளைப் படிப்பித்தார். ஐயோ குஞ்சு, மாஸ்டர்மார் சம்பளத்தன் டைக்குத்தான் சாப்பாட்டுக் காசு தருவினம். பொறு

ஐயா, என்று அடுக்களையிலிருந்து கொட்டில் வீட்டுக்குப் போனவர், அப்பொழுது மூத்தமகள் அகிலம் நல்ல நித்திரையில் இருந்தார். அவளின் கைவிரலில் இருந்த ஒரு சிறு மோதிரத்தைக் கழற்றி என்னிடம் கொண்டுவந்து, 'குஞ்சு இதனை அடைவு வைத்தால் காணாது விற்றுக் காசு எடும். பின்னர் நீ காசு தரும்போது அவளுக்கு வாங்கிக் கொடுப்பம்' என்றார். எனக்கு மிகவும் வெட்கமாகவும், வேதனையாகவும் இருந்தது. 'இல்லை ஒரு நல்ல நோக்கத்திற்காகத்தானே இதனைச் செய்கிறோம்' என்று கூறி என் கைக்குள் மோதிரத்தை வில்லங்கமாக வைத்தார். அக்கா எனக்கு நேர்மைதான் முக்கியம். சோதனை முடிந்து ஓரிரு மாதத்துக்குள் வந்து பணம் தருவேன். என்று கூறிவிட்டு கவலையுடன் சென்றேன். உடனே வவுனியாவுக்குப் போய் மோதிரத்தை சண்முகம் நகைக் கடையில் விற்றுவிட்டு, ஒரு சேட்டும், பேனாவும் வாங்கிக்கொண்டு ஓமந்தைக்கே திரும்பிச் சென்றேன்.

காலை ஒன்பது மணிக்கு சோதனை. நான் எட்டு மணிக்கே மண்டபத்திற்குப் போய்விட்டேன். நல்லா எழுதத் திட்டமிடுகின்றேன். என்ன கேள்வி வந்தால், எப்படி மறுமொழி எழுதுவது என அமைதியாக இருந்து தயார்படுத்துகிறேன். இது ஒரு சவால்; இது ஒரு களப் போர்; இது என் இலட்சியம்; இது என் குறிக்கோள்; எல்லாவற்றையும் விட வறுமையில் வாடும் ஆச்சி, சகோதரங்கள், அவர்கள் பிள்ளைகளின் எதிர்காலம். இது ஒரு தரும யுத்தம். இந்த யுத்தக் களத்தில் நான் இறங்கிப் போராடவேண்டும். நான் களமாடி வென்றே தீருவேன் என்று இறுமாப்புக் கொள்கின்றேன்.

பரீட்சை மண்டபத்தில் மணி அடிக்கிறது. வீறு நடை போட்டுக்கொண்டு, எனக்காக ஒதுக்கப்பட்ட இலக்கம் போடப்பட்ட மேசையில் எனது அனுமதி அட்டை, அடையாள அட்டை, பேனாக்களை வைத்துவிட்டு கதிரையில் அமர்கின்றேன். எனை மறந்து களமாடுகிறேன். முதலில் இருதாள்களைப் பரீட்சை உதவியாளர் கேள்விப் பேப்பருடன் கொண்டுவந்து தந்தார்.

ஐந்து நிமிடம் நான் ஒன்றுமே செய்யாது இருந்தேன். பரீட்சை அதிகாரி என்னைப் பார்க்கின்றார். பேனை என்னும் போர்வாளை எடுக்கின்றேன். மிகவும் நிதானமாக, எனக்கு நன்றாக மறுமொழி தெரிந்த கேள்விகளை முதலில் தெரிவு செய்தேன். பின்னர் அடுத்து ஓரளவு தெரிந்த கேள்விகளைத் தெரிவு செய்கின்றேன். இறுதியாகக் கஷ்டமான ஓரிரு கேள்விகளைத் தெரிவு செய்கின்றேன்.

பேனாவையும், கேள்வித் தாள்களையும் சற்று ஓரிரு நிமிடம் ஓய்வெடுக்க வைக்கின்றேன். தரப்பட்ட இரண்டு விடைத்தாள்களில் பரீட்சை சுட்டி இலக்கத்தையும் அதே வேளை போட்டு வைத்துவிட்டேன். எடுத்தேன், பேனாவைத் தொடுத்தேன். ஏழு நிமிடங்களில் இரண்டு விடைத்தாள்களையும் விழுத்திவிட்டேன். மேசையைத் தட்டினேன். உதவியாளர் மேலும் இரண்டு தாள்கள் கொண்டுவந்து தந்தார். அவை இரண்டும், என் கூரிய பேனாவால் ஏழு நிமிடங்களில் பதம் பார்க்கப்பட்டன. மீண்டும் மேசையைத் தட்டினேன். பரீட்சை அதிகாரி எனக்குப் பின்னால் நின்றிருந்ததை நான் காணவில்லை. மாங்கொப்புகள் என் கண்களுக்குத் தெரியவில்லை. மாம்பழத்தைத் தாங்கிப்பிடிக்கும் நெட்டே என்கண்களுக்குத் தெரிந்தது. எடுத்தேன் அம்பை. தொடுத்தேன் வில்லை. எய்தேன். அது துரோணாச்சாரியர் முன் விழுந்தது. என்று அருச்சுனன் கூறிய வார்த்தைகளே என்னை ஆட்கொண்டது. உதவியாளர் கையில் தாள்களுடன் வந்தார். மேற்பார்வையாளர் என் பின்னால் நின்று, நான் ஏற்கனவே எழுதிக் கொண்டிருந்த விடைத் தாள்களை உற்றுப் பார்த்திருக்கின்றார்போலும். உதவியாளரைப் பார்த்து ஐந்து தாள்களை என் மேசையில் வைக்கும்படி பணித்தார். போர்க்களம் கூடு பிடிக்கிறது. ஒவ்வொரு தாளாக வீழ்த்துகின்றேன். மீண்டும் ஐந்து தாள்கள் தரப்பட்டன. அவைகளும் வீழ்ந்தன. போராட்டம் முடிந்தது. தரப்பட்ட நூலினால் தாள்களில் போடப்பட்ட துவாரங்களில் நூலைக் கோர்த்துக் கட்டி வைக்க, பரீட்சை நேரம் முடிய மணியடிக்கப்பட்டது.

மண்டபத்தால் வெளிக்கிட்டு, யாருடனும் பேசாது பஸ் எடுத்து ஓமந்தை வந்து பணிசும், தேத்தண்ணியும் கடையில் குடித்துவிட்டு, அறைக்குப் போய் படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டு, இன்று நடைபெற்ற பரீட்சையில் நான் கொடுத்த மறுமொழிகளைப் பற்றி மீளாய்வு செய்துகொண்டிருக்கிறேன். சக நண்பர்களும் வர, எல்லோரும் பரீட்சை பற்றி சற்றுப் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். பின்னர் சோறும் சமைத்து கறியும் வைத்துச் சாப்பிட்டோம்.

மீண்டும் நாளைய பரீட்சைக்கு நடுச் சாமம்வரை நானும், நண்பர்களும் தயார்படுத்திக் கொண்டுவிட்டு படுத்துத் தூங்கினோம். நான்கு பாடங்களுக்கும் பரீட்சை முடிந்தது. எனக்கு மிகவும் திருப்தியாக இருந்தது. பரீட்சை முடிந்தால் மறுமொழி வர நான்கு ஐந்து மாதங்கள் செல்லும். பல்கலைக்கழக அனுமதி கிடைத்தாலும் மேலும் ஆறுமாதங்களுக்கு மேலாகச் செல்லும், பல்கலைக் கழகம் செல்வதற்கு.

நாம் இருந்த அறையினை திருப்பி உரியவரிடம் கொடுத்துவிட்டு வீடு வந்து சேர்ந்தோம். ஆச்சிக்குப் பெரிய மகிழ்ச்சி. 'எப்படித் தம்பி சோதினை' என்று மிக அக்கறையோடு கேட்டா. 'முடியுமானவரை நல்லாகச் செய்திருக்கிறேன்' என்று பதில் கூற, ஆச்சி 'நீ கட்டாயம் பாஸ் பண்ணுவாய்' என்று மிக அன்போடு கூறினா.

முதல் வேலையாக செல்வி அக்காவின் பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டும். அத்தோடு ஆச்சிக்கு உதவி செய்ய வேண்டும். பெரியதம்பி அண்ணா குடும்பமும் வீட்டில் இருந்தார்கள். அவருக்கு கமலகாசன் என ஒரு மகனும் இருந்தான். அண்ணருக்கு ஏதோ மனம் சரியில்லை. ஒரு வேலையும் செய்யாமல் காலை கடைப்பக்கம் போனால் மாலை பந்து அடித்துவிட்டு ஒரு மீன்றின்னுடன் வீடு வருவார். அவர் அப்படி பொறுப்பில்லாமல் நடந்துகொண்டார் என்பது, எனக்கு இன்றுகூடப் புரியாத புதிராகவே இருக்கின்றது.

கூலி வேலைக்குப் போனேன். கிராம சபையின் றோட்டுக்கள் துப்பரவாக்கும் வேலைகளையும் கொந்தராத்து எடுத்தும் செய்தேன். அப்பொழுது நாட்கூலி இரண்டு ரூபாய் மட்டுந்தான். இரவில் வெற்றுச் சீமெந்துப் பைகளை எடுத்து, அளவாக வெட்டி பெரிய சிறிய பைகளை, கூப்பன் மாவில் களி கிண்டி ஒட்டி விற்பேன். ஒரு பெரிய பை எட்டுச் சதம். சிறிய பை நான்கு சதம். ஐயாத்துரை கடையில் கொண்டுபோய் விற்பேன். இவ்வாறு துரிதமாக உழைத்த பணத்தில் ஒரே மாதத்தில் செல்வி அக்காவின் பணத்தை நான் கூறியவாறு திருப்பிக் கொடுத்தேன். மனம் நிம்மதியாக இருந்தது. நேர்மை என்பது என் வாழ்க்கையில் சிறுவயதில் இருந்தே என்னோடு கூடவருவதாகும்.

தொடர்ந்தும் கண்டி வீதியில தார் போடுவது, உழவு இயந்திரத்தில் மண், கல்லு ஏற்றி இறக்குவது, வயல் வேலைகளுக்குப் போவது, மாட்டெரு பொறுக்கி விற்பது போன்ற வேலைகளைச் செய்து ஆச்சிக்கு வீட்டுச் செலவுக்கும் பணம் கொடுத்து மிகுதிப் பணத்தைச் சேமிப்பேன். அதுவே மேற்கொண்டு படிப்பதற்கு உதவியது.

பரீட்சைப் பெறுபேறுகள் வெளியிடப்பட்டன. நான்கு பாடங்களிலும் நான் ஒருவனே சித்தியடைந்தேன். ஏனையவர்கள் மூன்று அல்லது இரண்டு பாடங்களிலேயே சித்தியடைந்தார்கள். ஆசிரியர்களுக்கு பெரும் மகிழ்ச்சி. நீ பல்கலைக் கழகம் போவது உறுதியாகிவிட்டது என்று எல்லோரும் பாராட்டினார்கள். என் கனவு, இலட்சியம் நிறைவேறப் போகிறது என்ற மகிழ்ச்சியில் இருந்தேன். ஆனால் எனக்குப் பல்கலைக் கழக அனுமதி கிடைக்கவில்லை. என்னால் நம்பவே முடியவில்லை. யாழ்ப்பாணம் தெல்லிப்பளை மகாஜனக் கல்லூரியில் ஓமந்தையைச் சேர்ந்த மர்மலானந்தகுமார் படித்துக்கொண்டிருந்தான். மாவட்ட அடிப்படையில், பின்தங்கிய மாவட்டங்களில் உள்ளவர்களுக்கு பல்கலைக்கழக அனுமதியில் சலுகை வழங்கப்பட்ட காலம் அது. மர்மலானந்தன், லோகசிங்கம் அதிபருடன் கதைத்து உயர்தரப்

பரீட்சைக்கு ஓமந்தை மகாவித்தியாலயத்தில் படிப்பதாகப் பதிவு செய்திருக்கின்றார். அதனால் அவரே ஓமந்தை மகாவித்தியாலயத்தில் இருந்து முதன் முதலாக பல்கலைக்கழகம் சென்றார். எனக்கும், எமது சக நண்பர்களுக்கும் என்ன நடந்ததென்றே தெரியாது. பின்னர்தான் அதிபரும், மர்மலானந்த குமாரும் செய்த சதி வேலையை அறிந்துகொண்டோம்.

கூலி வேலை செய்து சேர்த்து வைத்திருந்த பணத்தை வைத்துக் கொண்டு இரண்டாவது முறை உயர்தரப் பரீட்சைக்குத் தோற்ற எல்லோரும் தயார்படுத்தி மீண்டும் ஓமந்தையில் இருந்து வகுப்புக்களுக்கும் சென்றோம். பரீட்சைக்குத் தோற்றினோம். எல்லாமாகப் பன்னிரண்டு மாணவர்களில் எனக்கும், வேலாயுதபிள்ளைக்கும், கிருஷ்ணபிள்ளைக்கும் தான் பல்கலைக்கழக அனுமதி கிடைத்தது. எல்லோருமே பாராட்டினார்கள். ஆச்சிக்கு அளவற்ற சந்தோசம்.

நாம் மூவரும் 1977 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் காலடி எடுத்து வைத்தோம். இவ்வேளையில் ஆச்சியை நான் யாழ்ப்பாணம் என்னுடன் கொண்டுபோய் நல்ல வசதியாக வாழவைக்கவேண்டும் என முடிவெடுத்தேன். யாழ்ப்பாணத்தில் கொக்குவில் பொற்பதி வீதியில் பெரிய வசதியான வீடு ஒன்றை வாடகைக்கு எடுத்தேன். ராமலிங்க அண்ணையின் மகன் கண்ணன், அக்காவின் மகன் யோகன் ஆகியோருக்கு யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள பள்ளிகளில் படிக்க ஒழுங்கு செய்தேன். கண்ணன் ஏற்கனவே யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியில் ஐந்தாம் வகுப்புவரை படித்து, ஐந்தாந்தரப் புலமைப்பரிசில் பரீட்சையில் தெரிவு செய்யப்பட்டிருந்தான். துரதிஷ்டவசமாக ராமலிங்க அண்ணர் விசர்நாய் கடித்து அகாலமரணம் எய்தினார். எனவே கண்ணன் தொடர்ந்து படிக்க பணவசதியில்லாமையால் வீடு திரும்பியிருந்தான். இதனை அறிந்த நான் அவனை மீண்டும் யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியில் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தேன். யோகனைச் செங்குந்தா இந்துக்

கல்லூரியில் சேர்த்தேன். நடேச அண்ணாவின் பத்மாவை மருதனாரம்மம் இராமநாதன் இந்து மகளிர் கல்லூரியில் சேர்த்தேன். தருமண்ணையின் மூத்த மகள், சின்ன அண்ணாவின் குணபால் என்னோடும் ஆச்சியோடும் இருந்து கொக்குவில் பாடசாலையில் படித்துக்கொண்டு இருந்தார்கள்.

மிகவும் சந்தோசமாக மாணவ வாழ்க்கை கழிந்துகொண்டிருந்தது. ஆனால் இவர்களைப் படிப்பிக்கப் பணம் தேவை. வீட்டு வாடகை, சாப்பாட்டுச் செலவு, எனது பல்கலைக்கழகச் செலவு என்று செலவுகள் கட்டுக்கடங்காமல் போனது. அப்பொழுது, முதல்முதல் கடன்பட்டு ஒரு மோட்டார் சைக்கிள் வாங்கி, கொக்குவில், தெல்லிப்பளை, பருத்தித்துறை போன்ற பிரதேசங்களில் உள்ள பிரத்தியேக ரியூசன் பள்ளிகளில், பல்கலைக்கழக நேரம் தவிர்ந்த வேளைகளில் படிப்பித்தேன். சனி, ஞாயிறு என்பதே என்னவென்று எனக்குத் தெரியாது. அறந்து பறந்து ரியூசன் செல்வேன். ஓரளவு இதன் வருவாயால் செலவுகளைச் சமாளிக்க முடிந்தது. அத்தோடு, பல்கலைக்கழகம் மாதாமாதம் வழங்கும் உதவித்தொகை 170 ரூபா திட்டமும் நடைமுறையில் இருந்தபடியால் செலவுகளை சமாளிக்க முடிந்தது.

ஆச்சி எல்லோருக்கும் சமைத்துப் போடுவா. வேலாயுதபிள்ளையும் சிறிது காலம் என்னோடேயே தங்கினார். கிருஷ்ணபிள்ளை பல்கலைக்கழகப் படிப்போடு வங்கியில் முழு நேரமாக வேலை செய்துகொண்டிருந்தார். வேலாயுதபிள்ளைக்கும் கூட்டுறவு இலாகாவில் வேலை கிடைத்தது. ஆச்சியின் சந்தோசத்தைப் பார்க்க முடியாது. பல பல்கலைக்கழக நண்பர்கள் வீட்டுக்கு வந்து போவது அவளுக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி. எல்லோரையும் நன்றாக வரவேற்று உபசரிப்பார். இது வன்னி மண்ணின் பண்பாடு.

ஒருநாள் ஆச்சியோடு இரவுச் சாப்பாடு முடிந்து கதைத்துக் கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது ஆச்சி கூறினா. 'தம்பி, வீட்டுக்காரர்

காரில் திருக்கேதீஸ்வரம், கோணேச்சரம், கதிர்காமம் கோவில்களுக்கு அடுத்த வாரம் போகினமாம் என்று கூறியதோடு, நீங்களும் எங்களுடன் வரலாம்தானே என்று வீட்டுக்காரி கேட்டவ். ஆச்சி சொல்லக் கேட்டதும் எனக்கு மிக மிகச் சந்தோசமாய் இருந்தது. இதற்கு எவ்வளவு செலவென்றாலும் என் ஆச்சிக்காக இதனை நான் செய்தாகவேண்டும் என்று உடனேயே முடிவெடுத்தேன். 'நல்ல சந்தர்ப்பம் ஆச்சி, உனக்கு நான் நல்ல உட்புகள் வாங்கித் தருவன். பணந்தருவன், வீட்டுக்காரரிடம் கார்ச் செலவுகளும் குடுப்பன். நீ அவர்களுடன் கவனமாகப் போய்வா' என்று கூறினேன். 'சின்னத்தம்பி உனக்கு அதிக செலவாகும். பின்னர் யோசிப்பம் என்றா'. நான் விடவே இல்லை. உட்புக்கள், பணம் எல்லாம் மறுநாளே ஆச்சியிடம் கொடுத்து, சனிக்கிழமை அவர்களோடு போய்வா என்று அன்பாகவும், ஆதங்கத்துடனும் கூறினேன். ஆச்சிக்கு உள்ளூர மகிழ்ச்சி. கடவுள் பக்தி மிகுந்தவ. அதனால் கடவுள் அவருக்கு அருள் புரிந்துள்ளார். ஒரு வாரம் எதுவித பிரச்சினைகளும் இல்லாமல் எல்லாத் தலங்களுக்கும் திட்டமிட்டபடி சென்று, பெரு மகிழ்வோடு திரும்பினார். அந்த ஒரு வாரமும் நான் அதிகாலை எழும்பி எல்லோருக்கும் சமைத்து வைத்துவிட்டு, பல்கலைக்கழகம் போய்விடுவேன். அவர்களும் ஒத்துழைப்பு வழங்கினார்கள். எனக்குப் பெரும் மன நிம்மதி.

சுமார் ஒரு வருட இறுதியில் வருடாந்தப் பரீட்சை பல்கலைக்கழகத்தில் நடக்கும். பல வேலைகளின் மத்தியிலும் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். வரலாறு, பொருளியல், தமிழ், இந்துநாகரிகம் போன்ற பிரதான பாடங்களும் கணிதம். பல்துறைக் கற்கைநெறி, ஆங்கிலம் அடுத்த நிலைப் பாடங்களாகவும் இருந்தன.

நான் ஆச்சியை மோட்டார் சயிக்கிளில் ஏற்றிக் கொண்டு பல்கலைக்கழகத்தைச் சுற்றிக் காட்டக் கூட்டிக்கொண்டு போனேன். தம்பி இதென்னடா பெரிய பள்ளிக் கூடமாக இருக்கு. எத்தனை பெண்பிள்ளைகள், ஆண் பிள்ளைகள், மோட்டார் சையிக்கிள்கள்,

காரர்கள், விளையாட்டுத் திடல்கள், பெரிய கோயில் எல்லாம் ஒரு வளவுக்குள்ளேயே இருக்கு என்று அதிசயித்துப்போய் எல்லாவற்றையும் ரசித்துப் பார்க்கிறார். அப்போது அங்கிருந்த ஒரு இருக்கைக் கல்லின் மேல் இருந்தோம். பல சுக மாணவ மாணவிகள் வந்து கலகலப்பாக ஆச்சியுடன் பேசி மகிழ்ந்தார்கள். எனக்கு எவ்வளவு சந்தோசமாக இருந்தது.

'தம்பி இங்க நான்கு வருடங்கள் படிக்க வேண்டும் என்று சொன்னாய். அப்ப இதுதானா கடைசிப் படிப்பு' என்று அங்கலாய்ப்புடன் கேட்டா. 'இல்லையெணை ஆச்சி. இதுக்குப் பிறகும் பல பட்டப் பின் படிப்புகள் இருக்கணை' என்று பதிலுக்கு சிரித்துக்கொண்டு சொன்னேன். 'கடைசியாக என்ன படிப்பு இருக்கு' என்று கேட்டா. நான் சொன்னேன் 'கலாநிதிப் படிப்புத்தான் இறுதியான படிப்பு' என்று. 'அப்ப அதற்கு எத்தனை வருடம் எடுக்கும்' என்று கேள்விமேல் கேள்வி கேட்டா. நான் சொன்னேன். சுமார் ஐந்து வருடங்களாவது எடுக்கும் என்று. 'தம்பி என்ன நடந்தாலும் நடக்கட்டும், அந்தக் கடைசிப் படிப்பையும் படித்து முடித்துவிடு' என்றா. நான் வாய்விட்டுச் சிரித்தபடியே 'சரி வாண, வீட்ட போவம் என்று சொல்லி மோட்டார் சையிக்கிளில் ஆச்சி பின்னால் இருந்து, எனது இடுப்பை இரண்டு கைகளாலும் கட்டிப் பிடித்தபடி இருந்தா. ஊல்லாசப் பறவைகளாக வீடுபோய்ச் சேர்ந்தோம். முதலாம் வருட பரீட்சைக்காக தீவிரமாகப் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். பரீட்சையும் நெருங்கியது.

ஊ ஊ ஊ ஊ

எனது தேசிய கீதம்

ஆச்சியுடன் இரவுச் சாப்பாட்டுக்குப் பின்னர் ஒரு மணி நேரம் கதைப்பது எனது வழக்கமாக இருந்தது. 'தம்பி இங்கு வந்து ஒரு வருடமாகிறது. சித்திரைத் தமிழ்ப் புத்தாண்டும் நெருங்கியது. நான் வருடப்பிறப்புக்கு வீட்டுக்குப் போய் எனது பிள்ளைகளையும், பேரப்பிள்ளைகளையும் பார்த்து வரப்போறன் மோன' என்று என்னைக் கேட்டார். நான் 'போயிட்டு வாங்கோ' என்று மறுநாள் ஒரு சனிக்கிழமை கண்ணனுடன் கொக்குவில் புகையிரத நிலையத்தில் இருந்து புகையிரதத்தில் அனுப்பிவிட்டேன். வீடு போய் அடுத்த நாளே ஞாயிற்றுக் கிழமைசுமார் ஒரு பதினொரு மணிபோல் கண்ணன் வந்து சேர்ந்தான் 'சித்தப்பா, உடனே வீடு போகவேண்டும்' என்று கண்கள் கலங்கிய நிலையில் என்னைப் பார்த்துச் சொன்னான். 'ஏன் என்ன நடந்தது' என்று கேட்டேன். 'ஆச்சி இன்று அதிகாலையில் செத்துப்போனா' என்று வாய் தளதளக்கச் சொல்லி அழுதான். என் இதயத் துடிப்பு ஒரு கணம் நின்றுபோனது. உடம்பில் இருந்த இரத்தமெல்லாம் பனிக்கட்டி போல் இறுகியது.

'கடவுளே! ஏன் என் அன்புத் தெய்வத்தை என்னிடம் இருந்து நிரந்தரமாய்ப் பறித்துவிட்டாயே!'. நானும், கண்ணனும் உடன் மோட்டார்

சயிக்கிளில் ஊரை நோக்கிப் புறப்பட்டோம். முறிகண்டி போகும் வரை என் ஆச்சியுடன் வாழ்ந்த ஒவ்வொரு நாட்களையும் நினைத்து நினைத்து மனம் புண்ணாகியது. முறிகண்டிப் பிள்ளையாரைப் போய்க் கும்பிட்டுவிட்டு வீடு நோக்கி மோட்டார் வண்டி பறந்தது. வீட்டு வாசலில் மோட்டார் வண்டியைப் போட்டுவிட்டு, வீடு நோக்கி கால்கள் தடுமாற நடக்கிறேன். எல்லாரும் அங்கு என் வரவைப் பார்த்து காத்து நின்றார்கள். பல்கலைக் கழகம் போகும் போது தாய் மனைக்கு முன்னால் ஒரு வரவேற்பு மண்டபம் கல்லால் கட்டிவிட்டுப் போயிருந்தேன். அதில் முதிரை மரத்தால் கட்டப்பட்ட பெரிய கட்டில் ஒன்றும், ஒரு சாப்பாட்டு மேசையும் மட்டுமே போட்டிருந்தேன். என் ஆச்சி கட்டிலில் என்னை மறந்து நிம்மதியாக, நிரந்தரமாகத் தூங்கிக்கொண்டிருந்தார். வெள்ளைச் சீலை போர்க்கப்பட்டு இருந்தா. குத்து விளக்கு ஓங்கி எரிந்துகொண்டிருந்தது. அமைதியாக, எதுவித ஆர்ப்பரிப்பும் அமுகையும் இல்லாமல் ஆச்சியை தலைமாடு, கால்மாடு என்று சுற்றிச் சுற்றி வணங்குகின்றேன். அமைதியாகக் கதிரையில் இருந்தேன். பல பல்கலைக்கழக நண்பர்களும் வந்து ஆறுதல் கூறினார்கள். மாலை இரண்டு மணிக்கு ஆச்சியை மயானத்துக்குக் கொண்டு சென்றார்கள். நான் கடைக்குட்டிப் பிள்ளை. நான்தான் கொள்ளி வைக்க வேண்டும். ஆனால் அண்ணாமார் நான் கொள்ளி வைத்தால் முப்பத்தொரு நாளைக்கு வீட்டைவிட்டுப் போகமுடியாது. உனக்குப் பரீட்சை வருகிறது. ஆகவே நீ கொள்ளி வைக்கக் கூடாது. சூடலைக்கும் வரக்கூடாது என்று கண்டிப்பாகச் சொல்லிவிட்டார்கள். எல்லாமே ஓய்ந்தன. ஆச்சிக்காக நான் கற்பனை செய்து கொண்டிருந்த வாழ்க்கை, ஒரு கனவாக மாறிவிட்டது. ஆனால் நான் உலகில் உள்ள கடைசிப் படிப்புவரை படிக்கவேண்டும் என்று ஆச்சி அன்று சொன்ன வார்த்தைகள் அசரீரியாகக் எனது காதுகளில் கேட்கிறது. அன்று இரவு ஆச்சியின் நினைவுகளோடு அயர்ந்து நித்திரை கொண்டேன்.

மறுநாள் அதிகாலை வெறுமை உணர்வுகளோடு நித்திரைவிட்டு எழும்புகிறேன். எவ்வளவு சுகமாக இருந்த ஆச்சி, திடீரென ஏன் செத்தார் என்ற கேள்வி அடிக்கடி என் மனதை அன்று முழுக்க வாட்டி வைத்தது. ஆனால், ஆச்சியின் விருப்பத்தைத் தடுத்திருக்கிறார்கள். ஆச்சியைக் கௌரவக் குறைவாக ஏசியிருக்கிறார்கள். அதைத் தாங்க முடியாமலே ஆச்சி மயங்கி விழுந்து செத்திருக்கிறார் என்பதே உண்மையென அறிந்தேன். மனம் கொதித்தது. சம்பந்தப்பட்டவர்களை என்ன செய்வதெனத் தடுமாறினேன். ஆனால் குடும்ப நன்மை கருதி என் ஆக்ரோசமான உணர்வுகளை அடக்கி மௌனமாகிவிட்டேன். சம்பந்தப்பட்டவர்களின் மனச்சாட்சி நிச்சயம் அவர்களை என்றும், ஆச்சியின் மரணம் உறுத்திக்கொண்டே இருக்கும் என்பது நிச்சயம்.

ஒரு வாரம் ஆச்சி. மூன்றாம் நாள், எட்டாம் நாள் செலவுகளும் நடந்து முடிந்துவிட்டன. கண்ணன் ஏற்கனவே யாழ்ப்பாணம் போய்விட்டார். நான் எட்டுச் செலவு முடிய, வெறுமை உணர்வுடன் தனித்து விடப்பட்டவனாக யாழ் நோக்கிப் புறப்பட்டேன்.

படிக்க முடியவில்லை. நித்திரை கொள்ள முடியவில்லை. வீட்டில் உள்ள சமையல் அறை, ஆச்சியின் அறை போன்றவற்றையும் பார்க்கும்போது அழகை அழகையாய் வரும். ஆனால் நான் அழுவதில்லை. இலட்சியவாதிகள் அழுவதில்லைத்தானே. வீட்டில் என்னுடன் இருந்து படித்துக்கொண்டிருந்தவர்களை ஊருக்குத் திருப்பி அனுப்பினேன். வீட்டில் இருந்த எல்லாப் பொருட்களையும் விற்பிறேன். கண்ணன், யோகன் மட்டும் விடுதியில் தொடர்ந்து படித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ஓ ஓ ஓ ஓ

நடேசன் அண்ணாவின் அரவணைப்பு

நான் யாருமற்ற தனி மரமானேன். வெறுமையின் நண்பனானேன். பசி கிடந்து, நித்திரை இழந்து, அலைந்து திரிந்ததன் விளைவு, என் வயிற்றில் கொடூரமான நோய் பற்றிக்கொண்டது. 'இளமையிற் கொடுமை வறுமை, தாங்கொணாக் கொடுநோய்' என்பதில் எவ்வளவு உண்மையிருக்கிறது. ஆனால் ஆண்டவன் எதையும் தாங்கும் இதயத்தையம், எனக்குத் தாராள நன்கொடையாக தந்திருக்கின்றான்.

நண்பர்களுடன், குமாரசுவாமி வீதியில் உள்ள வீடொன்றை வாடகைக்கு எடுத்தேன். ஆச்சி வாழ்ந்த வீட்டில் இனிமேல் வாழ்வதில்லை என்று முடிவெடுத்தேன். அவ் வீட்டிலிருந்து படிப்பைத் தொடர்ந்தேன்.

ஊருக்கு சென்றேன். அப்பொழுது நடேச அண்ணர் ஆரம்பத்தில் எல்வி என்னும் பழைய உழவு இயந்திரம் ஒன்று வைத்திருந்தார். பின்னர் அவர் 1960 களில் அரசாங்கம் கொடுத்த காணியில் ஒரு பெரிய கல்வீடு கட்டிக்கொண்டு குடியேறினார். எல்வி மெசினை விற்றுவிட்டு புதிதாக ஒரு போர்ட் உழவு இயந்திரத்தை வாங்கினார். அவரின் மூத்த மகள் திருமணமாகியபோது அந்த வீட்டை அவருக்கு சீதனமாகக் கொடுத்துவிட்டு, ரைக்ரரை இருபதினாயிரத்துக்கு விற்று,

கனகராயன்குளம் பாடசாலைச் சந்தியில் இணுவில் ச.க வுக்குச் சொந்தமான அரிசி ஆலையையும், அதோடிருந்த பெரிய வீடொன்றையும் அதனுடன் சேர்ந்த இரு கடைகளையும், அந்த இருபதினாயிரத்தை அச்சவாரமாகக் கொடுத்து அறுதியாக வாங்கியிருந்தார். மேலும் அவர் ச.க வுக்கு மிகுதி எண்பதினாயிரம் கொடுக்குமதியாக இருந்தது. அண்ணா, அண்ணி ஏழு பிள்ளைகளும் அங்குபோய் வாழத் தொடங்கினர். அண்ணர் மில்லை நடாத்தி வந்தார். அத்தோடு வயலும் விதைத்து வந்தார். நான் ஊருக்குப் போனபோது, அண்ணா என்னிடம் சொன்னார். நீ வந்து, எனது வீட்டிலுள்ள அறையொன்றில் இருந்து படி. எனக்கும் உதவியாய் இருக்கும் என்று. ஒரேயொரு மூத்த மகன் பாலன், அவர் சொந்தக்காரப் பிள்ளை ஒன்றை திருமணம் செய்து தன்பாட்டில் வாழத் தொடங்கிவிட்டார். அண்ணாவின் இரண்டாவது பிள்ளை கமலாவும் திருமணமாகி தனியாகப் போய்விட்டார். அண்ணாவும், அண்ணியும் மிகுதியான ஐந்து பெண்பிள்ளைகளுடன் அவ்வீட்டில் இருந்தார்கள். சின்னஞ்சிறிசுகள் அருகிலுள்ள பள்ளியில் படித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இராமநாதன் மகளிர் கல்லூரியில் படித்துக்கொண்டிருந்த பத்மாவும் படிப்பைக் குழப்பிவிட்டு வீட்டுக்கு வந்துவிட்டார். தன் பிள்ளைகள் படிக்கவில்லையே என்று அண்ணாவுக்குப் பெரும் கவலை. இந்நிலையில் அண்ணாவின் வீட்டில் உள்ள அறையை நன்றாகத் திருத்திவிட்டு அதில் போய் வாழத் தொடங்கினேன். சனி, ஞாயிறு மற்றும் விடுமுறை நாட்களிலேயே அங்கு வந்து தங்குவது வழமையாக இருந்தது. பிறந்த ஊர், சகோதரங்கள், பிள்ளைகள், நண்பர்கள், ஊரவங்கள் இவர்களைப் பிரிந்து சொர்க்கத்தில் கூட நிம்மதியாகவும் சந்தோசமாகவும் வாழமுடிவதில்லை. இதுவே என் விதியாகுமோ என்று எண்ணி எனக்குள் சிரித்துக்கொள்வேன். 'சருகுக்கை கிடந்த ஆமையை மெத்தையில் கொண்டுபோய் படுக்கவிட்டால், அது திரும்பவும் சருகுக்குள் போய்த்தான் படுக்கும்' இது எனக்கு நன்றாகப் பொருந்தும்.

ஊ ஊ ஊ ஊ

எல்லோருக்கும் நல்லவன் தன்னை இழந்தான்

நான் ஆச்சியுடன் கொக்குவில் வீட்டில் வாழ்ந்த காலம். பல்கலைக் கழகத்தில் முதலாம் ஆண்டு. வேலாயுதபிள்ளையும் என்னோடு படித்துக்கொண்டு இருக்கின்றார். அவர் கூட்டுறவுத் துறையில் வேலை பார்த்தபடி படித்துக்கொண்டும் இருக்கிறார். கண்டி பொல்கொல்லையிலுள்ள கூட்டுறவுப் பயிற்சி நிறுவனத்தில் ஒருவருட்ப் பயிற்சிக்கு போகும்படி, கூட்டுறவுத் தாபனம் கட்டளை பிறப்பித்தது. இரண்டொரு நாளில் அவர் கண்டி பொல்கொல்லைக்குப் பயிற்சிக்கும் போகவேண்டும். ஒரு நாள் மாலை மூன்று மணியிருக்கும். என்னைச் சந்தித்து விடயத்தைக் கூறினார். மகிழ்ச்சி என வாழ்த்துக்கள் தெரிவித்தேன். ஆனால், அவர் கனகராயன் குளத்திலுள்ள தன் வீட்டுக்குப்போய் பொருட்களை எடுத்துக்கொண்டு மறு நாள் காலை பொல்கொல்லைக்கு போகவேண்டும் என்று கூறினார். அத்தோடு பஸ்சில் போக நேரம் காணாது. எனவே என்னை மோட்டார் சயிக்கிளில் உடனே வீட்டுக்குக் கூட்டிப் போக வேண்டும் என்று கேட்டார். எனக்குப் பரீட்சை இருக்கு என்று தெரிந்தும், ஒரு நல்ல விடயத்திற்கு என் நண்பனுக்கு உதவி செய்ய வேண்டும் என்று மனம் சொன்னது. உடனே புறப்பட்டு பிரயாணத்தைத் தொடர்ந்தோம். முறிகண்டியில் மோட்டார்

சயிக்கிளை நிப்பாட்டி, பிள்ளையாரை கும்பிட்டுவிட்டுப் புறப்பட்டோம். வேலாயுதபிள்ளை பின்னால் இருந்து கொண்டு சொன்னார். இனி நான் மோட்டார் சயிக்கிளை ஓட்டப்போகிறேன் என்று. நான் சொன்னேன் இது மாலை நேரம், மாடுகள் எல்லாம் நோட்டில் நிற்கும். நீ முதல் முதல் ஓட்டப்போகிறாய். ஆபத்து என்று சொன்னேன். அவர் கேட்கவில்லை. மோட்டார் வாகனத்தை நிப்பாட்டி அவருக்கு ஓட்டுவது பற்றிய விடயங்களை சொல்லிக் கொடுத்தேன். நன்றாக ஓட்டிக்கொண்டு போனார். கனகராயன் குளத்துக்குப் போகும்முன், பெரிய குளம் வந்தது. அந்த இடம் சரியான ஏற்ற இறக்கம் உள்ள பாதை. வெள்ளைக்காரரின் ஆட்சியின் போது அங்குதான் அவர்களது பாரிய இராணுவ முகாம் இருந்தது. நான் சொன்னேன், இனி மாடுகள் நோட்டில் நிற்கும் நேரம். இறக்கத்தில் போகும்போது மெதுவாகப் போக வேண்டும். இரு சில்லு வாகனம். பிறேக் பிடித்தாலும் நிற்காது என்று சொல்லிய போதும், அவர் அதே வேகத்தில் வாகனத்தை பிடிவாதமாக ஓட்டினார். நான் சொல்லி வாய் மூடுவதற்கு இடையில் நோட்டின் அருகில் நின்ற மாடு ஒன்று, கன்றுக்குட்டி ஒன்றை கொம்பால் தூக்கி நோட்டுக்கு எறிந்தது. வேலாயுதம் போன வேகத்தில் தடுமாறியபோது, மோட்டார் சயிக்கின், அருகில் இருந்த வீரமரத்தில் மோதுண்டது. அவர் தூக்கியெறியப்பட்டு வீரமரத்தில் கை முறிந்த நிலையில், தலையில் இரத்தம் வடிந்த நிலையில் மயக்கமாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தார். எனக்கு ஒன்றும் ஆகவில்லை. வயற்காணி உழுதுகொண்டு இருந்த மணி அண்ணை ஓடிவந்து அவரை மரத்தில் இருந்து இறக்க முற்பட்டார். மேலும் சிலர் வந்து உதவி செய்து, அவரை கீழே இறக்கி உழவு இயந்திரத்தில் வீட்டுக்கு கொண்டு போனார்கள். மரத்தில் இரு கிளைகளுக்குள் இறுகிப் போயிருந்த மோட்டார் சயிக்கிளை, நானும் எனது ஒரு சில நண்பர்களும், ஒருவாறு கிளைகளை வெட்டி எடுத்துக்கொண்டு மோட்டார் சயிக்கிளுடன். நடந்து வேலாயுதம் வீட்டுக்குக் போனோம். வேலுக்கு ஒன்றும் நினைவில்லை. அவர் தாயார் ஓடிவந்து முத்தத்தில் இருந்த மண்ணை இருகையாலும் அள்ளி என் முகத்தில் எறிந்து, 'பொறாமையில் என்பிள்ளையை

அடித்து முறித்துப் போட்டாய்' என்று குழறி அழுதார். ஒரு தாய் மனம், குடும்பத்தில் மூத்த பிள்ளை மரணப் படுக்கையில் படுத்திருந்ததைப் பார்க்கும்பொழுது, அவரின் மனம் என்ன பாடுபட்டிருக்கும் என்று மனதில் எண்ணியபடி நான் மவுனமாக நின்றேன். வேலாயுதத்தை உடனே ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு சென்றுவிட்டார்கள். பின்னர் அவர் சிங்கள வைத்தியம் செய்து ஓரிரு மாதங்களில் குணமடைந்து தனது படிப்பைத் தொடர்ந்தார். இந்நிகழ்வு என்னை வெகுவாகப் பாதித்தது. ஆனால் நான் நன்மைதானே செய்தேன். அதனால் நான் குழப்பமடையவில்லை. எனது மோட்டார் சயிக்கிள் திருத்த முடியாமற் போய்விட்டது. அதனால் நான் பெருந்தொகைப் பணத்தை இழந்தேன். பரவாயில்லை நண்பனுக்காக, அவர் எதிர்காலத்திற்காக நான் இதைக் கூடச் செய்யாவிடில், என்று மனம் ஆறுதல் அடைந்தேன்.

இரண்டு மூன்று மாதங்கள் கடந்தன. வேலாயுதத்திடம் இருந்து எனக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது. குணம், அம்மாவுக்கு எட்டாவது குழந்தை பிறக்கப்போகிறது. நான் வரமாட்டேன். அம்மாவை நீ யாழ்ப்பாணம் கெங்காதரன் ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதித்து அந்தப் பிரசவத்திற்கு உதவி செய்யுமாறு எழுதியிருந்தார். நான் என் படிப்பையும் பார்க்காது ஊருக்குச் சென்று வாகனம் ஒன்றைப் பிடித்து அவர் தாயையும், தகப்பனையும் கூட்டிச் சென்று செய்ய வேண்டியதைச் செய்து முடித்தேன். ஆஸ்பத்திரியில் இருந்து ஆச்சியிடம் கொண்டுபோய் அவவுக்கு உதவிசெய்யுமாறு கூறினேன். என் ஆச்சி இரண்டு மூன்று நாட்கள் எமது கொக்குவில் வீட்டில் வைத்து பார்த்துப் பராமரித்து அவர்கள் இருவரையும், குழந்தையையும் வீட்டிற்கு அனுப்பி வைத்தார். இந்நிகழ்வு என் நண்பனைப் பல வழிகளில் பாதித்தது என்பதை நான் அறிவேன்.

மீண்டும் இரண்டு மாதங்கள் செல்ல, மேலும் ஒரு கடிதம் வேல் எனக்கு எழுதியிருந்தார். தன் தகப்பனுக்கு கடுமையான சுகமில்லை. அவருக்கு ஓர் அறுவைச் சிகிச்சை செய்ய வேண்டும் என வைத்தியர்கள்

கூறியிருக்கிறார்கள். எனக்கு வரமுடியாது. தயவு செய்து அவரையும் கெங்காதரன் ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டுபோய், அதனை அவசரமாகச் செய்யவும் என்று எழுதியிருந்தார். படிப்பை மூன்று நாலு நாட்கள் தள்ளிப்போட்டுவிட்டு, அவர் வேண்டுகோளை நிறைவேற்றினேன். இதற்குள் அவர்கள் வயல் விளைந்துவிட்டது, வேலின் தகப்பன் கொன்னர், 'தம்பியால் வரமுடியாது. நீதான் இந்த வெள்ளாமை எல்லாவற்றையும் ஆள்பிடித்து வெட்டி, கூட்டித்து வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்து போடவேண்டும்' என்று, நண்பனுக்காக அதையும் சனி, ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் செய்து முடித்தேன்.

ஒருவாறு முதலாம் ஆண்டுப் பரீட்சையை எழுதி முடித்துவிட்டேன். பெறுபேறுகள் வந்தன. அடிப்படைக் கணிதப் பாடத்தில் மட்டும் சித்தி கிடைக்கவில்லை. மற்ற எல்லாப் பாடங்களிலும் சித்தியடைந்தேன். ஆங்கிலப்பாடத்தில் அதிதிறமையாகச் சித்தியடைந்த சில மாணவர்களுள் நானும் ஒருவனாக இருந்தேன். அவர்களில் அதிகமானவர்கள் எல்லாம் பெரிய இடத்து மாணவ மாணவிகள். கீழ் மட்டத்தில் உள்ளவர்களில் நானும், செல்வினும், வரதராஜப்பெருமானும் மட்டுமே ஆங்கிலத்தில் அதி சிறந்த பெறுபேறுகளைப் பெற்றவர்களாகத் திகழ்ந்தோம். இந் நிகழ்வு, ஆங்கிலத்தை நான் மென் மேலும் நன்றாகப் படிக்க வேண்டும் என்ற உணர்வை தூண்டியது., அதுவே உன் உயர் கல்விக்கு மிக அத்தியாவசிமானது என்று பேராசிரியர் இந்திரபாலா எனக்கு அடிக்கடி சொல்லுவார்.

எனது சிறப்புப் பட்டப் படிப்பில் இரண்டாவது வருடத்தில் காலடி எடுத்து வைத்து, மிகவும் தீவிரமாக என் மனதை ஒருமுகப்படுத்தி இரவு பகலாகப் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். வெள்ளி மாலை ஊருக்குப் போவேன். அங்கு ஒரு ஏக்கர் காணியில் மிளகாய் செய்கை பண்ணி அதில் வரும் வருமானத்தில் எனது படிப்புச் செலவுகளையும், கண்ணன், யோகன் படிப்புச் செலவுகளையும் செய்வேன். இரண்டாவது வருடப்

பரீட்சை நெருங்குகிறது. விரிவுரைகள் ஒவ்வொன்றிற்கும் தவறாது போய்க்கொண்டிருந்தேன். நூலகத்தை நன்றாகப் பாவிப்பேன். நூலகத்தில் இருந்து ஒவ்வொரு நாளும் இறுதியாக வெளியில் போகும் ஒரு சில மாணவர்களில் நானும் ஒருவன்.

பரீட்சைக்கு இரண்டு மாதங்கள் மட்டுமே இருந்தன. ஒரு மாலை நான்கு மணியிருக்கும். கிருஷ்ணபிள்ளை என்னிடம் வந்து, அக்கா யாழ்ப்பாணம் பெரியாசுப்பத்திரியில் மிகவும் கடுமையாக இருக்கிறார். அவை இன்று ஆறுமணிக்கு அம்புலன்ஸ் வண்டியில் கொழும்பு பெரியாஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு போகிறார்கள். அம்புலன்ஸில் பெண் தாதி ஒருவருடன், நோயாளியுடன் ஒருவரும் தான் போக அனுமதிப்பார்கள். எனக்கு வேலையில் லீவு எடுக்க முடியாது. கொழும்பும் எனக்கு நன்றாகத் தெரியாது. சிங்களமும் எனக்குத் தெரியாது. ஆகவே நீ அக்காவுடன் கொழும்புக்கு உடனே போகவேண்டும் என்று ஒரே முடிவாகக் கூறிவிட்டார். ஆபத்தில் நிச்சயம் உதவவேண்டும் என்று மனம் சொன்னது. உடனே புறப்பட்டு கிருஷ்ணபிள்ளையுடன் சயிக்கிளில் போய் அம்புலன்ஸ் வண்டியில் ஏறிக் கொழும்பு புறப்பட்டேன்.

மறுநாள் காலையில் அக்காவிற்கு தலையில் அறுவைச் சிகிச்சை நடந்து முடிந்தது. அவரின்கணவர் சிவகுரு அண்ணாவும் காலையிலேயே வந்துவிட்டார். மாலையில் கிருஷ்ணபிள்ளையின் பெரியம்மாவின் மகன்மார் இரத்தின அண்ணரும், கந்தசாமி அண்ணரும் வந்து பார்த்து விட்டுப் போனார்கள். நானும், சிவகுரு அண்ணையும் ஆஸ்பத்திரியின் மண்டபத்தின் நடைபாதை ஓரம் ஆறு நாட்களாகப் படுத்தோம். அடுத்த சனிக்கிழமை கிருஷ்ணபிள்ளை யாழில் இருந்து கொழும்பு பெரியாஸ்பத்திரிக்கு வந்து அக்காவைப் பார்த்தார். கைச் செலவுக்கு பணமும் தந்தார். 'நான் நாளை யாழ்ப்பாணம் போகவேண்டும். இன்னும் இரண்டு நாட்களில் அக்காவை வீட்டுக்கு அனுப்பிவிடுவார்கள். எனவே நீயும், அத்தானும் நின்று பார்த்துக் கொள்ளுங்கோ' என்றார்.

எனக்கு மனம் திக்கென்றது. என் பரீட்சை என்னாகப் போகிறது என்று, மனதுக்குள் யோசிக்கின்றேன். மறுநாள் கிருஷ்ணபிள்ளை போய்விட்டார். நானும், சிவகுரு அண்ணாவும் ஆஸ்பத்திரியில் வழமை போல நின்றோம். மேலும் அக்கா இன்னும் மூன்று நாளைக்கு மேல் நிற்க வேண்டும் என்று டாக்டர்கள் கூறிவிட்டார்கள். நின்றோம். அக்கா நன்றாகக் குணமாகிவிட்டார். பின்னர் ஊருக்குப் போய்ச் சேர்ந்தோம்

மறுநாள் நான் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் சென்று பேராசிரியர் இந்திரபாலாவை சந்தித்து நிகழ்ந்தவற்றைக் கூறினேன். அவர் கண்கள் சிவந்தது. 'நான் உம்மில் எவ்வளவு நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறேன். நீர் என்ன காணும் பொறுப்பில்லாமல் நடந்துகொள்கிறாய்' என்று கடுமையாகப் பேசினார். பேசிவிட்டு, 'நீர் இம்முறை பரீட்சை எழுதமுடியாது. அடுத்த வருடம் ஒழுங்காகப் படித்து இந்த வருடத்துக்குரிய நான்கு பாடங்களையும், அடுத்த வருடத்திற்குரிய நான்கு பாடங்களையும் சேர்த்து எடும்' என்றுவிட்டு எழுந்து போய்விட்டார்.

இவ் விடயங்களை ஏன் இங்கே குறிப்பிடுகிறேன் என்றால், நான் படிக்கும் நேரத்தில் எனக்கு எத்தனை தடைகள் வந்தாலும் நான் என் படிப்பை விடவே இல்லை. என் விதி, என்னை எந் நேரமும் பின் தொடர்ந்து துரத்திக்கொண்டே இருக்கும் என்பது இறைவன் எனக்குக் கொடுத்த வரம் என, நான் அடிக்கடி நினைத்து நினைத்து சிரிப்பது வழமையாகிவிட்டது,

என் கல்வியினைத் தொடர்கிறேன். ஆனால் இரண்டாம் வருடப் பரீட்சைக்கு தோற்றாமைக்குரிய சரியான காரணம் தேவை எனப் பதிவாளர் கூறிவிட்டார். அப்பொழுது செல்வின் மாணவர் தலைவனாக இருந்தார். அவரிடம் இதுபற்றிக் கேட்டேன். 'நீ, ஒரு வைத்திய அதிகாரியிடம் சுகமில்லையென ஒரு கடிதம் எடுத்துக் கொண்டு வா, மிகுதியை நான் பார்க்கிறேன்' என்றார். நான் வவுனியா ஆஸ்பத்திரிக்கு

சென்று என் நிலைமையை அங்குள்ள வைத்திய அதிகாரி டாக்டர் கேதீஸ்வரனுக்கு விளங்க வைத்தபோது அவர் ஏதும் பேசாமல் எனக்குக் கடிதம் தந்தார். அதைக் கொண்டுபோய்ச் செல்வினிடம் கொடுத்தேன். அவர் அதற்கான வேலைகளைச் செய்து பரீட்சை எழுதப் பதிவாளரிடம் இருந்து அனுமதிக் கடிதத்தை வாங்கித் தந்தார். அவருக்கு நன்றி கூற வார்த்தைகளே இல்லை.

இரு வருடத்துக்குமுரிய எட்டுப் பாடங்களும், சிங்கள மொழிப் பாடமுமாக ஒன்பது பாடங்கள், ஒரு மாத காலத்திற்குள் பரீட்சை எழுதி முடிக்க வேண்டும். உயிரை வெறுத்துப் படிக்கின்றேன். பரீட்சை நாள் தொடங்கியது. ஒரு பாடம் மூன்று மணித்தியாலம் எழுதவேண்டும். ஒரு மாதத்தில் சனி, ஞாயிறு தவிர ஏனைய நாட்களில் முப்பது மணித்தியாலங்கள் பரீட்சை எழுதினேன். பெறுபேறுகள் வந்தன. இரண்டாம் பிரிவில் எல்லாப் பாடங்களிலும் சித்தியடைந்தேன். என்னோடு படித்த சிறீகாந்தா முதல் பிரிவில் சித்தியடைந்தார்.

மறு வாரமே பேராசிரியர் இந்திரபாலா அவர்கள் என்னை அழைத்து வாழ்த்துக்கள் தெரிவித்து, 'தற்காலிக உதவி விரிவுரையார் பதவி ஒரு வருடத்திற்கு உமக்குத் தரப்பட்டுள்ளது' என்று கூறினார். என் கண்களை என்னாலேயே நம்ப முடியவில்லை. ஆச்சரியமாக அவரைப் பார்த்தேன். அவர் புன்சிரிப்பு சிரித்துவிட்டு 'கவலைப்பட வேண்டாம்; கடமையை சரிவரச் செய்யும்; நல்லாய் வருவாய்' என்று ஆசிகூறினார். அன்று மாலையே ஊருக்குப் போய் நடேச அண்ணாவிடம் கூறினேன். ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தார். 'நீ கஸ்டப்பட்டதற்கு பட்டிக்கிழவன் அருள் புரிந்துள்ளார்' என்று மனமார் வாழ்த்தினார்.

எனக்கு தற்காலிக உதவி விரிவுரையாளர் பதவி கிடைத்ததற்கு முழுக் காரணம், என் உள்ளத்தில் என்றும் குடிகொண்டிருக்கும் என் ஆச்சியின் அன்பும் ஆசிர்வாதமுமாகும். ஆச்சியின் மனவிருப்பும்,

நடேசு அண்ணா என்மேல் வைத்த அன்பும் நம்பிக்கையும் என்னை மேலும் முன்தள்ளியபடியே இருந்தன. அடுத்தது, பல இன்னல்களுக்கும், தீமைகளுக்கும், வறுமைகளுக்கும் முகங்கொடுக்க நான் அயராது படித்தது, எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக என் குரு இந்திரபாலா என்னை ஊக்கிவிட்டமையுமாகும். பேராசிரியர் இந்திரபாலா என் நெஞ்சிருக்கும் வரையும் எப்பொழுதும் குடிக்கொண்டிருப்பார் என்பதனை, என் அடிமனதில் இருந்து கூறுகின்றேன்.

முதல் மாதச் சம்பளம் கைகளில் கிடைத்தபோது என்னால் நம்ப முடியவில்லை. அவ்வளவு பணமா என்று ஆச்சரியப்பட்டேன். ஊர் சென்று என் முதல் மாதச் சம்பளத்தில் என் சகோதரர்களுக்கும் அவர்களின் பிள்ளைகளுக்கும் இனிப்புப் பண்டங்கள் கொடுத்தேன். புற்குளத்து அம்மாச்சி கோயிலுக்கும், புதுக்குளம் பட்டிக்கிழவன் பிள்ளையாருக்கும் சென்று கற்பூரம் கொழுத்தி வணங்கினேன்.

விரிவுரைகள் தொடங்கி ஐந்து ஆறு மாதங்கள் சென்றன. எனக்கு மனதிற்குள் ஏதோ நெருடிக்கொண்டு இருந்தது. பட்டப் படிப்பு படித்து விட்டு, பட்டப் படிப்பு மாணவர்களுக்கு விரிவுரை வழங்குவது சரியா?, என அடிக்கடி யோசித்தேன். பேராசிரியர் இந்திரபாலா அவர்கள் கல்வியங்காட்டில் மாணிக்க இடைக்காடர் வீட்டில், தனது மனைவி பிள்ளைகளோடு வாடகைக்கு இருந்தார். அவர் வீட்டுக்கு அருகில், பேராசிரியர் கைலாசபதிதனது சொந்த வீட்டில் மனைவி பிள்ளைகளோடு இருந்தார். ஒரு மாலை விரிவுரை முடித்துவிட்டு ஐந்து மணிபோல் பேராசிரியர் இந்திரபாலா வீட்டுக்குச் சென்றேன். 'வாரும், இரும்' என்று அன்பாகச் சொன்னவர், 'சொல்லும் என்ன விடயம்' என்றார். 'சேர் நான் விரிவுரையாளர் பதவியை இராஜினாமா செய்ய விரும்புகிறேன்' என்றேன். 'என்ன உமக்கு விசரா?' என்றார். 'இல்லை சேர், நான் இந்தியாவுக்குச் சென்று தென்னாசியக் கலையில் முதுமாணிப் பட்டம் செய்ய விரும்புகிறேன்' என்றேன். புன்முறுவல் பூத்தார். 'உண்மையில்

அப் பாடம் பற்றி உரிய முறையில் கற்பிக்க எமது பல்கலைக் கழகத்தில் ஒருதரும் இல்லை, நல்ல யோசனை' என்று ஊக்கமளித்தார். உடனே நீர் எனது அலுவலகத்துக்கு வாரும். நான் ஸ்கூட்டரில் போகின்றேன். நீர் உமது சயிக்கிளில் வாரும் என்று கூறிவிட்டு உடனே புறப்பட்டார். நான் சயிக்கிளை வேகமாக மிதித்துக்கொண்டு அவர் அலுவலகத்திற்கு போனபோது, அவர் தொலைபேசியில் யாருடனோ கதைத்துக் கொண்டிருந்தார். கதைத்து முடிய 'இரும்' என்றார். நான் அவருக்கு முன் இருந்த கதிரையில் இருந்தேன். சாந்தி நிகேதன், பரோடா பல்கலைக்கழகம் இரண்டுந்தான் இக் கல்விக்குச் சிறந்தது. குஜராத்தில் உள்ள பரோடா பல்கலைக்கழகத்தில் ஓரிரு இடம் இந்த வருடத்திற்கே இருக்காம். அனுமதி தருவதாக பீடாதிபதி கூறுகின்றார். சேர் உடனே விண்ணப்பிப்போம். உடனே தட்டச்சில் விண்ணப்பக் கடிதத்தை அச்சடித்தார். அதனைக் கையெழுத்திட்டுவிட்டு உடனே பரோடா பல்கலைக்கழக பீடாதிபதிக்கு தொலையச்சு(பக்ஸ்) பண்ணினார். 'நிச்சயம் கிடைக்கும்' என்றவர், எல்லா ஆயத்தங்களையும் செய்யும்படி பணித்தார். அவருக்கு நன்றி கூறமுடியாது எனது நாத்தழுதழுத்தது. 'சரி போய் வாரும், எல்லாம் நல்லபடியாக நடக்கும்' என்று புறப்பட்டுவிட்டார். ஒரு மாணவனுக்காக உடனே வந்து உதவிடும் அந்த உத்தம பண்பு யாருக்கு வரும்?. அவருக்கே உரித்தானது.

இப்போ என் தலையாய பிரச்சனை, பணப் பிரச்சனையான. நான் கூலிவேலை செய்து, தோட்டம் செய்து, சம்பளத்திலும் கொஞ்சம் மிச்சம் பிடித்து வைத்திருந்தேன். அத்தோடு நான் சேமித்த பணத்தில் நான்கு ஏக்கர் காணியொன்றையும், குறிசுட்ட குளத்தின் கீழ் வாங்கியிருந்தேன். படிப்புக்காக அதனை விற்பதைத் தவிர வேறு வழி எனக்குத் தெரியவில்லை. ஊருக்குப் போய் என் ஆத்ம நண்பன் புருஷோத்தமனிடம் விடயத்தைக் கூறினேன். பிரச்சனை இல்லை. நான் உமது படிப்பிற்காக அதனைச் செய்வேன். உமக்கு திங்கட்கிழமை நீர்

கேட்ட இருபத்தையாயிரம் ரூபா பணத்தையும் தருவதாக உத்தரவாதம் அளித்தார். நான் ஞாயிற்றுக்கிழமை நடேசு அண்ணாவிற்கு மட்டும் இவ் விடயத்தைச் சொன்னேன். மேற்கொண்டு படிப்பதெல்லாம் நல்லதுதானே என்றார். நான் திங்கட்கிழமை மதியவேளை நண்பர் புருகேஷாத்தமன் வீட்டிற்குச் சென்று காணி உறுதியைக் கையெழுத்துப் போட்டு, அவர் கொடுத்து பணத்தை வாங்கிக்கொண்டு, நன்றி கூறிவிட்டு புறப்பட்டேன். மதியம் சாப்பிட்டுவிட்டு யாழ்ப்பாணம் சென்று, அன்றே பேராசிரியர் இந்திரபாலாவை சந்தித்து விடயத்தைக் கூறினேன். உமக்கு இன்று காலை அனுமதிக்கடிதம் பரோடாவில் இருந்து தொலையச்சில் (பக்ஸ்) அனுப்பியிருந்தார்கள். எனது கடிதத்தை என்னிடம் தந்தார். எனக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. சிரித்த முகத்தோடு, இராஜினாமாக்கடிதத்தை எழுதி பதிவாளருக்கும், எனக்கு அதில் ஒரு பிரதியும் தந்துவிட்டு உமது முயற்சியைத் தொடரும் என்று வாழ்த்துக்கூறி அனுப்பினார். 'எது நடக்க வேண்டுமோ அது நடந்தே தீரும்' என்று எண்ணிக்கொண்டு யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து விடுபட்டேன். ஊருக்கு வந்தேன். அந்த வாரமே கொழும்புக்குச் சென்று பயண ஒழுங்குகளைச் செய்தேன். ஏற்கனவே கடவுச்சீட்டு (பாஸ்போட்) எடுத்து வைத்திருந்தேன். இந்தியா போவதற்கான உள் நுளைவுச்சீட்டு (விசா) பெறுவதற்கு இந்தியத் தூதரகத்திற்கு காலை போய் விண்ணப்பித்தேன். இரு மணி நேரத்தில் விசாவை பாஸ்போட்டில் குத்தித் தந்தார்கள். அந்த வார இறுதியிலேயே எயர் இந்தியா விமானத்தில் ஏறிப் பம்பாய் போய் இறங்கினேன். என்னோடு விமானத்தில் வந்த ஒரு நண்பர். அன்றிரவு தனது வீட்டில் தங்க உதவினார். மறுநாள் அதிகாலை தனது காரில் கொண்டுபோய் புகையிரத நிலையத்தில் விட்டார். நல்ல உள்ளம் படைத்த மனிதர்களும் எம் மத்தியில் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். புகையிரதச் சீட்டை வாங்கிக் கொண்டு குஜராத் நகரம் சென்றேன். சுமார் எட்டு மணித்தியாலங்களுக்கு மேல் அந்தக் கடுகதி புகையிரதம் ஓடிச் சென்று என்னை குஜராத்தில் கொண்டுபோய்விட்டது.

அங்கிருந்து ஒரு ஓட்டோ வாகனத்தை வாடகைக்குப் பிடித்துக்கொண்டு பரோடா பல்கலைக்கழகம் சென்று பீடாதிபதியைச் சந்தித்தேன். அவர் என்னை விடுதி அதிகாரியிடம் கொண்டு சென்று கையளித்தார். எனக்குத் தனியான, வசதியான அறை தரப்பட்டது. கடந்த இருவாரம் அலைந்து திரிந்த உடல் உபாதை, மன அழுத்தத்தில் இருந்த நான் நன்றாகக் குளித்துவிட்டு, சாப்பிட்டு எனது அறைக்கு சென்று. எல்லாவற்றையும் மறந்து ஆழ்ந்த நித்திரை கொண்டேன். ஆறு மாதங்கள் பறந்தோடின. அவர்களின் எண்ணை, நெய்ச் சாப்பாடு என் வயிற்றில் இருந்த நோயை மேலும் அதிகரிக்கச் செய்தது. சரியான குளிர், மூச்சுத் திணறலை ஏற்படுத்தியது. கையில் இருந்த பணமும் சரியாகக் கரைந்துவிட்டது. திரும்ப வீடுசெல்ல முடிவெடுத்தேன். வந்துவிட்டேன்.

பின்னர் வரப்போகும் 'பல்கலைக்கழக வாழ்க்கையும், உயர் கல்வியும்' என்ற தலைப்பில் எழுதப்போகும் நூலில் என் பல்கலைக்கழக வாழ்க்கை பற்றிய விடயங்கள் இடம் பெறுவதால் அவை பற்றி இங்கு எழுதாமல் விடுகின்றேன். மேற்கூறிய விடயங்களை எழுதியதற்குக் காரணம், என் அன்பு ஆச்சியின் இலட்சியக் கனவை நனவாக்க வேண்டும். அத்தோடு என் கல்விப் பசிக்கு நான் இரைபோட வேண்டும் என்ற குறிக்கோளுக்காக நான் எதனையும் இழக்கவும், சந்திக்கவும் என்றும் எப்பொழுதும் தயாராகவே இருந்து வந்திருக்கிறேன் என்பதனை இன்றைய இளைய தலைமுறை புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகத்தான். கல்விதான் உலகிலேயே மிகவும் சக்திவாய்ந்த ஆயுதம். ஆதனால் உலகையே மாற்ற முடியும் என்பதையும் அவர்கள் நினைவிற் கொள்ள வேண்டும்.

பேராசிரியர் இந்திரபாலா ஐப்பான் நாட்டுக்கு ஒரு வருடம் சென்றுவிட்டதாக அறிந்தேன். அதனால் யாழ் பல்கலைக்கழகம் போக விருப்பம் வரவில்லை. நடேசு அண்ணாவுக்கு பெரும் கவலை. வயல், தோட்டம், கூலிவேலை செய்து பணத்தை சேமித்து மேலும் படிக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்தேன். அவ்வேலைகளில் மும்முரமாக

ஈடுபட்டேன். ஊரவர்கள் என்னை ஒரு காட்சிப் பொருளாகப் பார்த்தார்கள். கிருஷ்ணபிள்ளையும், வேலாயுதபிள்ளையும் நல்ல படிப்புப் படித்தபடியால் அவர்கள் அரசு உத்தியோகம் பார்க்கிறார்கள். இவர் படித்த படிப்பு சரியில்லை. அதனால்தான் இவருக்கு அரசு வேலை ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை என்று அறிவிலித்தனமாக பேசிக்கொண்டார்கள். நான் அவைகளைச் செவிமடுப்பதில்லை. கருமமே கண்ணாய் இருந்தேன்.

மாலை நேரங்களில், கனகராயன்குளம் தபால்கந்தோருக்குச் சென்று, அங்கு தபால் அதிபராக இருந்த பளையைச் சேர்ந்த குணம் அண்ணாவுடன் நீண்ட நேரம் அரசியல் பேசுவது வழமையாக இருந்தது. அவர் என்னில் அதிக அன்பும், மரியாதையும் காட்டுவார். ஒரு நாள் மாலை அவரிடம் வழமைபோல் சென்றேன். அவருக்கும் பேர் குணம் என்பதால், என்னைச் சிலரே குணம் என்று அழைப்பார்கள். ஊரில் எல்லோரும் என்னை 'டொக்கன்' என்றே கூப்பிடுவார்கள். அப்புச்சியை 'லொக்கா' என்று அவருடன் வேலை பார்த்தவர்கள் கூப்பிடுவது வழக்கம். 'லொக்கா' என்பது சிங்களத்தில் 'பெரியவர்' என்று பொருள்படும். எனவே என்னையும் 'சின்ன லொக்கா' என்று அவர்கள் செல்லமாக அழைப்பார்கள். பின்னர் லொக்கா என்பது டொக்கா என மாற்றமடைந்து இறுதியில் 'டொக்கன்' என்று ஆகிவிட்டது.

'குணம் இன்று பத்திரிகையில் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், உதவி நூலகர் பதவிக்கு விண்ணப்பிக்கக் கோரி விளம்பரப்படுத்தி இருக்கின்றார்கள். அதற்கு நீர் நிச்சயம் விண்ணப்பிக்க வேண்டும்' என்று தபாலதிபர் குணம் கூறினார். நான் கூறினேன். 'நிச்சயம் எனக்குத் தரமாட்டார்கள். எனக்கு யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழக நிலைமை நன்றாகத் தெரியும்' என்றேன். 'எதிர்மறையாகச் சிந்திக்க வேண்டாம். நாளைக்கு வாரும் விண்ணப்பப் படிவத்தை நிரப்பி அனுப்புவோம்' என்றார். நூலகம் என்றால் எனக்கு அதிக விருப்பம். அங்கு நான் சென்றால் என் அறிவுப் பசிக்கு நன்றாக வாசிக்கலாம்

என்று எண்ணி விண்ணப்பிக்கச் சம்மதித்தேன். மறுநாள் மாலை விண்ணப்பப் படிவத்தை நிரப்பினோம். அடுத்தநாள் பதிவுத் தபாலில் அனுப்பி வைத்தோம். ஒருமாதத்துக்குப் பின் நேர்முகப் பரீட்சைக்கு அழைப்பு வந்தது. வெள்ளை நீட்டுக் காற்சட்டையும், வெள்ளைச் சேட்டும் போட்டுக்கொண்டு யாழ் பல்கலைக்கழகம் இராமநாதன் மண்டபத்திற்கு சென்றேன். சுமார் அறுபதிற்கு மேற்பட்டவர்கள் மண்டபத்தில், அந்த ஒரு பதவிக்காக நேர்முகப் பரீட்சைக்கு வந்திருந்தார்கள். மனம் குழம்பியது. துணைவேந்தர் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன், நூலகர் முருகவேள், பேராசிரியர் தருமரத்தினம், அரச அதிபர் நேசையா, கல்வித்துறைப் பதிவாளர் ஆகியோர் கொண்ட நேர்முகப் பரீட்சை குழு ஒரு நீண்ட மேசையில் சுற்றவர போடப்பட்டிருந்த கதிரைகளில் அமர்ந்திருந்தார்கள். ஒவ்வொருவராக ஐந்து ஆறு நிமிடங்கள் நேர்முகப் பரீட்சை வைத்தார்கள். என்னை அழைக்கப்பட்டபோது, நான் அவர்கள் முன்போய் ஆங்கிலத்தில் வணக்கம் சொல்ல, அவர்கள் என்னை இருக்கும்படி சொன்னார்கள். ஒவ்வொருவராக ஆங்கிலத்தில் கேள்வி கேட்டார்கள். நான் உடனுக்குடன் அவர்கள் கேள்விகளுக்கு ஆங்கிலத்திலேயே பதில் கூறினேன். மற்றவர்களைவிட சுமார் பத்து நிமிடத்திற்கு மேல் என்னை நேர்முகப் பரீட்சை செய்தார்கள். அவர்களிடம் இருந்து விடைபெற்றுக் கொண்டு உடன் வீடு திரும்பி என் வழமையான தொழிலில் கவனத்தைக் குவித்தேன்.

இருவாரங்களுக்குப்பின்வயலில்நான்உழுதுகொண்டிருக்கும்போது, தபால்காரரான எமது உறவினர் வேகாவனம் சயிக்கிளில் வந்து, சயிக்கிளை வேலியில்சாத்திவிட்டு என்னை நோக்கி ஓடி வருகிறார். உழவு இயந்திரத்தை நிறுத்திவிட்டு 'என்ன தம்பி' என்று கேட்டேன். 'அண்ணை வந்திருக்கு, வந்திருக்கு' என்றான். 'என்ன விடயம்' என்று கேட்டேன். 'உங்களுக்கு யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்து வேலைக்கு வந்திருக்கு' என்றார். வானத்தில் உள்ள கரிய முகில் கூட்டமெல்லாம்

ஒரு சேரக் குவிந்து, என்மேல. மழையை பொழிந்ததுபோல் இருந்தது. குணம் தபால் அதிபரையும், வேகாவனத்தையும் என்மனம் என்றும் நன்றியுடன் நினைவில் வைத்திருக்கும்.

இம் மகிழ்ச்சியான செய்தியைச் சொல்ல என் ஆச்சி இல்லை. அடுத்து நடுசு அண்ணாவிற்குப் போய் அமைதியாக இச்செய்தியைச் சொன்னேன். 'எனக்குத் தெரியும், நீ வாழ்க்கையில் தோற்றுப்போகமாட்டாய். போய் வேலையைப் பாரம் எடு' என்றார். அடுத்து தபால் கந்தோருக்கு கால நடையாக ஓடிச் சென்றேன். கதிரையில் இருந்த குணம் அண்ணா ஓடிவந்து என்னை இறுகக் கட்டிப்பிடித்து, கலங்கிய கண்களோடு என்னை ஆசிர்வதித்தார். பின்னர் புதுக்குளம் சென்று சகோதரர்களுக்கும் கூறினேன். புளியங்குளம் சென்று மூத்த அண்ணாவுக்கும் கூறினேன். 'தம்பி நீ வாழ்க்கையில் நல்லாய் இருப்பாய்' என்று கூறி ஐம்பது ரூபாய் பணமும் கொடுத்தார். ஊரில் உண்மையான நண்பர்கள் எல்லோரும் சந்தோசப்பட்டார்கள். 'உவனுக்கு வேலை கிடைத்து விட்டதாம். ஆற்றையும் காலைக் கையைப்பிடித்து எடுத்திருப்பான்' என்றும் கிழடுகள் கதைக்கவும் தவறவில்லை. மறு வாரம் யாழ்ப்பாணம் சென்று உதவி நூலகர் பதவியை நிரந்தரமாகப் பெற்றுக்கொண்டேன். நான் குறி வைத்து அடித்தால் அது தப்பவே தப்பாது. நான் என் அறிவாற்றலைப் பாவித்து அடித்தால் எதுவும் நொருங்கிப் போய்விடும். இனிவரப் போகும் வாழ்க்கையில் மேற் கூறிய வாசகங்கள் நினைபிக்கப்படும்.

௨ ௨ ௨ ௨

வா வா வசந்தமே

இவ் வேளையில் பேராசிரியர் இந்திரபாலா ஐப்பான் ஆய்வை முடித்துக்கொண்டு மீண்டும் யாழ் பல்கலைக்கழகம் வந்து ஈவலின் கல்வி நிறுவனத்தில் தங்கி இருந்தார். அது ஜேம்ஸ் ரத்தினத்தினால், தன் மனைவியின் நினைவாக கட்டப்பட்ட ஒரு அழகான நிறுவனமாகும். சிறந்த கட்டிடக் கலைஞர் துரைராசாவினால் வடிவமைக்கப்பட்ட கட்டிடமாகும். நல்ல கருத்தரங்கு மண்டபம், நூலகம், நவீன படுக்கை அறைகள், சமையல் அறை என்பவை கொண்டதாகவும் நான்கு புறமும் மதிலாலும் அழகான அமைதியான சூழலில் யாழ் பல்கலைக்கழகத்திற்குப் பின்புறமாக அந்த நிறுவனம் கட்டப்பட்டிருந்தது. எனக்கு வேலை கிடைத்தது, பேராசிரியருக்கு அளவற்ற மகிழ்ச்சியாகும். இக் கால கட்டத்தில் பேராசிரியர் இந்திரபாலாவின் மனைவியும் இரு பெண்பிள்ளைகளும் சென்னையில் போய் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு நாள் என்னை அழைத்து 'நீரும் எம்முடன் வந்து தங்கலாம். இங்கே தனியான அறை உண்டு. அதில் நீர் வசதியாக தங்கலாம்' என்றார். எனக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி. தனிமையான வாழ்க்கை வாழும் எனக்கு பேராசிரியருடன் தங்கி வாழக் கிடைத்தது எந்த ஒருவருக்கும் கிடைக்காத அரும் பேறாகும். உடனே 'ஆம்' என்று சொல்லிவிட்டேன்.

யோகன் பத்தாம் வகுப்பு எடுத்துவிட்டு ஓமந்தை மகாவித்தியாலயத்திற்கு படிக்கச் சென்றுவிட்டார். கண்ணன் என்னுடன்தான் இருந்தார். அவருக்கு உயர்தரவகுப்புப் பரீட்சைப் பெறுபேறுகள் பல்கலைக்கழக அனுமதிக்கு போதாமல் இருந்தது. எனக்குப் பெருங் கவலை. நல்ல கெட்டிக்காரன். அவரும் என்னுடன் வந்து தங்கிக் கொண்டார். 'கூப்பிட்ட குரலுக்கு கண்ணா' அவனை விட்டு என்னால் வாழ முடியவில்லை இது என் வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த முதல் வசந்த காலமாகும்.

வசதியான அலுவலகம், றஞ்சனா என் செயலாளர். நல்ல நூலகர். நல்ல சக ஊழியர்கள். நல்ல நண்பர்கள். இவை என் வாழ்க்கையில் எனக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன. சந்தோசமாகவும், நிம்மதியாகவும் வேலை செய்துகொண்டிருந்தேன்.

ஊ ஊ ஊ ஊ

விதியின் விளையாட்டு

நான் அவ்வாறு இருப்பது அந்த இறைவனுக்குக் கூடப் பொறுக்க முடியவில்லை. ஒருநாள் இரவு பத்து மணியிருக்கும், பெரியதம்பி அண்ணர் எமது வீட்டுக்கு அழுத கண்ணீரோடு வந்தார். 'குணம், நடேச அண்ணை மில்லுக்குள்ளை சாரம் அகப்பட்டு ஒரு கை துண்டாடப்பட்டு நெஞ்சையும் பிழந்துவிட்டது. யாழ்ப்பாணம் பெரிய ஆஸ்பத்திரியில் கொண்டுவந்து விட்டுவிட்டு உன்னிடம் வந்தேன்' என்றார். மனம் கல்லாயிற்று. இரத்த ஓட்டம் நின்றுவிட்டது போல ஒரு உணர்வு. அவசரமாக ஆஸ்பத்திரிக்கு சென்றோம். அண்ணை மூச்சு பேச்சு இன்றி இரத்த வெள்ளத்தில் தோய்ந்து படுத்திருக்கின்றார். விதியே உனக்கு யார் யாரில் கை வைப்பது என்று கொஞ்சங் கூட இரக்கம் இல்லையா? என்று என் மனம் வெடித்து சிதறியது. நாள் யாழ் பல்கலைக்கழக ஊழியர் என்பதால் என்னை அன்று இரவுவரை தங்க டாக்டர்கள் அனுமதி தந்தார்கள். அண்ணாவுக்கு அடிக்கடி இரத்தம் ஏற்றிக் கொண்டே இருந்தார்கள். எனது இரத்தம் அண்ணாவுக்கு ஏற்றுவதற்கு பொருந்தியது. மூன்று தடவைகள் இரத்தம் கொடுத்தேன். இரத்தம் போதாது என்று டாக்டர் கூறினார். நான்காவது தரமும் என்னிடம் இரத்தம் எடுங்கோ என்று டாக்டருக்குக் கூறினேன். அவர் மறுத்துவிட்டார். இனி உங்களில்

இரத்தம் எடுத்தால் நீங்கள் மயங்கி விடுவீர்கள். கண்ணன் இரத்தமும் அண்ணாவின் இரத்தத்தோடு பொருந்தியது. கண்ணனும் மூன்று தடவைகள் இரத்தம் கொடுத்தார்.

மறுநாள் அதிகாலை நான் யாழ் பல்கலைக்கழக வைத்திய நிபுணரைச் சந்தித்து கலந்துரையாடினேன். அவர் சொன்னார். மேற்கொண்டு முயற்சி செய்வதில் எவ்வித பிரயோசனமில்லை. அவர் தப்புவது மிக மிகக் கடினம் என்று கூறி, மீண்டும் எனக்காக இரண்டு மூன்று நிபுணத்துவம் வாய்ந்த டாக்டர்களிடம் தொடர்பு கொண்டார். எவ்வித முயற்சியும் பயனளிக்கவில்லை. அண்ணாவின் உயிரைக் காப்பாற்றவே முடியவில்லை. அண்ணரின் மூத்த மகன் பாலன், பெரியதம்பி அண்ணர், கண்ணன் ஆகியோரும் நானும் அண்ணாவின் கட்டிலைச் சுற்றி நின்றோம். அண்ணை மெல்லக் கண்களைத் திறந்து வாயால் சத்தம் வரமறுக்கிற நிலையில் 'தண்ணி, தண்ணி' என்றார். எனக்குத் தெரிந்துவிட்டது. ஒரு உதய சூரியன், எங்கள் குலவிளக்கு மேற்கை நோக்கி விரைவாக ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது என்று. பாலன் ஒரு கோப்பையில் தண்ணீரை எடுத்து வாயில் ஊற்றினார். ஊற்றிய தண்ணீர் அவ்வளவும் வெளியே வந்தது. மீண்டும் கண்களை ஒரு கணம் மூடியவர், பின்னரும் கண்களைத் திறந்து என்னைப் பார்த்து, 'என் பிள்ளைகள், பிள்ளைகள்' என்றார். 'அண்ணை நான் இருக்கிறேன், ஒன்றுக்கும் யோசிக்க வேண்டாம்' என உறுதி மொழி சொன்னேன். மீண்டும் என்னைப் பார்த்து 'தண்ணி, தண்ணி' என்றார். கோப்பையில் இருந்த மிகுதியான தண்ணீரை நான் அண்ணாவின் வாயில் பருக்கினேன். 'மடக் மடக்' என்று தொண்டைக்குள் தண்ணீர் போயிற்று. அந்த அன்பே உருவான தர்மவான், தன் கண்களை அமைதியாக மூடிக் கொண்டார். வாழ்க்கையில் நான், என் உயிரையே வைத்திருந்த ஆச்சி செத்தபோது கூட அழவில்லை. என் உயிருக்கு மேலாக நான் நினைத்த அண்ணை செத்தபோது, அந்த ஆஸ்பத்திரி மண்டபம் சிதைந்து வெடிக்கும் அளவுக்கு வாய்விட்டு அலறினேன்.

உடலை எம்பாம் செய்து, ஊருக்கு கொண்டு செல்ல அதிக பணம் தேவைப்பட்டது. பேராசிரியர் இந்திரபாலாவுக்கும் அண்ணாவின் மரணம் பேரதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. அவர் அண்ணா வீட்டில் வந்து ஓரிருதரம் தங்கிப் போயிருக்கிறார். மாணவர்கள் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து இலங்கையின் தென்பகுதிக்குச் சுற்றுலா போன இரண்டு மூன்று தடவைகள் அண்ணா வீட்டு மண்டபத்தில் சுமார் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட மாணவர்களுக்கும், விரிவுரையாளர்களுக்கும் நன்கு விருந்துபசாரம் செய்து வழியனுப்பிய சீவன் அது. நான் கேட்ட பணத்தை பேராசிரியர் இந்திரபாலா உடனே தந்து உதவினார். ஊருக்குச் சென்று, சுமார் ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்டவர்கள் இறுதி ஊர்வலத்தில் கலந்துகொண்டு அண்ணையை என் அன்பு ஆச்சியின் அருகில் அமைதியாக நிரந்தரமா உறங்க வைத்தார்கள். எங்கள் குலவிளக்கு மற்றவர்களுக்காக எரிந்து எரிந்து இறுதியில் ஓய்ந்துவிட்டது. தேரோட்டி இல்லாத தேராக எமது குடும்பம் நிலைகுலைந்தது, நிர்க்கதியானது.

அண்ணாவின் கடன்களையெல்லாம் சிறுகச் சிறுக அடைத்தேன். அவரின் வாழ்ந்த வீடும், அவரை கொலைசெய்த அரிசி ஆலையும் பெருந்தொகைப் பணத்திற்கு ஈட்டில் இருந்தது. வாங்கியில் கடன் பெற்று அதனை மீட்டு எடுத்தேன்.. அண்ணாவின் பெண்பிள்ளைகளை, என்னால் முடிந்தளவிற்கு சீதனம் கொடுத்துக் கரை சேர்த்தேன். இவ் வேலைகளில் அண்ணை உயிரோடு இருந்திருந்தால் நான் அண்ணாவை, அந்த ஊரின் ஒரு சிற்றரசன் போல வாழ வைத்திருப்பேன் என்று இன்றுகூட என் மனம் அங்கலாய்க்கும். மனிதன் விதியை மீறமுடியாதென்பது இறைவனின் தீர்ப்புப் போலும். காலமிட்ட கட்டளையை மாற்றுவது எளிதா?

ஊ ரு ஊ ரு

தாரமும் குருவும் தலைவிதிப் பயன்

19 82-83 ஆண்டுகளில் பேராசிரியர் இந்திரபாலா ஜப்பானில் ஆய்வு செய்துகொண்டிருந்தார். தமிழர் ஈழவிடுதலைப் போராட்டம் மிக ஆக்ரோசமாக இலங்கையின் முப்படைகளுடன் நடந்துகொண்டிருந்தது. வீதிகள், பாலங்கள் யாவும் அநேகமாக பாழடைந்து பிரயாணம் செய்ய முடியாமல் இருந்த காலம் அது. நடேச அண்ணாவுக்கு என்னைப்பற்றி ஒரே கவலை. முப்பது வயதுக்கு மேலாவிட்டது தம்பிக்கு. திருமணம் செய்யாது சகோதரங்களுக்காகவும் அவர்கள் பிள்ளைகளுக்காகவும் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

விரிவுரையாளர் சத்தியசீலனின் மனைவி அனுசியா, எனக்கு முன் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்துமுடித்தவர். அவருக்கு மாங்குளத்துக்கு அண்மையில் உள்ள ஒட்டிசுட்டான் பாடசாலையில் ஆசிரியை நியமனம் கிடைத்தது. சத்தியசீலன் சனி மற்றும் ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் அவரிடம் வருவதுண்டு. சில சமயங்களில் எங்கள் வீட்டிலும் தங்கிப் போவார்கள். அண்ணை அவரின்மேல் மிகவும் அன்பும், மரியாதையும் வைத்திருந்தார். என் திருமணம் பற்றி அவரிடம் அண்ணா கதைத்திருக்கிறார். சத்தியசீலன் அண்ணாவிற்குச் சொல்லியிருக்கிறார், எனக்கு ஒரு தங்கச்சி இருக்கு, அவரை விருப்பமெண்டால் உங்கள்

தம்பிக்கு திருமணம் செய்து வைக்க எனக்கு விருப்பம் என்று. அண்ணர், எனது நண்பன் ஆனந்தன் எங்கள் வீட்டுக்கு வரும்போது இவ்விடயம் பற்றிக் கூறியிருக்கிறார். ஆனந்தன் இதுபற்றி என்னுடன் பேசினார். நான் சற்றுப் பொறுத்துச் சொல்கின்றேன் என்று அவருக்குப் பதிலளித்தேன்.

இதற்கிடையில் சத்திய சீலனின் தம்பி, தனது தங்கையை மன்னகுளம் தியாகண்ணருக்கு என் ஊடாக திருமணம் பேசியிருந்தார். பின்னர் அவர் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்து எனக்கு மாப்பிள்ளையைப் பிடித்திருக்கு, ஆனால் மன்னகுளம் காட்டுப்பிரதேசம், அதனால் தங்கை விரும்பமாட்டார் என்று கூறிவிட்டுச் சென்றுவிட்டார். இதனால் அப் பேச்சுவார்த்தை அத்தோடு முடிந்துவிட்டது. பின்னர் அதே பிள்ளையை எனக்குத் திருமணம் பேசிய பொழுது தியாகண்ணன் என்னைத் தப்பாகப் புரிந்துகொண்டிருந்தார். நான் அதைப் பற்றி ஒன்றும் கணக்கெடுக்கவில்லை. எனக்கு என்னைப்பற்றி நன்றாகத் தெரியும்.

வெகு விரைவில் நடேச அண்ணா, மூத்தண்ணா, பெரியதம்பி அண்ணா, சின்னக்கா, மூத்தக்கா பவளம் ஆகியோர் யாழ்ப்பாணம் வருகை தந்தார்கள். சத்தியசீலன் வீட்டுக்கு சென்றோம். பெண் பார் க்கப்பட்டது. திருமண கலப்பு நடந்தேறியது. எல்லோரும் சாப்பிட்டுவிட்டு, விடை பெற்றோம். அண்ணா ஆட்கள் அன்று மாலையே ஊருக்குத் திரும்பிவிட்டார்கள். ஏனோ! என்மனம் சஞ்சலப்பட்டது. அண்ணாவின் சொல்லை மீறாமல் ஓம் என்று சொல்லிவிட்டேனோ என்று. சத்தியசீலன் தாயார் வீட்டுக்கு இரு வாரங்களில் இரண்டு தரமே போயிருந்தேன். ஒருநாள் மட்டும் மதியவேளை சாப்பாடு தந்தார்கள். ஓரிரு தடவைகளில் அவர்களை நன்றாகப் புரிந்துகொண்டேன். அவர்கள் வாழ்க்கை பணத்துக்குத்தான் முக்கியம் கொடுப்பது என்று. அன்று இரவே அண்ணாவிற்குக் கடிதம் எழுதினேன். அண்ணா இந்தத் திருமணம் நான் செய்தால், எனது சகோதரங்கள் அவர்கள் பிள்ளைகள், எனது தாய் மண் எல்லாவற்றையும் அடியோடு மறக்கநேரிடும். என்னை

உங்களுக்குத் தேவையில்லை என்றால் நான் உங்கள் சொல்லுக்குக் கட்டுப்பட்டு, பேசியபடி திருமணம் செய்கிறேன். இப்படி எழுதுவதற்கு என்னை மன்னிக்கவும். ஊருக்குப்போய் அண்ணாவின் முகத்தில் முளிக்க பயமாகவும், வெட்கமாகவும் இருந்தது. இரு வாரம் ஊருக்குப் போகவில்லை. மூன்றாவது வாரம் வீட்டுக்குப் போனேன். அண்ணாவின் முகத்தைப் பார்க்க முடியவில்லை. மிகவும் நாகரீகமானவர். ஒன்றுமே என்னுடன் பேசவில்லை. சத்தியசீலன், ஆனந்தன், சில விரிவுரையாளர்கள் ஊருக்கு வந்து அண்ணாவுடன் கதைத்தார்கள். அண்ணா, 'என் தம்பியைப்பற்றி எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். அவன் விரும்பாத திருமணத்தை, நான் அவனைக் கட்டாயப்படுத்தி ஒருபோதும் செய்து வைக்கமாட்டேன்' என்று ஒரே வார்த்தையில் சொல்லி முடித்துவிட்டார். மனம் சற்று நிம்மதி அடைந்தது. அதன் பின்னர் பல முயற்சிகளை சத்தியசீலனும், எனது நண்பர்களும் செய்தபோதும் ஒன்றுமே பலிக்கவில்லை. இறுதியில் அடியாட்களை எனது அலுவலகத்திற்கு அனுப்பி மிரட்டினார்கள். 'இத் திருமணத்தை நீர் செய்யாவிட்டால் இனிமேல் யாழ்ப்பாணத்தில் திருமணம் செய்வதை மறந்துவிடு' என்று அடாவடித்தனம் பண்ணினார்கள். நான் பொறுமையாக இருந்து கேட்டுவிட்டு அவர்களுக்கு என் நிலைமையையும், நடந்தவற்றையும் எடுத்துச் சொன்னேன். அவர்கள் ஆச்சரியம் அடைந்தார்கள். நிச்சயம் நாங்கள் இனிமேல் இதில் தலையிடமாட்டோம். நீங்கள் செய்தது முற்றிலும் சரி, என்று கூறிவிட்டு புறப்பட்டுவிட்டார்கள். நான் நேர்மையாக நடப்பவன். சத்தியம், தர்மத்திற்காக வாழ்பவன். என்னைத் தர்மம் எப்போதும் கைவிடாது என்பதில் அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கை கொண்டவன். விதி என்னை அலைக்களித்தாலும் தக்க தருணத்தில் தர்மம் என்னைக் காப்பாற்றியே வந்திருக்கு.

யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் வேலை, ஊரில் மிளகாய்ச் செய்கை, சகோதர சகோதரியர் பிள்ளைகளுக்கு உதவுதல் போன்றவற்றில் மிகக் கவனம் செலுத்திக் கொண்டிருந்தேன். பேராசிரியர் இந்திரபாலா சேரும்

என்னுடன், என் படிப்பு, திருமணம் பற்றியும் கலந்துரையாடினார். 'நான்குவருடம் வேலை செய்துவிட்டீர், இன்னும் ஒரு வருடம்தான் பாக்கி இருக்கிறது. நீர் முதுமாணிப் பட்டம் எடுக்காவிடில் வேலையை நிரந்தரமாக்கமாட்டார்கள், அத்தோடு பதவி உயர்வும் பெறமுடியாது' என்று அறிவுரை கூறினார். 'அண்ணாவின் பெண்பிள்ளைகள் ஐந்து பேர் உமது பொறுப்பில் இருக்கிறார்கள், கடன்வேறு இருப்பதாயும் சொல்லுறீர். நீர் நல்லதொரு குடும்பத்தில் திருமணம் செய்தால் படிப்புக்கும், அண்ணாவின் பிள்ளைகளுக்கும் உதவியாய் இருக்கும்' என்றார். அவரின் அறிவுரைகள் சரியாக எனக்குப் பட்டது.

சுமார் மூப்பதுக்கு மேற்பட்ட மேலைத்தேய பல்கலைக்கழகங்களுக்கு விண்ணப்பித்தேன். அவுஸ்திரேலியாவில் மொனாஸ் பல்கலைக்கழகம் மட்டும் எனக்கு அனுமதி தருவதாகவும், புலமைப் பரிசில் தருவதாகவும் அறிவித்தார்கள். மிகவும் சந்தோசமாக இருந்தது. திருமணம் செய்துவிட்டு அவுஸ்திரேலியா போவதற்கு முடிவுசெய்தேன். அதற்கு ரோபுல் (சர்வதேச TOEFL) என்ற ஆங்கிலப் பரீட்சை எழுத வேண்டும். அதற்கு கொழும்பு சென்று, அப் பரீட்சையை எழுதினேன். அதிலும் சித்தியடைந்தேன்.

இச் சந்தர்ப்பத்தில் பேராசிரியர் இந்திரபாலா இல்லத்திற்கு, ஆபிரிக்க நாடொன்றில் பொறியியலாளராக வேலை செய்து கொண்டிருந்த ஜெகன் என்பவர் சென்றிருக்கிறார். பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் ஜெகன் பொறியியல் துறையில் படிக்கும்போது, பேராசிரியர் இந்திரபாலா அவர்களின் நட்பைப் பெற்றிருந்தார். பேராசிரியர் ஜெகனுடன் பேசும்போது, அவர் 'நான் அம்மாவையும், அப்பாவையும் தன்சானியாவுக்கு கூட்டிக்கொண்டுபோக வந்திருக்கிறேன்' என்று கூறியிருக்கிறார். 'ஆனால் எனது கடைசித் தங்கச்சி அம்மா அப்பாவுடன்தான் இருக்கிறா. அவருக்கு நல்ல திருமணம் ஒன்று கிடைத்தால், அவரின் திருமணத்தை முடித்துவிட்டுப் போகவேண்டும்

என நினைக்கிறேன்' என்று கூறியிருக்கின்றார். 'என்னிடம் ஒரு மாப்பிள்ளை இருக்கின்றார். அவர் என்னுடனேயே இருக்கிறார். மேலும் அவர் பல்கலைக்கழகத்தில் உதவி நூலகராக வேலை செய்துகொண்டு இருப்பதாகவும், அவர் ஒரு நல்ல பிள்ளை' என்றும் என்னைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறார். 'ஆனால் அவர் வன்னியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். கலைத்துறையில் பட்டம் பெற்றிருக்கின்றார். அது உங்களுக்குப் பொருந்துமோ என்று எனக்குத் தெரியாது' என்றும் கூறியிருக்கிறார். 'சேர் அது எல்லாம் ஒரு பிரச்சனை இல்லை. உங்கள் மாணவன், உங்களோடு இருக்கின்றார் என்றால் அதுவே எனக்குப் போதுமானது' என்றும் கூறியிருக்கிறார்.

சரி சேர், முதலில் இருவரினதும் சாதகத்தைப் பார்ப்போம் என்று ஜெகன் சொல்லியிருக்கிறார். அன்று மாலை வேலை முடிந்து வீட்டுக்கு வரும்போது, சேர் நடந்தவற்றைக் கூறினார். அதன்படி மறுநாள் எனது சாதகத்தை றஞ்சனா மூலமாக அனுப்பி வைத்தேன். றஞ்சனாவுக்கும் ஜெகனின் குடும்பத்தை நன்றாகத் தெரியும். அவ்வார இறுதியில் றஞ்சனாவும், ஜெகன் தங்கை றஞ்சினியும் அளவெட்டியில் உள்ள ஒரு நல்ல சாத்திரியிடம் சென்று இரு சாதகங்களையும் காட்டியிருக்கிறார்கள். இரு சாதகங்களையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்த சாத்திரியார், இச் சாதகங்கள் அவ்வளவு நன்றாகப் பொருந்தவில்லை. ஆனால் இப்ப இந்தத் திருமணத்தைச் செய்யாவிட்டால் ஆறு மாதத்திற்குப் பின்னர் இதே மாப்பிள்ளையைத்தான் நிச்சயம் செய்வீர்கள் என்றும் கூறினார்.

அடுத்த வாரமே, ஜெகன் மற்றும் அவரின் தாய், தகப்பன், றஞ்சினி, சுந்தரலிங்கம் மாஸ்டர் ஆகியோர் சேர் வீட்டுக்கு வருகை தந்தார்கள். மாலை நேரம். இதமான காலநிலை. மெல்லிய காற்று வீசிக்கொண்டிருந்தது. அவர்கள் எல்லோரும் சேருடன் பேசிக்கொண்டு வரவேற்பு அறையில் இருந்தார்கள். நான் அங்கு சென்று எல்லோருக்கும் வணக்கம் செலுத்திவிட்டு கதிரை ஒன்றில் அமர்ந்தேன். சேர் சொன்னார்,

'நீங்கள் இருவரும் பேசி முடிவெடுங்கள், நாங்கள் அரை மணி நேரத்திற்கு வெளியில் போய்வருகின்றோம்' என்று கூறிவிட்டு அவர்கள் ஈவிலின் நிறுவனத்தைச் சுற்றிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். நானும், றஞ்சினியும் சிறிது நேரம் கதைத்தோம். நான் எனக்குள்ள கல்வியின் ஆர்வம், சகோதர சகோதரிகள் மற்றும் அவர்களின் பிள்ளைகள் பொறுப்பு, என் மண்மேல் உள்ள அளவிறந்த அக்கறை ஆகிய மூன்று விடயங்களையும் கூறினேன். மேலும், எமது குடும்பம் வறுமையானது. அது என்னில் பெரிதும் நம்பியிருக்கிறது. அவர்களுக்கு நான் என்னால் செய்யக் கூடியதைச் செய்தே ஆகவேண்டும். அதனால், நான் பணக்காரனாக இருக்க வாய்ப்பே இல்லை எனக் கூறிமுடித்தேன். றஞ்சினி புன்சிரிப்புடன், 'நான் நிச்சயம் உங்களோடு எல்லாவற்றிற்கும் பக்கபலமாக இருப்பேன்' என்றும், 'நீங்கள் உங்கள் தாய் தந்தையரை எப்படிச் சிறப்பாகப் பார்த்தீர்களோ, சகோதரங்களை, அவர்கள் பிள்ளைகளை அவ்வாறு பார்க்கிறீர்களே என்றால், என்னையும் எமக்குக் கிடைக்கும் பிள்ளைகளையும் கவனமாகப் பார்ப்பீர்கள். மேலும் எமக்குப் பணம் தேவையில்லை. நல்ல மகிழ்ச்சியான, நிம்மதியான வாழ்க்கை மட்டும் கிடைத்தால் போதுமானது' என்று சுருக்கமாக கூறிமுடித்தார். ஒரு பத்து நிமிடங்கள் மேற்கூறிய விடயங்களைச் சுருக்கமாகவும், நிதானமாகவும் பேசிவிட்டு வெளியில் சென்றோம். 'என்ன இவ்வளவு விரைவாக பேசி முடித்துவிட்டீர்கள்' என்று சிரித்துக்கொண்டு பேராசிரியர் கூறினார். இதற்குள் கண்ணன் சிற்றுண்டியும், தேநீரும் கொண்டு வந்தார். எல்லோரும் மீண்டும் வரவேற்பு அறையில் அமர்ந்துகொண்டோம். 'நாங்கள் இருவரும் திருமணம் செய்வதில் எந்தப் பிரச்சினையும் இல்லை' என்று நான் கூறினேன். றஞ்சினியும் புன்சிரிப்புடன் தலை அசைத்தார்.

ஐகன் அண்ணா திரும்ப வெளிநாட்டுக்கு வேலைக்கே போகவேண்டி இருந்ததால், இருவார காலத்துக்குள் திருமணம் செய்ய நாள் குறிக்கப்பட்டது. ஊரில் இருந்து சின்ன அண்ணை குடும்பம், பெரியதம்பி

அண்ணர், நடேசு அண்ணர் மனைவி அவர் மகள் பவளம், மூத்த அக்கா மற்றும் அவர் மகள் லதா ஆகியோர் திருமணநாள் காலையில் வந்து சேர்ந்தார்கள். தமிழர் விடுதலைப் போராட்டம் உக்கிரமாக நடந்துகொண்டதால் எமது குடும்ப உறவினர்கள் எல்லாரும் வரமுடியாமற் போய் விட்டது. எனது சக ஊழியர்கள் சிலரும் திருமணத்திற்கு வந்திருந்தனர். றஞ்சினியின் மாமா அரசாங்க அதிபர் ஞானச்சந்திரன் குடும்பம், சுந்தரலிங்கம் மாஸ்டர் குடும்பம், நவம், நிர்மலா, சிவா குடும்பம், றஞ்சனா குடும்பம், கண்ணன், யோகன் ஆகியோர் முன்னின்று திருமண ஒழுங்குகளைச் செய்தார்கள். கிருஷ்ணபிள்ளை, நன்றாகப் புகைப்படம் எடுப்பார். அவர் புகைப் படங்களை எடுத்துக்கொண்டிருந்தார். சிறு அளவில் திருமணம் மிகச் சிறப்பாக நடந்தேறியது. இதற்கிடையில் பேராசிரியர் இந்திரபாலா சேர் இந்தியாவிற்குப் போய்விட்டார். என் ஆச்சி, நடேசு அண்ணர் இருவரும் இல்லாதது எனக்கு மிகவும் வேதனையாகவே இருந்தது. அவர்கள் என் திருமணத்தைப் பார்த்திருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக சந்தோசப்பட்டிருப்பார்கள் என்று என் மனம் உள்ளூர் அழுத்தது. எல்லோரும் மதிய விருந்துச் சாப்பாட்டை முடித்துவிட்டு சென்றுவிட்டார்கள். எனது உறவினர்களும் மாலை ஊருக்குப் போய்விட்டார்கள். நானும் றஞ்சினியும் அன்று மாலை இரவுச் சாப்பாட்டை முடித்துவிட்டு ஈவ்லின் நிறுவனத்திற்கு சென்று எமது வாழ்க்கையை ஆரம்பித்தோம். நல்ல மனைவி நல்ல குடும்பம் தெய்வீகம், அது தெய்வீகம்.

ஊ ஊ ஊ ஊ

வானம்பாடி

வானம்பாடிப் பறவைகள், தம் வயிற்றுப் பசியைப் போக்க, வானத்தில் அங்கும் இங்குமாகப் பறந்து திரிந்து பூச்சிகளைப் பிடித்து தமது வயிற்றுப் பசியை தீர்ப்பதை நான் சிறுவனாக இருந்தபோது பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டிருக்கிறேன். வானம்பாடிகள் போல் எனது கல்விப் பசியைத் தீர்ப்பதற்காக நானும் வானத்தில் பறந்து திரிந்து என் கல்விப் பசிக்கு தீனி போடுவதற்கு வானத்திலும், பூமிப் பந்திலும் அலைந்து திரிந்த நாட்கள், மாதங்கள், வருடங்கள் எத்தனை எத்தனை. நினைத்துப் பார்க்கிறேன் நம்பவே முடியவில்லை.

ஊ ஊ ஊ ஊ

கடல் கடந்த பயணம்

முதல் முதலில் எனது கடல் கடந்த பயணம் 1975 களிலேயே இடம்பெற்றது. உயர்தரப் பரீட்சை எழுதிவிட்டு, கூலி வேலைகள் செய்தும், கூட்டுறவுக் கடையில் மூட்டை தூக்குபவனாக, ஒருவருடம் முழு நேர ஊழியனாக மாதம் நூற்றியிருபது ரூபா சம்பளத்திற்கு கனகராயன் குளம் கூட்டுறவுச் சங்கக்கடையில், பஞ்சணை மனேஜராக இருக்கும்போது வேலை செய்து சிறிது சிறிதாகப் பணம் சேர்த்தும் வைத்திருந்தேன். எனக்கு சிறு வயதில் இருந்தே கவியரசர் கண்ணதாசனின் பாடல்கள் என்னை வெகுவாகக் கவர்ந்த ஒன்றாகும். நடிகர் திலகம் சிவாஜிகணேசனின் படம் என்றால் முந்தியடித்துக்கொண்டு கலரிவகுப்பில் போய் இருந்துவிடுவேன். மக்கள் திலகம் எம்.ஜி.ஆரின் புரட்சிகர படங்களும், அவரின் கொள்கைகளும் எனக்கு நன்றாகப் பிடிக்கும். சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் முதற் பட்டதாரியாக யாழ்ப்பாணத்து சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை படித்துச் சித்தியடைந்தமையால், அந்தப் பல்கலைக்கழகமும் என் எண்ணக்கருவில் வந்துபோகும். தென்னாசியாவிலேயே, ஏன் ஆசியாக் கண்டத்திலேயே நீண்ட கடற்கரையாகத்திகளும் மெரீனா கடற்கரையையும், திரைப்படங்களில் பார்த்து இரசித்திருக்கிறேன்.

இவைகளால் உந்தப்பட்ட என் மனம் சென்னைக்குப் போய் அவைகளைப் பார்க்க வேண்டும் என்பது எனது நீண்டநாள் ஆசை. நினைப்பதனைச் செய்து பழக்கப்பட்டவன் நான். பஸ்சில் ஏறி மன்னார் கடற்கரைக்குச் சென்றேன். அங்கு சிறியரக கப்பலில் ஏறி இராமேஸ்வரத்தில் போய் இறங்கினேன். அங்கிருந்து புகையிரதத்தில் ஏறி சென்னை மத்திய புகையிரத நிலையத்தில் காலடி எடுத்து வைத்தேன். ஒரு வெளிச்ச வீடாக, சென்னை நகரம் காட்சியளித்தது. கட்டுக்கடங்காத சன நெரிசல். எனக்கு அப்பொழுது சென்னையில் ஒருவரையும் தெரியாது. லொட்சுகளில் தங்குவதற்கு அதிக பணம் தேவை என்பது ஏற்கனவே தெரியும். புகையிரத நிலையத்தில் இருந்து வெளியே சென்று, வீதியோரம் இருந்த ஒரு சிறிய சாப்பாட்டுக் கடையில் சாப்பிட்டு, திரும்பவும் புகையிரத நிலையத்திற்குச் சென்று, கையில் கொண்டுபோன ஒரு சிறு பையைத் தலைமாட்டில், தலையணையாகப் போட்டுக்கொண்டு ஓர் ஓரமாக நன்றாகப் படுத்துத் தூங்கினேன். அதிகாலையில் காவலர்கள் வந்து தடியால் தட்டி எழுப்பினார்கள். காலை ஐந்து மணியிருக்கும். அங்குள்ள ஒரு மலசல கூடத்திற்குச் சென்று மேலைக் கழுவிவிட்டு உடுப்பை மாற்றிக்கொண்டேன். வெளியில் சென்று முதல் நாள் இரவு சாப்பிட்ட அதே கடையில் தேனீர் அருந்தினேன்.

அந்தத் தேனீர்க் கடைக்காரரிடம், கவிஞர் கண்ணதாசன் சென்னையில் எங்கு இருக்கின்றார் எனக் கேட்டேன். அவர் விளக்கமாகக் கூறி வழிகாட்டினார். பஸ்சில் ஏறிப் புறப்பட்டேன். இறங்கியவுடன், அங்கிருந்த ஒரு பத்திரிகைக் கடைக்குச் சென்று, கவிஞர் கண்ணதாசன் வீடு எங்கே இருக்கிறது என்று கேட்டேன். அவரும் வழிகாட்டினார். அங்கிருந்து சுமார் அரை மைல் தூரம் நடந்து சென்றேன். கண்ணதாசன் அவர்களின் வீட்டு வாசலில் இருந்த காவலாளியிடம், ஐயாவை சந்திக்க வேண்டுமென்று கேட்டேன். அவர் வீட்டு விருந்தினர் மண்டபத்தில் சார்மனைக் கட்டிலில் இருந்த கண்ணதாசனிடம் விடயத்தைக் கூற, அவர் என்னை

அழைத்து வரும்படி காவலாளிக்குக் கூறியிருக்கிறார். நான் உள்ளே சென்று, இரு கைகளைக் கூப்பியபடி கண்ணதாசன் ஐயா அவர்களுக்கு வணக்கம் செலுத்தினேன். 'வாருங்க. அமருங்க', என்று அன்பாகச் சொன்னார். 'நீங்கள் சிலோனா' எனக் கேட்டார். காப்பி கொண்டு வந்து தந்தாங்கள். வீட்டிற்குள் பலர் இருப்பதாகத் தெரிந்தது. 'என்ன விடயமாக வந்தீங்கள்' எனக் கேட்டார். நான் 'உங்களை ஒருதரம் தரிசித்துவிட்டுப் போவதற்கே வந்தேன்' என்றேன். சிரித்தார். 'என்னைப் பார்க்கவா?', என்றார். ஆமாம் என்று சொன்னேன். சரி விடயத்தைச் சொல்லுங்கள் என்றார். என் உணர்வுகளை அப்படியே அவரிடம் சொன்னேன். மீண்டும் சிரித்தார். அவருக்கு ஆச்சரியமாகவும் இருந்தது. எனக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது, நீண்டநாள் கனவு ஒன்று நிறைவேறியதையிட்டு. வாசலிலே பெரிய கார் ஒன்று வந்து நின்றது. நான்கு பெரிய மனிதர்கள் ஐயாவைச் சந்திக்க வந்திருந்தார்கள். நான் அவர்களை குழப்ப விரும்பாது விடைபெற்றுச் சென்றேன். நம்ப முடியவில்லை. இவ்வளவு எளிமையாகவும், இளமையாகவும் இருக்கின்றார் என்று சொல்லிக் கொண்டு காலத்தில் அழியாத மாபெரும் கவிமன்னனைத் தரிசித்த அந்தக் களிப்புடன் பஸ்சில் ஏறிப் பெசன் நகருக்கு சென்றேன். அங்கு நடிகர்திலகம் சிவாஜிகணேசனின் வீட்டை நோக்கி நடந்தேன். வீட்டைப் பார்த்ததும், அசந்துவிட்டேன். எவ்வளவு பெரிய மாளிகை. முன்புறம் பெரிய புற்தரை. வேலையாட்கள் அங்கும் இங்குமாக நின்று வேலை செய்துகொண்டிருந்தனர். மதில் வீடு. கேற்றின் ஊடாகத்தான் அவரின் வீட்டைப் பார்க்க முடிந்தது. என்னைக் கண்டதும், காவலாளி எழுந்து வந்து 'என்ன விடயம்' என்று கேட்டார். நான் 'சிலோனில் இருந்து சிவாஜிகணேசன் சேரைப் பார்க்க வந்தேன்' என்றேன். 'அவரையெல்லாம் பார்க்க முடியாது' என்று கூறி என்னைப் போகச் சொன்னார். நான் ஏமாற்றத்துடன் திரும்பி பெசன் நகருக்கு வந்தேன்.

அங்கிருந்து பஸ்சில் ஏறி வளசரவாக்கத்தில் உள்ள எம்.ஜி.ஆரின் இராமவரம் தோட்டத்திற்குச் சென்றேன். அது பல ஏக்கர் கொண்ட பெரிய காணி. பல வீடுகளும் அங்கிருந்தன. கிட்ட நெருங்கவே முடியவில்லை. சரி, சிவாஜிகணேசன், எம்.ஜி.ஆர் வீடுகளையாவது தரிசனம் செய்த திருப்தியோடு பஸ்சில் ஏறி சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் சென்றேன்.

ஒரு புறம் நீண்ட மெரினாக் கடற்கரை. மறுபுறம் பாரிய கட்டிடங்களைக் கொண்ட சென்னைப் பல்கலைக்கழகம். இடைநடுவே அகலமான நேர்த்தியாக அமைக்கப்பட்ட வீதி. கண்கொள்ளாக் காட்சியாக இருந்தது. பல்கலைக்கழகத்தில் மாணவர்கள் நிறைந்து காணப்பட்டார்கள். எத்தனை கார்கள், மோட்டார் சயிக்கிள்கள். மிகவும் சுறுசுறுப்பாக பல்கலைக்கழகம் இயங்கிக்கொண்டு இருந்தது. முதலில் நூலகம் சென்றேன். பின்தங்கிய நிலையிலேயே நூலகம் காணப்பட்டது. பின்னர் கலைத்துறை விரிவுரை மண்டபத்திற்குச் சென்றேன். அங்குள்ள படிக்கட்டில் ஏறி மேல் மாடிக்குச் சென்றேன். படிக்கட்டின் சுவரோரங்களில் பல புகைப்படங்கள் பெரிதாக மாட்டப்பட்டு இருந்தன. அதில் முதலாவதாக சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை அவர்கள் புகைப்படம் போடப்பட்டு, சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் முதலாவது பட்டதாரி எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. 'ஒரு ஈழத் தமிழன் இங்குவந்து படித்து முதலாவது பட்டதாரியாக வெளியேறியிருக்கின்றாரே என்று' என் மனம் மகிழ்ச்சியால் நிறைந்தது. என் குறிக்கோள், இலட்சியங்களை அந் நிகழ்வு மெல்ல வருடிவிட்டதுபோல் இருந்தது.

அங்குள்ள தேநீர்ச் சாலையில் மதிய உணவை உண்டுவிட்டு மெரினாக் கடற்கரைக்குச் சென்றேன். பிற்பகல் நான்கு மணியிருக்கும். கொட்டும் கொடூர வெய்யிலில் அலைந்து திரிந்த எனக்கு, மெரினா கடற்கரையில் வீசிய தென்றல் காற்று, மெல்ல வந்து என் உடலை தடவிக் கொண்டு ஓடுகிறபோது இதமாக இருந்தது. களைப்படைந்தபடியால்

கடற்கரை ஓரத்தில் மணல்மேல் அமர்ந்தேன். கரையைத்தேடி வந்துபோய்க்கொண்டிருந்த அந்த அலைகளையும், கடலையும் வெறுமை உணர்வுடன் பார்த்துக்கொண்டு ஐந்துமணிவரை அங்கேயே இருந்துவிட்டேன். கடல் அலை கரையை நோக்கி வரும்போது, கரையில் இருந்த நாணல் புற்கள் அலையின் அடிதாங்காமல் விழுந்து படுக்கும். அந்த அலை மீண்டும் கடலுக்குள் போகும்போது, அந்த நாணற் புற்கள் மெல்ல மெல்ல எழுந்து நிற்கும். இதிலிருந்து மனிதர்கள் கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய யதார்த்தமான பாடங்கள் உண்டு. 'வீழ்வது அவமானமல்ல. ஆனால் அந்த வீழ்ச்சியில் இருந்து எழும்பாமல் இருப்பதுதான் அவமானம்' என்பது மனித வர்க்கத்திற்கு குறிப்பாக ஈழத் தமிழர்கான பாடமாகும். அன்று இரவு முழுதும் மெரினாக் கடற்கரையிலேயே என் நேரம் கழிந்தது. காந்தி சிலை, அண்ணா சிலை என்பவற்றையெல்லாம் இரவைப் பகலாக்கிக் கொண்டிருந்த, மின்சார வெளிச்சத்தில் பார்த்துப் பார்த்து மகிழ்ந்தேன். அதிகாலை சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் உள்ள குளியல் அறையில் காலைக் கடன்களை முடித்துவிட்டு ஆடைகளை மாற்றிக் கொண்டு அருகில் உள்ள தேநீர்ச் சாலையில் காலை உணவை முடித்துக்கொண்டு சென்னைக்கு நன்றி சொல்லி, மீண்டும் எனது மண்ணை வந்தடைந்தேன். இந் நிகழ்வுகளில் நான் கற்றுக்கொண்ட பாடங்கள் அளப்பரியது என்ற திருப்தியோடு வீடு வந்து சேர்ந்தேன்.

ஓ ஓ ஓ ஓ

மறுக்க முடியவில்லை

நான், யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் வேலை செய்து கொண்டிருக்கும் போது கல்வியங்காட்டில் உள்ள ராஜா மாஸ்டர் வீட்டில் நானும், கண்ணனும், யோகனும் சிறிது காலம் வசித்து வந்தோம். அப்பொழுது ராஜா மாஸ்டரின் மகன் மோகன் பல்கலைக்கழக அனுமதி கிடைக்கப் பெறாமல் அங்கும் இங்கும் அலைந்து திரிந்துகொண்டிருந்தார். வசதியான குடும்பம். ராஜா மாஸ்டர், ஒரு நாள் என்னிடம் வந்து 'குணம், இவன் மோகனை இந்தியாவிற்கு அனுப்பிப் படிப்பிக்க விரும்புகிறேன். நீர் அவனை அங்கு கூட்டிச் சென்று, ஒரு பல்கலைக் கழகத்தில் சேர்த்துப் படிக்க வைக்க உதவி செய்வீரா?' என்று கேட்டார். எவராயினும் படிப்பதற்கு உதவி கேட்டால் நான் மறுப்பதில்லை. மறுவாரமே மோகனைக் கூட்டிக்கொண்டு கொழும்பு சென்று, எயார் இந்தியா விமானத்தில் சென்னை சென்று, அங்கிருந்து பஸ்சில் மைசூர் சென்றடைந்தோம். அங்கு அவருக்கு மைசூர் பல்கலைக்கழகத்தில் அனுமதி எடுத்துக் கொடுத்துவிட்டு இரண்டொரு நாட்களில் நான் ஊருக்குத்திரும்பிவிட்டேன். ஒரு வாரமாக வேலைக்குப் போகவில்லை. லீவுக்கும் விண்ணப்பிக்கவில்லை. ஒரு வாரம் கழித்து வேலைக்கும் போனேன். நூலகர் முருகவேள் மிகவும் வருத்தப்பட்டார். நான்

இந்தியா போனது பற்றி ஒருதருக்கும் சொல்லவில்லை. ஆனால் எப்படியோ நூலகருக்கு தெரிந்துவிட்டது. அவர் ஒரு அதிர்ச்சியான விடயத்தைக் கூறினார். 'உமக்குத் தெரியுமோ பல்கலைக்கழக ஊழியர் ஒருவர் இலங்கையைவிட்டு வெளிநாடு செல்லவேண்டும் என்றால் ஜனாதிபதியின் அனுமதி எடுத்துத்தான் போகவேண்டும் என்று. நீர் அனுமதி எடுக்காமல் போயிருக்கிறீர். பல்கலைக் கழக நிர்வாகத்திற்கு இவ்விடயம் தெரிந்தால் உன் வேலை உடன் பறிபோகும்'. நான் அவரிடம் மன்னிப்புக் கேட்டேன். 'சரி இனிமேல் அவ்வாறு செய்யவேண்டாம். நான் நிர்வாகத்துக்கு இதனை அறிவிக்கமாட்டேன். போய் வேலையைச் செய்யும்' என்று கூறிவிட்டார். நல்ல கருணையுள்ளம் படைத்த அந்த மகானை நான் என்றும் மறக்கமாட்டேன்.

ஓ ஓ ஓ ஓ

நல்ல மனம் வேண்டும்

மூன்று நாட்கள் ஈவிலின் இல்லத்தில் இருந்துவிட்டு பின்னர் றஞ்சினியின் வீட்டுக்குப் போய்விட்டோம். றஞ்சினியின் அப்பாவும், அம்மாவும் வீட்டில் இருந்தார்கள். 16.01.1985 அன்று அப்பாவை மகாதேவன் கொழும்புக்கு அழைத்துச் சென்று மலேசியாவில் வேலைபார்த்துக் கொண்டிருந்த ஜெகன் அண்ணாவிடம் அனுப்பிவிட்டார். நானும் றஞ்சினியும் குடும்ப உறவினர்களிடம் விருந்துக்குப் போய்க்கொண்டு சந்தோசமாக நாட்கள் கழிந்தன. இதே நேரம் நடேச அண்ணாவின் ஆலங்குளம் இரண்டு ஏக்கர் காணியை துப்பரவு செய்து கிணறு வெட்டி அதில் ஒரு வீடும் கட்டி அண்ணி பிள்ளைகளுடன் கனகராயன் குளம் வீட்டிலிருந்து ஆலங்குளம் வீட்டிற்குப் போய், அவர்கள் வாழ்க்கையைத் ஆரம்பிக்க சகலதையும் செய்தேன். உக்கிரமான சண்டை நடந்த காலம்.

கனகராயன்குளம் பிரதான வீதிக் கருகில் இருந்த அவர்களின் வீட்டில் அவர்கள் இருந்தால் ஆபத்து என்று கருதியதாலேயே, அவர்களை இடம் மாற்றச் செய்தேன். இதற்கிடையில் றஞ்சினியையும், அம்மாவையும் ஊருக்குக் கூட்டிச் சென்று, ஒரு வாரம் நின்று எமது சகோதர சகோதரிகள்,

அவர்கள் பிள்ளைகள் எல்லாரையும் சந்தித்துவிட்டு வந்தோம். எமது குடும்பத்தில் எல்லோருக்கும் றஞ்சினியை நன்றாகப் பிடித்துவிட்டது. றஞ்சினியும் எதுவித ஏற்றத் தாழ்வும் இல்லாமல் எல்லோரிடமும் அன்போடு பழகினார். உண்மையில் இதனையே நான் எதிர்பார்த்தேன். இதுவே நான் எதிர்பார்த்த அந்த வாழ்க்கை. எனது மனதிற்குள் நினைத்து மகிழ்ச்சி அடைந்த அந்த நாட்களை மறக்க முடியாது.

ஊ ஊ ஊ ஊ

தடைகளும் உடைப்புக்களும்

நாங்கள் இருவரும் அவுஸ்திரேலியா செல்ல முடிவெடுத்தோம். எனக்கு இருவருட சம்பளத்தோடு கூடிய மேற்படிப்பிற்கான அனுமதியும், பயணச் சீட்டுக்கான காசோலையும் தரப்பட்டது. கண்ணனிடமும் யோகனிடமும் வீட்டுப் பொறுப்பை ஒப்படைத்துவிட்டு, 16.02.1985 இல் யாழ்ப்பாணத்தை விட்டுக் கொழும்புக்கு புறப்பட்டோம். அவுஸ்திரேலிய உயர்ஸ்தானிகர் அனுமதிக்கு, அவுஸ்திரேலிய மொனாஸ்பல்கலைக்கழக அனுமதிக்கடிதம், எனக்கான புலமைப் பரிசில் கடிதம் ஆகியவற்றை ஏற்கனவே அனுப்பியிருந்தேன். நிச்சயம் எனக்கு விசா தருவார்கள் என்ற நம்பிக்கையிலேயே கொழும்பு சென்றேன். கொழும்பில் இலக்கம் 25 ராமகிருஷ்ணா வீதியில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த, ஜெயம் அன்ரி வீட்டில் போய்த் தங்கினோம். மறுநாள் காலை நான் அவுஸ்திரேலிய உயர்ஸ்தானிகர் அலுவலகத்திற்கு சென்று குடியகல்வு அதிகாரியிடம் கலந்துரையாடினேன். அவர் அதிர்ச்சியான செய்தியொன்றை சொன்னார். 'உங்களுக்கு இருதடவை பதிவுத் தபால் போட்டிருந்தோம், நீங்கள் வந்து விசா எடுத்து அவுஸ்திரேலியா செல்லும்படி'. நான் கூறினேன். 'எனக்கு தங்களிடமிருந்து எதுவித கடிதமும் வரவில்லை' என்று. அவர் அனுதாபத்துடன் ஆச்சரியப்பட்டார். 'நாட்டு நிலைமை

காரணமாகக் கடிதம் கிடைக்காமல் போயிருக்கலாம்' என்று கூறினார். 'நீங்கள் உரிய நேரத்தில் வராததால் உங்கள் புலமைப் பரிசிலை அடுத்த வரிசையில் இருந்தவருக்குக் கொடுத்துவிட்டோம்' என்று கூறி மன்னிக்க வேண்டும் என்று என்னை வழியனுப்பி வைத்தார். என் மனம் சுக்கு நூறாக வெடித்துச் சிதறியதுபோல் இருந்தது. ஆனால் பதிவுத் தபால் நிச்சயம் வந்திருக்க வேண்டும். அப்போது நூலகர் முருகவேள் விடுமுறையில் இருந்திருந்தார். அடுத்த நிலையில் உள்ள குறுகிய மனம் படைத்த அதிகாரி எனக்கு வந்த பதிவுத் தபாலை வேணுமென்றே தராமல் விட்டிருக்கலாம் என்று மனம் பதறுகிறது. பரவாயில்லை, நான் எப்படியாவது மேலைத் தேயப் பல்கலைக்கழகம் சென்று படிப்பதை எந்தச் சக்தியாலும் தடுக்க முடியாது என்று நான் துணிவு கொண்டேன்.

ஊ ஊ ஊ ஊ

மலேசிய சிங்கப்பூர் பயணம்

அப்போது ஜெகன் அண்ணா கூறினார். 'நீங்கள் இருவரும் முதலில் மலேசியா வாருங்கள். உங்களிடம் அவுஸ்திரேலியப் பல்கலைக்கழக அனுமதிக்கடிதமும் இருக்கின்றது. அதை வைத்துக்கொண்டு முயற்சி செய்து பார்க்கலாம்' என்று அறிவுரை கூறினார்.

நானும், றஞ்சினியும் 06.02.1985 அன்று சிங்கப்பூர் எயர்லைன்ஸ் 613 என்ற விமானத்தில் சிங்கப்பூரைச் சென்றடைந்தோம். ஜெகன் அண்ணா மலேசியாவிலுள்ள யோகோபார் என்னும் இடத்தில் இருந்து, அண்மையில் உள்ள சிங்கப்பூர் எல்லை(போடர்) ஊடாக விமான நிலையம் வந்து எங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு யோகோபாருக்கு சென்றார். அங்குதான் றஞ்சினியின் அப்பாவும், அம்மாவும் இருந்தனர். ஜெகனின் மனைவியும், மகளும் அப்போது இலண்டனில் இருந்தார்கள். நானும் ஜெகன் அண்ணையும் மீண்டும் சிங்கப்பூர் சென்று அவுஸ்திரேலியா போவதற்கு அங்குள்ள தூதுவர் அலுவலகத்தில் முயற்சி செய்தோம். முடியவில்லை. எனக்கு படிப்பதற்கான அனுமதிக்கடிதமும் இருந்தால், விமான அனுமதி கிடைக்கும் என சிங்கப்பூர் விமான நிலையம் சென்று முயற்சி செய்தோம். இறுதியில் ஜெகன் அண்ணா கூறினார். 'றஞ்சினியை விட்டுவிட்டு நீங்கள் அவுஸ்திரேலியா சென்றால் அங்கு அகதியாகப்

பதிவு செய்யலாம். அதன் பின்னர் 'றஞ்சினியைக் கூப்பிடலாம்' என்று. நான் கூறினேன் 'சட்ட திட்டங்களுக்கு எதிராக நான் நிச்சயம் அதனைச் செய்யமாட்டேன். அத்தோடு வயித்தில் குழந்தையைச் சுமந்துகொண்டு இருக்கும் எனது மனைவியை விட்டுவிட்டு நான் போகமாட்டேன். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக எனது தாய் மண்ணைவிட்டு அகதியாக எந்த நாட்டிலும் வாழமாட்டேன்' என்று உறுதியாகச் சொல்லிவிட்டேன். இவ்வேளையில் மைசூர்ப் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து அனுமதிக்கடிதம் வந்திருந்தது. நானும் றஞ்சினியும் மைசூர்ப் பல்கலைக்கழகம் போய்ப் படிப்பதென்று முடிவெடுத்தோம்.

சுமார் இருவாரங்களாக மலேசியா, சிங்கப்பூர் நாடுகளிலுள்ள இடங்களைச் சற்றிப் பார்த்தோம். பல சைவக் கோயில்களுக்கு சென்று வணங்கினோம். சிவா அண்ணை, விஜி, திலகா குடும்பம், ஆனந்தகுமாரசாமி பற்றி நல்ல நூலை எழுதிய துரைராஜசிங்கம் போன்ற நல்ல உள்ளங்களைச் சந்தித்தோம்.

மலேசியாவும், சிங்கப்பூரும் எவ்வளவு அழகான, அபிவிருத்தி அடைந்த நாடுகள். சிங்கப்பூர் விமான நிலையத்தைப் பார்த்த போது மலைத்துவிட்டேன். எவ்வளவு பிரமாண்டமாக கட்டி எழுப்பியிருக்கின்றார்கள். சொர்க்கம் என்ற சொல்லுக்கு அந்த விமான நிலையமே ஒரு நல்ல உதாரணமாகும். சிங்கப்பூரில் உள்ள பாரிய காப்பற் வீதிகளும், வாளை முட்டும் தொடர்மாடிக் கட்டிடங்களும், நம்பமுடியாத புகையிரத, பஸ் சேவைகளும் அழகான விடுதிகளும், பூங்காக்களும், அதிக விலையுயர்ந்த மோட்டார் வண்டிகளும், தலை சிறந்த பல்கலைக்கழகங்களும், நவீனமயப்படுத்தப்பட்ட நூலகங்களும், மன்னர் காலத்து அரண்மனைகளும், திறந்தவெளி உணவுச்சாலைகளும் அப்பப்பா பிரமித்துப்போய்விட்டோம். பல்லின மக்கள் ஒன்றாகவும், சந்தோசமாகவும் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் வாழ்க்கை அற்புதம்.

1960 களில் சிங்கப்பூர் மலேசியாவில் இருந்து பிரிந்து தனியாகப் போவதற்கு லீகுவான் லீ தன்னை நிச்சயமாக அர்ப்பணித்துள்ளார். ஒரு தூர நோக்குள்ள தலைவன், மக்களாலும் உலகத்தாலும் தேசபிதா என்று போற்றப்படுவார்கள். அவர் சிங்கப்பூரின், அரசு தலைவராக மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட போது, அவர் முதன்முதல் கொழும்பு நகருக்கு வருகை தந்திருந்தார். அவர் கொழும்பைச் சுற்றிப் பார்த்தவுடன், ஆகா எவ்வளவு அழகான அற்புதமான நாடென்று வாயாரப் புகழ்ந்துள்ளார். கொழும்புக்கு நிகராகச் சிங்கப்பூரை கட்டியெழுப்ப வேண்டும் என்று அவர் திடசங்கற்பம் பூண்டதாக பல நூல்களில் படித்திருக்கிறேன். ஆனால் அவர் குறுகிய காலத்திற்குள் பாலையனமாக, வெறும் மணல்திட்டாக கிடந்த சிங்கப்பூரை சொர்க்கபுரியாக மாற்றியிருக்கிறார். ஆனால் 1960 களில் லீகுவான் லீ பார்வையிட்ட இலங்கைத் தீவு இன்று எப்படி இருக்கிறது. அழிவுப் பாதை நோக்கி தொடர்ந்து வீறுநடை போட்டுக்கொண்டல்லவா இருக்கின்றது. தூர நோக்கில்லாத அரசியல் தலைவர்கள், இனவாதம், மதவாதம் எமது நாட்டைச் சல்லடை சல்லடையாகத் துளைத்து துவம்சம் செய்து சீரழிய வைத்திருக்கின்றது என்பதை எவரும் மறுக்கமாட்டார்கள்.

அரசியல்வாதிகள், கல்விமான்கள், மாணவர்கள், தேசாபிமானிகள் சிங்கப்பூரை ஒருதரமாவது சென்று பார்க்க வேண்டும். சிங்கப்பூர் செல்வதற்கு விசாத் தேவையில்லை. சிங்கப்பூரின் குடிவரவு பிரிவினரால் சிங்கப்பூர் விமான நிலையத்திலேயே உள்ளுழைவு விசாவளங்குவார்கள். முடிந்தால் தேசத்தின் நன்மை கருதி சென்று பார்க்க வேண்டும் என்பது எனது பணிவான எதிர்பார்ப்பாகும்.

ஊ ஊ ஊ ஊ

இந்தியப் பயணம்

08.03.1985 இல் றஞ்சினியும் நானும் யோகோபாரில் இருந்து சிங்கப்பூர் விமானநிலையத்திற்குக்காரில் சென்றோம். UL315 எயர்லங்கா விமானத்தில் கொழும்பு சென்று திரும்பவும் வெள்ளவந்தையிலுள்ள பேபி அன்ரி வீட்டில் சில வாரம் தங்கியிருந்தோம். பேபி அன்ரி வீட்டுல் இருந்த யேசு என்பவருடன் இந்தியா விசா அலுவலகம் சென்று விசா எடுத்தோம். 12.03.1985 இல் எயர்லங்காவிள் UL 122 விமானத்தில் சென்னை சென்றடைந்தோம். பேராசிரியர் இரகுபதி விமான நிலையம் வந்து எங்களை அழைத்துக்கொண்டு அடையாறில் உள்ள ராமதாஸ் வீட்டில் விட்டார். பின்னர் பெசன் நகரில் இருந்த இந்திரபாலா சேரின் குடும்பத்தினரையும் சந்தித்தோம். பின்னர் நாங்கள் புகையிரத்தில் சென்னையிலிருந்து பங்களூர் சென்றோம். பங்களூர் நன்றாக அபிவிருத்தி அடைந்த ஒரு நகரமாகக் காட்சியளித்தது. அங்கிருந்து பஸ்சில் 15.03.1985 மைசூரைச் சேர்ந்த ஒருவருடன் சென்று, மகாராஜா கோட்டலில் தங்கியிருந்தோம். அங்கு இரகுபதியின் தம்பி திருப்பதி பல வழிகளில் எமக்கு உதவி செய்தார். அத்தோடு சந்திரப்பிரகாஸ் குடும்பம் எமது நெருங்கிய நண்பராக வந்தனர். 21.03.1985 இல் றஞ்சினி கெற்பமாக இருந்தபடியால் மகாமாயா தனியார் வைத்திய சாலையில் நல்ல ஒரு பெண் வைத்தியரை சந்தித்தோம். எல்லாம் நன்றாக இருப்பதாக டாக்டர் கூறினார்.

மைசூர் வாழ்க்கை

24.03.1985, நாங்கள் 554 ஆம் இலக்கத்தில் ஒரு சிறு அறை எடுத்து அங்கு சென்று, எமது மைசூர் வாழ்க்கையை தொடங்கினோம். புட்டசாமி ஒரு பொறியியலாளர். பெரிய கூட்டுக் குடும்பம். அவர்கள் எங்களை, தங்கள் பிள்ளைகள் போல் பார்த்தார்கள்.

30.03.1985 அன்று மைசூர் பல்கலைக்கழகம் சென்றேன். எனது அனுமதியை பதிவு செய்தனர். பின்னர் நூலகத்திற்கும், நூலகத்துறை தலைவரிடமும் சென்றேன். அவர்கள் நன்றாக வரவேற்றார்கள். ஆனால் நூலகமும், நூலகத் துறையும் எதுவித நவீன தொழில் நுட்பத் துறைகளிலும் விருத்தி அடையவில்லை. விரிவுரையாளர்களும் மிகவும் பழைய கற்கை முறையில் விரிவுரைகள் நடாத்தினார்கள். நான் மிகவும் வெறுப்படைந்தேன்.

19.05.1985 இல் ரஞ்சினி பிரசவத்திற்காக மகாமாயா ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்டார். 21.05.1985 இல் என்மகன் முகுந்தன் பிறந்தான். மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்தோம்.

இதே வேளையில் மீண்டும், பல உலகப் பல்கலைக்கழகங்களுக்கு விண்ணப்பித்த வண்ணமே இருந்தேன். 05.05.1985 அன்று லண்டன்

பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்து அனுமதிக்கடிதம் வந்தது. உண்மையில் அந்நாளில் என் இலட்சியங்கள் நிறைவேறப் போகின்றது என்று மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். முகுந்தன் பிறந்து 31 ஆம் நாள் அங்குள்ள அற்புதமான சாமுண்டி ஈஸ்வரன் கோவிலுக்கு, வீட்டுக்காரர் எங்களை காரில் கூட்டிச் சென்றார். அங்கு பூசை வைத்து வணங்கிவிட்டு வீடு திரும்பினோம். திரும்பும் வழியில் மைசூரில் உள்ள அழகான பிருந்தாவனம் சென்றோம். அங்குதான் கண்ணன் அவதரித்தான் என்று பல நூல்களில் ஏற்கனவே படித்திருக்கிறேன். அத்தோடு அருகில் உள்ள அரும்பொருட்காட்சியகத்தையும் சென்று பார்த்து மகிழ்ந்தோம்.

ஊ ஊ ஊ ஊ

இலண்டன் பயணம்

இலண்டன் பல்கலைக்கழகம் கிடைத்தபடியால் கொழும்பு சென்று மாணவ விசா எடுக்க வேண்டும். 04.07.1985 இல் மைசூரில் இருந்து, சென்னைக்குப் புகையிரதத்தில் சென்றோம். நீண்ட தரைப் பயணம். றஞ்சினியும், முகுந்தனும் மிகவும் கஸ்டப்பட்டதை பார்க்கக் கவலையாக இருந்தது. அங்கு இருக்கும்போது வள்ளுவர் கோட்டத்தை சென்று பார்வையிட்டேன். 1330 திருக்குறள்களையும் மிகவும் நேரத்தியாக சுவரில் பதித்து வைத்ததைப் பார்த்துப் பிரமித்துவிட்டேன்.

17.07.1985 இல் எயர்லங்கா விமானத்தில் கொழும்பு சென்றோம். றஞ்சினியையும், முகுந்தனையும் பேபி அன்ரி வீட்டில் விட்டுவிட்டு, நான் மறுநாள் 20.07.1985 இல் கனகராயன்குளம் சென்றேன். ஊருக்குப் போனாலே எனக்குப் பிரச்சனைதான். பஸ்சில் பிரயாணம் செய்து அதிகாலையில் கனகராயன்குளம் சென்று நடேச அண்ணர் வீட்டில் இருந்த அறையில் தூங்கினேன். அதிகாலை ஐந்து மணியிருக்கும். வெளியில் அதிக வாகனச் சத்தம் கேட்டது. எழும்பிச் சென்று வாயிலில் நின்று பார்த்தேன். அன்று ரெலோ இயக்கத்தவர்கள், தமது மறைந்த தலைவர் ஒருவருக்காக கர்த்தால் நடத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். கார்ககளையும், லொறிகளையும் இடைமறித்து கனகராயன்குளம் காட்டுப்

பகுதிக்குள் போகும்படி கூறினார்கள். அப்பொழுது நான் வெளிக் கதவடிக்கு போனபோது, காரை ஓட்டிவந்த சாரதி 'தம்பி பாருங்கோ இந்த அநியாயத்தை. இந்தக் குழந்தை, பெண்களுடன் நாங்கள் எப்படிப் காட்டுப் பகுதிக்குகள் போறது' என்று அழுது அழுது கூறினார். நான் சொன்னேன் நீங்கள் எங்கள் வளவுக்குள் காரைக் கொண்டுவந்து நிறுத்துங்கள் என்று. அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஒரு சின்ன உளவுபார்க்கும் பையன் ஓடிப் போய் இயக்கப் பொடியங்களுக்கு சொல்ல, அவர்கள் நாலு ஐந்து பேர் துப்பாக்கிகளுடன் வந்து, எனக்கு அடித்து, என்னை விழுத்தி துப்பாக்கியை வாய்க்குள் வைத்து மிரட்டினார்கள். இதைக் கண்ட ஈ.பி.ஆர்.எல்.எவ் இயந்திரத் துப்பாக்கி சகிதம் வர ரெலோக்காரர்கள் ஓட்டம் எடுத்தார்கள். எனக்கு வந்து அடித்து விழுத்தியவர்கள் ஊர்ப் பொடியங்கள். எமது உறவினர்கள். என் வயலில், தோட்டங்களில் கூலி வேலை செய்யாதவர்கள். நான் மனம் நொந்து பழிபோட்டேன். ஒருவரைத் தவிர ஏனையவர்கள் தங்கள் தங்கள் நடுத்தர வயதினில் அகால மரணமடைந்துவிட்டார்கள். அவர்கள் புரிந்த எத்தனையோ பாவச் செயல்கள் அவர்களை அழித்திருக்கிறது. எஞ்சியிருந்த ஒருவரும், குடும்பத்தில் இருந்து, அவர் மனைவி மற்றும் பிள்ளைகளால் தூக்கி வீசப்பட்டிருக்கிறார். என் வேண்டதல் பலித்திருக்கிறது. இந்தச் சம்பவத்தை என்னால் என்றும் மறக்க முடியாது. இவ் வேதனையில் நான் இருக்கும்போது தபாலதிபர் குணம் அண்ணை மட்டும் வந்து ஆறுதல் சொன்னார். அண்ணாவின் பிள்ளைகளுக்கு இந் நிகழ்வு பெரும் வேதனை கொடுத்தது.

விதி என்னைத் துரத்திக் கொண்டே இருக்கிறது. மூத்த அக்கா வந்து சொன்னார், 'தம்பி மகேந்திரனைக் காணவில்லை' என்று. விடயங்களை விசாரித்தேன். உடனே யாழ்ப்பாணம் சென்று ஒரு ரக்கூடியை வாடகைக்குப் பிடித்து தேடி அலைந்து மகேந்திரனை கண்டுபிடித்து, அவரை அக்காவிடம் கொண்டு வந்து ஒப்படைத்தேன்.

மறுநாள் விடுதலைப் புலிகளிடம் இருந்து எனக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது. நீங்கள் மகேந்திரன் விடயத்தில் நடந்து கொண்டது, எமது இயக்க விதிமுறைகளுக்கு எதிரானது. எனவே உமக்கு எதிர் வரும் சனிக்கிழமை மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டுள்ளது என்று. நான் மகேந்திரன் விடயத்தில் தலையிட்டபோது சம்பந்தப்பட்ட பகுதியினரிடம் இருந்து கையெழுத்துப் போட்டு கடிதங்கள் வாங்கியிருந்தேன். அதைக் கொண்டு தளபதி கிட்டுவிடம் சென்று விடயங்களைக் கூறி கடிதங்களையும் காட்டினேன். அவர் 'இருங்கோ வாறன்' என்று அறையினுள் சென்று யாருடனேயோ கதைத்திருக்கின்றார். பின்னர் என்னிடம் வந்து 'மன்னிக்க வேண்டும். தவறான தகவல்களாலேயே நாங்கள் தங்களுக்கு அப்படி ஒரு தீர்ப்பை வழங்கியிருந்தோம். பிரச்சின இல்லை நீங்கள் போகலாம்' என்றார். மரணத்தை நான் எப்பவோ ஏற்றுக் கொண்டவன். அதனால் எனக்கு என்றும் மரணபயம் கிடையாது. 'துணிந்தவனுக்கு தூக்கு மேடை பஞ்சு மெத்தை' என்பது என்னைப் பொறுத்தவரை நிதர்சனம். திரும்ப ஊருக்குப் போகின்றேன். இந்த விடயம் ஊரில் யாருக்கும் தெரியாது. உளவுத் துறையின் உள்ளூர் பொறுப்பாளராக இருந்த பெரேராவின் மருமகன் டானிக்கு மட்டுமே தெரியும். அவர் இன்றும் உயிரோடுதான் இருக்கின்றார். அவர் இதுவரை இவ்விடயம் பற்றி யாருக்கும் சொன்னதாக நான் கேள்விப்படவில்லை. அப்படி ஒரு வாரமாக நான் அலைந்து திரிந்து, அலுக்குலைந்து விட்டேன். விதி என்னை விட்டதா?. என்னிடம் இருந்த பணம் எல்லாம் பல பிரயாணங்களினால் கரைந்துவிட்டது. நடேச அண்ணாவுக்கு கடன் கொடுக்க வேண்டிய பலர் இருக்கிறார்கள். அவர்களில் ஒருவராவது முன்வந்து அண்ணாவிற்கு கொடுக்கவேண்டிய பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுக்கவில்லை. ஆனால் நான் அங்கிருந்தபோது, சோமண்ணா புத்திரர்கள் போன்ற சிலர் வந்து பல்லாயிரக்கணக்கான ரூபாய் வட்டியும் முதலுமாக நடேச அண்ணர் தரக்கிடக்குது. அதைத் தாருங்கோ என்று கேட்டனர். சிரிப்பதா இல்லை அழுவதா என்று தெரியவில்லை.

மீண்டும் யாழ்ப்பாணம் சென்று றஞ்சனாவிடம் நிலைமையைச் சொன்னேன். பிரச்சனை இல்லை. வாருங்கோ வங்கியில் பணம் எடுத்துத் தருகிறேன் என்றார். நம்ப முடியவில்லை. உண்மையான நட்பும், நேர்மையும் என்றும் வீண்போகாது என்று எண்ணியவாறு ஒரு இலட்சம் ரூபா எடுத்துத் தந்தார். அப்பணத்தைக் கொண்டுவந்து அண்ணாவின் கடன்களை அடைத்தேன். என் உயிர் உள்ளவரை எனக்கு இதுதான் விதியென்று எண்ணியவாறு கொழும்பு சென்றேன்.

கொழும்பு சென்றவுடன் இலண்டனில் வசிக்கும் எனது மைத்துனரும், அமெரிக்காவில் வசிக்கும் மைத்துனரும் ஆதரவுக் (ஸ்பொன்சர்) கடிதங்களை அனுப்பியிருந்தார்கள். 1983 தமிழருக்கு எதிரான இனக் கலவரத்தின் பின் பல தமிழர்கள் வெளிநாடுகள் செல்வதற்கா பிரித்தானியா, அமெரிக்கா செல்வதற்காக தூதுவராலயங்களில் ஆயிரக் கணக்கில், அதிகாலை மூன்று மணிக்கே வரிசையில் நின்ற காலம் அது. நாங்களும் போய் மூன்று மணிதொடக்கம் வரிசையில் நின்றோம். காலை ஒன்பது மணிக்குத்தான் உள்ளே செல்ல அனுமதித்தார்கள். நாங்கள் உள்ளே சென்று எமது விசாவுக்கான விண்ணப்பத்தைப் கொடுத்துவிட்டு வெளியேறினோம். சுமார் ஒரு மாத காலம் விசா நேர்முகப் பரீட்சைக்கு காத்திருக்க வேண்டியிருந்தது. இக் காலத்திற்குள் மிகவும் மெலிந்திருந்த மகன் முகுந்தனை பேபி அன்ரி நல்லபடியாக சத்தான உணவுகளைக் கொடுத்து அவனை ஒரு பூரணமான குழந்தையாக வளர்த்துத் தந்தார்.

05.09.1985 அன்று காலை பத்து மணிக்கு நேர்முகப் பரீட்சைக்கு வருமாறு பிரித்தானிய விசா அதிகாரியிடமிருந்து கடிதம் வந்தது. 05.09.1985 அன்று நானும், றஞ்சினியும் அதிகாலையில் எழுந்து கோப்பியை மட்டும் குடித்துவிட்டு அங்கு சென்று வரிசையில் காத்து நின்றோம். காலை ஒன்பது மணிக்கு விசா அதிகாரி அலுவலகத்திற்கு எம்மை அழைத்தார்கள். அங்கு சென்று காலை வணக்கம் செலுத்தினோம்.

விசா அதிகாரியின் பல கேள்விகளுக்கு பதிலளித்தேன். அவர் கேட்டதில் முக்கியமானது, 'நீங்கள் இலண்டன் படிக்கச் சென்றால் அங்கு அகதி அந்தஸ்து கோரி நிற்கும் எண்ணம் உண்டா?' என்பது. நான் பதில் கூறினேன். 'எனக்குப் பல்கலைக்கழக வேலை உண்டு. குடும்பப் பொறுப்புக்கள் உண்டு. நான் அகதியாக போக விரும்பியிருந்தால், 1983 லேயே போயிருப்பேன். அத்தோடு உலகத்தில் எந்த நாட்டிலும் நான் அகதியாக அடையாளம் அற்றவனாக வாழவே மாட்டேன்' என்றும், 'என் மண்ணுக்குத் திரும்பி வருவேன்' என்றும் கூறி முடித்தேன். சரி வெளியில் போய் அமருங்கள். எனது செயலாளர் வந்து தங்களைச் சந்திப்பார் என்று. நாங்கள் இருவரும் வெளியில் போய் அமர்ந்து கொண்டோம். பதினைந்து நிமிடத்திலே செயலாளர் மேல்மாடியில் இருந்து இறங்கி வரும்போதே எனது பெயர் சொல்லி அழைத்தார். நானும் மனைவியும் ஏறி அரைவாசிப் படிக்கே சென்றுவிட்டோம். வாழ்த்துக்கள் தெரிவித்து, எமது கடவுச்சீட்டு மற்றும் கடிதங்களை எம்மிடம் தந்து, 'உங்கள் பிரயாணம் நல்லபடியாக அமையட்டும்' என்று வாழ்த்துக் கூறிச் சென்றார்.

எங்கள் இருவருக்கும் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி. பொறுக்க முடியாத பசி. காலி வீதியில் உள்ள ஒரு உணவகத்திற்கு சென்று வயிராரச்சாப்பிட்டோம். நேசு மாமா பயண ஒழுங்குகளை விரைவாகச் செய்து தந்தார். மூவருக்கும் விமானச் சீட்டு வாங்கப் பணம் கையில் இருக்கவில்லை கடன் வாங்க முயன்றேன். றஞ்சினி அதனை விரும்பவில்லை. மைசூரில் இருக்கும் போதே அவின் அரைவாசி நகைகளை விற்றுவிட்டேன். 'நகைகளை விற்றுவிட்டுப் போவோம், பின்னர் வாங்கலாந்தானே' என்று கூறினார். எனக்கு மிகவும் கஸ்டமாகவும், வெட்கமாகவும் இருந்தது. கொழும்பு செட்டித்தெரு நகைக் கடை ஒன்றுக்குச் சென்று, தாலிக் கொடியையும், எமது திருமண மோதிரங்களையும் தவிர மற்ற எல்லாவற்றையும் நிறுத்து விற்றோம். இருந்தும் பணம் போதாமையாகவே இருந்தது. லக்கூம்ன் தம்பி புலேந்திரன் ஏற்கனவே என்னுடன் நன்றாகப் பழகிய

ஒருவர். அவருடன் தொலைபேசியில் கதைத்தேன். அண்ணா அரை மணித்தியாலத்தில் பணம் கொண்டு வருகிறேன் என்றார். அவர் சொன்னது போல் அரை மணித்தியாலத்தில் காரில் வந்து நான் கேட்ட பணத்தை தந்து உதவினார். நான் நன்றி கூறியதோடு, லண்டன் போய் ஆறுமாதத்திற்குள் தங்கள் பணம் அனுப்புவேன் என்றேன். அது பிரச்சனை இல்லை என்றார். 20.10.1985 அன்று நேசு மாமா, எங்கள் மூவரையும் GA 3085 என்னும் கல்வ் எயர் (Gulf Air) விமானத்தில் ஏற்றி வழி அனுப்பி வைத்தார். மஸ்கெட்டில் விமானம் தரையிறக்கப்பட்டு, பின்னர் சுமார் 4.50 மாலை லண்டன் கீத்துறு விமான நிலையத்தில் காலடி எடுத்து வைத்தோம். சாந்தன், பஞ்சு, இந்திரா அக்கா, அவவின் மகன் அஜித் ஆகியோர் எங்களை அன்போடு வரவேற்றார்கள். இவைகளை இங்கே புதிவு செய்வதற்குக் காரணம், சிலருக்கு எல்லாமே இலகுவாக கிடைத்துவிடும். பலருக்கு எல்லாவற்றையும் போராடித்தான் பெற்றாக வேண்டும். எத்தனை பஸ், எத்தனை புகையிரதம், எத்தனை விமானம் என்று ஒரு வருடத்திற்கும் மேலாக அலைந்து அலைந்து திரிந்தே என் இலட்சியத்திற்கான வாசற்படியில் காலடி எடுத்து வைத்தேன். என் மனைவியும் ஊசியில் கோர்த்த நூல் போல் என்னோடு சேர்ந்தே இக் கஸ்டங்களை எல்லாம் அனுபவித்திருக்கின்றா. பணம், பணம் என்று அலையும் எத்தனையோ பெண்கள் மத்தியில் என் மனைவி, அந்தப் பணத்திற்கு தன் வாழ்நாளில் மதிப்பளிக்கவே இல்லை.

22.10.1985 அன்று சாந்தன் தன்வீட்டில் இருந்து, என்னைப் புகையிரதத்தில் கூட்டிக்கொண்டு சென்று இடையில் இறக்கிவிட்டு, வேலைக்கு போய்விட்டார். எப்படி லண்டன் பல்கலைக்கழகம் போவது என்பதனை வரைபடத்தில் தெளிவாகக் காட்டித் தந்தார். சரியான குளிர் காலம். பனி கொட்டிக்கொண்டிருந்தது. லண்டன் நகரில் உள்ள வானொன்று என்னும் வீதியின் அருகாமையிலேயே, லண்டன் பல்கலைக்கழகம் பிரமாண்டமாகக் கட்டி எழுப்பப்பட்டிருந்தது. அங்கு

சென்று பல்கலைக்கழகத்துக்குள் காலடி எடுத்து வைத்தபோது, என் ஆச்சியே என் மனதில் தோன்றினார். 'தம்பி உலகத்தில் கடைசியாக எந்தப் படிப்பு இருக்கோ அதை நீ படித்து முடிக்க வேண்டும்' என்ற அவ்வின் வாயில் இருந்து வந்த வார்த்தைகளே, என்னை இங்கு கொண்டு வந்து விட்டிருக்கிறது, என்று எண்ணிய வண்ணம் எனது துறை சார்ந்த அலுவலகத்திற்குச் சென்றேன். அங்கு மைக்கல் வெயின் என்ற பெண் பேராசியரைச் சந்தித்தேன். அவர் என்னை அன்புடன் வரவேற்றார். என்னை பதிவாளரிடம் கூட்டிச் சென்று ஆவனவற்றைச் செய்யுங்கள் என்று பணித்துவிட்டு, எல்லாம் முடிந்தபின் என்னை வந்து சந்திக்கும்படி கூறிவிட்டு சென்று விட்டார். என் பதிவுகள் இடம் பெற்றன. எனக்கு லண்டன் பல்கலைக்கழக அடையாள அட்டை தரப்பட்டது. பின்னர் நான் பேராசிரியரை, அவரின் அலுவலகத்தில் சந்தித்து, 'எல்லாப் பதிவுகளும் முடிந்துவிட்டது, அடையாள அட்டையும் தந்துள்ளார்கள்' என்று கூறினேன். 'சரி நல்லது', அமரும்படி கூறினார். என்னைப் பற்றிக் கேட்டார். நான் படிக்க விரும்பும் பாடங்களை தெரிவு செய்ய உதவினார். நேர அட்டவணை தந்தார். 'சரி, இப்பொழுது இங்கிருக்கும் உணவுச் சாலைக்குச் சென்று மதியவேளை சாப்பாட்டை முடித்துவிட்டு, பிற்பகல் இரண்டு மணிக்கு விரிவுரை மண்டபத்திற்குப் போங்கள்' என்று அன்பாகக் கூறினார். நான் சிற்றுண்டி சாப்பிட்டுவிட்டு சற்று ஓய்வு எடுத்த பின், விரிவுரை மண்டபத்திற்குச் சென்று ஏனைய மாணவர்களுடன் அமர்ந்துகொண்டேன். விரிவுரையாளர், விரிவுரை மண்டபத்திற்கு வந்தவுடன், என்னை ஏனைய மாணவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தினார். காரணம் விரிவுரைகள் ஏற்கனவே வேளைக்கு தொடங்கப்பட்டிருந்தது. நான் ஒருமாதம் தாமதமாக அங்கு சென்றிருந்தேன். விரிவுரை முடிந்தபின், அடுத்த விரிவுரை மாலை மூன்று மணிக்கு இடம்பெற இருந்தது. சக மாணவர்கள் பல நாடுகளில் இருந்து வந்திருக்கின்றார்கள். எல்லோரும் அங்குள்ள தேநீர் அறையில் என்னை அழைத்து, தேநீர்

விருந்தளித்து நன்றாகக் கதைத்து பழகினார்கள். பின்னர் மாலை மூன்று மணி விரிவுரையும் முடிந்தது. வெளியில் வந்து பார்த்தால், நான்கு மணிக்கே இருட்டாகிவிட்டது. அதிக குளிரில் புகையிரதம் ஏறி வீடுபோய்ச் சேர்ந்தேன்.

நம்பவே முடியவில்லை. இலங்கை, இந்தியப் பல்கலைக்கழகங்களில் புதிதாகச் சேரும் மாணவர்களுக்கு எவ்வளவு மோசமான, கொடூரமான பகிடிவதை செய்வார்கள். நான் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் சென்ற முதல் நாள் எனக்கும் சில நண்பர்களுக்கும், பழைய மாணவர்கள் செய்த கொடுமைகளை ஒருதரம் எண்ணிப் பார்க்கிறேன். மிகவும் மனவேதனையாகவும், வெட்கமாகவும் இருந்தது. பகிடி வதையால் சில மாணவர்கள் தற்கொலை செய்துகொண்ட சம்பவங்களும் அங்கு நடந்தேறியது. மேற்கத்திய நாடுகளிலும், சிங்கப்பூர் போன்ற வளர்ச்சி அடைந்த ஆசிய நாடுகளிலும் இவ்வாறான கேவலமான பகிடிவதை இடம் பெறுவதேயில்லை. இலங்கை, இந்தியப் பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் நிச்சயம், இதனைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்பதே என் பணிவான வேண்டுகோளாகும்.

இலண்டன் வாழ்க்கை விசித்திரமானது. அதிகாலையில் பல்கலைக்கழகத்துக்குச் சென்று முழுநாளும் விரிவுரைகளில் கலந்து கொள்வேன். பேராசிரியர் மைக்கல் வைன், அவரது கணவர், கலாநிதிகள் பொக்சன் மற்றும் பிறவுண் ஆகியோரின் விரிவுரைகள் மிகவும் அற்புதமானவை. இடையிடையே கருத்தரங்குகள் நடைபெறும். வெளிப் பல்கலைக் கழகங்களிலிருந்து துறைசார்ந்த கல்விமான்களை அழைத்துக் கருத்தரங்குகள் நடைபெறும். முதலில் நான் நூலக விஞ்ஞானத்துறையில் டிப்புளோமா கற்கை நெறியை மேற்கொண்டேன். கிழமை நாட்களில், புதன் கிழமை விரிவுரைகள் நடப்பதில்லை. அதன் நோக்கம், மாணவர்கள் கொடுக்கப்பட்ட தலைப்புகளில் கட்டுரைகள்

எழுதி உரிய நேரத்தில் சமர்ப்பிக்க வேண்டும் என்பதற்காக. இரவு நேரங்களில், சாப்பாட்டுக் கடைகளில் ஆரம்பத்தில் கூலியாளாக பகுதிநேர வேலை செய்தேன். ஐந்து நட்சத்திர கோட்டல்களில், துப்பரவு வேலைகள் செய்வேன். ஓய்வு என்பது கிடையாது. முதலில் நான் இந்திரா அக்கா வீட்டிலும், றஞ்சினி முகுந்தன் பஞ்ச அக்கா வீட்டிலும் ஓரிரு மாதங்கள் தங்கியிருந்தோம். பின்னர் நாங்கள் தனியாக ஒரு சிறு அறையை வாடகைக்கு எடுத்து அதில் வசித்தோம். அந்த நாட்கள் மிகவும் இனிமையானவை. மற்றும் ஒரு அறையில் தமிழ்நாட்டு முதல்வர் கருணாநிதியின் தம்பியார் மகன் கருணாநிதியும் வசித்து வந்தார். பின்னர் அல்லை சிறி அதில் வசித்துவந்தார்.

இக் காலகட்டத்தில், ஆய்வுக்காக இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்தின் ஒரு முக்கிய பிரிவாக இருந்த கீழைத்தேய நூலகம் சென்று முதலில் ஆய்வுகள் செய்தேன். அப்பொழுது நிர்மலா நித்தியானந்தனைச் சந்தித்தது மிக்க மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. இருவரும் உணவுச் சாலையில் மதிய போசனம் சாப்பிட்டு, நீண்ட நேரம் பேசினோம். பின்னர் இந்தியா அலுவலக நூல் நிலையம், நூலகத்துறை நூலகம், வெளிநாட்டு பொதுநலவாய நூலகம், தேசிய காப்பகம் போன்ற நூல் நிலையங்களில் ஆய்வுகள் செய்தேன். அப்பொழுது சோமதாசா என்ற இலங்கையின் பெயர்போன நூலகரைச் சந்திக்க வாய்ப்புக் கிடைத்தது. பின்னர், 30.01.1987 அன்று ஒக்ஸ்போட், கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக்கழகங்களுக்கு, நீண்ட தூரம் பிரயாணம் செய்து, அங்கும் ஆய்வுகளை மேற்கொண்டேன். கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக்கழகம் சென்றபோது பேராசிரியர் சிவபாலனைச் சந்தித்தேன். அவர் யாழ் பல்கலைக் கழகத்தில் நான் படித்தபோது சம காலத்தில் விஞ்ஞானத்துறை மாணவராக இருந்தவர்.

முழுநேரப் படிப்பு, இரவு முழுக்க வேலை என்று ஓய்வில்லாத காலமாக ஒரு வருடம் கழிந்தது. டிப்ளோமா பரீட்சை ஆறு

பாடங்களுக்கு நடைபெற்றது. முதன் முதலில் ஆங்கிலத்தில் பரீட்சை எழுதுவது சற்றுப் பயமாக இருந்தது. பரீட்சை மண்டபத்திற்குச் சென்று கேள்வித் தாள்களை வாங்கிக், கேள்விகளைத் தெரிவு செய்தேன். கேள்விகளுக்கு ஆங்கிலத்தில் பதில் எழுதுவதில் எனக்கு எதுவித கஸ்டமும் இருக்கவில்லை. எல்லாப் பாடங்களையும் திருப்திகரமாகச் எழுதி முடித்தேன். எனது நண்பரான, என்னுடன் படித்த ஆபிரிக்காவின் செரலியோனில் இருந்து வந்த மறா என்பவர் எனக்கு மிகவும் உறுதுணையாக இருந்தார். அவரை நான் என்றும் மறப்பதில்லை.

பரீட்சை முடிந்து இரண்டு மாதங்கள் சென்றுவிட்டன. ஒரு நாள் அதிகாலை ஆறுமணிக்கு பேராசிரியர் மைக்கல் வைன், எனது வீட்டுத் தொலைபேசிக்கு அழைத்திருந்தார். நான் வேலையில். மனைவிதான் தொலைபேசியில் அவருடன் கதைத்தார். ஏற்கனவே என் மனைவி, முகுந்தனுடன் அவரின் வீட்டுக்குச் சென்று மதியபோசனம் எடுத்திருந்தோம். அதனால் றஞ்சினிக்கு அவ்வை நன்றாகத் தெரியும். 'வாழ்த்துக்கள், உங்கள் கணவர் நல்ல பெறுபேறுகள் எடுத்து, டிப்புகளோமா பரீட்சையில் சித்தியடைந்துள்ளார்' என்று கூறிவிட்டு, அவரை தன்னை வந்து சந்திக்கும்படி கேட்டிருந்தார்.

நான் வீடு வந்ததும் றஞ்சினி, அந்த மகிழ்ச்சியான செய்தியைக் கூறினார். நான் அன்றே மைக்கல் வைனை தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு நன்றியைத் தெரிவித்தேன். அவர் மிகவும் மகிழ்ச்சியாக என்னுடன் கலந்துரையாடினார். மறுநாள் தன்னை வந்து சந்திக்கும்படி கூறினார்.

நான் டிப்போமாக் கற்கை நெறிக்கு மூவாயிரம் பவுண்ட் கட்டணம் செலுத்த வேண்டியிருந்தது. ஒரு மணித்தியாலம் ஒரு பவுனுக்கு வேலை செய்து எவ்வாறு அப் பெரிய தொகையை என்னால் கட்ட முடியும். மைத்துனர் சாந்தன் அவ் வேளையில் தனது பங்களிப்பைச் செய்தார்.

அவரை நான் என் வாழ்நாள் என்றுமே மறக்கமாட்டேன். மிகுதிப் பணத்தை நான் வேலை செய்து சிறுகச் சிறுக சேர்த்ததில் இருந்து கட்டி முடித்தேன்.

மறுநாள் பேராசிரியர் மைக்கல் வைனை குறித்த நேரத்தில், அவரது அலுவலகத்திற்குச் சென்று சந்தித்து என் நன்றியறிதலைத் தெரிவித்தேன். அப்பொழுது அவர் மிக மகிழ்ச்சியான செய்தியொன்றைக் கூறினார். 'உங்களுடன் படித்த இருபத்தியேழு பேரில், நான்கு பேரை முதுமாணிக் கற்கை நெறிக்கு அனுமதிக்க முடிவு செய்துள்ளேன், அதற்கான மூவாயிரம் பவுண்ட் கட்டணத்தை நீங்கள் செலுத்தாமல் இருப்பதற்கு எமது நிர்வாகக் குழு முடிவு செய்துள்ளது. இது ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பம்' என்று கூறும்போது, என் மனக்கண் முன் என் பேசந் தெய்வமான ஆச்சியே தோன்றினார். நான் உடனே மகிழ்ச்சியோடு 'நீங்கள் கூறியதை ஏற்றுக்கொள்கிறேன்' என்றேன். பேராசிரியர் அக்கறையுடன் வேண்டிய பதிவுகளைச் செய்து முடித்தார். 18.03.1987 இல் முதுமாணிப் படிப்பிற்கான அனுமது கிடைக்கப் பெற்றது.

ஊ ஊ ஊ ஊ

பரிஸ் மாநகரம்

இவ் வேளையில் நான் டிப்ளோமா பாஸ்பண்ணியதற்காக நஞ்சினி பரிஸில் உள்ள சென்லூடஸ் கிறிஸ்தவத் தேவாலயத்திற்குப் போக வேண்டும் என்று வேண்டியிருப்பதை தெரியப்படுத்தினார். மறு வாரமே 21.07.1987 அன்று நாங்கள் மூவரும் பஸ்சில் டோகார் கடற்கரைக்குச் சென்று, பாரிய கப்பல் ஒன்றில் பயணம்செய்து பரிஸ் துறைமுகத்தில் இறங்கினோம். அங்கு, என்னுடன் யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்த சிவதாஸ் எங்களை வரவேற்று, தனது வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றார். அவரின் மனைவி மோகனா எங்களை அன்புடன் வரவேற்றார். அவரும் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்தவர். ஒரு வருடம் இளையவர். அதனால் அவரை ஏற்கனவே எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். இரண்டு மூன்று நாட்கள் பரிஸில் உள்ள உலகப் பிரசித்திபெற்ற ஈவில் கோபுரம், சாள்ஸ்டிகோல் சமாதி, நெப்போலியன் பொனபாட்டின் அரண்மனை போன்றவற்றைப் பார்வையிட்டோம். பரந்த வெளிகளும், ரம்மியமான சூழல்களும், ஆச்சரியத்தக்க கட்டிடங்களும், சமாதிகளும், நினைவுத் தூபிகளும் என அழகு மிளிர்ந்து காணப்பட்டன. நான் உலகிலேயே பார்த்த பல்வேறு இடங்களில் மேற் கூறப்பட்ட இடங்கள் மிகவும் என்னைப் பிரமிக்க வைத்தவையாகும்.

சிவதாஸ், அவர் மனைவி, அவரது சிறு மகள், நாங்கள் மூவர் எல்லோருமாக சிவதாஸின் நண்பரின் புதுக் காரில் ஐநூறு மையில்களுக்கு அப்பாலுள்ள சென் லூட்ஸ் மாதா தேவாலயத்திற்குப் பயணம் செய்து, அன்று ஒரு ஹோட்டலில் தங்கிவிட்டு, மறுநாள் காலை தேவாலயத்திற்குச் சென்று வழிபட்டோம். மறக்க முடியாத இடங்களில் அதுவும் ஒன்றாகும். பின்னர் மதிய போசனம் அருந்திவிட்டு, அன்றே பரிஸ் மாநகரம் வந்து சேர்ந்தோம்.

மறு நாள் நாங்கள் மூவரும், மீண்டும் பரிஸில் உள்ள இடங்களை சுற்றிப் பார்க்கப் புறப்பட்டோம். நாங்கள் சந்தோசமாக இருப்பதை என்றுமே என் விதி விட்டதேயில்லை. ஒரு துக்கமான செய்தியை சிவதாஸ் சொன்னார். 'றஞ்சினியின் தகப்பனார் ஸாம்பியாவில் காலமாகிவிட்டார் என உங்கள் தம்பி அறிவித்திருக்கின்றார்' என்று. 'நீங்கள் உடனே திரும்பி வீட்டுக்கு வாங்கோ' என்று கூறினார். நாங்கள் உடனே அவர் வீடு சென்று, அன்றே கப்பலில் ஏறி லண்டன் வந்து சேர்ந்தோம். மறு நாளே றஞ்சினியும், முகுந்தனும் ஸாம்பியா சென்றார்கள். ஆனால் நிதி நிலைமை காரணமாகவும், என் படிப்பு வேலை காரணமாகவும் என்னால் அப்பாவின் இறுதிக் கிரியைகளில் கலந்துகொள்ள முடியவில்லை. இருவாரங்களின் பின் றஞ்சினியும், மகனும் லண்டன் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

வயிற்றில் ஏற்பட்ட தீராத நோய் என்னைப் படிப்பில் கவனம் செலுத்த முடியாதவாறு மிகவும் தொல்லை கொடுத்துக்கொண்டே இருந்தது. பிறஸ்போட்டில் விசேட வயித்தியராக இருந்த டாக்டரின் தொடர்பு கிடைத்தது. நூறு மைல்களுக்கு அப்பால், அவரின் வைத்திய சாலை இருந்தது. அங்கு புகையிரதத்தில் சென்று வைத்தியருடன் கலந்துரையாடினேன். வாட்டில் அனுமதிக்கப்பட்டேன். பல சோதனைகள் நடைபெற்றன. சிறு அறுவைச் சிகிச்சை நடைபெற்றது. மூன்று நாட்களின்

பின்னர் வீடு வந்து சேர்ந்தேன். ஆனால் அறுவைச் சிகிச்சையினால் எதுவித மாற்றமும் இல்லாமலேயே அவதிப்பட்டேன். ஆனால் படிப்பையும், வேலையையும் கைவிடவே இல்லை. இவ்வேளையில், ஒரு பெரிய செக்கியூறிற்றிக் கொம்பனியில், செக்கியூறிற்றிக் காட்டாக வேலை கிடைத்தது. காலையில் எழுந்து பல்கலைக்கழகம் போவது, மாலையில் வேலைக்குப் போவது என்று மாதங்கள் கடந்தன. நல்ல சம்பளம் கொடுத்தார்கள். றஞ்சினிக்கும் பிரிட்டிஷ் கௌன்சிலில் பகுதி நேர வேலையும் கிடைத்தது. அவ் வேளையில் நாங்கள் கொலியஸ்வூட்டில் உள்ள அறையில் இருந்து 24 லெஸ்சிங்கம் அவனியூ, ஶூட்டிங் புரோட்வேயில் உள்ள மூன்று அறை வீட்டிற்கு மாறிச் சென்றோம். அப் பொழுது றஞ்சினியின் அம்மாவும், அப்பாவின் மரணத்திற்குப்பின் எங்களுடன் வந்து சேர்ந்துவிட்டா. றஞ்சினிக்கும், முகுந்தனுக்கும் பெரும் ஆறுதலா இருந்தது. ஒரு நாள் மாலை நான் வேலை செய்துகொண்டு இருக்கும்போது, றஞ்சன் தொலைபேசியில் அழைத்து, அண்ணா நீங்கள் வேலைபார்க்கும் இடத்தில் வெளிநாட்டுக்கு பேசக் கூடிய தொலைபேசி இருக்கிறதா? என்று கேட்டார். தொலைபேசி இருக்கிறது. ஆனால் வெளிநாட்டுக்கு நான் அத் தொலைபேசியில் கதைத்ததில்லை எனக் கூறினேன். இரவு எட்டு மணிபோல் றஞ்சன் வந்து, மேல்மாடி அலுவலகத்துள் சென்று தொலைபேசியில் பேசிவிட்டுச் சென்றுவிட்டார். நான் அதுபற்றி ஒன்றும் யோசிக்கவில்லை. இரண்டு நாட்களுக்குப் பின், நான் அதிகாலை வேலை முடிக்கும் நேரம், மேலதிகாரி என்னை வந்து சந்தித்தார். நீங்கள் எங்கள் தொலைபேசியில் வெளி நாடுகளுக்கு எட்டுக்கு மேலான அழைப்புகளை ஏற்படுத்தியிருக்கிறீர்கள், 140 பவுண்ட் கணக்கு வந்திருக்கிறது. இதுவே, உங்களை வேலையிலிருந்து உடனடியாக நீக்கும் கடிதம் என்று ஒன்றைத் தந்தார். யூனிபோம் எல்லாவற்றையும் ஒப்படைத்துவிட்டு புறப்படுங்கள் என்றார். சரியான கொட்டும் பனி, அகோரமான குளிர், யூனிபோம், தொப்பி

எல்லாவற்றையும் கொடுத்துவிட்டு வீடு திரும்பினேன். 'எல்லோர்க்கும் நல்லவன் தன்னை இழந்தான்' என்று வேதனையோடு வீடு சென்றேன்.

இவ்வேளையில் பிரித்தானியா சாரதி அனுமதிப்பத்திரம் எடுக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டேன். அது மிகவும் கஸ்டமான ஒரு விடயம் என்பது அங்குள்ளவர்களுக்குத் தெரியும். முதல் பரீட்சையில் தோற்றுவிட்டேன். இரண்டாம் முறை சித்தியடைந்தேன். சாந்தனின் மைத்துனர் டாக்டர் ரவி என்பவர் புதுக் கார் ஒன்று வாங்கியிருந்தார். அதனால் ரவியின் வெள்ளை நிற வொக்ஸோல் காரை ஒருநாள் சாந்தன் கொண்டுவந்து என்னிடம் கையளித்தார். ஒன்றுமே பேசாது, யார் யாருக்கு என்ன என்ன தேவையோ அதை அறிந்து சொல்லாமல் செய்யும் ஒரு பரோபகாரி. அவரின் அவ்வாறான பெரிய மனத்தால் அவர் இழந்தது அதிகம். ஆனால் அவரும் தர்மத்தை நம்புவவர் என்று நான் நினைக்கிறேன். 'எல்லோர்க்கும் நல்லவன் தன்னை இழந்தான்' என்பது அவருக்கும் நன்றாகப் பொருந்தும். அவர் தன்நம்பிக்கை உள்ளவர். அஞ்சா நெஞ்சம் படைத்தவர். அவரைத் தர்மம் என்றும் கைவிடாது.

ஐ ஓ ஐ ஓ

நண்பர்களின் திருமண நிகழ்வுகள்

இக் காலத்தில் சக்தியின் திருமணத்தை நானும், றஞ்சினியும் முன்னின்று நடாத்தி, அவர்களுக்குத் தத்தம் பண்ணியும் கொடுத்தோம். தொடர்ந்து குணத்தின் திருமணம், செல்வாவின் திருமணம், தனேஸின் திருமணம், சிவலிங்கத்தின் திருமணம், சிறியின் திருமணம் ஆகியவற்றையும் முன்னின்று நடாத்தி, தத்தமும் பண்ணிக் கொடுத்தோம். அவர்கள் எல்லாரும் பிள்ளைகள், பேரப்பிள்ளைகளுடன் மகிழ்ச்சியாகவும், வசதியாகவும் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதை, பின்நாட்களில் நான் அடிக்கடி இலண்டன் போகும் போது நேரில் பார்த்து மகிழ்வேன். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் தொழில்புரியும் போது நானும், கிருஷ்ணபிள்ளையும் பேராசிரியர் வீட்டில் குடியிருந்தோம். அவ் வேளையில் பேராசிரியர் இந்திரபாலாவின் குடும்பம் இந்தியாவுக்குச் சென்று வாழ்ந்ததால் பேராசிரியர் தமது வாடகை வீட்டை என்னிடம் பாரம் தந்துவிட்டு அவுஸ்திரேலியா போய்விட்டார். பல சிக்கல்களுக்கு முகம் கொடுத்து கிருஷ்ணபிள்ளையின் திருமணத்தை நானே தனியாக நின்று நடாத்தி வைத்தேன். அந்த அனுபவமே, லண்டனில் திருமணங்களை சிறப்பாக நடாத்தி வைக்க உதவி செய்தது. கிருஷ்ணபிள்ளையும் என்

திருமணத்திற்கு பல்வேறு வகைகளில் உதவி செய்ததை நான் என்றும் மறக்கமாட்டேன்.

முதுமாணிப் பட்டப் படிப்பிற்கு கட்டணம் இல்லாது அனுமதித்த பேராசிரியர் மைக்கல் வைன் அவர்களை நான் நன்றியுடன் என்றும் நினைவிற்கொள்வேன். அத்தோடு மட்டுமல்லாது, கில்கிறஸ்பவுண்டேசன், பிரிட்டிஷ் கவுன்சில் ஆகிய இரு கல்விசார் நிறுவனங்களிடம் நான் நிதியுதவி கேட்டு விண்ணப்பித்தபோது, அதற்காக மிகவும் அனுகூலமான மதிப்பீட்டுக் கடிதத்தையும் தந்து உதவினர். குறுகிய காலத்திலேயே அவ் இரு நிறுவனங்களும் சிறு அளவிலான உதவிப் பணத்தைத் தந்து உதவின.

அவ்வேளையில், 1983ல் இடம் பெற்ற தமிழர்களுக்கான இன அழிப்பின் பின்னர் ஆயிரக் கணக்கில் லண்டனுக்கு ஈழத் தமிழர்கள் அகதிகளாக வந்து குவிந்தார்கள். அதன் காரணமாகவும், ஈழத்தில் வாழும் தமிழர்களுக்கு உதவவும், பிரித்தானிய அகதிகள் அமைப்பின் அனுசரணையுடன் தமிழர் தகவல் நடுவம் ஒன்று கிளப்பம் சந்தியில் நிறுவப்பட்டது. அங்கு சட்டத்தரணி கந்தசாமி என்பவரும், கிறிஸ்தவப் பாதிரியார் ஜேம்ஸ் என்பவரும் பொறுப்பாளர்களாக இருந்தனர். பாதிரியார் பேனாட் என்பவரும், சட்டத்தரணி ஸ்ரீபத்மநாதன் என்பவரும், வேறு பலரும் அங்கு கடமையாற்றினார்கள். இவர்களில் திரு வரதகுமார் என்பவர் ஒருங்கிணைப்பாளராகக் கடமை புரிந்தார். இவர் ஒரு ஈழப்பற்றாளர். நல்ல சிந்தனையாளர். எல்லாவற்றையும் விட நல்ல பண்பான, அன்பான மனிதர். சிறி ஒருநாள் என்னை அங்கு அழைத்துச் சென்று திரு வரதகுமாரை அறிமுகம் செய்து வைத்தார். அப்பொழுது என்னை, நூலகத் துறையில் முதுமாணிப் பட்டம் படிப்பதாகவும் வரதகுமாருக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார்கள். அப்போது, வரதகுமார் உங்களுக்கு நேரம் இருந்தால் இங்கு ஒரு நூலகத்தைத் தொடங்கி

நிர்வகிக்கும்படி என்னைக் கேட்டுக்கொண்டார். நான் கூறினேன், எனக்கு புதன்கிழமை, சனி, ஞாயிற்றுக் கிழமைகளிந்தான் வரமுடியும். அப்படி வந்தாலும், நாற்பது மணித்தியாலம் என்னால் வேலைசெய்ய முடியும் என்று கூறினேன். அவ்வாறாயின், மூன்று நாட்களுக்கும் எண்பது பவுன்ஸ் சம்பளம் தரலாம் என்றார். எனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. நான் ஒத்துக்கொண்டேன். மறு வாரமே வேலையை ஆரம்பிக்கலாம் என்று அவர் கூற நானும் ஒத்துக்கொண்டேன்.

அந்த நூலகத்தை முடியுமானவரை அபிவிருத்தி செய்தேன். சுமார் ஒரு வருடம் ஆறு மாதங்கள் என் பணி அங்கு தொடர்ந்தது. நான் ஒருநாள் கிளப்பம் புகையிரத நிலையத்தில் நின்றபோது லங்காராணி அருளரைச் சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. மிகவும் மோசமாகவும், ஒரு பிச்சைக்காரன் போலவும் காணப்பட்டார். அவரை நான் வீட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டு போய், நன்றாகக் குளிக்க வைத்து உடைகளை மாற்றி உணவு கொடுத்து அன்றிரவு நல்லாகத் தூங்கவைத்தேன். அன்றிலிருந்து அவர் என் நண்பரானார். அண்மைக் காலமாக அவர் மகள் தலைசிறந்த பாடகியாக உலகம் எங்கும் சென்று பாடிவரும் அவர், கோடிக் கணக்கில் உழைக்கின்றார். அருளரின் வாழ்க்கை மகளால் மீண்டும் மலர்ந்திருப்பதை அறிந்து மட்டில்லாத மகிழ்ச்சி அடைந்தேன்.

ஊ ஊ ஊ ஊ

தரும சிந்தனை

நான் ஆய்வு முயற்சிகளிலும், வேலைகளிலும் மும்முரமாக ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்தேன். 19.04.1987 இல் நடுச் சாமத்தில், கொழும்பிலிருந்து கிருஷ்ணபிள்ளை தொலைபேசியில் என்னை அழைத்தார். தன்னுடைய தம்பி சண் லண்டன் விமான நிலையத்தில் வந்தி இறங்கி நிற்கிறான். அவனை, குடிவரவு அதிகாரிகள் திருப்பி இலங்கைக்கு அனுப்பப் போகிறார்களாம், எல்லா நகைகளையும் அடைவு வைத்தும், அறாவட்டிக்குப் பணம் வாங்கியுந்தான் அவரை அங்கே அனுப்பினேன். நீ எப்படியாவது அவரை வெளியில் எடுத்துவிடு. அல்லாவிடில் நான் தற்கொலை செய்வதை விட வேறு வழியில்லை என்றார். விதி என்னை ஒருபோதும் துரத்தாமல் விடமாட்டாது என்று மனதிற்குள் நினைக்கின்றேன். சரி, முடிந்தவரை முயற்சி செய்கிறேன் என்று கூறிவிட்டு மீண்டும் தூங்க ஆயத்தப்படுகிறேன். முடியவில்லை. ஒரு நண்பன் ஆபத்தில் இருக்கும்போது எப்படி உறங்க முடியும். அத்தோடு சண்னை எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும். சிரித்த முகம். அன்பானவர். அவருக்கு 'சடங்கு' என்ற விடயத்தில் பேச்சுப் போட்டி ஒன்றிற்காக, பேச்சினை எழுதிக்கொடுத்து, ஓமந்தை மகாவித்தியாலயத்தில் முதலாம் இடத்தையும், தொடர்ந்து வவுனியா மகாவித்தியாலயத்திலும் முதலாம் இடத்தையும் பெற்று, அகில இலங்கைப் பேச்சுப் போட்டியில் பங்கு

பெற்ற வாய்ப்பும் அவருக்கு கிடைத்தது. என்னை அவர் எப்பொழுது சந்தித்தாலும் அதுபற்றி நன்றியுடன் நினைவுகொள்வார்.

என்னுடைய கடவுச் சீட்டு, மனைவியின் கடவுச் சீட்டு, வீட்டு வாடகைக் கடிதங்கள், என்னுடைய மாணவ விசா என்பவற்றை எல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு அதிகாலை ஐந்து மணிக்கு புகையிரதத்தில் கீத்துறு விமான நிலையத்திற்கு புறப்பட்டேன். மூன்று மணித்தியாலத்திற்கு மேல் சென்றது. அங்கு சென்று குடிவரவு அதிகாரிகளை சந்தித்து, அவர் பற்றிய விபரங்களைப் கூறினேன். 'அவர் இலங்கை இராணுவத்தால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டவர். அவரின் தமையனை இலங்கை இராணுவம் சுட்டுக் கொன்றுள்ளது. இலங்கை நிலைமை தங்களுக்குத் தெரியும்தானே. சண்ணின் ஆடைகளைக் களைந்து பார்த்தால் தங்களுக்குத் தெரியும், அவரை இலங்கை இராணுவம் எப்படி அடித்து நொருக்கியிருக்கிறது என்று', அதிகாரிகள் அமைதியாக எல்லாவற்றையும் கேட்டார்கள். 'அவரை யாராவது சட்டப்படி இங்கு வாழ்பவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டால் விடலாம்' என்று கூறினார்கள். நான் மாணவ விசாவில் வந்து பட்டப்பின் படிப்பு லண்டன் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்துக்கொண்டிருக்கிறேன், என்னுடைய கடவுச்சீட்டு, மாணவ அடையாள அட்டை, சாரதி அனுமதிப்பத்திரம் போன்றவற்றையும் காட்டினேன். 'இது மட்டும் போதாது. நீங்கள் முழுநேர மாணவனாக இருப்பதனால், நீங்கள் இங்கு சட்டப்படி வேலை செய்ய முடியாது. அப்ப எப்படி இவரை நீங்கள் பராமரிக்க முடியும் என்று கேட்டார்கள்'. நான் கூறினேன். 'மாணவனின் மனைவி சட்டப்படி வேலை செய்யலாம். எனது மனைவி பிரிட்டிஷ் கவுன்சிலில் வேலை செய்கிறார்' என்று பதிலுக்குக் கூறினேன். அப்பொழுது அவர்கள் கூறினார்கள். 'அவ்வாறாயின் அவரின் வேலை செய்வதற்கான கடிதத்தையும், வேதனப் பட்டியலையும் எடுத்து வரும்படி'. மீண்டும் புகையிரதத்தில் றஞ்சினியின் அலுவலகத்திற்குச் சென்று கடிதங்களை அவரிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்டு, விமான நிலையம் சென்று குடிவரவு அதிகாரிகளிடம் சமர்ப்பித்தேன். 'இவை சரி, அவரை எங்கே தங்க வைக்கப் போகிறீர்கள்'

என்று கேட்டார்கள். 'நாங்கள் மூன்று அறையுள்ள வீடு வாடகைக்கு எடுத்துள்ளோம். ஒரு அறையில் அவர் தங்கலாம்' என்றேன். என்னை இருக்கும்படி கூறிவிட்டு உள்ளே சென்றார்கள். அரை மணிநேரம் கழித்து சண்ணைக் கூட்டிவந்து என்னிடம் கையளித்தார்கள்.

சண்ணைப் பார்க்க மிகவும் பாவமாக இருந்தது. அவரால் நடக்கவே முடியவில்லை. எங்கள் வீட்டில் இரண்டு மாதங்களுக்கு மேல் இருந்தார். றஞ்சினி அவரை வைத்தியசாலைக்கு அழைத்துச் சென்று காட்டி மருந்துகளைல்லாம் வாங்கிக் கொடுத்தார். நல்ல சாப்பாடுகளைல்லாம் செய்து கொடுத்தார். சண் விரைவாகப் பழைய நிலைக்கு மீண்டார். பின்னர் ஒரு வேலை தேடியெடுத்து தனது நண்பர் வீட்டில் போய் வாழத்தொடங்கினார்.

இப்பொழுது அவர் குடும்பத்துடன் லண்டனில் நல்ல வசதியாகவும், சந்தோசமாகவும் வாழ்ந்து வருகின்றார். புதியவன் என்னும் புனை பெயரில் சொந்தமாக பல படங்களைத் தயாரித்து வெளியிட்டுள்ளார். அவர் லண்டன் வந்தமையினாற்தான், எட்டுப்பேர் கொண்ட அவர்கள் குடும்பத்தில் அரைவாசிக்கு மேல் லண்டனுக்கு வர முடிந்தது. ஊரில் உள்ள அவர்கள் குடும்பம் செல்வச் செழிப்புடைய குடும்பமாக மாறியது. நல்ல உள்ளம் படைத்தவர்களை தர்மம் கைவிட்டதாக வரலாறில்லை.

நாங்கள் லெஸ்சிங்காம் வீட்டில் இருக்கும்போது இராசையா அண்ணர், செல்வநாயகம் அண்ணர், பாலா, தனேஸ் ஆகியோர் ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் எம்மிடம் வருவார்கள். அனேகமாக மதிய போசனம் அருந்திவிட்டு முகுந்தனுடன் விளையாடுவார்கள். சிறியும், கிரிஜாவும் எங்கள் வீட்டில் தங்கியிருந்தார்கள் அவர்களுக்கு ஒரு ஆண்குழந்தையும் பிறந்தது. தருமா என்பவரும் ஒரு அறையில் இருந்தார். வாழ்க்கை மிகவும் மகிழ்ச்சியாகப் போய்க்கொண்டிருந்தது.

ॐ ॐ ॐ ॐ

உதவிக் கரம்

நான் முதுமாணிப் பட்டத்தையும் முடித்துவிட்டேன். 14.06.1988 இல் எனக்கு, எனது முதுமாணிப் பட்டம் வழங்கப்பட்டது. அப்போது எங்களுக்கு மூன்று மாத விசா நிலுவையில் நின்றது. சாந்தன் வெளிநாட்டுக்கு மூன்று மாதம் செல்ல ஆயத்தமானார். அந்த மூன்று மாதமும் சறையில் உள்ள அவரது அழகான வீட்டுக்குச் சென்று, அங்கு வசித்தோம். அவர் தனது காரையும் என்னிடம் கையளித்துவிட்டுச் சென்றார். நான் ஒரு பெற்றோல் நிலையத்தில் முழு நேர வேலை எடுத்து காலை ஆறு மணி தொடக்கம் இரவு பதினொரு மணிவரை தொடர்ந்து மூன்று மாதங்களுக்கு வேலை பார்த்தேன். நல்ல வெள்ளைக்கார உரிமையாளர். என்மேல் உள்ள நம்பிக்கையில் பெற்றோல் நிலையத்தை என் பொறுப்பிலேயே விட்டுவிட்டார். அதிகாலையில் முகாமையாளர் அங்கு வந்து கணக்குகளை முடித்து, பணம் எடுத்துச் செல்வது வழக்கமாக இருந்தது. கணக்குகளில் எதுவித பிரச்சனையும் இல்லை.

இவ் வேளையில் அவுஸ்திரேலியா சென்று வாழ்வதற்காக விண்ணப்பித்திருந்தேன். எனது பட்டப்பின் படிப்பிற்கும். எனது துறை சார்ந்த அறிவிற்கும் அவுஸ்திரேலியா அரசு முன்னுரிமை வழங்கியிருக்கின்றது என, அவுஸ்திரேலியத் தூதரகம் சென்றபோது,

அலுவலர்கள் கூறினார்கள். நாட்டு நிலைமையும், வீட்டு நிலைமையும், என்னை யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் போவதைத் தடுத்துக் கொண்டே இருந்தது. அவுஸ்திரேலியா செல்வதற்கும் எனது துறைசார்ந்த அனுபவமும், என் பட்டப்பின் படிப்புகளும் உதவின. மூன்று மாதம் முடியும் தறுவாயில், சாந்தனும் வெளிநாட்டில் இருந்து திரும்பி வந்தார்.

லீனஸ் மாமா விமானச் சீட்டுக்கான ஒழுங்குகளை மேற்கொண்டார். 19.04.1988 இல் "பிரிட்டிஸ் எயர்வேய்ஸ்" விமானத்தில் கொழும்பு சென்றோம். அங்கு நேசு மாமா விமான நிலையம் வந்து வரவேற்று எங்களை வத்தளையில் உள்ள அவர் வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றார். கண்ணனும், யோகனும் ஊரில் இருந்து வந்து எம்மைச் சந்தித்தார்கள். பெரியதம்பி அண்ணரும், கமலும் வந்து சந்தித்தார்கள். பின்னர் நான் ஊருக்குச் சென்றேன். 10.04.1988 இல் நடேசு அண்ணாவின் மகள் பத்மாவின் திருமணத்தை முடித்து வைத்தேன். இலண்டனில் இருந்து கொண்டுவரப்பட்ட பணத்தில் அவருக்குச் சீதனமும் கொடுத்து, திருமணச் செலவுகளையும் மேற்கொண்டேன்.

ஊ ர ஊ ர

மீண்டும் யாழ் பல்கலைக்கழகம்

பின்னர் 03.10.1988 அன்று, யாழ் பல்கலைக்கழகம் சென்று, துணைவேந்தர் பேராசிரியர் துரைராஜா அவர்களைச் சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. நான் அவுஸ்திரேலியா போகும் விடயத்தைப் பற்றிக் கூறினேன். அவருக்கு அது விருப்பம் இல்லாமல் இருந்தது. 'உமக்கு எல்லா உதவிகளும் செய்து தரலாம். போய் வேலையைப் பாரம் எடு' என்று கூறினார். அவுஸ்திரேலியா போவதை இரண்டு வருடங்கள் பிற்போட்டுவிட்டு, குறைந்தபட்சம் இரண்டு வருடங்களாவது எனது பல்கலைக்கழகத்தில் வேலை செய்யலாம் என முடிவெடுத்து, வேலையைப் பாரமெடுத்தேன். அங்கு கிடைக்கும் ஊதியத்தால், நடேச அண்ணாவின் எஞ்சியிருக்கும் மூன்று பிள்ளைகளையும் கரைசேர்ப்பது மிகக் கஷ்டம் என, என் மனம் குழப்பமடைந்தது. நாங்கள் லண்டனில் இருக்கும் போதே நடேச அண்ணாவின் மகள் பவளம் நஞ்சு குடித்து தற்கொலை செய்துகொண்டார். அதனை நினைக்கப் பயமாக இருந்தது. மேலும் இப் பிள்ளைகளுக்கு ஏதும் நடந்தால் அண்ணாவிற்கு நான் கொடுத்த வாக்குறுதியை என்னால் காப்பாற்ற முடியாமல் போய்விடும் என்று மனம் சஞ்சலப்பட்டது. அத்தோடு போர் நிலைமை காரணமாக என்னுடைய மற்றைய சகோதர சகோதரிகள், அவர்களின் பிள்ளைகள்

மிகவும் கஷ்டநிலைமையில் இருந்தார்கள். அவர்களுக்கு எப்படி உதவி செய்ய முடியும் என்றெல்லாம் யோசிக்கிறேன். நடப்பது நடக்கட்டும் என்று எண்ணி வேலையைப் பாரமெடுத்தேன்.

திண்ணைவேலியில் எனது மனைவியின் வீடு இருந்தது. அங்கிருந்து வேலைக்குப் போகத் தொடங்கினேன். ஒரு வாரம் கூட ஆகவில்லை. தமிழ் ஈழ விடுதலைப்புலிகளுக்கும், இந்திய இராணுவத்திற்கும் இடையில் கொடூரமான சண்டை இடம்பெற்றுக் கொண்டிருந்தது. எங்கள் வீட்டின்மேல் செல் விழுந்து, ஒரு பகுதி உடைந்து விழுந்தது. துப்பாக்கி ரவைகள் சுவர்களைத் துழைத்த வண்ணமே இருந்தது. இவ் வேளையில் றஞ்சினி கெற்பமாக இருந்தார். அவர்கள் நிலைமையை நினைக்க மனம் பதறிக்கொண்டேயிருந்தது.

ஊ ஊ ஊ ஊ

அவுஸ்திரேலியாவில் காலடி

அவுஸ்திரேலியா போய், உழைத்து என் கடமைகளை முடிப்பதுதான் சரியென எனக்குத் தோன்றியது. கொழும்பு சென்றேன். 30.10.1988 இல், கொழும்பிலிருந்து கிளம்பி அவுஸ்திரேலியாவில் உள்ள சிட்னி விமானநிலையத்தில் இறங்கினேன். ஏற்கனவே ஜெகன் குடும்பம் மலேசியாவை விட்டு சிட்னியில் வந்து வாழ்ந்துகொண்டிருந்தார்கள். அவர் விமான நிலையம் வந்து, எங்களை ஏற்றிக் கொண்டு. அவர் வீட்டுக்குக் கூட்டிச் சென்றார். நன்றாக கொதிதண்ணியில் உடம்பு அலுப்பு போக தோய்ந்துவிட்டு, இராப் போசனம் அருந்திய பின் என்னை மறந்து அசந்து தூங்கினேன். இரண்டு நாட்கள் நன்றாக ஓய்வெடுத்தேன். ஏற்கனவே இந்திரபாலா சேர் குடும்பம் சிட்னியில் வந்து குடியேறி வாழ்ந்துகொண்டிருந்தார்கள். 11.10.1988 அன்று அவர்களிடம் நானும். மனைவியும், மகனும் அவர் வீட்டுக்குச் சென்று விருந்து உண்டோம். அவருக்கு எங்களைப் பார்க்க மிகவும் சந்தோசமாகவே இருந்திருக்கும். ஓரிரு மாதங்கள் ஜெகன் அண்ணா வீட்டில் இருந்துவிட்டு, அவர் வீட்டுக்கு அண்மையாக நாங்கள் ஒரு வீடு எடுத்து அங்கு சென்று வாழ்க்கையைப் புதிதாக ஆரம்பித்தோம். 09.04.1989 இல் பிளாக்ரவண் அரசு வைத்திய

சாலையில் எனது மகள் வாசகியும் நலமாகப் பிறந்தாள். 01.09.1989 இல், அம்மாவும் லண்டனிலிருந்து எங்களிடம் வந்து சேர்ந்துகொண்டார். ரவியின் குடும்பம் இலங்கையில் இருந்தபடியால் அவரும் அங்கு எங்கள் வீட்டிலே இருந்தார். வாழ்க்கை எவ்வளவு சுகமானது என்பதை அப்பொழுதுதான் முதன் முதலில் நான் தெரிந்துகொண்டேன். இது காலங் கடந்த ஞானமாகவே கருதினேன். வாழவேண்டிய என் இளமைப் பருவம், குடும்ப வாழ்க்கை என்பன, சூறாவளிக் காற்றில் அகப்பட்ட பட்டம் போல் போய்விட்டதே என்று ஒரு கணம் என் மனம் சொல்லும். மறுகணம் அதனை என்மனம் மறந்துவிடும். எல்லாமே காரணத்தோடுதான் என்பதில் அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கை எனக்கு. கருமமே கண்ணாயிருந்தேன்.

அவுஸ்திரேலிய நாட்டில் தொழில்சார் அனுபவங்கள் பெற்றாலத்தான் ஒரு நிரந்தரமான வேலை எடுக்கமுடியும் என அறிந்துகொண்டேன். சிறிது காலம் பல அரசு சார்ந்த நூலகங்களில் தொழில் பார்த்தேன். இறுதியாக சிட்னி மேற்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் 02.04.1990 இல் சிரேஷ்ட நூலகர் பதவி கிடைத்தது. அத்தோடு துறைத் தலைவராகவும் தெரிவு செய்யப்பட்டேன். சுமார் ஏழுபேர் நேர்முகப் பரீட்சைக்குத் தோற்றினார்கள். மற்ற எல்லோரும் வெள்ளையர்கள். நான் ஒருவனே வெளிநாட்டவர். காலை 9.00 மணிக்கு நேர்முகப் பரீட்சை மண்டபத்திற்குச் சென்றேன். அங்கு என்னோடு சேர்த்து ஏழுபேரும் அமர்ந்திருந்தோம். ஒவ்வொருவராக அழைத்து நேர்முகப் பரீட்சை வைத்தார்கள். இறுதியாக என்னை அழைத்தார்கள். ஒரு கறுப்புத் தோல்போர்த்த வெள்ளைக்காரன் போலவே பரீட்சகர்களிடம், எனது வாழ்த்தையும், நன்றியையும் அவர்களுக்குத் தெரிவித்தேன். உண்மையில் வெல்ஸ் என்ற டிரக்டர், அனிறா என்ற உப டிரக்டர், போல்

என்னும் என்றொரு துறைத்தலைவர், மனிதவள அதிகாரி மல்கம் விச்சன் ஆகியோரே பரீட்சகர்களாக இருந்தனர். அடித்தால் நொருங்க வேண்டும், என்று செயல்படுபவன் நான். இருபத்தைந்து நிமிடமாக ஒவ்வொருவராக கேட்ட கேள்விகளுக்கு, தயங்காது ஒரு மேல்நிலையில் இருந்து, என் துறைசார் அறிவை அவர்கள் கேள்விகளுக்கு முன்னால் சாட்சிகளாக முன்வைத்தேன். விரைவில் முடிவை அறிவிப்பதாக கூறி நன்றி சொல்லி வழி அனுப்பி வைத்தனர். அத்தனை வெள்ளைக்காரர்களுக்கு மத்தியில் என்னை எப்படி தெரிவு செய்வார்கள் என எண்ணியவாறு வீடு சென்றேன்.

ஊ ஊ ஊ ஊ

சிட்னி மேற்குப் பல்கலைக்கழகமும் நானும்

மதியம் மூன்று மணி சாப்பிட்டுக்கொண்டு இருந்தேன். தொலைபேசி அழைப்பு ஒன்று வந்தது. என் மனைவி தொலைபேசியை எடுத்தார். 'நான் சிட்னி மேற்குப் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து அனிறா பேசுகிறேன், குணசிங்கம் என்பவரிடம் கதைக்க முடியுமா?' என்று கேட்டார். மனைவி என்னிடம் தொலைபேசியைத் தந்தார். 'திரு குணசிங்கம், முதலில் எனது வாழ்த்துக்கள். நீங்களே விண்ணப்பித்த பதவிக்கு முதலாவதாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளீர்கள், ஆகவே விரைவில் பதவியை ஏற்க முடியுமா' எனக் கேட்டார். நான் 'அடுத்த வாரமே பதவி ஏற்கிறேன்' என்று கூறினது நன்றியும் வாழ்த்துக்களும் தெரிவித்து விடைபெற்றேன்.

றஞ்சினி, அம்மா எல்லோரும் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி அடைந்தார்கள். ஆனால் எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. ஒரு வெள்ளைக்காரருக்கும் கிடைக்காமல் எனக்கு கிடைத்திருக்கின்றதே என. நான் நானாகவே இருக்கின்றேன். நேர்மையாகவும், உண்மையாகவும் இருக்கின்றேன். என் கடின உழைப்பும், என் துறை சார்ந்த பரந்துபட்ட அறிவும், என் அர்ப்பணிப்பும், என் தர்ம சிந்தனையும் ஒரு போதும் வீண்போகாது என திடமாக நம்புவன் நான். என்னைப் பற்றி துணிச்சலுடன் கூறுவதற்கு என்றும் தயங்குவதில்லை. இதே நேரம் றஞ்சினிக்கும், அரசாங்க

வரி இலாகாவில் நிரந்தர வேலை கிடைக்கப்பெற்றது. வருமானமும் அதிகரித்தது. என் உறவுகளுக்கு உதவ முடியும் என்ற நம்பிக்கையும் வந்தது. அதனால் கிங்ஸ்வுட்டில் எனது பல்கலைக்கழகத்துக்கு அண்மையில் நல்ல வசதியான பெரிய வீடு ஒன்று, வங்கியில் கடன் எடுத்து வாங்கினேன். பிள்ளைகளுடன் எங்கள் வாழ்க்கை சந்தோசமாகவும், திருப்தியாகவும் கழிந்தது.

சுமார் பன்னிரண்டு வருடங்கள் வேலை, வீடு, பிள்ளைகளின் படிப்பு என்று கரைந்தோடியது. பல்கலைக்கழக வேலை மிகவும் சந்தோசமாகவும். பல விடயங்களை மேலும் கற்கக்கூடியதாகவும் இருந்தது. புதிய அறிவு நிறைந்த விஞ்ஞான கணினி முறைகளில் மிகவும் தேர்ச்சி பெற முடிந்தது. நிர்வாகப் பொறுப்பு, மேற்பார்வை, கூட்டங்கள், விரிவுரைகள், கருத்தரங்குகள், மானியங்களுடனான பயணங்கள், புதிய விஞ்ஞானம் சார்ந்த முறைகளில் பயிற்சி மற்றும் நடைமுறைகள் போன்றவற்றில் ஈடுபாடு என்றெல்லாம் அறிவையும், தேர்ச்சியையும் பெற முடிந்தது. அறிவியல் சார்ந்த விஞ்ஞான நுட்பங்களில் முழுத் தேர்ச்சியும் பெற முடிந்தது.. விரிவுரைகளுக்கும், கருத்தரங்குகளுக்கும் செல்லும் போது துணிச்சலும், தெளிவும் கொண்டவனாக இருந்திருக்கின்றேன்.

இச் சந்தர்ப்பத்தில், நூலகர் பாக்கியநாதன் சிட்னிக்கு வந்து, அவர்கள் உறவினரிடம் தங்கியிருந்தார். அகதி அந்தஸ்து கோரியும் விண்ணப்பித்திருந்தார். அவருக்கு வேலைகிடைப்பது கஷ்டமாக இருந்தது. மேலும் அவரின் உறவினர்களாலும் கைவிடப்பட்டார். அவருக்கு ஒரு சிறிய இடம் வாடகைக்கு எடுத்துக் கொடுத்து உதவி செய்தேன். அத்தோடு எனது பகுதியில் வேலையும் போட்டுக் கொடுத்தேன். அதன்பின் அவர் மிகவும் சந்தோசமாக இருந்தார். ஒரு நாள் அவருக்கு இருதய தாக்கம் ஏற்பட்டு ஆஸ்பத்திரியில் மிகவும்

கஷ்டமான நிலையில் அனுமதிக்கப்பட்டார். அதனைப் பாவித்து அவரின் மனைவி, பிள்ளைகளை அவுஸ்திரேலியாவுக்கு வரவழைக்க உடன் நடவடிக்கை எடுத்தேன். அவர்களும் உடன் வந்து சேர்ந்தார்கள். குடும்பம் ஒன்றாகச் சேர்ந்து வாழ்க்கையை ஆரம்பித்தார்கள். நான் ஏனைய மாநிலங்களில் உள்ள பல்கலைக்கழகங்களுக்கு கருத்தரங்குகள், கூட்டங்களுக்குப் போகும் போது பல்கலைக்கழகக் காரினைப் பயன்படுத்துவது வழக்கமாக இருந்தது. ஆயிரம் மைல்களுக்குப் பிரயாணம் செய்ய வேண்டும். அப்பொழுது மனைவி, பிள்ளைகளுடன் பாக்கியநாதனும் வருவது வழக்கம். அவர்களை விடுதியில் தங்கி இடங்களையும் கடற்கரைகளையும் பார்த்து மகிழவைத்துவிட்டு நான் வேலைக்குப் போய்விடுவேன். மாலையில் வந்து நல்ல உணவகங்களில் சென்று உணவு அருந்துவோம். மிகவும் ஆனந்தமான நாட்களாக ஒருவாரம் தங்கிவிட்டு பின்னர் வீடு வந்து சேருவோம். ஒருதரம் குயின்ஸ்லாண்ட் மாநிலத்தில் இருந்து அதிவேக நெடுஞ்சாலையில் வரும் போது ஒரு கொடூரமான விபத்தில் சிக்கிவிட்டோம். நாம் எல்லோரும் உயிர் பிழைத்தது கடவுள் செயலாகவே இருந்தது. அதனை இப்பொழுது நினைத்தாலும் மிகவும் பயமாகவே இருக்கும்.

வேலை விடயமாக லண்டன் போகவேண்டியிருந்தது. ஒக்ஸ்போர்டில் உள்ள பிளக்வெஸஸ் நிறுவனத்துக்கு எமது பல்கலைக்கழகத்தின் சார்பில் ஒரு புதிய நூலக முறையையினைப் படித்து, அந்த உடன்படிக்கையில் கைச்சாத்திடவேண்டும். 30.12.1995 இல் "மலேசியன் எயார்லயின்" விமானத்தில் பிரயாணம் செய்தேன். இலண்டன் விமான நிலையத்தில் இறங்கிய போது, அந்த நிறுவனத்தார் கார்வண்டியில் என்னை ஏற்றிக்கொண்டு நூற்றியைம்பது மைல்களுக்கு அப்பால் உள்ள ஒக்ஸ்போர்டிற்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். நல்ல வசதியான அறையில் தங்க வைத்தார்கள்.

அன்று ஒரு சந்தோசமான இரவு. நல்ல சாப்பாடு. சொகுசான படுக்கை. அப்பொழுது, நியூ இங்கிலன்ட் பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியராக இருந்த அரசர்ட்ணம் அவர்களுடன் தொலைபேசியில் கதைத்தேன். அவரின் நட்பு ஏற்கனவே கிடைத்திருந்தது. மிகவும் சந்தோசமாகக் கதைத்தார். அப்பொழுது ஒரு மகிழ்ச்சியான செய்தியைக் கூறினார். தனக்கு ஒரு மில்லியன் டொலர் லொத்தரில் விழுந்து இருப்பதாகக் கூறி மகிழ்ந்தார். நான் மகிழ்ச்சியோடு வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்தேன். பல்கலைக்கழகத்தில் அவரின் சேவையின் பொருட்டு கிடைத்த தொழில்சார் பங்களிப்புத் தொகையை வைத்துக்கொண்டு ஒருநாளும் வீடு கட்டமுடியாது இருக்கின்றது என்று, என்னுடன் கதைக்கும்போது கூறியிருக்கிறார். அதிஷ்டலாபச் சீட்டுப் பணம் கிடைத்தவுடன், ஒரு அழகான பெரிய மாடிவீடு ஒன்றை கட்டி முடித்திருந்தார். நல்ல மனம் உள்ளவர்களுடன் கடவுள் எப்பொழுதும் பக்கபலமாக இருப்பார். ஒரு நாள் என்னைப் புதிய வீட்டுக்கு அழைத்து விருந்தளித்தமையை மறக்கவே முடியாது.

நான் லண்டன் போன வேளையில் யோகனும், அவர் சகோதரி லதாவும் பாரிஸில் வசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். 12.12.1995 இல் நான் அதிவேக புகையிரத்தில் பாரிஸிற்குப் பிரயாணம் செய்து அவர்களைச் சந்தித்தேன். அப்பொழுது யோகன் 'அவுஸ்திரேலியாவுக்கு நிரந்தரமாக வரப் போகின்றேன்' என்று என்னிடம் கூறினார். மறு நாளே அவுஸ்திரேலிய தூதரகத்திற்குச் சென்று, அங்குள்ள குடியகல்வு அதிகாரியிடம் கதைத்து, என் கடவுச் சீட்டையும், எனது ஆதரவுக் (ஸ்பொன்சர்) கடிதத்தையும், அவரது விண்ணப்பப் படிவத்துடன் இணைத்துக் கொடுத்தேன். அவர் எங்களைக் கதிரையில் இருக்கச் சொல்லிவிட்டு, அலுவலகத்துள் சென்று அரை மணிநேரத்தில் திரும்பி வந்து யோகனுக்கு விசா வழங்கியுள்ளதாக கூறி, தங்கள் பிரயாணம் நல்லபடியாக அமையட்டும் என்று வாழ்த்துக் கூறி அனுப்பிவைத்தார்.

யோகனால் நம்பமுடியவில்லை. 'நான் அடித்தால் அது விழுந்தே தீரும்' என்பது என்னுடைய நம்பிக்கை. எனது லீவு முடிவடைகிறது. நான் வேலைக்குப் போகவேண்டும். ஆனால் லதாவை தனியே விட்டுவிட்டு எப்படிப் போவது, என நாம் இருவரும் கவலைப்பட்டோம். யோகன் உழைத்து நிறையப் பணம் தனது சகோதரியின் திருமணத்திற்காகச் சேர்த்து வைத்திருந்தார். இரு வாரங்களுக்கு வேலைக்கு லீவு கேட்டு அனுமதியும் வாங்கியிருந்தேன். ஏற்கனவே லதா, சுபாஸ் என்பவரைக் கண்டு பேசியதாகவும், அவர் சம்மதித்தால் அவரைத் திருமணம் செய்ய விருப்பம் என்றும் கூறினார். உடனே சுபாஸிடம் நானும், யோகனும் சென்று கலந்துரையாடினோம். இரு வாரங்களுக்குள் சிவதாஸின் நண்பன் நந்தன் வீட்டில் 01.01.1996 இல் பதிவுத் திருமணம் நடந்தது. ஒரு சில நாட்களில் நானும், யோகனும் லண்டன் திரும்பிச் சென்று அங்கிருந்து மலேசியன் விமானத்தில் 12.01.1996 இல் சிட்னி வந்து சேர்ந்தோம். எது நடக்கவேண்டுமோ, அது நடந்தே தீரும். நான் ஓரிரு நாட்கள் ஓய்வெடுத்துவிட்டு, 15.01.1996 இல் வேலைக்குச் சென்றுவிட்டேன். இவ்வேலையில் மூத்த அண்ணாவின் கடிதம் ஒன்று வந்தது தனது காணி பூங்குடுதீவில் இருக்கும் மகேஸ்வர்களுக்கு ஈடுவைத்து அறுதியாக போகப் போகிறது. இக் காணி மூத்த மகள் புவ்வாவுக்கு சீதனமாக கொடுக்கப்பட்டது. அதை மீள பணம் இல்லை அதனை மீட்டு தரமுடியுமானால் அதை மீண்டு தரும்படி கேட்டு இருந்தார். உடனே நான் பணம் அனுப்பி அதனை மீட்டு கொடுத்தேன். பின்னர் சில வருடங்களுக்கு பின்னர் மூத்த அண்ணாவை வீட்டில் போய் சந்தித்தேன் அப்போது அவர் தனது கண்பார்வை போய்விட்டது என மனவருத்தத்துடன் கூறினார். உடனே என்னிடம் இருந்த பணத்ததை கொடுத்து சத்திரசிகிச்சை செய்யும்படி கூறி தேநீர் அருந்தி விட்டு சென்றேன். பெரியதம்பி அண்ணரின் மூத்த மகளின் சாமத்திய வீட்டுக்கு அண்ணா சென்று இருந்தார் என் பிள்ளை எனக்கு கண் தந்தது என்னால்

மறக்கமுடியாது என அன்னாக்காவுக்கு கூறியுள்ளார் அது மட்டும் அல்லாமல் அவன் தனி ஒருவன் எத்தனை பேருக்கு உதவுவது எனக் கூறி மகிழ்ச்சி கலந்த மனவருத்தத்தை அக்காவுக்கு கூறியிருந்தார் . எனக்கு இவைகள் ஒன்றும் புதிது அல்ல எனது சிறுவயதில் இருந்தே நான் எனது வாழ்க்கையை சகோதரருக்காகவும் அவர்களின் பிள்ளைகளுக்காகவும் வாழ்ந்து வந்துதிருக்கின்றேன். இதனால் நான் இழந்தது பல கோடிகள். என்னை வாழ்த்துபவர் மத்தியில், வசை பாடுபவர்களும், பழி சுமத்துவர்களும் அதிகம் பேர் உள்ளதையும் நான் அறிவேன்

சிட்னிப் பல்கலைக்கழகத்தில் கலாநிதிப் பட்டப் படிப்பு படிப்பதற்கு, எனது பல்கலைக்கழகம் என்னை, ஏற்கனவே தெரிவு செய்திருந்தது. வேலையில் இருந்து இரண்டு வருடங்கள் கற்கைக்கான விடுமுறையும், எனக்கு வழங்கியிருந்தார்கள். திங்கள் தொடக்கம் புதன் வரை மூன்று நாட்கள் மட்டுமே வேலை செய்தேன். மிகுதி வியாழன் தொடக்கம் ஞாயிறு வரையும் சிட்னிப் பல்கலைக்கழகத்தில் இரவு பகல் பாராது என் ஆய்வுகளை மேற்கொள்வேன். ஒரு நல்ல ஆய்வு அறையும், கணினி, போட்டோப் பிரதி சாதனம், தொலைபேசி எல்லாமே எனக்கு பிரத்தியேகமாக வழங்கப்பட்டன. அங்கு பேராசிரியர்களும், விரிவுரையாளர்களும் காலை எட்டு மணிக்கே வந்துவிடுவார்கள். இரவு ஒன்பது மணி வரைக்கும் அங்கேயே நின்று விரிவுரைகளையும், கருத்தரங்குகளையும் வைப்பார்கள். மிகுதி நேரங்களில் மேலும் படித்து தங்கள் அறிவைப் பெருக்கிக் கொள்வார்கள். அவர்கள் காலையில் வரும்போதும் நான் அறையில் இருந்து எனது ஆய்வுகளைச் செய்துகொண்டிருப்பேன். அவர்கள் மாலையில் போகும்போதும் நான் எனது அறைக்குள்ளேயே இருப்பேன். விரிவுரைகள், கருத்தரங்குகள் ஒன்வொன்றுக்கும் தவறாது சமூகமளிப்பேன். பேராசிரியர் ஜெவ் ஏட்டி எனது நேரடி மேற்பார்வையாளராக இருந்தார். தென்னாசியா துறையில் ஆழமான அறிவும், நீண்டகால அனுபவமும் உள்ளவர். பேராசிரியர்

அரசரட்டினம் எனது வெளிவாரி மேற்பார்வையாளராக இருந்தார். அவரை ஒரு வரலாற்று ஜாம்பவான் எனக் கல்விமாண்கள் கூறியதை எனது காதுகளில் அடிக்கடி கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். என்னை மறந்து, உலகத்தை மறந்து கருமமே கண்ணாயிருந்தேன்.

ஒரு மகிழ்ச்சியான செய்தி எனக்குப் பதிவுத் தபாலில் வந்தது. எனது கலாநிதிப் படிப்பிற்கு அவுஸ்திரேலியப் பட்டப்படிப்பு புலமைப் பரிசில் மூன்று வருடங்களுக்கு வழங்கப்பட்டு இருக்கிறது என்று அறிவித்திருந்தார்கள். என்னாலேயே என்னை நம்பமுடியவில்லை. தர்மம் எப்பொழுதும் ஒருவரையும் கைவிடுவதில்லை. எனது ஆச்சியின் கனவு நிறைவேறப் போகின்றது. ஆழ்ந்த மகிழ்ச்சியில் திளைத்தேன்.

ஏற்கனவே ஆறு மாதங்களாக என் ஆய்வு முயற்சிகள் இடம் பெற்றது. வீட்டுச் செலவுகள், பிள்ளைகளின் படிப்புச் செலவுகள் எனது ஆய்வுக்கான செலவுகள் என்பவற்றை என்னால் தாக்குப் பிடிக்கமுடியவில்லை. இவ் வேளையில் எனது நண்பன் ஜோ மெடியாற்றி எனக்குப் பல சந்தர்ப்பங்களில் உதவிகள் செய்ததை என் வாழ்நாள் உள்ளவரை மறக்கமாட்டேன். அவரின் சுயநலமற்ற நட்பு இன்றுவரை தொடர்கிறது. உண்மையான, சுயநலம்ற்ற நட்பு ஆயுள்வரை நீடிக்கும் என்பதே யதார்த்தமானது. சட்டைப் பையைப் பார்த்து தொடரும் நட்பு நிலைத்ததாக வரலாறு இல்லை, என்பதும் உண்மையானதென்று கூறுவதில் தவறிருக்க முடியாது.

எனது பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து மூன்று வருடங்களுக்கு ஆய்வுக்கான விடுமுறை தரப்பட்டது. கைநிறையப் புலமைப்பரிசில் பணம், மாதாமாதம் எனது வங்கிக் கணக்குக்கு வரும். ஆய்வுக்கான பிரயாணத்திற்கு வேறாகப் பணம் கொடுக்கப்பட்டது. எல்லோரும் தூங்கும் போது நான் விழித்திருந்தேன். எல்லோரும் விழித்திருக்கும்போதும் நான் விழித்திருந்தேன்.

இச் சந்தர்ப்பத்தில் யோகனின் வருகைக்குப் பின்னர் ஜேர்மனியில் குடும்பத்துடன் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த கண்ணனிடமிருந்து, 22.01.1996 ல் எழுதிய கடிதம் ஒன்று வந்தது. சித்தப்பா ஜேர்மனியில் எங்களுக்கு விசா மறுக்கப் பட்டுள்ளது, எங்களை இலங்கைக்குத் திருப்பி அனுப்பப்போகிறார்கள். எனக்கு அவுஸ்திரேலியா வர உதவி செய்யுங்கள் என்று கேட்டு எழுதியிருந்தார். நான் உடனே ஆதரவுக்(ஸ்பொன்சர்) கடிதத்தையும், எனது மனைவியினதும், எனதும் சம்பள வருவாயையும், வீட்டின் உறுதிப் பிரதியையும் பதிவுத் தபாலில் அனுப்பிவைத்தேன். அவர்களுக்கும் விசா வழங்கப்பட்டது. 13.04.1996 இல் கண்ணன், அவர் மனைவி ஜெயா மற்றும் அவர்கள் இரு பிள்ளைகளுமாக, நால்வரும் சிட்னி விமான நிலையத்தில் வந்து இறங்கினர்.

எங்கள் வீட்டில் நாங்கள் நாலுபேரும், அம்மம்மா, யோகன், கண்ணன் குடும்பத்தில் நாலுபேர் என சிறிதுகாலம் ஒன்றாக வாழ்ந்தோம். உண்மையில் மறக்க முடியாத, சந்தோசமான வாழ்க்கை. கண்ணனும், யோகனும் என்னிடம் வளர்ந்த பிள்ளைகள். வெறுமையாயிருந்த எனது மனம் மகிழ்ச்சியில் நிரம்பி வழிந்தது. யோகனுக்கு நான் வேலை பார்த்த பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டப் படிப்புக்கு அனுமதி எடுத்துக் கொடுத்தேன். கண்ணன் குடும்பத்திற்கு எங்கள் வீட்டுக்கு அருகில் வீடு ஒன்று வாடகைக்கு எடுத்துக் கொடுத்து ஒழுங்கு செய்தேன். கண்ணன் ஜேர்மனியில் மக்டொனால்ட்ஸில் வேலை செய்த அனுபவத்தால், எங்கள் வீட்டுக்கு அண்மையில் உள்ள மக்டொனால்ட்ஸில் வேலை எடுத்தார். எல்லாமே நல்லபடியாக நடந்துகொண்டிருந்தது.

எனது ஆய்வின் பொருட்டு 13.07.1986 இல் சென்னைக்குப் புறப்பட்டேன். அங்கு பெசன் நகரில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த அரியரட்ணம் மாமா வீட்டில் தங்கியிருந்தேன். அப்பொழுது கணேசலிங்கம் அவர்களின் தொடர்பும் கிடைத்தது.

முதலில் சென்னையில் உள்ள சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், மறைமலை அடிகள் ஆய்வுக் களஞ்சியம், ரோஜா முத்தையா ஆய்வகம், சுவாமிநாதன் நூலகம், தமிழாராய்ச்சி நிறுவனக் காப்பகம், கன்னிமாரா நூலகம் போன்றவற்றில் தொடர்ச்சியாக என் ஆய்வுகளைச் செய்தேன். பின்னர் நானும், கணேசலிங்கமும் தஞ்சாவூர் சென்று, அங்குள்ள அரசு காப்பகம், நூல்நிலையம் போன்றவற்றில் உள்ள ஆவணங்களையும் பார்வையிட்டு தேவையான விபரங்களை திரட்டினோம். முதலில் மீனாட்சி அம்மன் கோவில் சென்று தரிசனம் செய்தோம். அங்கிருந்து தஞ்சாவூர் ராஜராஜசோழன் கட்டிய தஞ்சைப்பெரிய கோயிலுக்குச் சென்றோம். இறுதியாக தருமபுரம் ஆதீனம் சென்று, ஆதீனகர்த்தரின் நல்லாசிகளைப் பெற்றோம். பின்னர் சிதம்பரம் சென்று, ஆறுமுகநாவலரால் அங்கு ஸ்தாபித்த கீழ்நிலைப் பள்ளி, மேல்நிலைப் பள்ளி, மண்டபங்கள் போன்றவற்றைப் பார்வையிட்டோம். அங்கு, சுவாமிநாதன் என்பவரின் பொறுப்பிலேயே ஆறுமுக நாவலரின் பாடசாலைகள் இயங்கிக்கொண்டிருந்தன. சுவாமிநாதன் அவர்களையும் சந்தித்து சில தரவுகளை அவரிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்டோம்.

ஊ ஊ ஊ ஊ

தமிழர் தகவல் நடுவம்

19⁸⁷ இல் நான், எனது குடும்பத்துடன் சிட்னி நகரம் வந்தபோது சுமார் நூற்றுக்கணக்கான இலங்கைத் தமிழர்களே சிட்னியில் இருந்தார்கள். அதில் மிகச் சிலரே புலமைசார் அடிப்படையில் வந்து குடியேறியவர்கள். பெரும்பான்மையோர் அகதிகளாக வந்து குடியேறியிருந்தார்கள். போர்ச் சூழல் காரணமாக மேலும் பலர் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் அகதி அந்தஸ்து கோரும் வழக்குகளுக்கு பல தகவல்கள் தேவைப்பட்டது. அத்தோடு பல முதியவர்கள் வாசிப்பு பழக்கமும் உள்ளவர்கள். அதனால் இலண்டனில் நான் படிக்கும் போது அங்கு ஒரு தகவல் நடுவத்தை நிறுவியிருந்தேன். அதே போன்று சிட்னியிலும் ஒரு தகவல் நடுவம் அவசியம் என்று கருதினேன். முதலில் மவுண்ட் ரயிட்டில் அந்த நடுவம் ஆரம்பித்தேன். அங்கு தமிழ் மக்கள் குறைவாகவே வாழ்ந்தார்கள். அப்பொழுது இலங்கையில் இருந்து வந்த ஈழத்தமிழர்கள் ஹோம்புக்ஷ், ஸ்ரத்வீல்ட் என்னும் இடங்களிலேயே பெருவாரியாக வாழ்ந்து வந்தார்கள். அதற்குக் காரணம், அங்குதான் நல்ல பாடசாலைகள் இருந்தன. மேலும் தலைநகர் சிட்னியும் அண்மையாக இருந்தது. அதனால் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு நல்ல கல்வி அறிவை ஊட்டுவதற்காகவே இவ்விடங்களில் தமிழ்

மக்கள் குடியேறினார்கள். அதன் காரணமாகவே எஸ்ரத்வீல்ட்டில் தகவல் நடுவத்தை மாற்ற நேரிட்டது.

ஒரு சிறு அறையை வாடகைக்கு எடுத்து, நிலைக்குழுவின் உதவியோடு அதனை விருத்திசெய்தேன். பாக்கியநாதன் அவர்களும் பக்கபலமாக என்னோடு இணைந்து தனது பங்களிப்பை வழங்கினார். இச்சந்தர்ப்பத்தில் 1992 ஆம் ஆண்டு பிளாக்ரவுண் என்னும் நகரத்தில் உள்ள ஒரு மண்டபத்தில் 'வசந்தமாலை' என்ற கலை நிகழ்வு ஒன்றை ஏற்பாடு செய்தேன். அதற்கு பல்லின அமைப்புக்கு பொறுப்பாயிருந்த கேக்கசாரியன் என்பவரை பிரதம விருந்தினராக அழைத்தேன். முதன் முதலில் ஐநூறுக்கு மேற்பட்ட மக்கள், மண்டபம் நிறைந்து காணப்பட்டார்கள். அப்பொழுது பேச்சு நிகழ்த்திய கேக்கசாரியன் நிகழ்வு நடத்திய முறையையும், பெருந்திரளான மக்கள் கூட்டத்தையும் பார்த்துவிட்டு பெருமையாகக் பேச்சு நிகழ்த்தினார். அத்தோடு தமிழர் தகவல் நடுவம் மிக முக்கியமானது ஒன்று. நீங்கள் நிதி உதவி கோரி விண்ணப்பித்தால், தான் அதனைக் கருத்திற் கொள்வதாகவும் உறுதியளித்தார். நிகழ்வு இராப்போசன விருந்துடன் நிறைவுபெற்றது. சுமார் ஐயாயிரம் டொலர்கள் வருகை தந்த மக்களால், நன்கொடையாக வழங்கப்பட்டது. இந் நிகழ்வு வருகை தந்த எல்லோரையும் ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்தியது. அதன் பின்னர் நானும், நிர்வாக உறுப்பினர்களும் இணைந்து நிதி உதவி கோரி கேக்கசாரியனுக்கு விண்ணப்பித்தோம். இரு மாதங்களில் முப்பதாயிரம் டொலர்கள் நன்கொடை வழங்கினார். அத்தோடு ஒரு பகுதிநேர ஊழியருக்கு மாதாமாதம் ஒரு குறிப்பிட்ட சம்பளமும் வழங்கப்படும் எனவும் அறிவித்தார். இதன் பின் அடுத்த வருடம் ஒரு பொதுக் கூட்டம் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது. அப்போது விசக்கிருமிகள் போல் சிலர் நிர்வாகக் குழுவிற்குள் நுழைந்தார்கள். நிர்வாகக் குழு இரண்டு வருடங்களுக்கு ஒரு முறை மாற்றப்படுவது யாப்பில் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது. ஆனால் எனது காப்பாளர் பதவி

நிரந்தரமானது என்றும் எழுதப்பட்டது. விசக்கிருமி உறுப்பினர்கள் தப்புக் கணக்குப் போட்டார்கள். இனி வருங்காலத்தில் ஒவ்வொரு வருடமும், போன வருடம் வந்தமாதிரி அரசு நன்கொடை கிடைக்கும் என்று, என்னோடு முட்டி மோதினார்கள். நான் எல்லாவற்றையும் ஓரளவுக்குத்தான் பொறுப்பேன். நிலைமை தலைக்கு மேல் போனால் எதையும் இழக்கவும், தூக்கி எறியவும் பின் நிற்கமாட்டேன். 1994 இல் பெரும் சிக்கல்கள் ஏற்படுத்தினார்கள். பதவியை இராஜினாமா செய்துவிட்டு நடுவத்தின் அறையைப் பூட்டிவிட்டு வீடு வந்துவிட்டேன். மேலும், 1990 களில் மவுண்ட் ரூயிற்றில் ஒரு தமிழ்ப் பாடசாலையை நானும், சிவாஜிராஜாவும், வேறும் பலரும் சேர்ந்து ஏற்பாடு செய்தோம். அது 1994 வரை ஒழுங்காக நடைபெற்றது. ஏற்கனவே ஹோம்புஸ், வென்ட்வேர்த்வில் ஆகிய இரு இடங்களிலும் தமிழ் பாடசாலைகள் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தன. அவ் வேளையில் மூன்று பாடசாலைகளையும் இணைத்து ஒரு பொது அமைப்பின் கீழ்க் கொண்டு வந்ததோடு, 1989 களில் அதன் தலைவராக நான் நியமிக்கப்பட்டேன். தமிழ் தகவல் நடுவத்தில் பெற்ற கசப்பான அனுபவத்தால் தமிழ்ப் பாடசாலை அமைப்பிலிருந்தும் இராஜினாமா செய்தேன். அதன்பின் இன்றுவரை சிட்னியில் எந்த அமைப்புகளிலும் நான் சேரவே இல்லை. தன்மானத்தை, சுய கௌரவத்தை இழந்து என்னால் வாழவே முடியாது என்பது என்னுடன் நெருக்கமாக உள்ளவர்களுக்கு நன்கு தெரியும்.

மேலும் 1992 இல் இன்னுமொரு முக்கியமான நிகழ்வு இடம்பெற்றது. பேராசிரியர் சிறிகாந்தராசா அவர்களும் பாலாவும் இணைந்து ஒரு மகாநாட்டை ஒழுங்கு பண்ணியிருந்தார்கள். அது சிட்னி பல்கலைக்கழக மண்டபத்தில் நடைபெற்றது. அதற்கு பேராசிரியர் பத்மநாதன், நடிகர் சிவகுமார் ஆகியோர் பிரதம விருந்தினராக வந்திருந்தார்கள். அங்கே உள்ள பெரிய மண்டபத்தில் நானும், பாக்கியநாதனும், உமாவும் மற்றும் இளைஞர்களும் இணைந்து ஒரு நூலகக் கண்காட்சியை மிகவும்

கச்சிதமாக ஒழுங்குபடுத்தியிருந்தோம். ஆயிரக் கணக்கில் பொதுமக்கள் கலந்துகொண்டார்கள். நிகழ்வின் போது கருத்தரங்கு ஒன்றும் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது. இவை எல்லாவற்றையும் நன்கு கவனித்த ஒருவர் இந்நிகழ்வுகளைப் பற்றி பத்திரிகை ஒன்றில் விமர்சனம் ஒன்று எழுதியிருந்தார். அதில், இம் மகாநாடு கடலைக்கொட்டை விற்காதகுறை ஒன்றுதான் என்றும், ஆனால் அங்கு நடைபெற்ற புத்தகக் கண்காட்சி ஒன்றுதான் மிகவும் பிரயோசனமாக இருந்தது என்றும் எழுதிமுடித்திருந்தார். நான் ஒன்றைச் செய்தால் அதனை ஒழுங்கான உரிய முறையில் செய்வேன், அல்லது செய்யாமல் விடுவேன். இது சிறுவயதில் இருந்து என் ஆச்சியிடம் கற்றுக்கொண்ட பாடமாகும்.

உ ள உ ள

சாயி பாபா

ஒருதரம் புட்டபத்திக்குச் சென்று சத்தியசாயிபாபாவைப் பார்க்க வேண்டும், அவரைப் பற்றி அறிய வேண்டும் என நீண்ட நாட்களாக திட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தேன். நான், நவம், நிர்மலா ஆகிய மூவரும் காரில் சென்றோம். முதலில் பெங்களூர் சென்று அங்கிருந்து புட்டபத்திக்குச் சென்றோம். அன்றிரவு அங்குள்ள விடுதியில் தங்கி இருந்தோம். மறுநாள் அதிகாலை மூன்று மணிக்குக் குளித்துவிட்டு, நான்கு மணிக்கு சென்று நீண்டவரிசையில் காத்து நின்றோம். காலை 7 மணிக்கு எல்லாரையும் பரிசோதித்து உள் மண்டபத்திற்குள் அமர விட்டார்கள். பாபா காலை எட்டுமணிக்கு ஒரு மெசிடீஸ் காரில் வந்து இறங்கி, மண்டபத்திற்குள் வருகை தந்தார். அவரையும் பார்த்துவிட்டு அவரால் கட்டப்பட்ட நூலகம், பாரிய வைத்தியசாலை, பல்கலைக்கழகம் போன்றவற்றைப் பார்வையிட்டபின் அங்கிருந்து சென்னை வந்து சேர்ந்தேன். சென்னையில் மேலும் சில நாட்கள் தங்கியிருந்தேன். அப்பொழுது பேராசிரியர்கள் சூரிய நாராயணன், சுப்பிரமணியஜயர், சச்சிதானந்தம், காசியண்ணர், பொன்னுத்துரை, சிவசிதம்பரம் ஆகியோரையும் சந்திக்கின்ற வாய்ப்பும் கிடைத்தது.

அப்பொழுது எனது மகன் ஐந்தாம் வகுப்புப் புலமைப்பரிசில் சிறப்பாகச் சித்தியடைந்திருந்தார். அதனால் சிட்னியில் உள்ள பிரபல்யமான தெரிவுபெற்ற உயர்பள்ளியாகிய சிட்னி ஆண்கள் பாடசாலையில் அனுமதி கிடைத்தது. எமக்கெல்லாம் மிக்க மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. இச் செய்தி எனக்கு மிக மன நிம்மதியையும் கொடுக்கத்தவறவில்லை.

ஊ ஊ ஊ ஊ

கலாநிதிப் பட்டம் - சிட்னி பல்கலைக்கழகம்

எனது கல்விப் பயணம் சென்னையில் இருந்து இலங்கைக்குத் தொடர்ந்தது. ஆகஸ்ட் மாதம் 1997 இல் இலங்கை சென்றேன். அங்கு தருமா மாமா, ராசா அண்ணா ஆட்களைச் சந்தித்தேன். தருமா மாமா நீண்டகாலம் எஸ்.ஜே.வி.செல்வநாயகத்தின் காரியதரிசியாக இருந்தவர். நல்ல அன்பான பண்பான மனிதர். எல்லாருக்கும் உதவி செய்யும் சபாவம் உள்ளவர். மும்மொழிகளிலும் எழுத, வாசிக்க, பேசத் தெரிந்த ஒரு நல்ல அறிவாளி.

ராசா அண்ணா, றஞ்சினியின் பெரியம்மாவின் மகன். நல்ல பொறுமையான, நேர்மையான சீவன். நான் கொழும்பில் இறங்கியவுடன் உடனே என்னிடம் வந்துவிடுவார். நான் மீண்டும் திரும்ப அவுஸ்திரேலியா போகும் வரையும் என்னுடனேயே பயணிப்பார்.

கொழும்பில் சேர் பொன் இராமநாதனின் பேரன் பேராசிரியர் நடராசா அவர்களைச் சந்திக்கின்ற வாய்ப்பும் கிடைத்து. அவர் சேர் பொன் இராமநாதன், அருணாசலம் பற்றி பல அரிய ஆவணங்களையும், பத்திரிகைத் துணுக்குகளையும் தந்து உதவினார். அவ்வேளையில் யாழ்ப்பாணத்தில் தனது மனைவியின் பேரில் 'ஈவ்லின் கல்வி நிலையம்'

கட்டிய ஜேம்ஸ் ரத்தினம் கொழும்பில் இருந்தார். அவரையும் சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. மேலும் தேசிய காப்பகம், மியூசியம், தேசிய நூலகம் ஆகியவற்றிலும் சில முக்கியமான தரவுகளைத் திரட்ட முடிந்தது.

அப்பொழுது இருந்த போர்ச் சூழலில் ஊருக்குப் போக முடியவில்லை. மிகவும் உக்கிரமாக சண்டை நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. போக்குவரத்தும் செய்வது சரியான கஷ்டம் என்று கூறினார்கள். மனதை கல்லாக்கிக் கொண்டு சிட்னிக்கு திரும்பி விட்டேன். நான் இலங்கையை விட்டு 1984 களில் வெளிக்கிட்ட பின்னர் அனேகமாக ஒவ்வொரு வருட இறுதியிலும் எனது ஊருக்குப் போவது வழக்கம். காரணம், அங்கு எனக்கிருந்த குடும்பப் பொறுப்பாகும். ஆனால் இம்முறை மட்டுமே என்னால் ஊருக்கு போக முடியவில்லை. காரணம் எனது ஆய்வில் என் முழுக் கவனத்தையும் குவித்தமையேயாகும்.

சிட்னியில் சில மாதங்கள் எனது ஆய்வினைச் தொடர்ந்தேன். பேராசிரியர் இந்திரபாலாவும், பேராசிரியர் அரசரட்ணமும் நீர் நிச்சயம் இலண்டன், போர்த்துக்கல், ஒல்லாந்து போன்ற நாடுகளுக்கும் செல்வது நல்லது என அறிவுறுத்தினார்கள். நான் ஏற்கனவே லண்டன் பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டப்பின் படிப்பை மேற்கொண்டபோது மேற்படி நூலகங்கள், ஆய்வு மையங்கள், தேசிய காப்பகம், பல்கலைக் கழகங்கள் என்பவற்றிற்குச் சென்று, மேலோட்டமாக அங்கு ஆய்வுகளைச் செய்திருந்தேன். அதன் காரணமாக அவர்கள் கூறியது எனக்கு சரியெனப்பட்டது. அதனால் எனது மேற்பார்வையாளரிடமும், நிர்வாகத்திடமும் சென்று என் நிலையைக் கூறினேன். அவர்கள் அதற்கான விமானச் செலவுகளைத் தரலாம் என்று கூறினார்கள். அதனையும் விரைவாக ஒழுங்கு செய்து தந்தார்கள். எனவே அக்டோபர் 1997 இல் பிரித்தானிய விமானத்தில் பிரயாணம் செய்து, இலண்டனில் இறங்கினேன். அங்கிருந்து தொடர்ச்சியாக என் நேரத்தை முழுமையான ஆய்வில் கவனத்தைச் செலுத்தினேன்.

இலண்டன் மாநகரத்தில் உள்ள, இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்தின் கீழ் இயங்கும் பல நூலகங்கள், இந்திய அலுவலக நூலகம், நூலக நிறுவனம், பொது நலவாய நாடுகளுக்கான ஆய்வு நிலையம், தேசிய காப்பகம், பிரித்தானிய நூலகம் போன்றவற்றில் எனது ஆய்வுகள் இடம்பெற்றன. தொடர்ந்து நூற்றி ஐம்பது மைல்களுக்கு அப்பால் உள்ள ஒக்ஸ்பொர்ட், கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக்கழகங்கள் ஆகியவற்றிலும் என் ஆய்வுகள் இடம்பெற்றன. தொடர்ந்து நாநூறு மைல்களுக்கு அப்பால் உள்ள பேர்மிங்காம் பல்கலைக்கழக நூலத்திலும் என் ஆய்வுகள் தொடர்ந்தன. அப்பொழுது யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர் பாலச்சந்திரனை அங்கு சந்தித்தேன்.

அதன் பின்னர் போர்த்துக்கல் சென்றேன். அங்கு பல நூலகங்களிலும், காப்பகங்களிலும் எனது தேடல் தொடர்ந்தது. அடுத்து, அங்கிருந்து நெதர்லாந்துக்குச் சென்று, அங்குள்ள லெடன் பல்கலைக்கழகத்திலும், தேசிய காப்பகத்திலும் எனது ஆய்வுகளைத் தொடர்ந்தேன். மேற்படி கூறப்பட்ட இடங்களிலெல்லாம் துரித கதியில் ஒரு ஒழுங்கு முறையாக என் தேடல்களை முடித்துக்கொண்டு சிட்னி வந்து சேர்ந்தேன்.

சிட்னி வந்தவுடன் எனது ஆய்வு வேலைகள் தீவிரமாக இடம்பெற்றது. பேராசிரியர் அரசரட்ணமும், ஜெவ் ஏட்டியும் எனது ஆய்வுக் கட்டுரைகளை ஒவ்வொரு வரியாக வாசித்து வேண்டிய திருத்தங்களை செய்யும்படி ஆலோசனை கூறினார்கள். திருத்தங்கள் சரியான முறையில் மேற்கொள்ளப்பட்டது. மேற் கூறிய இருவரும் என் ஆய்வுக் கட்டுரையை சிட்னிப் பல்கலைக்கழக துறைசார் பிரிவுக்கு கையளிக்கும்படி கூறினர். அத்தோடு கனடாவில் பிறண்ஸ்விக் பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியராக இருந்த வில்சன் அவர்களையும், புறானை பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியரான ஜசையின்மா அவர்களையும், சிங்கப்பூர் பல்கலைக்கழகத்தின் பேராசிரியர்

ஒருவரையும் வெளிவாரிப் பரீட்சுக்களாக நியமித்து இருந்தார்கள். அவர்கள் எல்லோருக்கும் எனது ஆய்வுக் கட்டுரை அனுப்பப்பட்டது.

08.03.1999இல் பரீட்சுக்கள் அனைவரும் எனது ஆய்வுக் கட்டுரையை அங்கீகரித்து கலாநிதிப் பட்டத்திற்கான அனுமதியை வழங்கினார்கள். 29.10.1999 அன்று எனது கலாநிதிப் பட்டத்திற்கான பட்டமளிப்பு நிகழ்வு இடம்பெற்றது. எனது மனைவி. பிள்ளைகள், றஞ்சினியின் அம்மா, பேராசிரியர் இந்திரபாலா, ஜெவ் ஏட்டி எனது பட்டமளிப்பு விழாவில் கலந்துகொண்டார்கள். இந் நாள் என் வாழ்க்கையில் நான் சிகரத்தைத் தொட்டது போன்று மகிழ்ச்சியடைந்தேன். எனது ஆச்சியின் ஆசையை நான் பல கஷ்டங்களுக்கு மத்தியில் வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றியதையிட்டு மனம் திருப்தி அடைந்தது.

ஆனால் துரதிஷ்டவசமாக பேராசிரியர் அரசரட்ணம் எனது பட்டமளிப்பு விழாவுக்கு சற்று முன்னால் காலமாகிவிட்டமை என்னைக் குலுக்கிய செய்தியாகும். நான் அவருடன் வாழ்ந்த காலங்கள் மறக்க முடியாதது. நடேச அண்ணா மரணமடைந்தபோது வாய்விட்டு அழுதேன். அதன் பின்னர் என்னை மறந்து அழுது கொட்டியது, பேராசிரியர் அரசரட்ணம் அவர்களின் இறுதிக் கிரியையின் போதுதான். அவர் பற்றி 'என் நீங்காத நினைவுகள்' என்று ஒரு சிறு நூலை எழுதி அவருக்குக் காணிக்கையாக வெளியிட்டேன். உலகம் போற்றும், நல்லதொரு கல்விமானை நாம் இழந்து விட்டோம். மேலும் எனது பட்டமளிப்பு விழா இடம் பெற்று சிறிது காலத்தில் பேராசிரியர் வில்சன் அவர்களும் இறந்துவிட்டதாக செய்தி கிட்டியது. விதியே உனக்கொரு முடிவு இல்லையா?, என என்மனம் பதறியது. வில்சன் அவர்கள் எனது ஆய்வுக் கட்டுரை நூலாக வரவேண்டும் என்று மிகவும் ஆவலாக என்னை ஊக்குவித்தவர். பேராசிரியர் இந்திரபாலா எனது நூலை வாசித்துவிட்டு 'இது ஒரு புதிய கண்டுபிடிப்பு', நிச்சயம் நூல் வடிவில் வர வேண்டும்

என்று என்னை ஊக்கப்படுத்தி, அதற்கான உதவியைச் செய்தார். நான் நூலை வெளியிட ஆயத்தமானபோது வில்சன் அவர்கள் நல்லதொரு கல்வியியல்சார் அணிந்துரையை எனது நூலுக்கு வழங்கியிருந்தார். அந்நூல் ஆங்கிலத்திலும், தமிழிலும் வெளிவந்தது. உலகில் பதினெட்டு நாடுகளில் தொடர்ச்சியாக வெளியிடப்பட்டது. பல லட்ச ரூபாய்கள் என் கையில் வந்து குவிந்தது. அத்தோடு அமெரிக்காவில் உள்ள புறோக்குவஸ் என்ற கல்விசார் நிறுவனம், எனது நூலை திறமை அடிப்படையில் தெரிவு செய்து, என்னுடன் உடன்படிக்கை செய்து மின்னணுப் பதிப்பாக வெளியிட்டது. வருடாவருடம் அதற்கான வேத்துரிமை (ரோயல்டி) கட்டணத்தை இன்று வரை வாய்மை தவறாது வழங்கிவருகிறார்கள். இதுவே எனது ஆய்வுக்குக் கிடைத்த அதி உயர் பெறுமதியான விருதாகும்.

ஊ ஊ ஊ ஊ

மீண்டும் மேற்குப் பல்கலைக்கழகம் - சிட்னி

எனது ஆய்வு முடிந்தவுடன் 09.11.1998 இல் எனது வேலையை மீண்டும் பாரமெடுத்தேன். மிகவும் மகிழ்ச்சியான காலகட்டம் அது. நான், யோகன், கண்ணன், எனது மகன் முகுந்தன் நால்வரும் எனது பல்கலைக்கழக ரெனிஸ் மைதானத்தில் மாலை நேரங்களில் ரெனிஸ் விளையாடிய நாட்களை என்றும் மறக்கவே முடிவதில்லை. ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் அனேகமாக எமது வாழ்க்கை அந்த ரெனிஸ் மைதானத்தில்தான் கழியும். மைக்டொனால்ட் போன்ற இடங்களில் சாப்பாடு வாங்கி, மரநிழலில் இருந்து மதியம் சாப்பிட்டுவிட்டு மீண்டும் விளையாடுவோம். கண்ணன் மனைவி ஜெயா கூட சில வேளைகளில் எங்களுடன் சேர்ந்து ரெனிஸ் விளையாடுவார். விடுமுறை நாட்களில் யோகன், கண்ணன் குடும்பம், எனது குடும்பம், ஜெகன் அண்ணா குடும்பம் எல்லோரும் காரில் சவாரி செய்து தூரமான இடங்களுக்கு சென்று அங்கு ஒரு சில நாட்கள் தங்கி மகிழ்ச்சியாக விடுமுறையைக் கழிப்போம். ஏற்கனவே ஆயிரத்திற்கு இருநூறு மைல்களுக்கு அப்பால் உள்ள குயின்ஸ்லாந்துக்கு வேலை விடயமாக போகும் பொழுது, குடும்பத்துடன் சென்றேன். பின்னர் எனது குடும்பத்துடன் ஆயிரம் மைல்களுக்கு அப்பாலுள்ள விக்டோரியா மாநிலத்திற்கு சென்றோம். அங்கு ரவி குடும்பத்துடன் தங்கி சில நாட்கள் கழித்தோம். அவ் வேளையில், எனது பிள்ளைகளை மொனாஸ் பல்கலைக்கழகத்திற்குக் கூட்டிச் சென்றேன்.

மெல்பேர்ணில் காசிநாதர், நித்தியானந்தன், நாகரட்டினம், நடேசன், ஜெயகுமார், யாதவன், அரவிந்தன், பாமா ஆசிரியை ஆகியோரை சந்திக்கும் அரிய வாய்ப்பும் கிடைத்தது.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் யோகன் பட்டப்படிப்பை படித்து முடித்திருந்தார். பல தடவைகள் நானும், யோகனும் சட்டத்தரணியைச் சந்தித்து விபரங்களைக் கொடுத்தோம். அவருக்கு அகதி அந்தஸ்து விசாவும் கிடைத்தது. நான் வேலை பார்த்த பல்கலைக்கழகத்தில், பட்டப் படிப்பு படிக்கும் போது நேசி என்னும் ஒரு கேரளப் பெண்ணை விரும்பியிருந்தார். ஆனால் அவர்கள் தாய் தந்தையர் அதற்கு சம்மதிக்கவேயில்லை. பல முறை கதைத்துப் பார்த்தேன், முடியவேயில்லை. இறுதியாக அவர்கள் காவல் நிலையத்தில் புகார் கொடுத்தார்கள். காவல் நிலையம் சென்று அங்கு இருவரும் பதினெட்டு வயதுக்கு மேற்பட்டவர்கள், அவர்கள் திருமணம் செய்வதை யாரும் தடுக்கமுடியாது எனக் காவல்துறை அதிகாரியிடம் வாதாடினேன். அவர்களும் அனுமதித்தார்கள். உடனே எனது வீட்டுக்கு அருகில் வசித்துவரும் ஜெகன் றஞ்சி வீட்டில் யோகனையும், நேசியையும் அழைத்து கலந்துரையாடினேன். அவர்கள் தாம் இருவரும் திருமணம் செய்யப்போவதாக உறுதிபடக் கூறினார்கள். இரு வாரத்திற்குள் ஒரு திருமண மண்டபத்தை ஒழுங்கு செய்து, யோகனின் திருமணத்தை நானும், றஞ்சினியும், கண்ணன் குடும்பமும் தத்தம் பண்ணிக் கொடுத்து, திருமணத்தை நன்றாக நடத்தி வைத்தோம். அவர்கள் இருவரும் குழந்தைகளுடன் மிக வசதியாக சிட்னியில் வாழ்கிறார்கள். உண்மையில் யோகன் குடும்பம் எம்மோடு இருப்பது எனக்கு மன ஆறுதலையும் கொடுத்தது.

இவ் வேளையில் கண்ணன் குடும்பத்திற்கு அகதிகள் விசா இரு முறை மறுக்கப்பட்டது. அதிக பணம் விரயமானது. 23.08.1998 இல் சட்டத்தரணியிடம் சென்று நானும் கண்ணனும் கலந்துரையாட, அவர் அடுத்து வரும் நீதிமன்ற விசாரணையில் முடியுமானவரை நான் வாதாடுகிறேன் என்று ஆறுதல் கூறி எம்மை அனுப்பிவைத்தார்.

ஊ ஊ ஊ ஊ

இராஜினாமா

உளர் நிலைமை காரணமாகவும், அண்ணாவின் பிள்ளைகளைத் திருமணம் செய்துவைக்கவும் எனக்கு அதிக பணம் தேவைப்பட்டது. மலேசியாவில் உள்ள யுனஸ்கோ நிறுவனத்தில் ஒரு பிரிவாகிய நுகர்வோர் அலுவலகத்தில் ஒரு ஆய்வு வேலை நல்ல சம்பளத்துடன் கிடைக்க ஒரு வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. என்னுடன் தொலைபேசியில் நேர்முகப்பரீட்சை வைத்து எனக்கு வேலையும் வழங்கப்பட்டது. எனது பல்கலைக்கழக வேலையை 02.12.2000 இல் இராஜினாமா செய்தேன். உண்மையில் அது எனது மனைவி, பிள்ளைகளுக்கு மிகவும் கவலையாக இருந்தது. ஆனால் என்னை நான் நன்றாக அறிவேன். துணிச்சலுடன் நான் ஜனவரி இரண்டாயிரமாம் ஆண்டில் மலேசியா பயணமானேன். அங்கு முதலில் டாக்டர் துரையப்பா, சட்டத்தரணி கணேசலிங்கம், சிவா அண்ணர் ஆகியோரைச் சந்தித்து அவர்களுடன் மலேசியா நிலைமை பற்றி கலந்துரையாடினேன். இச் சந்தர்ப்பத்தில் கொழும்பில் நாட்டுப் பற்றாளர் குமார் பொன்னம்பலம் அவர்களை 05.01.2000 அன்று சுட்டுக் கொன்ற நிகழ்வு எனக்கு மிகவும் மனக் கவலையை ஏற்படுத்தியது. அவருடன் நான் நட்புவைத்த நாட்களை நினைத்துப் பார்க்கிறேன். நம்பவே முடியவில்லை. 07.01.2000 இல் வேலையைப் பாரம் எடுத்தேன். நல்ல நவீனமயப்படுத்தப்பட்ட நிறுவனம்.

சகல வசதிகளும் அங்கு இருந்தன. வேலை இருந்த கட்டடத்தின் ஒரு பகுதியில் நல்ல வசதியான வதிவிட அறைகள் இருந்தன. எனக்கு ஒரு தனியான அறை தந்தார்கள். எனக்கு அருகில் உள்ள அறையில் ஜேர்மன் நாட்டைச் சேர்ந்த யுவதி யஸ்மின் என்பவரும் தங்கி இருந்து வேலை பார்த்தார். அந்தப் பெண்மணி நல்ல வாய்க்கு ருசியாகச் சமைத்துத் தந்தார். மாலை நேரங்களில் ஜேர்மன் யுவதியும் நானும் மலேசியாவில் உள்ள பல இடங்களுக்கு சென்று பார்த்து மகிழ்வோம். இனிமையான நாட்களாக கழிந்தன. ஒரு மாதச் சம்பளம் கைநிறையத் தந்தார்கள். றஞ்சினிக்கு எனது சம்பளத்தில் பெரும் பகுதியை அனுப்பி வைத்தேன். மனைவி பிள்ளைகளைப் பிரிந்து இருப்பது மிகவும் கஷ்டமாக இருந்தது. என்ன செய்வது, ஏதாவது செய்தாகவேண்டும் என்ற இலட்சியங்களும், பொறுப்புக்களும் என்னை தொடர்ந்து நகர்த்திக் கொண்டிருந்தன.

வேலை ஒப்பந்தம் எழுதும்போது, ஒருவருடம் பூர்த்தியாகும் நிலையில் ஒருமாதம் மட்டுமே லீவு வழங்கப்படும் என்று ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்துப் போட்டிருந்தேன். வேலை தொடங்கி இரண்டாம் மாதம் நடுப்பகுதியில் வேலை முடிந்து அலுவலகத்தை விட்டு வெளியில் வந்து, அங்கு இருந்த இருக்கையில் அமர்ந்து மாலை நேர மெல்லிய காற்றை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தேன். யோகனிடமிருந்து தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது. மாமா அய்யா கிணற்றடியில் விழுந்து தலை அடிபட்டு கோமா நிலையில் கொழும்பு வைத்தியசாலையில் இருக்கிறார். நான் போகமுடியாது. எப்படியாவது போய் அய்யாவைக் காப்பாற்றுங்கள் என்று நாத்தழும்பு கூறினார். பின்னர் பாரிஸிலிருந்து லதா, நோர்வேயிலிருந்து மதி ஆகியோரும் தொலைபேசியில் அய்யாவைக் காப்பாற்றும்படி கதறினார்கள். மறுநாள் காலை அங்கு பொறுப்பாயிருந்த அதிகாரியிடம் சென்று விடயத்தைக் கூறினேன். அவர் 'அப்படி அனுமதி தரமுடியாது' என்றார். ஆனால், 'தராவிட்டால் எனது இராஜினாமாக் கடிதத்தை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்' என்று கூறினேன். அவர் 'சரி நான்கு நாட்களுக்கு மட்டும் விடுமுறை தருகிறேன்' என்று

கூறி அனுமதி தந்தார். உடனே மலேசியன் விமானத்தில் ஏறி கொழும்பு சென்றேன். அங்கு விமான நிலையத்தில் ஒரு காரை வாடகைக்கு எடுத்துக்கொண்டு கொழும்பு ஆஸ்பத்திரிக்கு சென்று விசாரித்தேன். அவரை அனுராதபுரம் ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பிவிட்டதாகக் கூறினார்கள். அந்த வாடகைக் காரிலேயே அனுராதபுரம் வைத்தியசாலைக்குச் சென்று விசாரித்தேன். அவர் நேற்றே மரணமாகிவிட்டார். மரண அறையில் சென்று பாருங்கள் என்றார்கள். அங்கு காவலாளியுடன் சென்றேன். அவர் மரண சாலையைத் திறந்தார். மோசமாக துர்நாற்றம் வந்து என்னைத் தாக்கியது. வயிற்றில் இருந்த எல்லாத்தையும் வாந்தி எடுத்தேன். ஒருவாறு மூக்கைக் கைக்குட்டையாலும் கட்டியபடி, உள்ளே சென்றேன். சுமார் ஐநூறுக்கும் மேற்பட்ட பிரேதங்கள் மோசமான நிலையில் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தது. அதற்குள் அத்தானை எப்படித் தேடுவது. ஒருவாறு கண்டுபிடித்தேன். ஆஸ்பத்திரி அதிகாரியின் அனுமதியுடன் அத்தானை வெளியில் எடுத்தேன். அருகில் உள்ள பிரேதம் சுத்திகரிக்கும் இடத்துக்கு கொண்டுசென்று அத்தானை துப்பரவு செய்து, புது உடுப்புக்கள் வாங்கி அவருக்குப் போடும்படி அவர்களைக் கேட்டுக்கொண்டேன். நேரம் மூன்று மணியாகிவிட்டது. வாடகைக் காரைத் திருப்பி அனுப்பிவிட்டு, பிரேத சுத்திகரிப்பு காரில் அத்தானை ஏற்றிக்கொண்டு, வவுனியா செல்கின்றேன்.

வவுனியாவுக்கு அப்பால் கனகராயன் குளம் போக முடியாது. நெட்குறஸ்சுடன் தொடர்பு கொண்டு அக்கா குடும்பத்தை வவுனியாவில் உள்ள எமது உறவினர் வீட்டுக்கு வரும்படி கூறி ஒழுங்கு செய்தேன். ஈறற்பெரியகுளம் ராணுவ தடுப்புமுகாம் சென்றபோது, ஏழுமணிக்கு பின்பு தடுப்பைத் தாண்டி போக அனுமதி இல்லை என்று கூறினார்கள். மேலதிகாரியைச் சந்தித்து நிலைமையை விளக்கினேன். அவர் ஒரு ஆமிப் பாதுகாப்பு வாகனத்துடன் என்னை வவுனியாவுக்குப் போக அனுமதித்தனர்.

ஒன்பது மணிக்கு வவுனியா சென்று பிரேதத்தைக் கையளித்தேன். மறுநாள் மரணக் கிரியைகள் நடந்தேறின. அடுத்த நாள் நான் மலேசியா போக ஆயத்தமானேன். மரணயோகத்தில் அத்தான் இறந்தபடியால், முப்பத்தொரு நாட்களுக்குப் பின்புதான் நீ போகலாம் என்று அக்காவும், விட்டுக்காரர்களும் விடாப்பிடியாக நின்றார்கள். எனது புதுவேலை போய்விடும். எனவே நான் நிச்சயமாகப் போகவேண்டும் என்றேன். இறுதியில் எனது மருமகன் விநாயகமூர்த்தி, என் நிலைமையை அறிந்து 'எட்டாம் செலவு முடிய போங்கோ மாமா' என்று ஆறுதல் வார்த்தை கூறினார். குளித்துச் சாப்பிட்டுவிட்டு, என்னை மறந்து நித்திரை செய்தேன். எட்டாம் செலவு முடிய, கொழும்பு சென்றேன். உடனேயே, அங்கிருந்து மலேசியா சென்று, அதிகாரியிடம் நிலைமையை விளக்கிக் கூறினேன். அவர் சொன்னார் 'இனிமேல் லீவு ஏதும் கேட்கக் கூடாது' என்று கூறி வேலை செய்ய அனுமதித்தார். நீ ஒருநாளும் நிம்மதியாகவோ, மகிழ்ச்சியாகவோ இருக்கக் கூடாது என்று, கடவுள் என் தலையில் ஆழமாக எழுதியேவிட்டான் என்று எண்ணி சிரிப்பதை விட வேறு என்ன செய்ய முடியும்.

வேலை முடிந்து எனது அறையில் போய் குளித்துவிட்டு தேநீர் அருந்த வெளியில் போனேன். அப்பொழுது கண்ணனின் தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது. 'சித்தப்பா, இரு தடவைகள் நீதிமன்றம் சென்றும் அகதி அந்தஸ்த்து விண்ணப்பத்தை நிராகரித்துவிட்டார்கள். அதற்கு அதிக பணம் செலவாகிவிட்டது. இம்முறை சட்டத்தரணி மேல் நீதிமன்றத்திற்கு எனது வழக்கை கொண்டு செல்லவேண்டும். அதற்கு நீங்கள் படித்த விபரம், யார் உங்களைப் படிக்க வைத்தது, யார் உங்களையும், உங்கள் குடும்பத்தையும் அவுஸ்திரேலியாவிற்கு அழைத்தது போன்ற விபரங்களைகளை தருவதோடு, தருபவர் அண்மைக்கால நாட்டு நிலைவரம் தெரிந்த ஒருவராக இருக்க வேண்டும் என்றதோடு, சகல விபரங்களையும் எனக்கு திகதி ஆண்டுகள் வாரியாகக் குறித்துத் தரவேண்டும்' என்று கேட்கிறார். 'நான் உங்கள் விபரங்களைச்

சொன்னேன்'. 'அவர் வந்தால் நிச்சயம் உங்கள் வழக்கை வெல்லலாம்' என்றும் கூறினார். இன்னும் மூன்று நாட்கள் மட்டுமே இருக்கிறது என்றும் கூறினார்.

எனக்கு என்ன செய்வது என்றே தெரியவில்லை. வேலையில் இருந்து விடுப்பு தரமாட்டார்களே என்று, அன்று இரவு முழுக்க நித்திரையின்றி யோசித்த வண்ணமே இருந்தேன். இறுதியாக கண்ணன் வாழ்க்கை எனக்கு முக்கியம். நான் போகாவிட்டால் அவர் வழக்கில் வெல்ல முடியாது என்றும், சட்டத்தரணி கூறியும் உள்ளார். அவரையும், அவர் குடும்பத்தையும் திருப்பி இலங்கைக்கு அனுப்பிவிட்டால் என்று ஒரு கணம் யோசித்தேன். என்ன வந்தாலும் பரவாயில்லை, போவதென்றே முடிவு செய்தேன்.

மறு நாள் காலை, குளித்துவிட்டு அலுவலகம் சென்று அதிகாரியிடம் நிலைமையைக் கூறினேன். 'ஒருநாள் கூட விடுப்புக் கேட்டு என்னிடம் வரவேண்டாம்' என்று கோபத்துடன் கூறினார். நான் உடனே எனது அலுவலகத்திற்குச் சென்று, எனது ராஜினாமாக் கடிதத்தைத் தட்டச்சு செய்து, கொண்டுபோய் அதிகாரியிடம் தொடுத்தேன். 'என்ன உமக்குப் பைத்தியமா' என்று கேட்டார். 'ஆம், எனக்குப் பயித்தியம்தான்' என்றேன். 'எனது கணக்கைப் பார்த்து, என்னை உடனே வீடு செல்ல அனுமதியுங்கள்' என்று ஒரே வார்த்தையில் சொல்லிவிட்டு அவருக்கு நன்றிகூறி அவர் அலுவலகத்திலிருந்து வெறியேறினேன். அறைக்குச் சென்று என் பொருட்களை எடுத்து ஒழுங்கு செய்கிறேன். எனது வேலையை விட்டு நீக்கப்படும் கடிதமும், எனக்கு வரவேண்டிய சம்பளத்தையும் காரியதரிசி எனது அறையில் கொண்டு வந்து தந்தார். வாடகைக் காரை வரவழைத்து மலேசியா விமானநிலையத்திற்குச் சென்று விமானத்தில் ஏறி, இரவு பதினொரு மணியளவில் வீடுவந்து சேர்ந்தேன். றஞ்சினிக்கு நம்பவே முடியவில்லை. 'என்ன திடீரென்று பெட்டியுடன் வந்துள்ளீர்' என்று கேட்டார். நான் ஒன்றுமே பேசவில்லை. குளித்துச்

சாப்பிட்டுவிட்டு உறங்கிவிட்டேன். மறுநாள் அதிகாலை நான்குமணிக்கு எழுந்து குளித்துவிட்டு கோப்பி அருந்தியவுடன் புறப்படலானேன். அப்போது 'இன்று கண்ணனின் நீதிமன்ற வழக்கு அதற்குப் போகிறேன்' என்று கூறிவிட்டு புறப்பட்டேன். சிட்னி நகரத்தில் உள்ள உயர் நீதிமன்றில் கண்ணனைச் சந்தித்தேன். சட்டத்தரணியும் வந்து என்னோடு கலந்துரையாடினார். அப்பொழுது 'இந்த வழக்கை வெல்வது உங்கள் வாக்குமூலத்தில்தான் தங்கியுள்ளது' என்றும் கூறினார். அமைதியாக இருந்தேன். நான் அமைதியாக இருக்கின்றேன் என்றால், என் மூளை வேகமாக வேலை செய்கிறது என்பது அர்த்தமாகும். கண்ணன் வழக்கு தொடங்கியது. சாட்சிக் கூட்டில் ஏற்றப்பட்டேன். நீதிபதி கேட்ட கேள்விகளுக்கு எல்லாம் திகதி, மாதம், வருடம், புள்ளிவிபரங்களுடன் அடித்துப் பதில் கூறினேன். எல்லாவற்றையும் கேட்ட நீதிபதி, உடனேயே தீர்ப்புக் கூறினார். கண்ணனுக்கும் அவர் குடும்பத்திற்கும் அகதிகள் அந்தஸ்து வழங்கப்பட்டுள்ளது என்று. நீதிபதி அவர்களுக்கு நன்றி கூறிவிட்டு வெளியே வரும்போது, கண்ணன் என்னைக் கட்டிப்பிடித்து அழுத அழுதையை என்னால் இன்றுவரை மறக்க முடிவதில்லை. தர்மம் என்றும் அழிவதில்லை. யோகனும், கண்ணனும் அவர்களின் சிறுவயதில் இருந்தே யாழ்ப்பாணத்தில் என்னோடு வளந்தார்கள். அவர்கள் இருவரும் எனது மூத்த பிள்ளைகள் மாதிரி. அவர்கள் இன்று குடும்பமாக மனைவி பிள்ளைகளுடன் மகிழ்ச்சியாகவும், செல்வச் செழிப்போடும் இருக்கின்றார்கள் என்பதனை பார்த்துப் பார்த்து மகிழ்ச்சி அடையும் ஒரு சீவனாகவே நான் இன்றுவரை வாழ்ந்து வருகிறேன். அவர்கள் இருவரும் எனது இருகைகள். அவர்கள் நன்றாக வாழ்ந்தாலே அது எனக்குப் போதுமானது.

ஊ ஊ ஊ ஊ

பாரிய அறுவைச் சிகிச்சை

இளமையில் கொடுமை வறுமை. சாப்பிடவே உரிய வயதில் சாப்பாடில்லை. இடையறாத கூலி வேலை, படிப்பு என்றெல்லாம் எனது இளமைக்காலம் பறிபோனது. கல்விப் பசிக்காக உலகின் பல நாடுகளுக்குச் சென்று முழுநேரப் படிப்பு, இரவு நேர வேலை என்று எனது உடலை சித்திரவதை செய்தேன். காரிலும், பஸ்சிலும், புகையிரதத்திலும், விமானங்களிலும் தொடர்ச்சியான பயணங்களால் என் உடம்பு இந்துப்போய்விட்டது. வயித்தில் இருந்த மாற்ற முடியாத நோய், தாங்கமுடியா அளவுக்கு என்னைச் சித்தரவதைப்படுத்தியது. அந் நோய் மட்டும் இல்லாதிருந்திருந்தால் நான் வானுயரப் பறந்து, மேலும் பல சாதனைகளைப் புரிந்திருப்பேன் என்று மிகவும் கவலையோடு என் வாழ்நாளைக் கழிந்தது, இறுதியில் தாங்கமுடியாத இரு பாரிய அறுவைச் சிகிச்சைக்கு 2004 இல் ஆளானேன். அத்தோடு என் வாழ்க்கை முடிந்தது என்று எண்ணினேன். ஆனால், என்னுள் இருந்த இலட்சியக் கனவுகள், எனக்குள் வைரம்போல் இருந்த சக்தி என்னைத் தொடர்ந்தும் வீறுநடை போடவைத்தது. நான் உயர்தர வகுப்பு மாணவனாக இருந்தபோது, பிரான்ஸ் நாட்டின் தளபதி நெப்போலியன் போனபாட் பற்றி பேச்சுப் போட்டியொன்றில் பங்கு பற்றி, அவரைப்பற்றிப் பேசியிருக்கின்றேன்.

அன்று தொட்டு அவரைப்பற்றி அறிவதில் எனக்கு அதிக ஆர்வம் இருந்தது. அவருக்கும் வயிற்றில் கொடுமையான வருத்தம் இருந்தது. அப்படி இருந்தும் அவர் எத்தனையோ போர்க் களத்தைக் கண்டவர். வெற்றி வாகை கூடியவர். இரவு பகலாக சிந்திப்பவர். எனக்கு நடந்த முதலாவது அறுவைச் சிகிச்சையின் போது, வைத்திய சாலையில் தொடர்ந்து பதினேழு நாட்கள் ஆஸ்பத்திரிப் படுக்கையில் என்னைச் சங்கிலியால் பூட்டி படுக்க வைத்திருந்தார்கள். இரண்டாம் முறை அறுவைச் சிகிச்சை நடக்கும்போதும் அதுவே நடந்தது. அப்போதெல்லாம் நான் படுக்கையில் இருக்கும்போது நெப்போலியனைப் பற்றியே அடிக்கடி நினைப்பேன்.

அறுவைச் சிகிச்சை முடிந்து குணமடைந்தவுடன், பொறுப்புக்கள் காரணமாக வேலை செய்யவேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்தேன். நியூ சவுத் வேல்ஸ் மாநிலத்தில் உள்ள பதேகூட் நகரிலுள்ள சாள்ஸ் ஸ்ருவாட் பல்கலைக்கழகத்தில் என் துறைசார்ந்த உயர் பதவி கிடைத்தது. துறைத் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டேன். எனது வீட்டில் இருந்து இருநூறு கிலோ மீற்றர் தூரத்தில் அப் பல்கலைக் கழகம் இருந்தது. பிள்ளைகள் சிட்னியில் படித்துக் கொண்டு இருந்ததால் குடும்பத்தை அங்கு கூட்டிச் செல்லமுடியவில்லை. எனவே ஞாயிறு அதிகாலையில் காரில் பிரயாணம் செய்து வேலைக்குப் போவேன். வெள்ளி மாலை வேலையிலிருந்து வீட்டுக்கு வருவேன். இவ்வாறு ஆறு வருடங்களுக்குமேல் விரைந்து ஓடியது. வேலை முடிந்து எனது தங்குமிடத்திற்கு வந்தவுடன் சமைப்பதிலும், வாசிப்பதிலும் பொழுது கழிந்தது. தனிமை, எந்தன் வாழ்நாள் விதியென கடவுளால் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது போலும். அவ் வேளையிந்தான் எனது வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுத வேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றியது. அப் பொழுதே அதற்கான முயற்சியை உடன் தொடங்கினேன். ஆனால் வேலைப் பழு, குடும்பப் பொறுப்பு, அடிக்கடி மேற்கொள்ளும் வெளிநாட்டுப் பிரயாணங்கள் என்பவற்றால் அதனைத் தொடர்ந்து

எழுத முடியவில்லை. எனது இலங்கைக்கான பிரயாணங்களின்போது எனது மகள் வாசுகி உலகத் தலைவர்களான காந்தி, நேரு, மண்டேலா, இந்திராகாந்தி, மாட்டின் லூதர்கிங் போன்றவர்களின் சுயசரிதை நூல்களை எனக்கு வாங்கித்தந்து, என்னையும் எனது சுயசரிதையை எழுதும்படி அடிக்கடி வற்புறுத்துவாள். நியூசிலாந்தில் வசிக்கும் அமலன் தம்பியும் என்னை எழுதும்படி மேலும் ஊக்கப்படுத்துவார். 2021 ஆம் ஆண்டு நான் நான்கு தடவைகள் வன்னிக்குச் சென்றேன். 2022 இலும் மூன்று முறை வன்னிக்குச் சென்றேன். பல மாதங்களாக அங்கு தங்கியிருந்தேன். கோவிட் காரணமாக இலங்கைக்கு போகும் பொழுது இருவாரங்களும், திரும்பி வரும்போது இருவாரங்களும் அரசின் தனிமைப்படுத்தல் முறை நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. எனவே இக்கால கட்டத்தில் எனது சுயசரிதையை எழுதும் முயற்சியில் தீவிரமாக ஈடுபட்டேன். 2004 இல் தொடங்கிய இம் முயற்சியில், சுமார் பதினெட்டு வருடங்களாக ஈடுபட்டுவருகிறேன். என் மனதில் சிந்தனையில் இருந்து எத்தனை பழைய நினைவுகள் வருகிறது என்று எண்ணும் போது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது.

ஆகஸ்ட் மாதம் 2004ல் எனது மைத்துனர் சாந்தன் குடும்பம் இலண்டனில் இருந்து வந்திருந்தார்கள். அவர் நீண்டகாலமாக தாங்கமுடியாத குடல் சம்பந்தப்பட்ட வருத்தத்தினால் வேதனைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். அவர் வைத்திய சாலைக்கு போகவே விருப்ப மில்லாதவர். இருந்தும், அவருக்கு ரணவிக் என்னும் இடத்தில் உள்ள பிரத்தியேக மருத்துவ மனையில் 09.08.2004 இல் அறுவைச் சிகிச்சை இடம்பெற்று நன்றாகக் குணமடைந்தார்.

ஓ ஓ ஓ ஓ

நூல் வெளியீடு

அக்டோபர் மாதம் 1999 ஆம் ஆண்டு எனது வீட்டு மண்டபத்தில், எனது ஆய்வு நூல் முதன்முதலில் வெளியிடப்பட்டது. சுமார் ஐம்பதிற்கு மேற்பட்டவர்கள் வருகை தந்திருந்தார்கள். பேராசிரியர்கள் இந்திரபாலா, பூலோகசிங்கம், ஸ்ரீஸ்கந்தராசா ஆகியோரும், செல்வா, செல்வநாதன், சஞ்சயன் குடும்பம், றஞ்சி குடும்பம், ஜெகன் குடும்பம், கண்ணன் குடும்பம், யோகன் குடும்பம் எனப் பலரும் வந்திருந்தார்கள். பேராசிரியர் பூலோகசிங்கம் உரை நிகழ்த்தும்போது, 'தான்தான் வன்னியின் முதற்கலாநிதி என்றும், இப்போது குணசிங்கம் இரண்டாவது கலாநிதியாக வருவதையிட்டு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி அடைந்தேன்' என்று தனதுரையை நிறைவு செய்தார். செல்வா உரை நிகழ்த்தும்போது 'பேராசிரியர் பூலோகசிங்கம் புங்குடுதீவில் பிறந்து செட்டிகுளத்தில் வாழ்ந்தவர். அவர் உயர்தர வகுப்புவரை யாழ்ப்பாணத்தில் படித்து பல்கலைக்கழகம் சென்றவர். பின்னர் ஒக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக்கழகத்தில் கலாநிதிப் பட்டம் பெற்றவர். ஆனால் குணசிங்கம் வன்னியில் பிறந்து, வன்னியில் படித்து, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டம்பெற்று, இப்போது சிட்னிப் பல்கலைக்கழகத்தில் கலாநிதிப் பட்டம் பெற்றுள்ளார். ஆகவே குணசிங்கந்தான் வன்னியின் முதலாவது கலாநிதி' எனப்

பெருமையோடு கூறி தனது உரையை முடித்தார். அவரின் உரை பேராசிரியர் பூலோகசிங்கத்திற்கு சற்றுக் கவலையாக இருந்திருக்கும். ஆனால் செல்வா எந்த மேடையில் பேசினாலும், உண்மைகளை எந்தவித பயமும் இன்றி துணிச்சலாகப் பேசும் ஒருவர் என்பதனை சகலரும் அறிவர். எனது முதல் நூல் வெளியீடு மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இராப்போசன விருந்துடன் நிறைவு பெற்றது.

ஆகஸ்ட் 2000 ஆண்டு சென்னை சென்று, நாம் நிர்மலா வீட்டில் சில வாரங்கள் மகிழ்ச்சியாக இருந்தோம். அவ் வேளையில் திருவேங்காட்டுக் கோவில் தரிசனம் செய்தோம். அதன்பின் நான் தனியாக தஞ்சாவூர் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் செல்ல வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அங்கு கலாநிதிப் பட்டப்படிப்பு ஆய்வில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்த புகழ்பரட்ணம், வேதநாதன் ஆகியோரை சந்திக்கும் வாய்ப்பும் கிடைத்தது.

சென்னையில் இருந்து வன்னிக்கு 07.02.2000 இல் செல்ல முடிந்தது. உக்கிரமாக ஈழப் போராட்டம் நடந்துகொண்டிருந்த காலம் அது. பல இடர்களுக்கு மத்தியில் என் ஊருக்குப் போக முடிந்தது. இவ் வேளையில் நடேச அண்ணரின் மகள் லோகாவின் திருமணத்தை நடாத்தி முடித்தேன். காதலித்துத் திருமணம் செய்தபோதும், நகைகள், நன்கொடைகள், திருமணவீட்டுச் செலவு என பல இலட்சங்கள் செலவாயின. இருந்தும் திருமண நிகழ்வு நன்றாக நடைபெற்று, அவர்கள் சந்தோசமாக வாழ்கிறார்கள். நல்ல பண்பான பிள்ளைகளைப் பெற்று வளர்த்துவருகிறார்கள். இதனைப் பார்ப்பதற்கு எனது மனம் உள்ளூர் மகிழ்ச்சியடையும்.

ஊ ஊ ஊ ஊ

தொடர் உலகப் பிரயாணங்கள்

இரண்டு வாரங்கள், சகோதரங்கள் அவர்கள் பிள்ளைகளுடன் இருந்துவிட்டு சிட்னி வந்து சேர்ந்தேன். அப்பொழுது, வாசுகி ஐந்தாம் வகுப்பை கிங்ஸ்வூட் பாடசாலையில் படித்துக்கொண்டிருந்தார். அவர் ஆறாம் வகுப்புக்குக் போகவேண்டும். எனவே பத்துவருடங்களுக்கு மேல் நாம் குடும்பமாக வாழ்ந்த வீட்டை விற்றுவிட்டு வாசுகியை ஸ்ரத்வீல்ட் என்னுமிடத்தில் உள்ள பெண்கள் மட்டும் படிக்கும் கல்லூரிக்கு அனுப்ப முடிவுசெய்தோம். 03.01.2001 இல் வீடு விற்கப்பட்டது. 30.01.2001 இல் வாசுகியின் பாடசாலைக்கு அண்மையாக பிளமிங்ரன் என்னும் இடத்தில் ஒரு வீடு வாடகைக்கு முதலில் எடுத்தோம். பின்னர் 26.02.2001 இல் கிறீனேக்கர் என்னும் இடத்தில் வீடு ஒன்றை விலைக்கு வாங்கினோம். அங்கு இருந்துதான் முகுந்தனும், வாசுகியும் பல்கலைக்கழகம் வரை சென்று பட்டப்படிப்பை படித்து முடித்தார்கள். றஞ்சினியின் அம்மாவும் எங்களுடனேயே தொடர்ந்தும் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் எமது இரு பிள்ளைகளையும் வளர்த்து ஆளாக்கிய பெருமைக்குரியவர். இவ்வேளையில் றஞ்சினியும் வேலையில் இருந்து ஓய்வு பெற்றுவிட்டார். எனது தனிச் சம்பளத்தில் பிள்ளைகளைப் படிப்பிப்பதா?, வீட்டுச்

செலவுகளைப் பார்ப்பதா?, ஊரில் பாதிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் எனது சகோதரங்கள் அவர்கள் பிள்ளைகளை கவனிப்பதா?, மேலும் வேலையிடத்திலும் வாடகை, செலவுகள் என்று நித்திரை இல்லாமல் யோசித்து யோசித்து படுக்கையில் புரண்டு புரண்டு படுத்த துன்பமான காலம். அத்தோடு வேலைக்கு இருநூறு கிலோமீற்றருக்கு மேல் ஒவ்வொரு வாரமும் பிரயாணம் செய்ததை நினைக்கும்போது ஏன் இந்த வாழ்க்கை என்று அடிக்கடி நினைப்பதுண்டு.

16.10.2001 இல் மேற்கு அவுஸ்திரேலியா மாநிலத்தின் பேர்த் நகரத்திற்கு விமானத்தில் சென்றேன். அங்கு உள்ள கேட்டின் பல்கலைக்கழகம், மேற்குப் பல்கலைக்கழகம் என்பவற்றிற்குச் சென்றேன். அப்பொழுது றஞ்சனாவின் பிள்ளைகளைச் சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்த றஞ்சனா, அங்கிருந்த அவுஸ்திரேலியா வந்தபின் முதற் தடவையாக அவர்களைச் சந்தித்தேன். மன ஆறுதலாக இருந்தது. இவ் வேளையில் இலங்கை வானொலியில் நீண்டகாலமாக ஒலிபரப்பாளராக இருந்த சுந்தரலிங்கம் காலமாகிவிட்ட செய்தியை அறிந்தேன். திரும்பவும் சிட்னி வந்து சாள்ஸ் ஸ்ரூவாட் பல்கலைக்கழகத்துக்கு வேலைக்குப் போனேன். அவ் வேளையில் பேராசிரியர் இந்திரபாலா 28.11.2002 இல் கடும் சுகவீனம் காரணமாக அறுவைச் சிகிச்சை இடம்பெற்று வைத்திய சாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளார் என அவர் மகள் காருண்ணி தொலை பேசியில் தொடர்பு கொண்டு கூறினார். உடனே திரும்பி சிட்னியிற்கு வந்து அவரைச் சென்று பார்வையிட்டேன். 10.08.2002 இல் றஞ்சினியின் சகோதரியின் மகனுக்கு திருமணம் நடைபெற்றது. லண்டனில் இருந்து சாந்தன் குடும்பம், இந்திராக்கா ஆகியோர் வருகை தந்திருந்தனர். அமெரிக்காவில் இருந்து நரேந்திரன் அண்ணா வந்திந்தார். மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருவாரங்கள் கழிந்தன.

கார்த்திகை, மார்கழி மாதங்களில் வழமையாக நான் வேலையில் இருந்து விடுமுறை எடுப்பது வழமையான ஒன்று. 21.01.2002 இல் நானும், மனைவி, பிள்ளைகளும் A1439 சிங்கப்பூர் விமானத்தில், சிங்கப்பூர் சென்றோம். அங்கு சிறி லதா வீட்டில் சில தினங்கள் தங்கியிருந்தோம். சில முக்கியமான இடங்களைப் பிள்ளைகளுக்குக் காட்டினோம். அதன் பின்னர் 24.11.2002 அன்று சென்னை புறப்பட்டுச் சென்றோம். அங்கு பிள்ளை சேர், புவனராசா ஆகியோர் குடும்பங்களைச் சந்தித்தோம். நவம் நிர்மலா வீட்டிலேயே தங்கியிருந்தோம். அப்பொழுது இலங்கைத் தூதுவராக இருந்த சுமித் என்பவரைச் சந்தித்தேன். அவர் என்னையும், நவத்தையும், பேராசிரியர் சூரியநாராயணனையும் இராப் போசனவிருந்துக்கு, ஒரு ஐந்து நட்சத்திர உணவுச் சாலைக்கு அழைத்துச் சென்று உபசரித்தார். நீண்ட நேரம் பல்வேறுபட்ட விடயங்கள் பற்றி கலந்துரையாடினோம்.

பிள்ளைகளுக்கு, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், மெரீனாக் கடற்கரை போன்ற முக்கியமான இடங்களுக்குக் கூட்டிச் சென்று காட்டினோம். அதன் பின்னர் முகுந்தன் பிறந்த இடமான மைசூருக்குச் சென்றோம். அங்கு புட்டசாமி வீட்டில் தங்கினோம். முகுந்தனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. முகுந்தனின் தொட்டிலை அவர்கள் கவனமாகப் பாதுகாத்து வைத்திருந்தார்கள். முகுந்தன் அதனைப் பார்த்து மிக்க மகிழ்ச்சி அடைந்தான். சாமுண்டி ஈஸ்வரன் திருத்தலம் சென்று வழிபட்டோம். பின்னர் பிருந்தாவனம் பூங்கா, மகாராஜா மாளிகை போன்ற இடங்களையெல்லாம் சென்று பார்வையிட்டோம்.

மைசூரிலிருந்து தெற்கு நோக்கி தஞ்சாவூர் சென்றோம். நீண்ட தூரப் பயணம். பிள்ளைகள் களைத்துவிட்டார்கள். விடுதியில் அன்றிரவு தங்கிவிட்டு, மறு நாள் தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயில், ராஜராஜசோழனின் அரச மாளிகை போன்றவற்றை பார்வையிட்டோம். ஒரு சில நாட்கள் தங்கிவிட்டு சென்னை வந்து சேர்ந்தோம்.

05.06.2003 இல் லண்டனில் இருந்து பஞ்சவும் அவர் மகன் பரியும் சிட்னி வந்திருந்தார்கள். நரேன் அண்ணை அமெரிக்காவில் இருந்து வந்திருந்தார். அவர்களுடன் ஒரு வாரம் மகிழ்ச்சியாகக் கழித்தோம்.

இரு மாதங்கள் வேலையில் இருந்து விடுபட்டு 06.08.2003 இல் இலங்கைக்குச் சென்றேன். ராசா அண்ணர் என்னை வந்து விமானநிலையத்தில் சந்தித்தார். கிருஷ்ணபிள்ளை வீட்டில் தங்கியிருந்தேன். அப்பொழுது மகேசன் ஐயா என்பவரை அருள்மாமா அறிமுகப்படுத்தினார். மகேசன் அவர்களின் அச்சகத்தின் அச்ச வேலை மிகத் தரமானதாகக் காணப்பட்டது. அவர் எனது தேசியவாதம் என்னும் ஆய்வு நூலை அச்சிட்டுத் தந்தார். அச்சிட்ட நூல்களை கொழும்பிலுள்ள புத்தகக் கடைகளில் கையளித்துவிட்டு, ஊருக்குச் சென்று சகோதரங்கள், பிள்ளைகளை சந்தித்தேன். பின்னர் யாழ்ப்பாணம் சென்று பலரையும் சந்தித்துக் கலந்துரையாடினேன். அப்பொழுது எங்கள் திண்ணைவேலி வீட்டில் இருந்து குகன், கமல் ஆகியோர் படித்துக்கொண்டு இருந்தார்கள். ஊரில் இருந்து தியாகு அத்தான் சிலரைக் கூட்டிவந்தார். உடைந்து கிடந்த வீட்டை ஒருவாரமாக நின்று திருத்திவிட்டு மல்லாவி சென்றேன்.

இவ்வேளையில் எமது உறவுகள் இடம் பெயர்ந்து மல்லாவிப் பகுதியில் தற்காலிக குடிசைகள் அமைத்து மிக கஷ்டத்தின். மத்தியில் காலத்தை கழித்துக்கொண்டு இருந்தார்கள். இவ்வேளையில் நடேசு அண்ணாவின் மகள் மோகனாவிற்கு திருமணம் பேசி முடித்தேன். நகைகள், நன்கொடை திருமணச் செலவு என்று பல இலட்சம் செலவாகியது. இவ்வேளையில் என்னிடம் போதிய பணம் இல்லாமையினால் செல்வி அக்காவிடம் கடன் வாங்கி திருமணத்தை நல்லபடியாக முடித்த திருப்தி. நடேசு அண்ணாவின் பொறுப்புகளை அனேகமாக செய்து முடித்துவிட்டேன் என்ற மன ஆறுதலில் என்னை மறந்து நித்திரை கொண்டேன்.

ஊ ர ஊ ர

வன்னியும் நானும்

07.02.2000 இல் என்னை கிளிநொச்சிக்கு வரும்படி கஸ்ரோ அழைத்திருந்தார். வாகனத்தில் வந்து மாலை ஐந்து மணியளவில் ஏற்றிச் சென்றார்கள். முதலில் கஸ்ரோவையும், நெடியவனையும் சந்தித்துக் கலந்துரையாடினேன். அன்று இரவு போராளிகளுக்கு அரசியல் வகுப்பு ஒன்றையும் நடத்தி முடித்த நான், அன்றிரவு கிளிநொச்சியில் விடுதலைப்புலிகளால் அழகாக நவீன வசதிகளுடன் வெளிநாட்டில் இருந்து வருபவர்களுக்காகவும், விசேட விருந்தினர்களுக்காகவும் கட்டப்பட்ட விடுதியில் தங்கினேன். மறுநாட் காலை பத்துமணி அளவில் தலைவர் பிரபாகரன், தமிழேந்தி அப்பா, பரா, நடேசன் ஆகியோரையும் சந்திக்கும் பெரும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. தலைவருக்கு எனது ஆய்வு நூல் ஒன்றை அன்பளிப்புச் செய்தேன். மதியபோசனம் அருந்திவிட்டு விடைபெற்று எல்லோரும் சென்றார்கள். பேபி சுப்பிரமணியம் எல்லா இடங்களையும், என்னை வாகனத்தில் ஏற்றிச் சென்று காண்பித்தார். தமிழேந்தி அவர்கள் கிளிநொச்சியில் அறிவியல் பல்கலைக்கழக ஆரம்பக் கட்டுமான வேலைகளைக் காண்பித்தார். சிரான் நிறுவனத்திற்குப் பொறுப்பாயிருந்த செல்வினையும் சந்திக்கும் வாய்ப்பும் கிடைத்தது. மூன்று நாட்கள் கழிந்தன. பின்னர் யவானும், குட்டியும் என்னை வீட்டில்

கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தார்கள். என் வாழ்க்கை எனக்கு கிடைத்த மிக அரிய சந்தர்ப்பம் என நான் சொல்லுவதுண்டு.

மறுநாள் அதிகாலை ஒரு பஜிரோ வாகனம் வந்து வீட்டு வாசலில் நின்றது. அதில் வந்தவர்கள், உங்களை கஸ்ரோ அழைத்துவரும்படி சொன்னதாகக் கூறினார்கள். நான் மாலையில்தான் வரமுடியும் எனக் கூறினேன். அவர்கள் மாலை ஐந்து மணிக்கு வருவதாகக் கூறிவிட்டு சென்றுவிட்டார்கள். வீட்டில் எல்லாரும் மிகவும் பயந்தார்கள். மாலை நான்கு மணிக்கே நான் போவதற்கு ஆயத்தமாக இருந்தேன். சரியாக மாலை ஐந்து மணிக்கு, அவர்கள் வந்து என்னை ஏற்றிச் சென்றார்கள். நந்தவனத்தில் பதிவு செய்துவிட்டு, கஸ்ரோவிடம் விசுவமடுவுக்கு ஏற்றிச் செல்லப்பட்டேன். கஸ்ரோவுடனும், நெடியவனுடனும் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது 'நீங்கள் ஏன் அரசாங்க அதிபர் ஞானச்சந்திரனைச் சுட்டுக்கொன்றீர்கள்' எனக் கேட்டேன். அதற்கு கஸ்ரோ பின்வருமாறு கூறினார். 'அவர் ஜெயவர்த்தனாவுடன் சேர்ந்து முல்லைத்தீவுத் தொகுதியில் தேர்தலில் நிற்பதற்கு முடிவெடுத்துள்ளார். அதனாற்தான் சுட்டோம்' என்றார். தொடர்ந்தும் ஏன் 1987 இந்திய இலங்கை உடன்படிக்கைக்குப் பின் லண்டனில் இருந்து வந்த சட்டத்தரணி கந்தசாமியை சுட்டுக் கொன்றீர்கள் என்று கேட்டேன். நிச்சயமாக நாங்கள் அவரைச் சுடவில்லை. அதற்கான ஆதாரத்தை எடுத்துவரும்படி நெடியவனிடம் கஸ்ரோ கூறினார். அவர் கூறியதில் உண்மை இருந்தது.

சுமார் ஏழு மணியிருக்கும். தமிழேந்தி அப்பா, பரா, நடேசன் ஆகியோர் ஒவ்வொருவராக வாகனங்களில் வந்து இறங்கினார்கள். ஏற்கனவே அவர்களை சந்தித்தபடியால் வணக்கம் மட்டும் கூறினேன். சுமார் எட்டு மணிக்கு நாலு ஐந்து வாகனங்கள் சூழ்ந்து வர தலைவர் பிரபாகரன் வந்து இறங்கினார். வணக்கம் சொன்னேன். எல்லோரும் கஸ்ரோவின் சந்திப்பு அறையில் கதைத்துக்கொண்டிருந்தோம். அப்போது

தலைவர் நீங்கள் எழுதிய 'தமிழ்த் தேசியவாதம்' என்ற நூல் மிகவும் ஆழமாகவும், அகலமாகவும் முதற்தர ஆதாரங்களுடன் ஆராய்ந்து துணிச்சலாய், உண்மையை உள்ளவாறு எழுதியிருக்கிறீர்கள்' என்றார். நான் நன்றி கூறினேன். 'அப்பொழுது நாங்கள் ஒரு தனித்துவமான இனம். எங்களுக்கென்று தனியான மொழி, மதம், கலாசாரம், பண்பாடு, வரலாறு தொடங்கியதில் இருந்து ஒரு பாரம்பரிய பிரதேசம் இருக்கின்றது. ஆனால் எங்களுக்கென்று ஒரு உண்மையான, முழுமையான வரலாறு இல்லை. இது எம்மை ஒரு அடையாளம் அற்றவர்களாக உலகத்திற்கு காட்டி நிற்கின்றது. எனவே ஈழத் தமிழர் பற்றி ஒரு முழுமையான வரலாறு இப்பொழுதாவது எழுதி உலகத்தின் பார்வைக்கு விடவேண்டும். அதை நீங்கள் ஒருவர்தான் செய்ய முடியும் என நான் நம்புகிறேன்' என்றார்.

நான் கூறினேன். 'இது ஒரு பல்கலைக்கழகம் செய்ய வேண்டிய வேலை. யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் பல துறை சார்ந்த பேராசிரியர்கள் இருக்கின்றார்கள். அவர்கள்தான் செய்யவேண்டும்' என்று. 'யாழ்ப்பாணப்' பல்கலைக்கழகத்தையும், அங்குள்ள பேராசிரியர்களைப் பற்றியும் நாம் நன்கறிவோம். அவர்களால் இதைத் துணிச்சலுடன் செய்ய முடியாது. உங்களிடம் ஆய்வுத் திறமை இருக்கிறது. துணிச்சல் இருக்கிறது. நாட்டுப்பற்று இருக்கிறது. பல நாடுகளுக்கும் சென்று ஆய்வுகளைச் செய்த அனுபவம் இருக்கின்றது. அத்தோடு நீங்கள் எல்லா நாடுகளுக்கும் விசா இன்றி பிரயாணம் செய்யக் கூடிய கடவுச்சீட்டு வைத்திருக்கிறீர்கள். அதனாற்றான் இந்த வரலாற்றுக் கடமையை நீங்கள் செய்ய வேண்டும் என்று நாங்கள் நினைக்கின்றோம்' என்றார். நான் என் மனதில் பட்டவற்றை வெளிப்படையாகவும், உண்மையாகவும் கூறினேன். 'எனக்கு பாரிய குடும்பப் பொறுப்பு இருக்கிறது. கடன் இருக்கிறது. எனது சகோதரங்கள், அவர்கள் வாழ்க்கை சீரழிந்துபோய் இருக்கிறது. அத்தோடு பல்கலைக்

கழகத்தில் நான் பொறுப்பான பதவியில் இருக்கின்றேன். நீங்கள் கூறிய ஆய்வை செய்து முடிக்க ஐந்து ஆறு வருடங்கள் செல்லும்'. என்று கூறி முடிப்பதற்குள், பிரபாகரன் இவ்வாறான பொறுப்புக்களும், கடமைகளும் எல்லோருக்கும் பொதுவானது, எத்தனை இளைஞர்கள், யுவதிகள் தங்கள் இளமையான வாழ்க்கையையே மண்ணுக்காகவும், தமிழ் மக்களுக்காகவும் உயிர்த்தியாகம் செய்திருக்கின்றார்கள். கொத்துக் கொத்தாக எத்தனை குடும்பங்கள் செத்து மடிந்திருக்கின்றன. நீங்கள் மறுக்காமல் எமது வேண்டுகோளை ஏற்பீர்கள் என நாம் எல்லோரும் திடமாக நம்புகின்றோம் என்று சொல்லி முடித்தார்.

எனக்கு மறுக்கவே முடியவில்லை. ஒரு கணம் யோசித்துவிட்டு 'நான் ஊருக்குப் போய், எனது குடும்பத்தாருக்கு நிலைமையை புரியவைத்துவிட்டு, தங்களுடன் தொடர்பு கொள்வேன்' என்று கூறினேன். எல்லோரும் இராப்போசனம் உண்டுவிட்டு விடை பெற்றுச் சென்றோம். அறிவும், இலக்கியனும் என்னை வாகனத்தில் ஏற்றிச் சென்று வீட்டில் சேர்த்தார்கள்.

மல்லாவியில் இருந்து கொழும்பு செல்லைப் புறப்பட்டேன். புளியங்குளத்திற்கும், ஓமந்தைக்கும் இடையில் ராமன் ஊர் என்ற இடத்தில் ஒருபுறம் விடுதலைப்புலிகளின் குடிவரவு குடியகல்வுத் தடையைத் தாண்டி சுமார் ஒரு மைல் தூரத்தில், மறுபுறமாக இராணுவத்தின் தடைமுகாம் இருந்தது. அங்கு என்னை மேற்கொண்டு போகவிடாமல் தடுத்தார்கள். ஒட்டுக்குமுவைச் சேர்ந்த ஒரு தமிழ் இளைஞன் என்னைப் பல்வேறு கேள்விகள் கேட்டு விசாரித்தார். சுமார் நான்கு மணித்தியாலமாக என்னை விசாரித்தனர். நான் பொறுமை இழந்து இறுதியில் காரசாரமாக அவருடன் பேசினேன். இறுதியில் என்னை இராணுவ அதிகாரிகளிடம் ஒப்படைத்தார்கள். அவருடன் நிதானமாகப்பேசி உள்ளவற்றைக் கூறினேன். அவர் என்னைப் போக அனுமதித்தார்.

26.12.2003 இல் கொழும்பு வந்தடைந்தேன். அங்கு நூலகர் முருகவேள், பேராசிரியர் பாலகிருஷ்ணன் ஆகியோரையும் நீண்ட காலங்களுக்குப் பின் சந்திக்கின்ற வாய்ப்புக் கிடைத்தது. 01.01.2004 இல் சிட்னி வந்தடைந்தேன். இவ்வேளையில் தர்மா மாமா வன்னியில் காலமானார்.

24.01.2004 சிட்னியில் இயங்கிக் கொண்டிருந்த A.T.B.C வானொலிக்கு நூல் ஆய்வு சம்பந்தமாக நேர்காணல் ஒன்றை வழங்கினேன். அதனைத் தொடர்ந்து 25.01.2004 இல் கன்பராவில் நடைபெற்ற கருத்தரங்கு ஒன்றில் கலந்துகொண்டு சிறப்புரை ஒன்றை வழங்கினேன். அங்கே எனது நூலும் வெளியிடப்பட்டது. இவ்வேளையில் எனது கஷ்டமான வன்னிப் பயணம் பற்றியும், அங்குள்ள நாட்டு நிலைமை, மக்கள் படும் கஷ்டம் எல்லாவற்றையும் 'சிட்னியில் இருந்து வன்னிவரை' என்ற தலைப்பில் தொடர்ச்சியாக எழுதினேன். அவை யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து வெளிவரும் நாளேட்டில் தொடர்ச்சியாக வெளிவந்தது.

ஊ ஊ ஊ ஊ

இலங்கைத் தமிழர் வரலாறு

ஏற்கனவே கிறீனேக்கரில் இருந்த வீட்டை கண்ணனுக்கு விற்றுவிட்டு நாங்கள் ஸ்ரத்வீல்ட் வீட்டுக்கு மாறியிருந்தோம். அங்கே ஒரு பாரிய ஆய்வுத் துறையை, அங்கு வாழ்ந்த பேராசிரியர் கட்டியிருந்தார். அது எனது நூல்களை ஒழுங்காக வைப்பதற்கும், ஆய்வு செய்வதற்கும் ஏற்ற இடமாகும். அதன் காரணமாகவே அவ் வீட்டை வாங்க நேர்ந்தது. அங்கு ஜெயக்குமாரும், யாதவனும் என்னைவந்து சந்தித்தார்கள். அவ்வேளையில் இலங்கைத் தமிழர் வரலாறு எழுதுவது பற்றி நீங்கள் பிரபாகரன் அவர்களுக்குக் கூறியிருந்தீர்கள். அதனை விரைவாகச் செய்யும்படி தங்களிடம் கூறும்படி எம்மிடம் கூறியிருக்கின்றார். நான் ஏற்கனவே அதனைச் செய்வதாக அவர்களுக்கு அறிவித்துள்ளேன் என்றும் அவர்களுக்குக் கூறினேன்.

தமிழர் பற்றிய வரலாற்று ஆய்வை செய்வதற்கான சகல செலவுகளையும், தாங்கள் தருவதாகக் கூறியிருக்கின்றார்கள். உங்கள் இலங்கைத் தமிழ்த் தேசிய வாதம் என்னும் நூலை மெல்பேர்ன் நகரத்திலும் வெளியிட நாங்கள் உதவி செய்கின்றோம் என்றும் கூறினார்கள். 04.04.2004 இல் எனது முதல் ஆய்வு நூல் மெல்பேர்ன் நகரில் வெளியீடு செய்யப்பட்டது.

சித்திரை மாதம் 2004 இல் நான் தொழில் புரிந்துகொண்டிருந்த பல்கலைக்கழகத்தில் இரு வருட விடுதலைக்கு விண்ணப்பித்தேன். அவர்கள் ஒரு வருடத்திற்கு கல்விசார் சம்பளத்துடனான விடுமுறையையும், ஒரு வருடத்திற்கு சம்பளமற்ற விடுமுறையையும் தந்து உதவினார்கள். 12.03.2004 இல் எனது விடுமுறைக்கடிதங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு நான் சிட்னிக்குச் சென்றேன். மனதில் ஒருவிதப் பயம், மறுபுறம் துணிவு, இன்னொருபுறம் என் மண்ணுக்காகவும், எம் மக்களுக்குக்காகவும் எனது பங்களிப்பைச் செய்தாகவேண்டும் என்ற இலட்சிய வெறி.

10.04.2004 இல் சிட்னியில் இருந்து கொழும்பு சென்றேன். முதலில் கொழும்பில் உள்ள பல நூல் நிலையங்கள், பல்கலைக்கழகங்கள், காப்பகங்கள், தனியார் சேர்க்கைகள் போன்ற இடங்களில் தேடலை ஆரம்பித்தேன். எனது ஆய்வுக்குத் தேவையான சரியான தகவல்களைத் திரட்டினேன். டீச்சன், மேலும் ஒருசிலர் எனக்கு உதவியாக இருந்தார்கள். இவ்வேளையில் ராசா அண்ணர் வவுனியாவில் இருந்து என்னிடம் வந்திருந்தார். இருவரும் ஒரு வாகனத்தை வாடகைக்கு எடுத்துக்கொண்டு கண்டிக்குச் சென்றோம். கண்டியில் குரும்பசிட்டி கனகரத்தினம் என்பவர், இலங்கையில் முதன் முதலாக வெளிவந்த புதினப் பத்திரிகைகளை ஒழுங்காகச் சேர்த்து வைத்திருப்பவர் என்பது ஏற்கனவே எனக்குத் தெரிந்திருந்தது. அதன் பெறுமதி தெரிந்த யுனஸ்கோ நிறுவனம், அவற்றை மைக்கிரோ பிலிமில் பிரதிபண்ணிக் கொடுத்திருந்தது. கனகரத்தினம் மூன்று பிரதிகள் வைத்திருந்தார். ஒரு பிரதியை எமக்கு விலைக்குத் தருவதாகக் கூறினார். அதற்குப் பத்து இலட்சம் ரூபா தரவேண்டும் என்று கூறினார். நான் இரு பிரதிகளை இருபது இலட்சம் ரூபா கொடுத்து வாங்கினேன். சுமார் 230 பிலிம் சுருள்கள். பதினொரு பெரிய பெட்டிகளில் அடக்க வேண்டியிருந்தது. அவற்றை அன்று இரவோடு இரவாக கொழும்பு கொண்டுவந்து சேர்த்தோம். ஒரு

பிரதியை லண்டனில் வசிக்கும் சீவரத்தினம் பணம் தந்து வாங்கினார். மறு பிரதியையும், இதுவரை சேர்த்த ஆவணங்களையும் நான் ஏற்கனவே எனது பல்கலைக் கழகத்தின் நிர்வாகத்தினரிடம் ஒழுங்கு செய்தமைக்கிணங்க அங்கு அனுப்பினேன்.

கொழும்பில் நின்ற வேளையில் கஜேந்திரகுமார் பொன்னம்பலம், மகேஸ்வரன் ஆகியோரைச் சந்திக்கும் வாய்ப்பும் கிடைத்தது. கொழும்பில் இருந்து சென்னை புறப்பட்டேன். சென்னையில் உள்ள உயரிய நூல்நிலையங்கள், ஆவணக் காப்பகங்கள் பற்றிய அறிவும் அனுபவமும் எனக்கு ஏற்கனவே இருந்தது. அவைகளையெல்லாம் பிரதி பண்ணினேன். பின்னர் இந்தியாவிலுள்ள கோவாவுக்குப் புறப்பட்டேன். என்னோடு நவமும், நிர்மலாவும் வந்தார்கள். பல ஆயிரக்கணக்கான மைல்கள் தூரம், கார் வண்டியிலேயே சென்றோம். செல்லும் வழியில் சீரடி பாபா ஆச்சிரமத்திற்கு சென்று தரிசனம் செய்தோம். அங்கு போர்த்துக்கீச மொழி தெரிந்த ஒரு பேராசிரியரின் உதவி கிடைத்தது. போர்த்துக்கீசரின் தலைமைச் செயலகம் அங்குதான் இருந்தது. சங்கிலி மன்னனைச் சிறை பிடித்து கோவாவிற்குக் கொண்டு சென்றுதான் தூக்கிலிட்டார்கள். இது பற்றி விபரமாக எனது நூலில் அறிய முடியும். கோவாவில் அவ்வளவாக இலங்கை பற்றிய ஆவணங்கள் கிடைக்கவில்லை. அவர்களால் சேர்த்து வைக்க முடியாமல் இருந்திருக்கும். கிடைத்தவற்றைப் பிரதி செய்துகொண்டு சென்னை திரும்பினோம்.

ஊ ஊ ஊ ஊ

தமிழ்த் தேசியவாதம்

சென்னையில் இருந்து 25.06.2004 இல் இலண்டன் சென்றேன். எனது இலங்கைத் தமிழர் தேசியவாதம் நூல் விமரிசையாக வெளியிடப்பட்டது. இவ் முழு ஒழுங்குகளையும் சண் அவர்கள்தான் முன்னின்று உதவினார். 30.07.2004 இல் இலண்டனில் இயங்கிக் கொண்டிருந்த ரிரிஎன் தொலைக் காட்சியில் என்னை நேர்காணல் செய்தனர். இதனால் என் நூல் பரபரப்பாக சகல மட்டத்திலும் பேசப்பட்டது. 31.07.2004 இல் பாரிஸில் என் நூல் வெளியிடப்பட்டது. நாகேஸ்வரன் இந் நூல் வெளியீட்டிற்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்தார். இக்காலத்தில் பிரித்தானியாவிலும், பாரிஸிலும் உள்ள சகல நூல் நிலையங்கள், பல்கலைக்கழகங்கள், அரசு காப்பகங்கள் ஆகியவற்றில் இருக்கும் தகவல்கள் பற்றி ஏற்கனவே எனக்கு நன்கு தெரிந்திருந்தது. வரலாற்று அறிவும், நூலகவிஞ்ஞான அறிவும், அனுபவமும் சேர்ந்து என்னை இவ் ஆவணச் சேர்க்கையில் ஆர்வத்துடனும் விரைவாகவும் ஒழுங்காகவும் ஈடுபடவைத்தன.

மேலும் எனது ஆய்வுப் பயணம் நெதர்லாந்து நோக்கி நகர்ந்தது. அங்கு வசிக்கும் போல் அருமைநாயகம் என்பவர் ஏற்கனவே எனக்கு அறிமுகமானவர். அத்தோடு லிளாட் பிறுட் என்பவர் நெதர்லாந்து

ஆவணக் காப்பகத்திற்கு பொறுப்பாக இருந்தார். அவரின் அளப்பரிய உதவியும் எனக்குக் கிடைத்தது. இலட்சக் கணக்கான ஆவணங்களையும், கையெழுத்துப் பிரதிகளையும் பொறுமையாக ஆய்வு செய்து பிரதி செய்து எனது பல்கலைக் கழகத்திற்கு அனுப்பியிருந்தேன்.

இவ் ஆய்வு வேலைகள் எனக்கு மிகவும் உடலநலக் குறைவை ஏற்படுத்தியது. இவ் வேளையில் எனது நண்பர் சொர்ணலிங்கம் என்னை ஜேர்மன் வரும்படி அழைத்தார். வந்தால் உமது புத்தகத்தையும் வெளியிடலாம் என்று கூறினார். ஒரு வாரம் ஆய்வை நிறுத்திவிட்டு ஜேர்மனியில் உள்ள பிராம்போர்ட்டுக்கு கடுகதிப் புகையிரத மூலம் சென்றேன். சொர்ணம் வீட்டில் இரண்டொருநாள் ஓய்வு எடுத்தேன். பின்னர் நூல் வெளியிடப்பட்டது. சொர்ணலிங்கம் அதனை முன்னின்று வெளியிட்டு வைத்தார். அதிகம்பேர் வந்து கலந்து சிறப்பித்தார்கள் அப்பொழுதுதான் கணேசு ஐயாவின் வசந்தி குடும்பத்தினரை, அங்கு பல வருடங்களுக்குப் பின் சந்திக்கின்ற வாய்ப்புக் கிடைத்தது. நூல் வெளியீடு முடிவடைந்து இரண்டொரு நாட்களில் மீண்டும் நெதர்லாந்து சென்று போல் வீட்டில் தங்கினேன். அவருடன் சேர்ந்து தொடர்ந்தும் தேடல் பணிகளை மேற்கொண்டேன். ஒல்லாந்திலும் எனது ஆய்வுப்பணிகள் பரபரப்புடன் நிகழ்ந்தது. இவ் ஆய்வு நிகழ்ச்சிகள் நேர காலம் பார்க்காது, உடல்நலம் பார்க்காது தொடர்ச்சியாக பதினெட்டு மாதங்களில் முடிவடைந்தது. அவ் வேளையில் ஒல்லாந்து நகரில் நாதனின் தொடர்பும், அவர் ஊடாக என்றும் என்னை 'அப்பா' என்று அன்போடு அழைக்கும் பாஸ்கரனின் தொடர்பும் எனக்குக் கிடைத்தது. அவர்கள் இருவரின் நட்பும் என் தர்மம் எனக்குக் கொடுத்த கொடையாகவே நான் இன்றுவரை நினைத்துக் கொள்கின்றேன்.

மேலும், சுவிஸ் நாட்டுக்கும் வரும்படி அழைத்தார்கள். சூரிச் நகரிலும் சுமார் ஐநூறுக்கு மேற்பட்டவர்கள் என் நூல் வெளியீட்டில்

பங்குபற்றினார்கள். அங்குதான் குலம், ஆனந்தநடராசா, சிறி, மகோற்கடமூர்த்தி ஆகியோரைச் சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அத்தோடு அங்கு ரஞ்சினியின் உறவினர் வீட்டில் தங்கியிருந்ததையும், அவர்களின் விருந்தோம்பலினையும், உதவிகளையும் என்றுமே மறக்க முடியாது. மேலும் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் எனக்கு முன் படித்த மூர்த்தியின் நட்பும் கிடைக்கப் பெற்றது. தனது வீட்டுக்கு அழைத்து இராப்போசன விருந்தளித்தார். அது ஒரு இனிமையான நாளாக அமைந்தது.

18.02.2004 இல் கனடா சென்றேன். விமான நிலையத்தில் என்னை தடுத்து வைத்து இரண்டு மணித்தியாலங்கள் விசாரித்தார்கள். பின்னர் வெளியில் போக அனுமதித்தார்கள். எனது ஆத்ம நண்பன் வேல் என்னை விமானநிலையத்தில் இருந்து தனது வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றார். மறுநாள் எனது மருமகள் திலகம் வீட்டுக்கு சென்று அவர் குடும்பத்தைச் சந்தித்தேன். மதிய போசனம் அருந்திவிட்டுப் புறப்பட்டேன். பின்னர் யோகேந்திரன், கனகரத்தினம், முத்துலிங்கம், ராஜேந்திரம், பஞ்சலிங்கம், பார்வதி ஆகியோரைச் சந்தித்தேன். ரொரன்ரோவில் எனது முதல் நூல் விமரிசையாக வெளியிடப்பட்டது. நூல் வெளியீட்டு மண்டபத்தை சுற்றி வளைத்துப் பொலிஸ், இராணுவம் நின்றுகொண்டிருந்தனர். நான் அதைப்பற்றி கவலைப்படவே இல்லை. வழமைக்கு மாறாக பொலிஸ், இராணுவம் சுற்றி வளைத்தமை அங்கு வந்தவர்களுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. நூல் வெளியீட்டில் பலரை, குறிப்பாக எமது ஊரவர்களை சந்திக்கும் வாய்ப்பும் கிடைத்தது. குறிப்பாக நாராயணபிள்ளை, என்னைக் கட்டித்தழவினார். வாழ்த்துக்கள் தெரிவித்தார். மேடையில் பாலா என்னும் பாடகர், நாகேஸால் எடுக்கப்பட்ட 'அழகான அந்த ஆலமரம்' அடக்கடி நினைவில் வரும் பாடலை நெஞ்சுருகும் வண்ணம் பாடினார். நூல் வெளியீட்டு இடம்பெற்றபின் வருகை தந்த எல்லோருமே நூற் பிரதிகளை வாங்கினார்கள். மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

இந் நிகழ்வைத் தொடர்ந்து மொன்றியல் மாநிலத்திற்கு யோகேந்திரனுடன் சென்றேன். சுமார் நாநூறுக்கு மேற்பட்ட மைல்கள் பிரயாணம் செய்தோம். அங்கு நூல் வெளியீடு நன்றாக நடைபெற்றது. அரிராஜசிங்கம் அண்ணர், குலசிங்கம், ஸ்ரீ, முத்தக்கா மற்றும் அவர் மகள் ஆகியோரை அங்கு சந்தித்தேன். வெளியீட்டின்போது 'வன்னி அறிவு மகன்' என்னும் பட்டத்தோடு, ஒரு கேடயத்தையும் வழங்கி என்னைக் கௌரவித்தார்கள். மறு நாள் ரொரன்றோ வந்து சேர்ந்தோம்.

22.09.2004 இல் அங்குள்ள ஒரு தொலைக்காட்சி நிறுவனத்தினர் என்னைப் பேட்டி கண்டார்கள். ஆத்மன் என்பவர் மிகவும் சிறப்பாக அந்த நேர்காணலை நடத்தியிருந்தார். 25.09.2004 பொங்கு தமிழ் நிகழ்விலும் பங்குபெற்றேன். பல்லாயிரம் மக்கள் கலந்துகொண்ட நிகழ்வாக அது காணப்பட்டது. அன்று இரவு சுந்தரலிங்கம் மாஸ்டர் வீட்டில் இராப்போசனம் வழங்கினார்கள். மறுநாள் நேசு மாமா என்னை வந்து சந்தித்து மதியபோசன விருந்து அளித்தார். பார்வதி அவர்களும் மறுநாள் என்னை ஒரு சிற்றுண்டிச் சாலையைக் கிடைத்து மதிய போசன விருந்தளித்தார். அதன் பின்னர் சேரனை சந்தித்து பல விடயங்களைப் பற்றி நீண்ட நேரம் கலந்துரையானேன். நல்ல மதியபோசன விருந்தும் வழங்கினார்.

கனடாவில் இருந்து அமெரிக்கா, போஸ்டன் நகரத்துக்கு சென்றேன். அங்கு காவாட் பல்கலைக்கழகத்திலும், அமெரிக்கன் மிசன் நிறுவனத்திலும் ஒரு வாரமாக ஆய்வுகள் செய்தேன். அங்கு உலகப் பிரசித்தி பெற்ற கல்விமான் பேராசிரியர் தம்பையா அவர்களைச் சந்திக்கும் அரிய வாய்ப்பும் கிடைத்தது, இவ் வேளையில் அமெரிக்காவில் வாஷிங்டனில் உள்ள வெள்ளை மாளிகையைச் சென்று பார்வையிட்டேன். மிகவும் அழகான அமைதியான கூழலில் அது அமைந்திருந்தது. கண்கொள்ளாக் காட்சியாக இருந்தது. 27.09.2004 இல் அமெரிக்கன் விமானம் யூஏ 339 இல் சிட்னி வந்து சேர்ந்தேன்.

அடித்தாற்தான் உடையும். அடிக்குமேல் அடியடித்தால் அம்மியும் நகரும். இந்த ஆய்வு முயற்சியில் காலடி எடுத்து வைக்கும்போது, விருப்பத்துடனும், துணிச்சலுடனும் தான் இறங்கினேன். எத்தனை தடைகள், கஷ்டங்கள் வந்தாலும் என் குறி தவறாது என நூறுவீதம் நம்பினேன். என் துறைசார் அறிவு அனுபவம், கடின உழைப்பு, தேடலில் உள்ள அளவிறந்த ஆர்வம், தேசப்பற்று, அர்ப்பணிப்பு எல்லாமும் ஒருங்கு சேர்ந்து என் இலட்சியக் கனவின் முதற்கட்ட செயல்வடிவை மிகவும் கச்சிதமாக நிறைவேற்றின. தலைவிதியோ, தர்மமோ தெரியவில்லை. இவ் ஆய்வு தொடங்கிய நாள்முதல் நான் சென்ற இடங்களில் எல்லாம் வாசற் கதவுகள் திறக்கப்பட்டன. இவற்றை நினைக்கும் போதெல்லாம் இன்றும் என்னால் நம்பவே முடியவில்லை.

ஓ ஓ ஓ ஓ

தொல்லைகள்

சிட்னி வந்தவுடன் என் வயிற்று நோய் மிகவும் தீவிரம் அடைந்தது. பல விசேட மருத்துவர்களைச் சந்தித்து மருந்துகள் எடுத்தும் நோய் அதிகரித்துக் கொண்டே போனது. இறுதியாக நன்விக்கில் உள்ள பிரத்தியேக வைத்தியசாலையில் பேராசிரியர் டாக்டர் கிறஹாம் அறுவைச்சிகிச்சையே இதனைக் குணப்படுத்த ஒரே வழியெனக் கூறினார். ஆனால் இந்த அறுவைச் சிகிச்சைக்குப் பின் சில பக்க விளைவுகள் தவிர்க்க முடியாதது. ஐந்து மணிநேரம் அவ் இரண்டாவது அறுவைச் சிகிச்சை நடைபெற்றது. நான் கண் விழித்துப் பார்த்தபோது, ஒரு கட்டிலில் என்னைப் படுத்தி என் இரண்டு கால்களையும், இரண்டு கைகளையும் கட்டி என்னை ஆடாமல் அசையாமல் படுக்க வைத்திருந்தார்கள். என் மனைவி, பிள்ளைகள் அருகில் நின்றுகொண்டிருந்தனர். அவர்களை என்னால் பார்க்க முடியவில்லை. என் குடும்பப் பொறுப்பை இடைநடுவில் கைவிட நேர்ந்ததோ என்று மனம் கலங்கினேன். ஒரு வாரமாக பூட்டப்பட்ட சங்கிலியில் தொங்கினேன். பின்னர் சங்கிலியை கழற்றிவிட்டார்கள். சற்றுச் சுகமாக இருந்தது. பதினேழு நாட்கள் படுக்கையிலேயே இருந்தேன். அந்த பதினேழு நாட்களும் எனது மனைவி என் பக்கத்திலேயே இருந்து கண்துஞ்சாது பணிவிடை

செய்தார். அந்த நிகழ்வு இன்றும் என்னை அடிக்கடி நினைவுபடுத்திக் கொண்டேயிருக்கின்றது.

வீடு சென்று சில வாரம் ஓய்வெடுத்தேன். ஆனால் அமைதியாக ஓய்வெடுக்கவோ, தூங்கவோ முடியவில்லை. ஆய்வு வேலைகளைத் தொடங்குவதே இதற்கு சரியான மருந்து என எண்ணி என் ஆய்வு வேலைகளைத் தொடங்கினேன். சகல ஆவணங்களையும் எனது பல்கலைக்கழகம் எனக்கு அனுப்பி வைத்தது. நெதர்லாந்தில் இருந்து ஒரு டச்சு மொழி தெரிந்த ஒருவரை அழைத்தேன். போர்த்துக்கீச மொழி ஆவணங்களை ஏற்கனவே அறிமுகமான பேராசிரியர் மத்தியாஸ் என்பவருக்கு மொழி பெயர்ப்பு செய்ய அனுப்பினேன். திரு ஆறுமுகம் அவர்கள் ஆங்கில வேலைகளைக் கவனித்தார். பேராசிரியர் நித்தியானந்தனை நியூசிலாந்திலிருந்து வரவழைத்தேன். சண், வாசுகி, பிரபாகரன் ஆகியோர் கணினி வேலைகள், தட்டச்சு வேலைகள், போட்டோ பிரதியெடுப்பு வேலைகள் செய்ய அமர்த்தப்பட்டார்கள். எல்லோரும் ஒரு கூட்டு முயற்சியாக, எல்லா ஆவணங்களையும் தவறவிடாது பார்த்து என்னிடம் தருவார்கள்.

நான் கால அடிப்படையில் பத்து அதிகாரத்தின் கீழ் எழுதுவதாக திட்டமிட்டேன். எந்த ஒரு வேலைக்கும் திட்டமிடல் என்பது மிகவும் முக்கியமானது என்பது எனது வாழ்நாள் அனுபவம். இடையிடையே பேராசிரியர் இந்திரபாலாவுடன் கலந்துரையாடுவேன். வேலைகள் திட்டமிட்டபடி நடந்துகொண்டிருந்தது.

இதனிடையே உறவுகள் விடயமாக ஊருக்குச் செல்ல வேண்டி நேர்ந்தது. எது எப்படி இருந்தாலும் என் குடும்ப நிலைமை என்னைத் துரத்திக்கொண்டே இருந்தது. 25.05.2005 இல் கொழும்பு சென்றேன். அங்கு இலங்கைப் பிரசாவுரிமையை இரண்டு இலட்சம் ரூபா கட்டி எடுத்தேன். அத்துடன் இலங்கைக் கடவுச் சீட்டும் பெற்றுக்கொண்டேன்.

அவுஸ்திரேலிய பிரசாவுரிமை எடுக்கும்போது இலங்கைப் பிரசாவுரிமை தானாகவே வலுவிழந்துவிடும். ஆதனாந்தான் மீண்டும் இலங்கைப் பிரசாவுரிமை பெறவேண்டி ஏற்பட்டது.

27.05.2005 இல் கனகராயன்குளம் சென்றேன். 31.05.2005 இல் கிளிநொச்சி சென்று எனது வேலைத் திட்டங்களைக் கஸ்ரோவிற்கு தெரியப்படுத்தினேன். அவர் மிகவும் சந்தோசப்பட்டார். அண்ணாவுக்கு சொல்வதாகவும் கூறினார். அங்கிருந்து செல்வினுடன் யாழ் சென்றேன். ஆனைக்கோட்டை அகழ்வாராச்சியின் போது கண்டெடுக்கப்பட்ட பிரசித்தி பெற்ற முத்திரையை யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் கையளிக்கும்படி பேராசிரியர் இந்திரபாலா என்னைக் கேட்டுக்கொண்டார். அவற்றை ரகுபதி, சத்தியசீலன், முன்னிலையில் துணைவேந்தரிடம் கையளித்தேன்.

திருமப் ஊர் வந்தேன். பெரியதம்பி அண்ணரின் மகன் கமல் இந்தியா சென்று படிக்க விரும்புவதாகக் கூறினார். ஆனால் நான் தீபாவைக் காதலிக்கின்றேன், திருமணம் செய்து அவவுடன்தான் போவேன் என்று அடம்பிடித்தார். பல சிக்கல்கள் ஏற்பட்டன. அதனால் வவுனியாவில் ஒரு மண்டபம் எடுத்து, அங்கு பதிவுத் திருமணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்தேன். குடும்ப உறுப்பினர்களையும், கமல் தீபா ஆகி இருவரையும் வவுனியாவுக்கு வரவழைத்தேன். அங்கு பதிவுத் திருமணம் நடைபெற்றது. மதிய போசனம் வழங்கப்பட்டது. விருந்துபசாரம் முடிய கமலையும், தீபாவையும், ராசா அண்ணரின் மகனையும் ஏற்றிக்கொண்டு கொழும்பை வந்தடைந்தோம். வெள்ளவத்தையிலுள்ள ஹோட்டல் சுமங்கலியில் தங்கினோம். கோடைக்காளலில் உள்ள பல்கலைக்கழகத்தில் மூவருக்கும் மூன்று இலட்சம் அமெரிக்க டொலர் செலுத்தி அனுமதி எடுத்தேன். இந்திய விசா எடுக்கப்பட்டது. மூவரையும் ஏற்றிக்கொண்டு சென்னை சென்றேன். அங்கிருந்து வான் ஒன்றில் அறுநூறு மைல்களுக்கு அப்பால் உள்ள கோடைக்காளலுக்கு சென்றோம்.

அங்கு ஒரு வீடு வாடகைக்கு எடுத்தோம். அங்கு அவர்களைத் தங்க வைத்துவிட்டு நான் வேறு ஒரு இடத்திலுள்ள விடுதியில் தங்கினேன். மறுநாள் மூவரையும் கூட்டிச்சென்று பல்கலைக்கழகத்தில் சேர்த்தேன். மறுநாள் காலை சென்னைக்குப் புறப்பட்டேன். பின்னர் அங்கு நவம், நிர்மலா வீட்டில் இரண்டொருநாள் தங்கி ஓய்வெடுத்தேன். பின் 13.06.2005 இல் சிட்னி போய்ச் சேர்ந்தேன்.

06.07.2005 இல் ஜெகன் அண்ணா வன்னிக்கு நிரந்தரமாகப் புறப்பட்ட நிகழ்வு அவர்கள் குடும்பத்தையும், எம்மையும், எங்கள் குடும்பத்தையும் மிகவும் கவலையடைய வைத்த நிகழ்வாகும். அவர் ஒரு அசைக்கமுடியாத தேசபக்தர். அவர் தனது பங்களிப்பையும் அந்த நாட்டுக்கும், மக்களுக்கும் செய்ய வேண்டும் என்று துடித்துடிப்பவர். தனது உயர் பதவியை இராஜினாமா செய்துவிட்டே வன்னிக்குப் புறப்பட்டார். ஈழப் போர் பின்னடைவை 2009 இல் சந்தித்த போதே மீண்டும் சிட்னி வந்து சேர்ந்தார்.

விடமாட்டார்களே! குகன் என்னைத் தொடர்புகொண்டு தனக்குப் பல்கலைக்கழக அனுமதி கிடைக்கவில்லை, தானும் கோடைக்கானல் போய்ப் படிக்க விரும்புவதாகவும் கூறினார். அவரிடம் ஒரு சதம் காசகூட இல்லை. அக்கா குடும்பமும் வறுமையில் வாடியிருந்தார்கள். 30.10.2005 இல் பிள்ளைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு ஊருக்குப் போனேன். அவர்களை யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் கூட்டிச்சென்று காட்டினேன். பின்னர் அவர்கள் கனகராயன்குளம் வந்து ஒரு வாரம் மட்டில் எனது உறவுகளுடன் நின்றுவிட்டு சிட்னி சென்றுவிட்டார்கள்.

நான் அவர்களை விமானத்தில் ஏற்றிவிட்டு ஊருக்குச் சென்றேன். அங்கு இருந்து குகனைக் கூட்டிக்கொண்டுவந்து அவருக்கு கோடைக் கானலில் உள்ள அதே பல்கலைக்கழகத்தில் அனுமதி எடுத்தேன். இந்தியாவுக்கான மாணவ விசா பெறப்பட்டது. விமானச் சீட்டு

எடுக்கப்பட்டது. சென்னை சென்று, ஒரு காரில் கோடைக்கானல் சென்று அவரை விடுதியில் தங்கிப் படிக்க வைத்தேன். மூன்று வருடங்களில் கமல், தீபா, குகன், ராசா அண்ணரின் மகன் நால்வரின் படிப்பு முடிந்து பட்டமும் பெற்றார்கள். கமலை அவர் மைத்துனர் லண்டனுக்கு கூப்பிட்டார். தீபா திரும்ப ஊருக்குச் சென்று ஆசிரியர் பதவி எடுத்துள்ளார். ராசா அண்ணரின் மகன் கொழும்பு சென்று திருமணம் முடித்து இலண்டன் சென்றார். குகன் சென்னையிலேயே இருந்தார். அவருக்கு இலங்கை செல்ல விருப்பமில்லை. எனவே அவருக்குத் திருமணம் பேசி சென்னையில் திருமணத்தை நடத்தி வைத்தேன். திருமணத்திற்கு நஞ்சினியைச் சிட்னியில் இருந்து வரவழைத்தேன். திருமணச் செலவுக்கு அதிக பணம் முடிந்தது. பெண் வீட்டுக்காரர் பத்து இலட்சம் ரூபா தருவதாகக் கூறினார்கள். பின்னர் அவர்கள் அதனைத் தராமல் ஏமாற்றிவிட்டார்கள். எனவே பல இலட்சம் இந்திய ரூபாவை இத் திருமணத்தில் செலவு செய்து கடன்காரனாக 23.12.2005 இல் மீண்டும் சிட்னிக்கு சென்றேன். குகனும் அவர் மனைவியும் ஒருவாறு இலண்டன் சென்று நலமாக வாழ்ந்துவருகிறார்கள்.

ஆய்வு வேலைகள் மும்மரமாக இடம் பெற்றுக்கொண்டு இருந்தது. இவ் ஆய்வை ஆங்கிலத்திலேயே எழுதினேன். தமிழில் மொழிபெயர்ப்பு செய்வதற்காக டென்மார்க்கில் வசிக்கும் பாலமனோகரனிடம் அனுப்பி வைத்தேன். அவர் நன்றாக மொழிபெயர்த்து உரிய நேரத்தில் தந்தார். பராசக்தி அக்காவும், ஆங்கில நூலை பார்வையிட்டு சில திருத்தங்களையும் செய்யுமாறும் கேட்டுக்கொண்டார். யோகராசா அடிக்குறிப்புகளை மிகவும் அவதானமாக பதிவு செய்து தந்தார்.

2008 இல் ஆய்வு முயற்சி நிறைவு பெற்றது. ஆங்கிலம், தமிழ் மொழிகளில் நூல் வடிவமைக்கப்பட்டது. மிகவும் மன நிம்மதியாகவும், மகிழ்ச்சியாகவும் இருந்தது. இச் சந்தர்ப்பத்தில் வன்னி சென்று, பின்னர்

கஸ்ரோவைச் சந்தித்து நூல் அச்சிடுவதுபற்றி கலந்துரையாடினேன். மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்தார். இவ் வேளையில், மருதமும், முல்லையும் புலிகளின் குரல் வானொலியில் வேலை செய்வதற்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டார்கள்.

இவ் இரு நூல்களையும் அச்சடிப்பதற்கு பல இலட்சங்கள் தேவைப்படும் என்பது எனக்குத் தெரியும். என்னிடம் அதற்கான பணம் இல்லை. ஜேர்மனியில் ஒரு அச்சிடும் நிறுவனம் இருக்கின்றது. அங்கு சென்று வாக்கீசனையும், செந்திலையும் சந்தியுங்கள், அவர்கள் ஏற்ற ஒழுங்கைச் செய்வார்கள் என்று கஸ்ரோ கூறினார். மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். மறு வாரமே ஜேர்மனில் உள்ள பிரான்போர்ட் விமானநிலையத்தில் இறங்கினேன். எனது ஆத்ம நண்பன் சொர்ணலிங்கம் விமான நிலையத்தில் என்னை வரவேற்றார். அவர் வீட்டில் இருந்து அச்சகத்தின் இடம் பெருந்தாரம். ஆனால், அங்குதான் வாக்கீசனும், செந்திலும் இருந்தார்கள். இரு நாட்களில் நானும், சொர்ணலிங்கமும் வாடகைக் கார் எடுத்துக்கொண்டு அங்கு சென்றோம். ஒரு வாரம் விடுதியொன்றில் தங்கியிருந்தோம். அவ்வேளையில் செந்தில் தமிழில் வெளியிடப்படவிருந்த நூலை முழுமையாக வாசித்து சில எழுத்துப் பிழைகளைத் திருத்தியும் தந்தார். நானும் சொர்ணமும் அச்சிடும் நிறுவனத்திற்கு சென்று பத்தாயிரம் தமிழ்ப் பிரதிகளும், ஐயாயிரம் ஆங்கிலப் பிரதிகளும் பதிப்பிப்பதற்கான மொத்தச் செலவையும் கேட்டு அதிர்ந்தோம். சுமார் அறுபதாயிரம் யூரோ செலுத்த வேண்டியிருந்தது. முதலில் முப்பதாயிரம் யூரோ செலுத்துங்கள். நூல்களைத் தங்களிடம் ஒப்படைத்ததும் மிகுதியை ஒரு மாதத்தில் தருவதாக கூறினேன். அவர்கள் ஒப்புதல் வழங்கினார்கள். ஏற்கனவே கரனின் நட்பும் கிடைத்திருந்தது. அவர் என்மேல் அளவற்ற நம்பிக்கையும், மதிப்பும் கொண்டிருந்தார். அவரிடம் தொலைபேசியில் தொடர்புகொண்டு நிலைமையை விளக்கினேன். உடனே அவர், முப்பதாயிரம் யூரோவும்

இருமணி நேரத்தில் உங்கள் கையில் வந்து சேரும் என்றார். அசந்து போய்விட்டேன். தர்மம் ஒரு போதும் அழிந்துவிடாது என்பதைத் தவிர வேறு என்னதான் கூற முடியும். பணம் கையில் கிடைத்தது. திரும்பவும் கரனுடன் தொடர்பு கொண்டு நன்றி கூறினேன். அத்தோடு விரைவில் தங்கள் பணம் என்னால் திருப்பித் தரமுடியும் என்றும் உறுதிமொழி கூறினேன்.

இரு வாரங்களில், இரு நூல்களும் மிகவும் அழகாக அச்சிட்டு என் கரங்களுக்கு வந்தன. அதனைச் செந்திலின் அலுவலகத்திற்கு அனுப்பிவைத்தேன். ஒரு வாரத்தில் முதற் பிரதி தேசியத் தலைவர் கைகளுககுப் போய்ச் சேர்ந்தது. நானும் சொர்ணமும் மீண்டும் பிராங் போர்ட் போய்ச் சேர்ந்தோம். ஒரு வாரம் கூட ஆகவில்லை. கஸ்ரோ தொடர்பு கொண்டு 'தலைவரும், தமிழேந்தி அப்பாவும் தங்கள் நூலை வாசித்து மிக்க மகிழ்ச்சியும் பெருமையும் அடைந்துள்ளார்கள். உடனே நூல்களை தமிழர்கள் வாழும் நாடுகளில் தொடர்ச்சியாக வெளியீடு செய்து வைக்கும்படியும் தலைவர் கூறியுள்ளார். தங்கள் வெளியீட்டுப் பிரிவு இதற்கான சகல நிகழ்வுகளையும் ஒழுங்கு செய்யும்படியும் அவர்களுக்குச் செய்திகள் அனுப்பப்பட்டுள்ளது' என்றும் கூறினார்.

ஊ ஊ ஊ ஊ

நூல் வெளியீடு

இலங்கைத் தமிழர் : ஒரு முழுமையான வரலாறு

முதலில் தமிழர் வாழும் ஐரோப்பிய நாடுகள், கனடா, அமெரிக்கா ஆகிய நாடுகளுக்கு நூல்கள் அனுப்பப்பட்டன. 10.09.2008 இல் ஜேர்மனியில் முதன்முதல் வெளியிடப்பட்டது. அருட்தந்தை இமானுவேல் சிறப்புரை ஆற்றினார். வெளியீடு சிறப்புற நடைபெற்றது. மிகவும் மகிழ்ச்சியான நாளாகவே அமைந்தது. அதனைத் தொடர்ந்து பாரிஸ், நெதர்லாந்து, சவிச்சர்லாந்து, டென்மார்க், நோர்வே, கனடா மொன்றியல், அமெரிக்காவில் நியூயோர்க் ஆகிய இடங்களில் தொடர்ச்சியாக நூல் வெளியீடு மிகவும் விமரிசையாக நடைபெற்றது. நான் கூறியபடி கரன் தம்பி தந்து உதவிய பணத்தை உரிய நேரத்தில் திருப்பி அவர்வசம் கொடுத்தமை மனத்துக்கு பெரும் ஆறுதலாகவிருந்தது.

எல்லா இடங்களிலும் மண்டபம் நிறைந்த மக்கள் வெளியீட்டுக்கு வந்தமை மிகவும் மகிழ்ச்சியையும், ஆர்வத்தையும் ஏற்படுத்திய வண்ணமே இருந்தது. முதலில் அச்சடித்த நூல்கள் போதாமல் போக மீண்டும் பத்தாயிரம் பிரதிகள் அச்சடிக்கப்பட்டன. எனக்கு நம்பவே முடியவில்லை. ஈழவிடுதலைப் போராட்டம் உக்கிரமாக நடந்துகொண்டிருந்தது. அத்தோடு இவ்வாறு ஓர் ஆய்வு நூல் ஈழத் தமிழர் வரலாறு பற்றி இதுவரை வரவேயில்லையெனப் பத்திரிகைகளிலும்,

வானொலிகளிலும், தொலைக்காட்சிகளிலும் தொடர்ந்து செய்திகள் வந்துகொண்டே இருந்தது. அத்தோடு எந்த எந்த நாடுகளில் நூல் வெளியீடு இடம் பெற்றதோ, அந்த அந்த நாடுகளில் உள்ள ஊடகங்கள் என்னைப் பேட்டிகள் எடுத்த வண்ணமே இருந்தன. இவைகளும் இந்நூல்கள் பெருமளவில் விற்பனை செய்யக் காரணமாகவும் இருந்திருக்கலாம். எல்லோரும் இது தமிழருக்குக் கிடைத்த ஒரு தேசிய அடையாளம், அந்தஸ்து, உறுதி, அடையாளஅட்டை என்றெல்லாம் வாயாரப் பாராட்டியமையை என்னால் என்றுமே மறக்க முடியாது.

இந்நிகழ்வுகளைச் சிறப்பாக பலரின் உதவியுடன் நடாத்தி முடித்துவிட்டு சிட்னிக்கு வந்து ஓரிருமாதங்கள் குடும்பத்துடன் இருந்தேன். நூல் விற்பனையில் இருந்து தாராளமாகப் பணம் கிடைத்தது. இதுவரை காலமும் உழைத்தாலும் ஓர் பழைய வீட்டில்தான் வாழமுடிந்தது. அந்த வீட்டை விற்று வந்த பணத்தையும், நூல் விற்பனையால் வந்த பணத்தையும், மேலதிகமாக வங்கியில் பெற்ற கடன் பணத்தையும் கொண்டு, 2009 இல் பிள்ளைகள் விரும்பியபடி ஒரு புதுவீடு கட்டிக் குடிபுகுந்தோம். என் மகளே அந்தப் பொறுப்பைத் தனியாக செய்து முடித்த பெருமைக்குரியவள்.

நான் மீண்டும் 2008 இறுதிப் பகுதியில் சென்னை சென்று அங்கு மித்திரா அச்சகத்தில் இந் நூலை அச்சடித்தேன். சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் உள்ள மண்டபத்தில் சுமார் ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட சகல மட்டத்தில் உள்ளவர்களும் பங்கெடுத்தார்கள். கல்விமான்கள், அரசியல் வாதிகள் பேராசிரியர்கள், மாணவர்கள், ஈழப் பற்றாளர்கள் எனப் பலரும் கலந்துகொண்டனர். நித்தியானந்தன் மாஸ்டர், குகன், கமல் ஆகியோரும் கலந்து கொண்டனர். மிகவும் விமரிசையாக நடந்த அந் நிகழ்வில், ஆக்ரோசமான பேச்சுக்களும் மேடையில் இடம்பெற்றன. ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்ட நூற்பிரதிகள் விற்கப்பட்டன. தொடர்ந்து மதுரையிலும் இந்நூல் வெளியிடப்பட்டது.

இவ் வேளையில் அப்பா என்று என்னை அன்போடு அழைக்கும் பாஸ்கரன் நெதர்லாந்தில் இருந்து வந்து என்னைச் சந்தித்தார். அப்பொழுது இந்நூல் சீடியில், குரற்பதிவாக வெளிவந்தால் மிகவும் நன்றாய் இருக்கும் என்று கூறினார். நானும் அதனை விரும்பினேன். வானொலி ஒலிபரப்பாளரும் நல்ல அரசியல் விமர்சகருமான அப்துல் ஐபார் என்பவரை அந் நூலுக்கு ஒலிவடிவம் கொடுக்கும்படி கேட்டு ஒழுங்கு செய்தேன். ஒரு ஸ்ரூடியோவை ஒரு மாதத்திற்கு வாடகைக்கு எடுத்தேன். காலை எட்டு மணிக்கு தொடங்கி மாலை ஐந்து மணிவரை ஒரு மாதகாலத்துக்குள் திட்டமிட்டபடி அப்பணியை இருவரும் சீராகவும், சிறப்பாகவும் செய்துமுடித்தோம். பின்னர் ஐயாயிரம் சீடி தட்டுகள் பிரதி எடுத்தோம். பல இலட்சம் ரூபாக்கள் செலவானது. கரன் அவர்களே அப்பணம் முழுவதையும் தன் பங்களிப்பாகச் செலுத்தினார். உடனே கூரியரில் எல்லா நாடுகளுக்கும் அனுப்பி வைத்தோம். இந் நிகழ்வுகள் நல்லபடியாக நிறைவேறின. பின் மீண்டும் சிட்னி வந்து சேர்ந்தேன்.

சிட்னிக்கு வந்தவுடன் தொடர்ந்து சிட்னியிலும், கன்பரா, மெல்பேர்ண் நகரிலும் இந் நூல் வெளியீடு சிறப்பாக நடந்தது. மேலும் ஆங்கிலப் பிரதிகளை உலகில் உள்ள எல்லாப் பல்கலைக் கழகங்களுக்கும் இலவசமாக அனுப்பி வைத்தேன். பின்னர் சிறிது காலம் எனது குடும்பத்துடன் அமைதியாக இருந்தேன். ஆனால் நான் அமைதியாக இருப்பதற்கு கடவுள் என்றுமே எனக்கு அனுமதி தந்தது கிடையாது. ஈழப்போர் உச்சக் கட்டத்தை அடைந்துகொண்டிருந்தது. எப்படித் தூங்குவது?, எப்படி நிம்மதியாக இருப்பது?. ஈழத் தமிழர் அனைவருக்குமே என் நிலைதான் என்று வேதனைப்படும் காலமாக சிலகாலம் நகர்ந்தது. மே மாத தொடக்கத்தில் தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகளின் ஆயுதப் போராட்டம் பின்னடைவைச் சந்தித்தது. இது ஒரு மிகமிகக் கொடூரமான நாளாக ஈழத் தமிழ் மக்களை ஆறாத்துயரில் ஆழ்த்திய ஒரு வரலாற்று நிகழ்வாகும். 'வீழ்வது அவமானம் அல்ல,

அந்த வீழ்வில் இருந்து எழும்பாமல் இருப்பதுதான் அவமானம்'. எமது போராட்டம் உண்மையான, நேர்மையான, தர்மமான போராட்டம். அது நிச்சயம் வென்றே தீரும் என்பது சிங்கப்பூரில் ஒருதரம் தேசபிதா லீகுவான் மேடையில் பேசும்போது கூறியதாகும்.

போராட்ட வடிவம் மாறலாம். ஆனால் போராட்டம் மாறாது எனத் தேசியத் தலைவர் கூறியிருக்கின்றார். வடக்கு கிழக்கு தமிழர்களின் அரசிற் பிரச்சினை நிரந்தரமாகத் தீரும்வரை போராட்டம் வெவ்வேறு வடிவங்களில் தொடர்ந்து கொண்டே செல்லும். இது பெரும்பான்மை சிங்கள பெளத்த தேசியவாத அரசியல் வாதிகளுக்கு நன்கு தெரியும். ஆனால், அவர்கள் தமது பதவி, அதிகார வெறியினால் எந்த ஒரு அரசியற் தீர்வையும் தமிழருக்கு வழங்காது இழுத்தடிப்பு செய்து வருவதே கசப்பான உண்மையாகும். படித்த, ஜனநாயக விழுமியங்களை மதிக்கும் தமிழ், சிங்கள இளைய தலைமுறையினர், இலங்கை அரசைக் கையில் எடுக்கும் வரை, எதுவித அரசியல் தீர்வையும் எதிர்பார்க்க முடியாது.

ஊ ஊ ஊ ஊ

எதிர் நீச்சல்

ஈழப்போர் பின்னடைவைச் சந்தித்தபின் சிட்னியில் இருந்து ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கும், கனடாவிற்கும் சென்றேன். நூல் வெளியீட்டில் விற்கப்பட்ட பணம் உடனுக்குடன் 2008 இல் வெளியீட்டுப் பிரிவினரால் தரப்பட்டது. மிகுதியான நூல்கள் ஆயிரக்கணக்கில் வெளியீடு செய்தவர்களிடமும், தனியாரிடமும் இருந்தன. அந்நூல்களின் பணத்தைப் பெறுவதற்காகவே மேற்படி நாடுகளுக்குப் பயணம் செய்தேன். 2008 இன் பிற்பகுதியில் நான் மேற்படி நாடுகளுக்கு நூல் வெளியீட்டுக்காகச் சென்றபோதெல்லாம், யாவும் நன்றாகவே நடந்தன. என் முயற்சியினால் பலர் சேர்ந்தார்கள். நூல் வெளியீடுகள் திட்டமிட்டபடி பதினேழு நாடுகளில் சிறப்பாக நடப்பதற்கு பலரும் பாடுபட்டார்கள். போக்குவரத்து வசதிகள், நல்ல விடுதிகள், பாதுகாப்பு எல்லாமே முன்னின்று வழங்கினார்கள். நல்ல மகிழ்ச்சியாக வரவேற்புகளும் கிடைத்தன. ஈழப் போர் பின்னடைவைச் சந்தித்த பின்னர் யார் யார் தமிழ்ஈழ விடுதலைப் புலிகளுக்கு பொறுப்பாக இருந்தார்களோ, அவர்களில் பலர் சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர். பலர் அமைப்பு பொறுப்புக்களில் இருந்து விலகினார்கள். சிலர் ஓடி ஒழிந்துக்கொண்டார்கள். புதியவர்கள் பொறுப்பேற்றார்கள். ஒவ்வொரு நாடு நாடாகச் சென்று, நூல்கள் விற்ற பணத்தைத் தரும்படி கேட்டேன். இல்லாவிடில் கையிருப்பில் உள்ள

நூல்களைத் திருப்பித் தரும்படி கேட்டேன். ஒரு சில நாடுகளில் உள்ள வெளியீட்டாளர்கள், விற்கப்பட்ட நூல்களுக்கு பணத்தைத் தந்தனர். அதிகமானவர்கள் அப்படி எந்த நூல்களோ. பணமோ இல்லையென கைவிரித்தார்கள். தனிப்பட்டவர்களைப் பொறுத்த மட்டில் மிக மோசமாக நடந்துகொண்டார்கள். உதாரணமாக, ரொறன்ரோவில் உணவுச்சாலை நடத்தும் பாபு என்பவரிடம் ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்ட நூல்கள் கொடுத்திருந்தேன். ஈழப் போராட்டம் உக்கிரமாக நடந்து கொண்டிருந்த 2008 இல் என் நூல் வெளியீட்டில் கலந்து உதவி செய்த எல்லோருக்கும் இலவசமாக உணவு வழங்கியவர் மிகவும் மரியாதையாகவும், நேர்மையாகவும் என்னுடன் நடந்து கொண்டவர். நான் 2009 நடுப்பகுதியில் சென்ற பொழுது வேண்டாவெறுப்பாக நடந்துகொண்டார். நூறு டொலர்கள் மட்டுமே தந்தார். அதன் பின்னர் எனது நண்பர்கள் பலரிடம் செய்தி அனுப்பினேன். பாபுவிடம் எனது நூல் விற்ற பணத்தை வாங்கித்தருமாறு. அவர்கள், அவரிடம் சென்று கேட்டபோது அவருக்கு நான் பணம் எல்லாம் கொடுத்துவிட்டேன் என்று, பொய்யாகக் கூறியிருக்கின்றார். இதுவரை அவர் மிகுதிப் பணம் தரவே இல்லை. அவர்கள் எல்லோரிடமும் தொடர்புகளைத் துண்டித்துக்கொண்டார். நான் பிச்சைக்காரர்களிடம் போய் பிச்சை எடுக்கமாட்டேன். சம்பந்தப்பட்டவர்கள் எல்லோரினதும் மனச்சாட்சி அவர்களைக் குத்திக் கொலை செய்துகொண்டேயிருக்கும். ஈழவிடுதலைப் போராட்டம் பின்னடைவைச் சந்தித்தபின் சிலர் எல்லாவற்றையும் இழந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் பலர் கோடூள்வரராக வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதே உண்மை.

ஐரோப்பிய நாடுகள், கனடா போன்ற நாடுகளின் பயணங்களை முடித்துக்கொண்டு சென்னை சென்றேன். பல புத்தக வியாபாரிகள் ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்ட புத்தகங்களுக்கு பணம் தரவேண்டும். அவர்களிடம் பணம் வாங்குவது என்பது கல்லில் நார் உரித்த மாதிரித்தான். வெறுங்கையுடன் சிட்னி வந்து சேர்ந்தேன்.

2009 ஆகஸ்ட் இறுதிப் பகுதியில் வீட்டை மீள வங்கியில் ஈடுவைத்து கண்ணனுக்கும், யோகனுக்கும் பெருந் தொகைப் பணத்தைக் கொடுத்து உதவி செய்ய முடிந்தது. கண்ணன் வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டு நல்லபடியாக வருமானத்தைப் பெற்றுக் கொண்டிருப்பது எனக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி. 2009 இல் ஈழப்போர் முடிந்தவுடன், யோகன் போரினால் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு பல வழிகளில் உதவி செய்தார். அவர் இலங்கை ரூபாவில் கோடிக்கணக்கில் இழக்கவும் நேரிட்டது. எது எவ்வாறு இருந்தபோதும் கண்ணனும், யோகனும் எனது பணத்தைத் திருப்பித் தந்துதவினார்கள்.

மேலும் போர் முடிந்தபின் எனது சகோதரங்கள், பிள்ளைகள் எல்லோரும் தங்கள் இருப்பிடங்களுக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். அவர்கள் வாழ்க்கையை மீளக் கட்டியெழுப்ப வேண்டியிருந்தது. என்னால் முடிந்தளவு உதவியை சகலருக்கும் பாரபட்சம் இன்றி செய்தேன். அக்காவின் மகன் கணேசன் கனகராயன்குளத்தில் ஒரு வியாபாரம் நடாத்தி வந்தான். இடம்பெயர்வோடு அக்கடை மூடப்பட்டது. கட்டிடங்களை இராணுவம் தகர்த்துவிட்டது. 2009 இல் மீண்டும் அவ் வியாபார நிறுவனத்தைத் தொடங்க முயற்சி செய்தார். அதற்கு அவரிடம் போதிய பணம் இருக்கவில்லை. முதன்முறையாக தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு, ஆறு இலட்சம் ரூபா தரும்படி கேட்டார். பல கஷ்டங்களின் மத்தியில் 15.02.2010 இல் அவர்கேட்ட பணத்தை அனுப்பியிருந்தேன். அவர் வியாபாரத்தைத் தொடங்கி நல்ல முறையில் நடாத்தி, தன் குடும்பப் பொறுப்புக்களைச் சுமந்துகொண்டிருந்தார். அது என் மனதுக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியாகவும், திருப்தியாகவும் இருந்தது.

எனது காணிகளை சகோதரன், மருமகன் ஆகியோர் எடுத்துக்கொண்டார்கள். ஊரில் எனக்கிருந்த முக்கியமான காணிகளை இழந்தேன். திரும்ப எனது துறைசார்ந்த வேலைக்குப் போகும் மனநிலையில் நானில்லை. 12.10.2010 இல் சிட்னியில் ஒரு சிறுவர்

பராமரிப்பு நிலையம் தொடங்கினேன். வருமானம் வந்தது. இரு வருடங்களுக்குமேல் நன்றாக நடைபெற்று வந்தது. எனது மகள் வாசுகி சிறுவர் பராமரிப்பு நிலையத்தை நல்லபடியாக நடத்திக்கொண்டிருந்தார். எனினும் குடும்ப நிலைமை காரணமாக அதனை விற்கவேண்டி ஏற்பட்டது. வேலையை இழந்தேன், வருமானத்தை இழந்தேன், காணியை இழந்தேன். உடல் நிலையை இழந்தேன். நிம்மதியை இழந்தேன். ஆனால் எனது இலட்சியம், கடமை உணர்வு என்னோடு ஒட்டிக்கொண்டே இருந்தது. எதிர் நீச்சல் போடுவதே என்வாழ்க்கை.

2010 இல் 'புலம் பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர்' என்னும் ஆய்வு முயற்சியைத் தொடங்கினேன். இந்த ஆய்வுக்கான ஆதாரங்களைத் திரட்டுவதற்கு மீண்டும் உலகப் பயணம் ஒன்றை மேற்கொள்ளவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. பிரான்ஸ், ஜேர்மனி, சுவீட்சர்லாந்து, நெதர்லாந்து, டென்மார்க், சுவீடன், இத்தாலி, பெல்ஜியம், இலண்டன், கனடா, நியூசிலாந்து, அமெரிக்கா, சிங்கப்பூர், இந்தியா ஆகிய நாடுகளுக்கு, தொடர்ச்சியாக ஆறு மாதங்களுக்கு ஆய்வுப் பயணத்தை மேற்கொண்டேன். மீண்டும் சிட்னி வந்து சேர்ந்தேன். ஏற்கனவே 'இலங்கைத் தமிழர் தேசியவாதம்', 'தமிழர் வரலாற்று மூலாதாரங்கள் ஒரு உலகளாவிய தேடல்', 'இலங்கையில் தமிழர் பூரண வரலாறு' ஆகிய நூல்கள் எழுதியதன் காரணமாகக் கிடைத்த அனுபவம், இந் நூலை எழுதுவதில் கஷ்டம் இருக்கவில்லை. ஆறுமாத காலத்துக்குள் எழுதி முடித்துவிட்டேன். அந் நூலை தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் வழமைபோல் அச்சிட்டேன்.

2010 இன் இறுதிப் பகுதியில் இந் நூல் மேற்குறிக்கப்பட்ட நாடுகளிலெல்லாம் வெளியிடப்பட்டது. பத்தாயிரத்திற்கு மேற்பட்ட பிரதிகள் விற்கப்பட்டன. எனது மேற்குறிக்கப்பட்ட ஆய்வு காரணமாக உலகின் பல நாடுகளுக்கு அடிக்கடி பிரயாணம் செய்ய வேண்டி ஏற்பட்டது. நூலகங்கள், காப்பகங்கள் பல்கலைக்கழகங்கள் ஆகிய இடங்களில் ஆய்வு செய்யும் போது எல்லாவற்றையும் மறந்து

ஆய்வு முயற்சியிலேயே கண்ணும் கருத்துமாக இருப்பது எனது பழக்கம். எத்தனை நல்ல மனிதர்களைச் சந்திக்கும் வாய்ப்பு, எத்தனை கல்விமான்கள், பேராசிரியர்கள், நூலகர்கள், தேசபக்தர்கள், மாணவர்கள், அரசியல்வாதிகள், பொதுமக்கள், என் உறவினர்கள் என எல்லோரும் என்னை எந்த நேரத்திலும் சுறுசுறுப்பாகவே வைத்திருந்தனர். அத்தோடு செல்கின்ற நாடுகளிலெல்லாம் வானொலி, தொலைக்காட்சி பேட்டிகள், கூட்டங்களில் பேசுகின்ற வாய்ப்புகள், நூல் வெளியீடுகள் என்னை மகிழ்ச்சியின் உச்சத்துக்கே கொண்டு செல்லும்.

மேற்படி நாடுகளில் தமிழ்ப் பாடசாலைகள் மிகவும் நல்ல கட்டமைப்புக் கொண்டதாக, புலம் பெயர் தமிழர்களால் நடாத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்த காலம் அது. எனவே அம் மாணவர்களுக்கு வகுப்புகள் நடாத்துவது, கருத்தரங்குகள் வைப்பது என்பன என் மனம் நிறைந்த வாழ்க்கையின் ஓர் அம்சமாக இருந்தது. அத்தோடு இளைஞர்களுக்கு அரசியல், வரலாறு போன்ற வகுப்புக்கள், கருத்தரங்குகள் நடத்துவதில் மிகவும் ஆர்வத்தோடு ஈடுபட்ட நாட்களை ஒருதரம் நினைத்துப் பார்க்கின்றேன். புலம் பெயர்ந்து அந்நிய நாடுகளில் பிறந்து வளர்ந்த இளைஞ சமூகம் தங்கள் அடையாளத்தை இழந்துவிடக்கூடாது, தமது மொழி, கலை, கலாசாரம், பண்பாடு, தமது தேசம் என்பவற்றைப் பேணிப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற இலட்சியத்தோடு இவ் வேலைத் திட்டங்களைத் தோளிற் சுமந்தேன். இது பெரும் மனநிறைவைத் தந்தது.

எமது இரு பிள்ளைகளும். பல்கலைக்கழகப் படிப்பை முடித்து அரசு திணைக்களங்களில் தொழில் புரியத் தொடங்கினார்கள். மனைவியும், அவரின் தாயும் வீட்டில் மகிழ்ச்சியாக இருந்தார்கள். ஆனால் என்னால் மகிழ்ச்சியாக இருக்க முடியவில்லை. எப்பொழுதும், எனது தாய்நாடு, அங்கு வாழும் மக்கள், எனது உறவுகளைப் சுற்றிச்சுற்றி என்மனம் பம்பரமாய் சுழன்று கொண்டேயிருக்கும். இந்நிலையில் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் செல்ல முடிவெடுத்தேன். அங்கு, அவ்

வேளையில் புஷ்பரத்தினம் வரலாற்றுத் துறைக்குப் பொறுப்பாளராக இருந்தார். அகழ்வாராய்ச்சியில் தன் முழு நேரத்தையும் செய்கின்றவர். வரலாற்று பேராசிரியருக்கு விளம்பரப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். 'இங்கு தகுதியானவர்கள் ஒருவரும் இல்லை. நீர் மட்டுந்தான் தகுதி உடையவராக இருக்கின்றீர். நீர் விண்ணப்பித்தால் நிச்சயம் உமக்கு அப் பேராசிரியர் பதவி கிடைக்கும். நீர் விண்ணப்பிக்காமல் விட்டால் சிங்களப் பேராசிரியர் ஒருவரே அப்பதவிக்கு வருவார். எனவே நீங்கள் நிச்சயம் விண்ணப்பிக்க வேண்டும்' என்று கேட்டுக்கொண்டார். நான் ஆவலோடு விண்ணப்பித்தேன். ஆனால் துணைவேந்தர் அரசரத்தினத்திற்கு நான் அங்கு பேராசிரியராகப் போவது விருப்பமில்லை. அப்போது ராஜன் கூல் என்பவரும், விஞ்ஞான பீடத்திற்குப் பேராசிரியர் பதவிக்கு விண்ணப்பித்திருந்தார். அவரையும் உப வேந்தர் அரசரத்தினம் விரும்பவில்லை. புஷ்பரத்தினத்தின் மனதை மாற்றி அவரை விண்ணப்பிக்க வைத்து அவருக்கு பேராசிரியர் பதவி வழங்கப்பட்டது.

மேற்படி முறைகேடுகள் பற்றியும், ஊழல் பற்றியும் 2010 ஆம் ஆண்டு இறுதிப் பகுதியில் பத்திரிகைகளிலும், இணையத்தளங்களிலும் பரபரப்பான செய்திகள் வந்து கொண்டிருந்தன. எத்தனையோ ஊழல் மோசடிகளைச் செய்தவர்களுக்கு மேற்படி செய்திகளெல்லாம் எருமைமாட்டில் மழை பெய்தது மாதிரியே இருந்திருக்கும். பேராசிரியர் புஷ்பரத்தினம் யாழ்ப்பாணத்திலும், தஞ்சாவூரிலும் இருந்து எழுதிய பல பலகடிதங்கள் என்னிடம் உண்டு. அதில் உங்களோடு கதைப்பதும், நட்புறவு வைப்பதும் எனக்கு ஒரு கொடை என்று எழுதியிருந்தார். உண்மையில் மேற்படி விடயத்தில் அவர் எனக்குத் துரோகம் செய்திருக்கின்றார் என்பதனை அவர் மனச்சாட்சி அவருக்கு எந்நேரமும் குத்திக் குத்திக் காட்டிக்கொண்டே இருக்கும்.

ஊ ஊ ஊ ஊ

ஈழத் தமிழர் வரலாற்றுச் சான்றுகள்

2011 ஆம் ஆண்டு, இதுவரை என்னால் உலகின் பல நாடுகளில் தேடி எடுக்கப்பட்ட ஈழத்தமிழ் தொடர்பான வரலாற்று மூலச் சான்றுகளை, எனது ஆய்வு அறையில் மிகவும் ஒழுங்காக பாதுகாப்பான முறையில் பத்திரப்படுத்தி வைத்திருந்தேன். என் மறைவுக்குப் பின்பு இவைகளுக்கு என்ன நடக்கும் என்று அடிக்கடி சிந்திப்பேன். அப்பொழுது, பேராசிரியர் இந்திரபாலா அவர்கள் எனது ஆய்வு மண்டபத்துக்கு வந்து அவைகளைப் பார்வையிட்டுக் கூறிய வார்த்தைகள் என்னை ஊக்கப்படுத்தின. 'இவ் ஆதாரங்களை வைத்துக்கொண்டு பல்வேறு அறிவியல் துறைசார்ந்த பல கலாநிதிப் பட்ட ஆய்வுகளைச் செய்யலாம்' என்று அவர் கூறிய அறிவுரை என்னை இவ் விடயத்தில் உடன் செயற்பட வைத்தது.

'எது நடக்க இருக்கின்றதோ, அது நடந்தே தீரும்' என்பதில் நம்பிக்கை கொண்டவன் நான். தலைசிறந்த கட்டிடவியலாளரான துரைராசா அவர்களும் என்னை இவ் விடயத்தில் ஊக்கப்படுத்தினார். மாசி மாதம் 2011 இல் மலேசியாவில் இருந்து பேராசிரியர் துரையப்பா என்னைத் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டார். ஏற்கனவே இவ் விடயம் பற்றி அவருடன், பலமுறை கலந்துரையாடியிருக்கிறேன். எங்காவது எல்லோரும் இலகுவாகச் சென்று ஆய்வு செய்யக்கூடிய ஒரு

பல்கலைக்கழகத்தில், இவ் ஆவணங்கள் வைக்கப்படவேண்டும் என்ற தூர நோக்கில் சிந்தித்தேன். அதற்கு மலேசியா பொருத்தமான இடம் என்றும் ஏற்கனவே முடிவு எடுத்திருந்தேன். துரையப்பாவின் செய்தி என்னை மிகவும் ஆச்சரியத்திலும், மகிழ்ச்சியிலும் ஆழ்த்தியது.

துரையப்பா அவர்கள் மலேசியப் பல்கலைக்கழகத்தில் துணைப்பேராசிரியராகவும் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தார். அவர், 'இவ் வரலாற்றுப் பொக்கிசத்தைப் பிரதிபண்ணி மலேசியப் பல்கலைக்கழகத்தில் உள்ள நூல் நிலைய ஆவணக் காப்பகத்தில் வைப்பதற்கு உரியவர்களுடன் கலந்துரையாடியுள்ளேன்' என்று தெரிவித்தார். நான் கூறினேன். 'அதற்கு அதிக பணம் தேவைப்படும் என்றும், என்னிடம் அதற்கான பணம் இல்லை' எனவும் கூறினேன். நீங்கள் இது தொடர்பாக ஒரு முன்மொழிவையும், இத்திட்டத்திற்கு உரிய செலவுப் பட்டியலையும் அனுப்புமாறு கேட்டுக்கொண்டார். ஓரிரு வாரத்திலேயே இது தொடர்பான தொழில்நுட்ப சாதனங்கள் வைத்திருப்பவர்களைச் சந்தித்து செலவு விபரங்களைத் திரட்டினேன். ஐயாயிரம் மைக்கிரோபிள் (Microfish) அதில் ஐந்து இலட்சம் பிரதிகள். நாநூறு மைக்ரோ பிலிம் (Micro film) சுருள்கள் அதில் சுமார் ஐநூறு இலட்சத்திற்கு மேற்பட்ட பிரதிகள் என சுமாராக இருபது இலட்சத்துக்கு மேற்பட்ட A4 தாள்கள். இவைகளைப் பிரதி பண்ணுவதற்கு ஐம்பதினாயிரம் அவுஸ்திரேலிய டொலர்கள் தேவைப்பட்டது. இந்த ஆவணங்கள் பற்றிய விரிவான தலைப்புகளையும், பல்வேறு துறைசார்ந்த பாடம் சம்பந்தமான விபரங்களையும், செலவுத் தொகையையும் எழுதி மலேசியப் பல்கலைக்கழகத்திற்கும், துரையப்பாவுக்கும் பதிவுத் தபாலில் அனுப்பினேன். அத்தோடு மூன்று மாதங்களில் இந்தத் திட்டத்தை செயற்படுத்தி விமானமூலம் அனுப்பி வைப்பதாகவும் அறிவித்திருந்தேன்.

சுமார் மூன்று வாரங்களில் மலேசியப் பல்கலைக்கழகத்திடமிருந்து மகிழ்ச்சியான பதில் வந்தது. அத்தோடு மலேசியப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு வருகைதந்து ஒப்பந்தத்தில் கையொப்பமிடும்படி கேட்டுக்

கொண்டார்கள். நான் மறு வாரமே சிட்னியில் இருந்து மலேசியா சென்று ஒப்பந்தத்தில் கையொப்பமிட்டேன்.

ஏற்றுக்கொண்ட ஒப்பந்தத்தின் படி பணத்தை இரு பகுதியாக அனுப்பினார்கள். இரு மாதங்களில் ஆவணங்கள் சகலவற்றையும் பிரதி பண்ணி மலேசியப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு விமான மூலம் அனுப்பி வைத்தேன். உண்மையில் இத் திட்டம் சரியான நேரத்தில், சரியாகத் திட்டமிட்டு செயல் வடிவமாக்கிய முயற்சி. உலகம் உள்ளவரை நிலைத்து நிற்கும். மாணவர்களுக்கும், கல்விமான்களுக்கும், ஆராய்ச்சியாளர்களுக்கும் இது இறைவனால் கொடுக்கப் பெற்ற கொடையாகும். கல்வித்துறை சார்ந்த மாணவர்களுக்கும், விரிவுரை யாளர்களுக்கும் தேடல் இல்லையென்றால் அவர்களை அறிவுலகம் ஒருபோதும் அணைத்துக்கொள்ளாது.

மேற்படி வேலைத்திட்டம் முடிவடைந்தபின்னர், இப் பெறுமதியான வரலாற்று ஆதாரங்களை (Digital format) கணினியில் நுண்ணிய முறையில் பார்க்கவோ அல்லது பரிமாறவோ முடியும். இத் திட்டத்தைச் செயற்படுத்த பல கோடி பணம் தேவை. நித்திரை கொள்ளமுடியவில்லை. அமெரிக்கா, கனடா, ஐரோப்பிய நாடுகளுக்குச் சென்று உரியவர்களிடம் உரிமையோடு கலந்துரையாடி பணம் பெறமுடியும் என்ற நம்பிக்கை இருந்தது. என்னை நேசிக்கின்றவர்கள், என் அர்ப்பணிப்புக்களை மதிப்பவர்கள், என் நேர்மையைப் பற்றியும், என் தேசப்பற்றைப் பற்றியும் நம்பிக்கையுள்ளவர்கள் நிச்சயமாக எனது இந்தப் பெறுமதி வாய்ந்த வேலைத்திட்டத்திற்கு நிச்சயம் கைகொடுப்பார்கள் என்ற அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை எனக்கு இருந்தது.

முதலில் அமெரிக்கா நியூயோர்க்கில் உள்ள இலங்கைத் தமிழ் சங்கத்தின் தலைவராக இருந்த டாக்டர் ஜெயந்தாவைத் தொடர்பு கொண்டேன். என் திட்டம்பற்றி விரிவாக எடுத்துரைத்தேன். தனது

நிர்வாகக் குழுவிடம் கலந்தாலோசித்துவிட்டு மீண்டும் தொடர்பு கொள்கின்றேன் என்று பதில் அளித்தார். ஒரு வாரத்தின் பின் தொலை பேசியில் தொடர்பு கொண்டார். நீங்கள் நியூயோர்க் வந்தால் ஒரு முழுநாள் கருத்தரங்கு செய்ய முடியுமா? என்று கேட்டார். நான் ஒப்புக்கொண்டேன். ஆனிமாத நடுப்பகுதியில் எல்லா நாடுகளுக்கும் பிரயாணம் செய்ய விமானச் சீட்டைப் பெற்றேன். எனக்கு எந்த நாடுகளுக்கும் போவதற்கு விசா தேவையில்லை. இந்தியா தவிர. அப்பொழுது எனது மனைவி கனடா வர விரும்பினார்கள். அவரையும் கூட்டிக்கொண்டு ரொறன்ரோவில் பொன் சுந்தரலிங்கம் மாஸ்டர் வீட்டில் தங்கினோம். அங்கு மதியபோசனம் முடித்துவிட்டு அமெரிக்கா செல்ல ஆயத்தமானேன். மனைவிக்கு நான் அமெரிக்கா போவது பற்றிக் கூறவில்லை. அன்றுதான் கூறினேன் நான். 'நியூயோர்க்கில் எனக்கு ஒரு கருத்தரங்கு இருக்கின்றது அதற்கு சென்றுவிட்டு இரு நாட்களில் திரும்பி வந்துவிடுவேன்' என்று. 'நீங்கள் நீண்டதூரம் பயணம் செய்து வந்திருக்கின்றீர்கள். உடன் அமெரிக்கா போகப்போகிறேன் என்று சொல்கின்றீர்கள். சரியான குளிர். உங்களுக்கு களைப்பு இல்லையா?' என்று கேட்டார். நான் பதில் ஒன்றுமே கூறவில்லை. நண்பன் வேல் என்னை விமான நிலையத்திற்கு ஏற்றிச் சென்றார். கடும்பனி வீழ்ச்சியால் இன்று விமானம் ஓடாது என்று கூறினார்கள். பல மணி நேரம் காந்திருந்தோம். என்னைப் போன்று சில பிரயாணிகளும் காத்திருந்தார்கள். பலர் வீடு திரும்பிவிட்டார்கள். நாங்கள் சிலர் போயே ஆகவேண்டும். நடுச் சாமத்தில் ஒரு சிறிய விமானத்தில் நாங்கள் பதினைந்து பேர் மட்டுமே பிரயாணம் செய்தோம். மிகவும் ஆபத்தான பிரயாணமாக இருந்தது. இரவு பத்து மணிக்கு போய்ச் சேரவேண்டிய நான் 18.06.2011 அதிகாலை நான்கு மணிக்குத்தான் நியூயோர்க் விமான நிலையம் சென்றடைந்தேன். அங்கு எனக்காக தமிழ்ச் சங்க உறுப்பினர்கள் காத்து நின்றார்கள். விமான நிலையத்தில் இருந்து

கருத்தரங்கு நடக்கும் இடத்திற்கு செல்ல சுமார் இரண்டுமணி நேரம் எடுத்தது. சுமார் ஆறு மணியளவில் விடுதியைச் சென்றடைந்தோம். அப்பொழுது என்னை ஏற்றிச் சென்ற நண்பர்கள் கேட்டார்கள் 'நீங்கள் சிட்னியில் இருந்து நேற்று கனடா வந்து, இன்று நியூயோர்க் வந்துள்ளீர்கள். நீங்கள் உடல்நலம் பாதிக்கப்பட்டவர் என்று அறிந்தோம். எப்படி இன்று காலை ஒன்பது மணிக்கு முழுநேரக் கருத்தரங்கை உங்களால் செய்யமுடியும்' என்று கேட்டார்கள். அது திட்டமிட்டபடி நடந்தே தீரும் எனக் கூறினேன். என்னை நல்ல வசதியான அறையில் விட்டுவிட்டு அவர்கள் புறப்பட்டுவிட்டார்கள். அது ஒரு ஐந்து நட்சத்திர விடுதி. சகல வசதிகளும் உண்டு. வெளியில் சென்று, அங்குள்ள உணவகத்தில் சிற்றுண்டியும், கோப்பியும் அருந்தினேன். பின்னர் அறைக்குச் சென்று ஒரு மணிநேரம் தூங்க முயற்சி செய்தேன். ஆனால் முடியவில்லை.

ஊ ஊ ஊ ஊ

அமெரிக்கா பயணம் நியூயோர்க் கருத்தரங்கு

அதிகாலை எட்டு மணியானது. வெளியில் பரபரப்புச் சத்தம் கேட்கிறது. கருத்தரங்குக்கு எல்லோரும் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். நான் நன்றாக சுடுநீரில் குளித்துவிட்டு அழகாக ஆடை அணிந்து அறையில் தயாராக இருந்தேன். டாக்டர் ஜெயந்தா அங்கு வருகைதந்து அறையின் அழைப்பு மணியை அடித்தார். நான் கதவைத் திறந்து அவருக்கு வணக்கம் சொன்னேன். கைகுலுக்கி விட்டு வரவேற்றார். மிக்க மகிழ்ச்சியாக காணப்பட்டார். நான் கூறினேன். 'நீங்கள் தயார் செய்யுங்கள் நான் சரியாக 8.55 க்கு மண்டபத்திற்கு வருவேன். 9.00 மணிக்குக் கருத்தரங்கு தொடங்கும்' என்று. சிரித்துவிட்டு சென்று விட்டார்.

நல்ல அழகான மண்டபம். சுமார் நூற்றுக்கு மேற்பட்டவர்கள் அங்கு அமர்ந்திருந்தார்கள். இளைஞர்கள், கல்விமான்கள், முதியவர்கள், வெள்ளையர்களாகக் காணப்பட்டனர். எல்லோருக்கும் காலை வணக்கம் சொன்னேன். எல்லோரும் எழுந்து நின்று வரவேற்றார்கள். ஜெயந்தா என்னை அறிமுகம் செய்து வைத்தார். திரை போடப்பட்டு, உருவப் படம் அதில் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தது. புறஜெக்டர் ஒழுங்கு பண்ணப்பட்டிருந்தது. 9.10 மணிக்கு எனது கருத்தரங்கு தொடங்கியது.

பல்லினத்தவர்களாக இருந்தபடியினால் ஆங்கிலத்திலேயே கருத்தரங்கு நடைபெற்றது. அடிக்கடி கனடா, அமெரிக்கா சென்றிருந்தபடியால் பிரித்தானிய ஆங்கிலமும், அமெரிக்க ஆங்கிலமும் கலந்த உச்சரிப்பில் பேசினேன். எல்லோரும் மகிழ்ச்சியடைந்தார்கள். இலங்கைத் தமிழர் வரலாறு பற்றிய விடயம் கருத்தரங்கின் தலைப்பாகும். தென்னாசியா, ஐரோப்பிய வரலாறும், அரசியலும் கலந்த விடயமாகவே பேசினேன். 10.30 மணிக்கு தேனீர் இடைவேளை. திரும்பவும் 10.40 மணிக்கு தொடங்கி மதிய போசன இடைவேளை வரை தொடர்ந்தது. மதிய போசனத்துக்குப் பின் பிற்பகல் 01.30 மணிக்கு கருத்தரங்கு தொடங்கி மாலை நான்கு மணிவரை தொடர்ந்து பேசினேன். எல்லோருக்கும் ஆச்சரியம். பிற்பகல் 04.00 மணிக்கு கேள்வி நேரம் இடம்பெற்றது. இளைஞர்கள் மிகவும் ஆர்வத்தோடு பல்வேறு கேள்விக் கணைகளைத் தொடுத்தார்கள். வெள்ளையர்களும், ஆர்வத்தோடு கேள்வி கேட்டார்கள். என்னால் முடிந்தவரை எல்லாக் கேள்விகளுக்கும் தகுந்த விடை கொடுத்தேன்.

கேள்வி நேரத்தில் இருவர் கேட்ட கேள்விகள் எனக்கு இன்றுகூட ஞாபகத்தில் வரும்போது சிரிப்புச் சிரிப்பாக வரும். முதலாவது கேள்வி, எவ்வாறு சுமார் எட்டு மணிநேரம் சோர்வடையாமல் தொடர்ந்து பேசினீங்கள், என்பது வெள்ளையர் ஒருவரின் கேள்வி. நான் சுருக்கமாக அவர் கேள்விக்கு பதில் வழங்கினேன். 'நான் கூட்டுக் களத்தில் இரவு இரவாக கூடு அடித்தவன். பல்வேறு விதமான போர்க்களங்களில் இரவு பகலாகப் போராடியவன். அவர்களுக்குப் புரியவில்லை. பின்னர் சுருக்கமாக விளங்க வைத்தேன். எல்லோரும் சிரித்து மகிழ்ந்தார்கள். மற்றுமொரு கேள்வி. எவ்வாறு ஒரு குறிப்புகளும் இல்லாமல் இவ்வளவு விடயங்களையும் கால அடிப்படை தவறாமல் பேசினீங்கள். அக்கேள்விக்கு 'இது என் வாழ்க்கை' என்றேன். மீண்டும் ஆச்சரியத்தோடு சிரித்தார்கள். மேலும் அவர் கேட்டார், 'நீங்கள் இலங்கையில் பிறந்தவர். இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்திலும், சிட்னி

பல்கலைக்கழகத்திலும் படித்துப் பட்டம் பெற்றவர். எவ்வாறு பிரிட்டிஷ் அமெரிக்கன் உச்சரிப்புகள் கலந்தவாறு முழு நேரமும் பேசினீங்கள்?' எனவும் கேட்டார். நான் இருண்டொரு வசனத்தில் பதில் கூறினேன். 'மாட்டின் லூதர்கிங்கை எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும்' என்றேன். அங்கிருந்த எல்லோரும் படித்தவர்கள். புரிந்து கொண்டனர். மாலை ஐந்து மணிக்கு, என் 'இலங்கைத் தமிழர் வரலாறு' நூலை வந்தவர்கள் எல்லோருமே வாங்கி என்னை கௌரவப்படுத்தினார்கள். டாக்டர் ஜெயந்தா எல்லோருக்கும் நன்றி கூறினார். நானும் நன்றி கூறினேன். எல்லோரும் மன நிறைவோடு நன்றி பாராட்டி விடைபெற்றார்கள்.

நான் எனது அறைக்குச் சென்று புறப்படுவதற்கு ஆயத்தமானேன். தமிழ் சங்கத் தலைவர் ஜெயந்தா என் அறைக்கு வருகை தந்தார். 'நீங்கள் இன்று இரவு ஓய்வு எடுத்துவிட்டு நாளை காலை கனடா போகலாந்தானே' என்றார். நான் 'உடனே போகவேண்டும்' என்று சொன்னேன். 'உங்களுக்கு களைப்பே இல்லையா?' என்று கேட்டார். 'என் அகராதியில் அந்தச் சொல்லுக்கே இடமில்லை' என்றேன். சிரித்துவிட்டு எனது நூல் விற்ற பணத்தை என்னிடம் கையளித்தார். மேலும் ஒரு உறையையும் தந்தார். என்னவென்று கேட்டேன். தமிழ்ச் சங்கம் சார்பாக பத்தாயிரம் அமெரிக்க டாலர்கள் நன்கொடையாக வழங்கியிருக்கிறோம் என்றார். என் கண்கள் மகிழ்ச்சியினால் நிரம்பியது. நன்றி கூற வார்த்தைகளே இல்லை என்றேன். 'எங்கள் தேசத்திற்காக நாங்கள் செய்ய வேண்டியதை செய்ய வேண்டும்' என்று கூறி விடைபெற்றார். நண்பர் ஒருவர் என்னை வண்டியில் ஏற்றி விமான நிலையத்திற்குக் கொண்டு சென்றார். செல்லும் வழியில் மூன்று கோபுரங்களும் தகர்க்கப்பட்ட இடத்தையும் கொண்டு சென்று காட்டினார். நம்பவே முடியவில்லை.

இரவுபதினொரு மணிக்கு கனடா விமான நிலையம் வந்து சேர்ந்தேன். வேல் என்னை வந்து கூட்டிச் சென்று வீடு சேர்ப்பித்தார். றஞ்சினிக்கு இருந்த பயம் போய்விட்டது. நன்றாக சுடுதண்ணியில் குளித்து விட்டு அடிச்சுப் போட்ட பாம்பு போல அசையாது தூங்கிவிட்டேன். மறு நாள்

காலை எழுந்து தேனீர் அருந்திவிட்டு, நேற்றைய கருத்தரங்கு பற்றி ரஞ்சினிக்கு கூறிக்கொண்டிருந்தேன். பின்னர் அன்று மாலை வேல் வீட்டுக்குச் சென்றுவிட்டோம். மறுநாள் வேலின் மூத்த மகளுக்குத் திருமணம். மிகவும் ஆடம்பரமாக, அழகான திருமண மண்டபத்தில் இடம்பெற்றது. ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்டவர்கள் கலந்துகொண்டு மணமக்களை வாழ்த்தினார்கள். அன்று வேல், அத் திருமணத்தில் எனக்கும் என் மனைவிக்கும் சிறப்பான கௌரவத்தை தந்தமை மிகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் இருந்தது. நல்ல மனம் உள்ளவர்களின் வாழ்க்கை எப்பொழுதும் உயர்வாமே.

திருமணத்தின் பின் மூன்று நாட்கள் வரை அங்கு தங்கி, என் மருமகள் வீட்டுக்கும், மனைவியின் உறவினர்கள் வீடுகளுக்கும் சென்று குசலம் விசாரித்தோம். பின்னர் வேல் குடும்பம் எங்களை நயகரா நீர் வீழ்ச்சிக்கு கூட்டிச்சென்றார்கள். எவ்வளவு அழகான அமைதியான இடமாகக் காணப்பட்டது. எத்தனை ஆயிரம் உல்லாசப் பயணிகள் உலகின் பல பாகங்களில் இருந்தும் வந்து போகும் ஓர் இரம்மியமான இடமாக காணப்படுகிறது. இயற்கை அன்னையின் கொடை.

இதற்கிடையில், கனடாத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் தலைவர் நக்கீரன் அவர்களையும், அவர்கள் சங்கத்தினர் சிலரையும் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு எனது வேலைத் திட்டம் பற்றி கலந்துரையாடினேன். நாங்கள் கனடாவில் இருந்து புறப்படுவதற்கு முதல்நாள் நக்கீரன் ஐயா என்னை அழைத்திருந்தார். அவரையும், தமிழ்ச் சங்க உறுப்பினர்களையும் சென்று சந்தித்தேன். அவர்கள் எனது வேலைத் திட்டத்திற்கு ஐயாயிரம் கனடிய டொலர்கள் அன்பளிப்பாகத் தந்தார்கள். நன்றி கூறினேன்.

27.06.2011 இல் நாம் இருவரும் ஜேர்மனி சென்றோம். பிரான்போர்ட் விமான நிலையத்தில் நண்பன் சொர்ணலிங்கம் எங்களை வந்து வரவேற்று, தன் வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றார். அங்கிருந்து

பாரிஸ் நகரத்துக்கு எனது மருமகள் லதா சபாஸ் வீட்டுக்கு கடுகதி புகையிரதத்தில் சென்றோம். நாலைந்து நாட்கள் மிகவும் மகிழ்ச்சியாக பொழுது கழிந்தது. பின்னர் அங்கிருந்து இலண்டன் சென்று ஒரு வாரம் தங்கிவிட்டு, றஞ்சினி சிட்னிக்குச் சென்றுவிட்டார்.

அமெரிக்கப் பிரயாணம் எனது வரலாற்று மூலாதாரத் திட்டத்தை செயற்படுத்த, அதன் வாசந் கதவை அகல திறந்துவிட்டது. அளவுக்கு மீறிய நம்பிக்கையையும் ஏற்படுத்தியது. மேலும் கனடாப் பிரயாணம் எனது செயற்திட்டத்தை மெருகுபடுத்தியது.

நான் இலண்டனில் இருந்து ஜேர்மனிக்குச் சென்றேன். அங்கு எனது நூல்கள், சீடி தட்டுக்கள் விற்ற பணம் ஓரளவு கிடைத்தது. பிராங்போர்ட்டில் சொர்ணம் வீட்டில் சில நாள் தங்கினேன். பின்னர் அங்கிருந்து நெதர்லாந்து சென்றேன். அங்கு அருமை அண்ணர் வீட்டில் தங்கியிருந்தேன். அப்பொழுது பாஸ்கரன் அவர்களைத் தொலை பேசியில் தொடர்பு கொண்டேன். அவர் தனது அலுவலகத்திற்கு வரும்படி அழைத்தார். புகையிரத நிலையத்தில் இருந்து நாதன் என்னை பாஸ்கரன் அலுவலகத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார். அங்கு என்னை அன்போடு வரவேற்றார். ஐயாயிரம் யூரோக்கள் எனது சேட் பையில் அன்பளிப்பு என்று சொல்லி வைத்து வழி அனுப்பினார். நான் எனது செயல் திட்டத்தை அப்பொழுது கூறவில்லை அவருக்கு. பின்னர் நாதன் என்னை புகையிரத நிலையத்திற்கு கூட்டிச் சென்றார். செல்லும் வழியில் நாதனிடம் நான் எனது திட்டத்தைக் கூறினேன். நல்ல விடயம் அண்ணை. மிகவும் பிரயோசனமாக இருக்கும் என்று சொல்லிவிட்டார்.

நாதன் அலுவலகம் போனவுடன் பாஸ்கரனுக்கு நான் கூறிய விடயத்தைக் கூறியுள்ளார். உடனே நாதனைத் திருப்பி புகையிரத நிலையத்திற்குச் சென்று என்னைத் திருப்பிக் கூட்டிவருமாறு சொல்லியிருக்கிறார். நாதனும் ஓடோடி வந்திருக்கிறார். அதற்குள் நான் புறப்பட்டுவிட்டேன்.

அருமை அண்ணர் வீட்டில் தங்கி இருந்தேன். இருவரும் சமைத்துச் சாப்பிட்டோம். கதைக்கும் பொழுது இத்தாலியில் இருந்தும், ஹொலண்டிலிருந்தும் தொலைபேசி அழைப்புகள் வந்தன. நான் வந்திருப்பது பற்றி அவர்கள் கேள்விப்பட்டிருக்கிறார்கள். எனது நூல்களும், சீடிட்டுக்களும் விற்ற பணம் தங்களிடம் உள்ளது. அதனைத் தருவதற்காகத்தான் தொடர்பு கொண்டோம் என்று கூறினார்கள். இருவருமாக சுமார் எண்ணாயிரம் யூரோ, மறுநாளே எனக்கு கிடைக்கும் படியாக அனுப்பியிருந்தார்கள். இவ்வாறான உண்மையான நேர்மையானவர்களும் இன்னும் இருக்கிறார்கள் என்று மனம் சற்று ஆறுதல் அடைந்தது. தற்பொழுது எனது கைக்கு சுமார் ஐம்பதினாயிரம் அவுஸ்திரேலிய டொலர்கள் மட்டில் கிடைத்துவிட்டது. நிச்சயம் எனது வரலாற்று ஆதாரங்கள் டிஜிற்றலில் பதிவு செய்யும் திட்டம் நிறைவேறும் என்று மிகத் திடமாக நம்பினேன்.

மாலை நான்கு மணியிருக்கும். ஒரு அடி உயரத்துக்கு பனி படர்ந்திருந்தது. அந்தப் பனிக்குள்ளால் ஒரு விலையுயர்ந்த பென்ஸ் காரில் ஒருவர் வந்து இறங்குவதை யன்னல் ஊடாகப் பார்த்தேன். நான் யாரோ தெரியாது என்றுவிட்டு தேநீர் அருந்திக்கொண்டிருந்தேன். அருமை அண்ணர் ரெலிவிஷன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். கதவு மணி அடித்தது. அருமை அண்ணர் கதவைத் திறந்தார். 'ஓ கரன் வாங்கோ' என்று உள்ளே வரவழைத்தார். உள்ளே வந்தவர் என்னைக் கட்டித் தழுவினார். 'ஏன் அப்பா, உங்கள் முயற்சி பற்றி எனக்குக் கூறவில்லை' எனக் கேட்டார். 'நீங்கள் எனது முயற்சிக்கு எவ்வளவோ செய்து விட்டீர்கள். மீண்டும் மீண்டும் தங்களை தொல்லைப்படுத்த நான் விரும்பவில்லை' எனக் கூறினேன். 'அப்பா நீங்கள் எவ்வளவோ எல்லாம் நாட்டுக்காக செய்திருக்கிறீர்கள். நாங்கள் இதுகூடவா செய்யக்கூடாது' என்று புன்சிரிப்போடும், ஆதங்கத்தோடும் கூறினார்.

அருமை அண்ணருக்கும் பாஸ்கரனை நன்றாகத் தெரியும். அவர் எங்கள் கதையை இடைமறித்து பின்வருமாறு கூறினார். 'ஏற்கனவே அமெரிக்கா, கனடா ஹொலண்ட், இத்தாலி போன்ற நாடுகளில் அரைவாசிப் பணம் சேர்த்துவிட்டார். இன்னும் அரைவாசி சேர்க்க வேண்டும் என்று தலையைப் போட்டுக் குழம்பிக்கொண்டிருக்கிறார்' என்றார்.

அவர் சொல்லி முடிப்பதற்குள் 'இன்னும் எவ்வளவு பணம் தேவைப்படும்' என்று என்னைக் கேட்டார். நான் தயக்கத்துடன் 'இன்னும் ஐம்பதினாயிரம் அவுஸ்திரேலிய டொலர்கள் தேவைப்படும்' என்று கூறினேன். உடனே பாஸ்கரன் 'உங்களுக்குச் சுகமில்லை, நீங்கள் இந்தக் கொட்டும் பனியில் அலைந்து திரிய வேண்டாம். நாளைக்கே ஊருக்குப் போங்கோ' என்றார். மேலும் 'நீங்கள் போனவுடன் என்னைத் தொடர்பு கொள்ளுங்கள். இரண்டு நாட்களுக்குள் தங்கள் கையில் ஐம்பதினாயிரம் டொலர்கள் கிடைக்கும்' என்றார். என்னை அறியாமலே கண்கள் கலங்கின. மனம் அமுதது. தேனீர் அருந்திவிட்டு கரன் புறப்பட்டுவிட்டார். கரன் சொன்னபடி பணம் என் கையில் கிடைக்கப்பெற்றது.

அருமை அண்ணரால் நம்பமுடியவில்லை. எனது நடேச அண்ணர் ஏற்கனவே கூறிய 'சில்லறை சில்லறைதான், தாள் தாள்தான்' என்ற வாக்கியத்தை எனக்கே திரும்பக் கூறி ஆனந்தக் கூத்தாடினேன்.

'தம்பி நீங்கள் ஒரு தருமவான். உங்கள் உடல் நிலையைப் பாராது, ஓய்வு எடுக்காது பல நாடுகளுக்கு தொடர் சியாகப் பயணம் செய்துள்ளீர்கள். ஆண்டவன் கருணை உள்ளம் படைத்தவர். எதுவித சுயநலமும் பாராது நாட்டுக்காகவும், மக்களுக்காகவும் அடி அடியாய் நடந்திருக்கின்றீர்கள். அதனால் உங்கள் இச் சாதனையை யாராலும் செய்ய முடியாது. உலகம் உள்ளவரை உங்கள் அர்ப்பணிப்புகளும், தியாகங்களும் வரலாற்றில் இருந்து மறையாது என்று கூறி என்னை

மேலும் ஊக்கப்படுத்தினார்'. மறுநாள் நெதர்லாந்து விமானத்தில் அவுஸ்திரேலியா சென்றேன்.

எனது இலட்சக்கணக்கான ஆவணங்களை டிஜிற்றலில் மாற்றுவதற்கு அவுஸ்திரேலியாவில் நான் திட்டமிட்டதிலும் பார்க்க நான்கு மடங்கு பணம் தேவை. ஏற்கனவே இந்தியாவில் உள்ள பல தொழில்நுட்ப நிறுவனங்களுடன் தொடர்புகொண்டு விலைகோரல் விபரங்களைப் பெற்று வைத்திருந்தேன். இந்தியாவில் மும்பாய் நகரத்தில் உள்ள ஒரு நிறுவனம், நீதியான விலைகோரல் விபரத்தை அறிவித்திருந்தார்கள். அத்துடன் நான்கு வாரங்களில் வேலையை முடித்துத் தருவதாகவும் கூறினார்கள். நான் ஆடி மாத நடுப்பகுதியில் சென்னை செல்லத் திட்டமிட்டேன். சுமார் 381 கிலோ எடைகொண்ட மைக்கிரோ வடிவத்தில் சுருள்களாக உள்ள ஆவணங்களை எப்படி விமானத்தில் கொண்டு போவது என்று திட்டமிட்டேன்.

விமான நிறுவனத்துடன் தொடர்பு கொண்டு விசாரித்தபொழுது, ஆளில்லாத தனிப்பட்ட பொதிகள் முறையில் கொண்டு போகமுடியும். அதிக செலவாகும். எனினும் நீங்கள் பிரயாணம் செய்யும் விமானத்திலேயே பொருட்களும்வந்து சேரும். நீங்கள் இறங்கும் விமான நிலையத்திலேயே பொதிகளை எடுக்க முடியும் எனக் கூறினார்கள். எல்லா ஆவணங்களையும் ஒழுங்காகப் பெட்டிகளில் அடுக்கினேன். ஆடிமாதம் 2011 இல், சிட்னியில் இருந்து புறப்பட்டு சென்னை விமான நிலையத்தில் இறங்கிப் பொருட்களை எடுக்க முயற்சித்தேன். சுங்க அதிகாரிகள் பொருட்களை தர மறுத்தார்கள். முழுக்கப் பார்வையிட்ட பின்னர்தான் தர முடியும் என்றார்கள். மேலும் மாதக் கணக்கில் செல்லும் எனவும் கூறினார்கள். ஐந்து கோடி பெறுமதியான ஆவணங்களை இந்தியர் கையில் விட்டுவிட்டால் கதை அவ்வளவுதான் என்பது எனக்கு நன்றாகவே தெரியும். 'எங்கு அடித்தால் எதுவிடும்' என்பது எனது

கோட்பாடு. ஒரு தொலைபேசி அழைப்பை ஏற்படுத்தி, ஒரு முக்கியமான பிரமுகரான எனது நண்பருக்கு விபரத்தைக் கூறினேன். அடுத்த பத்து நிமிடங்களில் என் பொதிகளை என்னிடம் கையளித்தனர். ஒரு வாடகை வானில் ஏற்றிக்கொண்டு ஏற்கனவே எனது ஆய்வுகளுக்காக எடுத்த, வாடகை வீட்டிற்கு கொண்டு சென்றேன். 'அப்பாடா' என்று பெருமூச்சு விட்டேன். எடுத்த கருமத்தை என்ன விலை கொடுத்தாவது முடித்தே தீருவேன் என்பது என் இரத்தத்திலும் மனதிலும் ஊறிப்போன வெறியாகும்.

புதிய விரைவாக ஓடக்கூடிய ஒரு வாகனத்தை ஒழுங்கு பண்ணினேன். நவமும், நிர்மலாவும் என்கூட வருவதாகச் சொன்னார்கள். ஆனால் வரும் வழியில் சீரடிபாபா ஆச்சிரமத்துக்கு எங்களைக் கூட்டிச் செல்ல வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டார்கள். ஒரு மாலைப் பொழுது இங்கிதமான காற்று வீசிக்கொண்டிருந்தது. பெட்டிகளைக் காரின் பின்னுக்குள்ள பகுதியில் ஏற்றினோம். நடுவில் மூன்று இருக்கைகளும், முன்புறத்தில் ஒரு இருக்கையும் இருந்தது. நல்ல சாரதி. தமிழ், ஹிந்தி, ஆங்கிலம் ஆகிய மூன்று மொழிகளிலும் சரளமாகப் பேசக்கூடியவர். மும்பாயை நோக்கிப் புறப்பட்டோம். சுமார் ஆயிரம் மைல்களுக்கு மேலாகப் பிரயாணம் செய்யவேண்டும். மிகவும் சொகுசான வண்டி. நல்ல காப்பற் நெடுஞ்சாலை. வாகனம் பறந்தது. இடையிடையே நின்று தேனீர் குடித்தோம். இரு இடங்களில் போக்குவரத்து பொலிஸ் மறித்து பல கேள்விகள் கேட்டார்கள். அவர்களுக்கு என்ன கூறுவதென்று எல்லோரும் கதைத்து முடிவெடுத்தோம். கதையால் அவர்களை மடக்கிவிட்டு பிரயாணம் தொடர்ந்தது. மறு நாள் மாலை மும்பாய் நகரம் சென்றடைந்தோம். ஏற்கனவே அந் நிறுவனத்தார் எமக்கு ஒரு ஐந்து நட்சத்திர விடுதியொன்றை ஒழுங்குபடுத்தியிருந்தார்கள். அங்கு தங்கி நன்றாக ஓய்வெடுத்தோம். அங்கிருந்து மும்பாய் நகரத்தைப் பார்த்தால் ஒரே வெளிச்ச மண்டலமாகப் பிரகாசித்தது. வீதிகளில் ஒரே வாகனம்.

இரவுச் சாப்பாட்டை அந்த விடுதியிலேயே சாப்பட்டுவிட்டு நன்றாகத் தூங்கினோம்.

மறுநாள் பத்து மணிக்கு என்னுடன் தொடர்பில் இருந்த நிறுவன அதிகாரி எங்களிடம் வருகை தந்தார். காலைத் தேனீர் அருந்தினோம். அதன் பின்னர் அவர் எங்களை தங்கள் தொழிற்சாலைக்கு அழைத்துச் சென்றார். அங்குள்ள தொழில் நுட்ப பணியாளர்களுக்கு நான் விபரமாக எல்லாவற்றையும் விளங்க வைத்தேன். அவர்கள் இத் தொழிலில் கைதேர்ந்தவர்களாகவும், நல்ல அனுபவம் உள்ளவர்களாகவும் காணப்பட்டார்கள். பொருட்களை அவர்களிடம் கையளித்துவிட்டு, அன்று மாலை மும்பாயிலிருந்து திரும்பிவிட்டோம். அன்று இரவு பத்து மணியளவில் சீரடிபாபா ஆச்சிரமம் உள்ள நகரத்தில் ஒரு விடுதியில் தங்கினோம். மறுநாள் அதிகாலை மூன்றுமணிக்கு ஆச்சிரமம் நோக்கி நடந்தோம். அங்கு ஆயிரத்திற்கு மேலான பக்தர்கள், உல்லாசப் பயணிகள் வரிசையில் நின்றார்கள். நாங்கள் பணம் செலுத்தி மூவருக்கும் வி.ஐ.பி அனுமதி எடுத்ததால் விரைவாக உள்சென்று தரிசனம் செய்யமுடிந்தது. அன்று மதியம் சென்னை நோக்கிப் புறப்பட்டோம்.

ஊ ஊ ஊ ஊ

எனது சகோதரங்களின் முதல் விமானப் பயணம்

சென்னையில் ஒருமாதம் கழிக்க வேண்டியிருந்தது. நான் ஊருக்குப் போகும் போதெல்லாம் எனது சகோதரிகள் எப்பவும் விமானத்தில் பறப்பது பற்றிக் கேட்பார்கள். அவர்களுக்கு வயது போய்விட்டது. எனவே இச் சந்தர்ப்பத்தில் அவர்களை சென்னைக்கு கூப்பிடுவது என்று முடிவு செய்தேன். அன்றே தொலைபேசியில் அவர்களுடன் தொடர்பு கொண்டேன். உடனே அக்காமார் மூவருக்கும், அண்ணருக்கும் கடவுச் சீட்டுகள் எடுக்குமாறு கூறினேன். அவர்கள் எல்லோரும் 'உனக்கு வீண் செலவு தம்பி' என்று கூறினார்கள். நான் ஏதாவது அவர்களுக்கு சொன்னால் தட்டமாட்டார்கள். கடவுச் சீட்டையாழ்ப்பாணத்தில் எடுத்தார்கள். இந்தியாவுக்கு ஆன விசாக்களையும் எடுத்தார்கள். ஒரு வாரத்தில் கொழும்பில் இருந்து சென்னை விமான நிலையத்தில் வந்து இறங்கினார்கள். அவர்களை அன்பாக வரவேற்று நுங்கம்பாக்கத்தில் இருந்த எனது வாடகை வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றேன்.

பாய்க்கியக்காவுக்கு ஒரே மகிழ்ச்சி. விமானப் பிரயாணம் பற்றியே சொல்லிக்கொண்டிருந்தா. நடிகர் ஜெமினிக்கணேசனின் படங்கள் எல்லாத்தையும் தவறவிடாது அன்னக்கா பார்த்துவிடுவார்.

ஜெமினிக்கணேசன் வீட்டுக்கு அடுத்த வீதியிந்தான் நான் குடியிருந்தேன். ஜெமினிகணேசன் வீட்டை வாகனம் கடக்கும்போது, சாரதியை வண்டியை நிறுத்தச் சொன்னேன். அவர் ஜெமினிகணேசன் வீட்டுக்கு முன்னால் நிறுத்தினார். அன்னக்காவிடம் கேட்டேன் 'இது யாருடைய வீடு என்று'. அவர் 'எனக்குத் தெரியாது தம்பி' என்றார். 'இதுதான் ஜெமினிக் கணேசனின் வீடு' என்றேன். ஆச்சரியத்துடன் விழிகள் விரியச் சிரித்தார். காரக் கண்ணாடியைத் திறந்து நன்றாகப் பார்த்து மகிழ்ந்தார். 'நான் கடைசி மட்டும் நினைக்கவில்லை ஜெமினிகணேசனின் வீட்டுக்க ருகில் நிற்பேனென்று' எனக் கூறினார்.

எனது வீட்டில் நான்கு அறைகள் இருந்தன. எனது அறை மிகவும் பெரிய அறை. மறு அறையில் உள்ள குளியலறையில் எல்லோரும் ஒருவர் பின் ஒருவராகக் குளித்தார்கள். நான் அன்று காலையில் எழுந்து மதிய போசனத்திற்காக நல்ல சோறு கறிகள் சமைத்துவிட்டுத்தான், விமான நிலையம் போயிருந்தேன். 'என்ன விமானத்தில் சாப்பிட்டீங்கள்' எனக் கேட்டேன். 'தம்பி அவர்கள் மிகவும் கொஞ்சமாகத்தான் தந்தார்கள். அந்தச் சாப்பாட்டை மனிசர்கள் சாப்பிடுவார்களா' என்று அன்னக்கா கூறினாள். 'ஆனால் அக்கா குடுத்த எல்லாத்தையும் சாப்பிட்டா' என்று கூறிச் சிரித்தார். அண்ணர் அமைதியானவர். பெரிதாக கதைக்கமாட்டார். அவர் புன்சிரிப்பில் ஆயிரம் அர்த்தங்கள் இருக்கும். 'சரி வாருங்கோ சாப்பாட்டு மேசைக்கு' என்றேன். 'என்ன சமைத்துவிட்டியா' எனக் கேட்டார்கள். நான் 'காலையிலேயே சமைத்துவிட்டேன்' என்றேன். எல்லோரும் மேசையில் இருந்து, ஊர்க்கதைகள் பேசியபடி நன்றகச் சாப்பிட்டோம். பின்னர் ஓய்வெடுத்தோம். மாலையில் 'சற்று வெளியே போய் நடந்து வருவோம்' என்றேன். ஜெமினிக்கணேசன் மகளின் வைத்தியசாலை, கடைகள், மரக்கறிச் சந்தை போன்ற இடங்களைக் காட்டிச் சென்றேன். பின்னர் வீட்டுக்கு வந்து எல்லோரும் ஓய்வெடுத்து, சற்று நேரம் தூங்கினார்கள். அதே வேளை நான் இரவுச் சாப்பாட்டைச் சமைத்து முடித்துவிட்டேன்.

இரவாகி விட்டது. எல்லோரும் நித்திரைவிட்டு எழும்பினார்கள். எனது அறையில் இருந்த கதிரைகளில் வந்து இருக்கச் சொன்னேன். எல்லோரும் வந்து இருந்தார்கள். பல வருடங்களின்பின் நாங்கள் ஐவரும் ஒன்றாக இருந்து கதைத்துச் சிரித்து மகிழ்ந்த அந்த நாட்கள் என் மனதில் நீங்காத நினைவாகவே இருக்கின்றது. எனது ஆச்சி, மூத்தண்ணா, பெரியண்ணா, சின்னண்ணா, மகேசுக்கா எல்லோரும் என் நினைவலையில் வந்திருந்தார்கள். அவர்கள் என் மனப்புலத்தில் இருந்து 'அப்பு ராசா', 'தம்பி' என்று கூப்பிடுவது கேட்கிறது. கண்கள் என்னை அறியாமலேயே பனிக்கின்றன. என் இதயத்தில் நித்தியமான அவர்களும், உயிரோடு இருந்திருந்தால் அவர்களையும் அழைத்திருப்பேன். என்னசெய்வது நடந்தவைகள் நடந்தவைதானே.!

மறுநாள் எல்லோரும் குளித்து வெளிக்கிட்டார்கள். அவர்களை வாகனத்தில் ஏற்றிச் சரவணபவன் உணவுச் சாலைக்கு அழைத்துச் சென்றேன். அது பல வகையான சாப்பாடுகள் உள்ள உணவகம். 'நீங்கள் விரும்பியதைச் சாப்பிடுங்கள்' என்று கூறினேன். அருகில் ஒருவர் இருந்து பெரிய நீளமான நெய்த் தோசையைச் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தார். பாய்க்கியக்கா 'என்ன தம்பி எவ்வளவு நீட்டுத்தோசை. இதை எப்படி ஓராள் சாப்பிடுகிறது' என் ஆச்சரியமாகக் கேட்டா. நான் சிரித்துவிட்டு 'சரி வேண்டிச் சாப்பிட்டுப்பாருங்கோ' என்றேன். மற்றவர்கள் இட்லி, இடியப்பம், தோசைகளுக்கு ஓடர் கொடுத்தார்கள். எனக்கு மனத்துக்குள் சிரிப்பு. எல்லாச் சாப்பாடும் மிகவும் அழகாக மேசையில் வைத்தார்கள். எல்லோரும் இரசித்து ருசித்துச் சாப்பிட்டார்கள். பாய்க்கியக்கா நெய்த் தோசையைத் தொட்டுப் பார்த்துவிட்டு 'என்னடா தம்பி, வெறும் குழாய் போல் இருக்கு' என்றார். 'சரி சாப்பிட்டுப் பாருங்கள்' என்று கூறினேன். 'தம்பி இது கால்வயிறு கூட நிரம்பவில்லை. இவங்கள் பேய்க்காட்டுகிறாங்கள்' என்றார். 'சரி சரி இடியப்பம் அல்லது புளியோதரை, றவை உப்புமா என்பன நல்லாயிருக்கும். அவற்றைச்

சாப்பிடு' என்றேன். இடியப்பம் வந்தது. 'இதென்னடா தம்பி, ஐந்து இடியப்பத்தை ஒரே தரத்தில் வாய்க்குள் போடலாம்போலை இருக்கு' என்றாள். 'அக்கா, ஆக்கள் பாக்கினம். பேசாமல் சாப்பிடு' என்றேன். 'கோதாரி விழுந்த சாப்பாடு' என்று வாய்க்குள் முணுமுணுத்துக் கொண்டு சாப்பிட்டார். சாப்பிட்டு முடிய கணக்குத் துண்டு வந்தது. 'எவ்வளவு கணக்கு வந்தது' என அக்கா கேட்டா. நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. காசை எடுத்துத் தட்டில் வைத்தேன். 'என்னடா தம்பி உவ்வளவு காசா?' என்று அக்கா ஆச்சரியத்துடன் கேட்டா. 'அக்கா சத்தம் போடாதையுங்கோ' என்றேன். பணத்தைக் கட்டிவிட்டு வெளியில் புறப்பட்டுவிட்டோம். 'இவனுக்கு விசர், சம்மா காசைக் கரியாக்குகிறான். காலையில் வீட்டில் பாணை வாங்கிச் சம்பலுடன் சாப்பிட்டு இருக்கலாந்தானே' என்றார் அக்கா. இப்படியான சாப்பாட்டுக் கடைகளும், பலவிதமான சாப்பாட்டு வகைகளும் இருக்கிறது என்று அவர்களுக்குத் தெரியப்படுத்த வேண்டும் என்பதுதான் எனது நோக்கமாகவிருந்தது.

அன்னக்கா ஒரு சினிமாப் பையித்தியம். 'தம்பி எம்ஜிஆர், சிவாஜி கணேசன் வீடுகள் எங்கே இருக்கின்றது' என்றார். நான் முதலில் தியாகராஜ நகரில் உள்ள சிவாஜிகணேசன் வீட்டுக்குக் கூட்டிச் சென்றேன். வீட்டையும் அதன் சூழலையும் பார்த்துவிட்டு எல்லாரும் அசந்து போய்விட்டார்கள். எவ்வளவு பெரிய மாளிகை. 'ஏன் தம்பி இவ்வளவு பெரிய வீடு' என்று அன்னக்கா கேட்டார். 'சிவாஜி குடும்பம், அவர்கள் பிள்ளைகள், பேரப்பிள்ளைகள் எல்லோரும் ஒரு கூட்டுக் குடும்பமாக இந்த வீட்டிற்கு வாழ்கின்றார்கள்' என்று கூறினேன். பின்னர் அங்கிருந்து வளசரவாக்கத்தில் உள்ள எம்ஜிஆரின் ராமவரம் தோட்டத்திற்கு கூட்டிச் சென்று காட்டினேன். பெரிய தோட்டம், பல வீடுகள். இங்கேதான் அவர் வாழ்ந்திருக்கிறார் என்று தங்களுக்குள் பேசிக் கொள்கின்றார்கள். மதியமாகிவிட்டது. சரியான வெய்யில். 'வீட்டை போவோமா' என்று கேட்டேன். 'ஓம் தம்பி வீட்டுக்குப்

போவோம்' என்றார்கள். அங்கு சென்று எல்லோருமாக குசினியில் இருந்து கதைத்துக் கொண்டு சமைத்தோம். 'தம்பி பிறிச்சில் எல்லாக் காய்கறிகளும் வாங்கி வைத்திருக்கிறான்' என்று பாய்க்கியக்கா சொல்லி மகிழ்ந்தாள். நல்ல ஆட்டு இறைச்சிக் கறி, பருப்பு, கீரை, சொதி ஆகியவைகள் சமைக்கப்பட்டன. வெண்மதி போன்ற பாசமதி அரிசியில் சோறு ஆக்கப்பட்டது. எல்லோரும் மீண்டும் குளித்தபின், சாப்பிட்டுவிட்டு சற்று நேரம் தூங்கினார்கள். ஆனால் என்னால் தூங்கமுடியவில்லை. காரணம், நான் தூங்குவதில்லை.

மாலையில் எழுந்து, 'தம்பி களைப்பாக இருக்கு, இன்று எங்கும் போகவேண்டாம். இருந்து எல்லோரும் கதைப்பம்' என்றார் மூத்தக்கா. 'சரி' என்றேன் நான். ரீ வியில் படம் பார்த்தார்கள். தேனீர் ஊற்றிக் கொண்டுபோய் கொடுத்தேன். நான் சந்தைக்குப் போய் எல்லாச் சாமான்களும் போதுமானவரை வாங்கிக்கொண்டு வந்தேன். காவலாளி சாமான்களை வண்டியில் இருந்து இறக்கி எனது இரண்டாவது மாடியில் கொண்டுபோய் வைத்தார். அவர்கள் படம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். நான் புட்டும் அவித்து சம்பலும், சொதியும் செய்துவிட்டேன். எல்லோரும் எனது அறையில் இருந்து ஊர் நிலைவரங்களைப் பற்றியே கதைத்துக் கொண்டிருந்தோம். 'விடுதலைப் புலிகளின் காலத்தில் சட்டதிட்டங்கள் இருந்தன. கட்டுப்பாடுகள் இருந்தன. இப்பொழுது அதெல்லாம் செத்துப் போச்சது. சனங்கள் எல்லாவற்றையும் மறந்து மனம் போனபோக்கில் வாழ்கிறார்கள்' என்று அக்கா கூறி பெருமூச்சு விட்டாள். எல்லாரும் இரவுச் சாப்பாட்டை அருந்திவிட்டு, மீண்டும் அறையில் இருந்து இரவு பன்னிரண்டு மணி மட்டும் கதைத்தோம்.

மறுநாள் காலை எல்லோருமாக வாகனத்தில் போய்ஸ்கார்டனிலுள்ள ஜெயலலிதா, றஜனிகாந்த வீடுகளைப் போய் வெளியில் நின்று பார்த்தோம். அவர்களை அணுகவே முடியாது. பின்வு கருணாநிதியின் வீட்டைப் பார்வையிட்டோம். மதியம் பெகூன் நகருக்குச் சென்று

செட்டிநாட்டு உணவகத்தில் மதிய போசனம் உண்டோம். அங்கு சாப்பாடு அதிக விலை. நான் அவர்களுக்கு எவ்வளவு பணம் கட்டினேன் என்று கூறவில்லை. பாய்க்கியக்கா கேட்டா 'தம்பி நல்ல ருசியான சாப்பாடு, அதிக பணம் குடுத்திருப்பாய்' என்று. 'நல்ல சாப்பாடுதானே. காசைப்பற்றி யோசிக்கக் கூடாது. இப்படியான சாப்பாடுகளை நீங்கள் எல்லோரும் சாப்பிட வேண்டும் என்பதுதான் எனது விருப்பம்' என்றேன். பின்னர் அங்கிருந்து வீடு சென்றுவிட்டோம்.

மாலை நேரம் வந்தது. தமிழ்நாடு தலைமைச் செயலகம், சென்னைப் பல்கலைக் கழகம், மெரீனா கடற்கரை ஆகிய இடங்களுக்கும் கூட்டிச் சென்றேன். அவர்களுக்கு மெரீனா கடற்கரை நன்றாகப் பிடித்திருந்தது. காந்தி சிலை, அண்ணா சிலை போன்றவற்றையும் காட்டி விளக்கம் கொடுத்தேன். இறுதியாக மெரீனாக் கடற்கரை மணலில் எல்லோரும் அமர்ந்து கொண்டோம். கடலை, ஐஸ்கிரீம் சாப்பிட்டுக்கொண்டு, கடற்கரையில் மகிழ்ச்சியாக இருந்தோம். எத்தனை காதல் இளஞ் ஜோடிகள், மகிழ்ச்சியான குடும்பங்கள், உல்லாசப் பயணிகள், காலாறவரும் செல்வந்தர்கள், கரப்பந்தாட்டம் ஆடும் இளைஞர்கள் என எல்லாவற்றையும் பார்க்க எனது சகோதரர்களுக்கு மிகவும் ஆச்சரியமாகவும், மகிழ்ச்சியாகவும் இருந்தது. 'தம்பி இவ்வளவு ஆட்களும் இந்தியாவில் இருக்கா?' என்று கேட்டார்கள். நான் சிரித்து விட்டுச் சொன்னேன், உலகத்தில முதலாவது சனத்தொகை கூடிய நாடு சீனா, இரண்டாவது இந்தியா என்றேன். அவர்களுக்கு இதுவெல்லாம் புரியாத புதிராக இருந்தது. அந்திபடும் நேரம், பகல்போல் வெளிச்சத்தைக் கக்கிக் கொண்டிருக்கும் மின்சார விளக்குகள், உடலை வருடிவரும் மாலை நேரத் தென்றல் காற்று, அப்பப்பா என்ன சுகம். எழுந்து போகவே முடியவில்லை. பிரிய மனமில்லாது அவ் இயற்கைச் சூழலைவிட்டு வீடு போய், கட்டிடத்துக்குள் அடைந்து கிடக்கவேண்டுமா என மனம் பேதலித்தது. எல்லோரும் குளித்து இராச் சாப்பாட்டை முடித்துவிட்டு வெள்ளணவாகத் தூங்கிவிட்டார்கள். நிம்மதியான தூக்கத்தில் அவர்கள்.

நான் அறையில் இருந்து என் பழைய வாழ்க்கையை இராமீட்டுகின்றேன். மனமே! நீ ஏன் என்னை மௌனமாக அழுவைக்கின்றாய். என் வாழ்க்கை விசித்திரமானது. என்னை யாரும் அறிந்துகொள்ளவோ, புரிந்துகொள்ளவே முடியாது.

சகோதரங்களுடன் இருப்பதால் நேரம் போவதே தெரியவில்லை. மறு நாள் காலை எல்லோரும் மீண்டும் வாகனத்தில் ஏறி தியாகராஜ நகர் சென்றோம். அங்குள்ள பாரிய புடவைக் கடைகளான போத்தீஸ், சரவணா, சென்னை சில்க் போன்றவற்றை பார்வையிட்டோம். எனது சகோதரங்களால் உண்மையில் நம்பவே முடியவில்லை. எல்லாவற்றையும் நன்றாகப் பார்த்து மகிழ்ந்தார்கள். நான் என்ன, எப்ப, எப்படி செய்யப் போகின்றேன் என்று யாருக்கும் எப்போதும் தெரிவதில்லை. நான் திட்டமிட்டு செயல்படுபவன். மதியமாகிவிட்டது. அங்குள்ள சரவணபவனில் நல்ல மரக்கறிச் சோறு, பலவகையான கறிகளுடன் சாப்பிட்டோம். பின்னர் வீடு போய் சேர்ந்தோம். அன்று மாலை வீட்டிலேயே பொழுதைக் கழித்தோம்.

மறுநாள் காலையில் வாகனத்தில் எல்லோரும் தியாகராஜ நகருக்குச் சென்றோம். போத்தீஸ் புடவைக் கடைக்கு எனது நான்கு சகோதரங்களையும் அழைத்துச் சென்றேன். 'தற்பொழுது காலை பதினொரு மணி. உங்களுக்கு மூன்று மணிநேரம் தருகிறேன். ஒவ்வொருவரும் ஓர் இலட்சம் இந்திய ரூபாவிற்கு குறையாமல், உங்களுக்குத் தேவையான உடுப்புக்களை எடுங்கள்' என்று கூறினேன். அவர்கள் 'ஏன் தம்பி செலவுக்கு அவ்வளவு பணம்' என்றனர். 'இச் சந்தர்ப்பம் உங்களுக்கும் எனக்கும் கிடைக்கும் கடைசிச் சந்தர்ப்பம். தயவு செய்து நான் சொல்வதைச் செய்யுங்கள். நான் சரியாக மாலை இரண்டு மணிக்கு வருவேன். உடுப்புகள் எல்லாம் எடுத்துவிட்டு உள்ளே நில்லுங்கள்' என்றுவிட்டு சென்றேன்.

எனது நூல்களுக்காக நிறையப் பணம் வரவேண்டியிருந்த புத்தகக் கடைகளுக்கு, சாரதியுடன் சென்றேன். முடியுமானவரை வரவேண்டிய பணத்தில் அரைவாசியளவில் தந்தார்கள். மீண்டும் போத்தீஸ் கடைக்கு சென்று சகோதரங்களைச் சந்தித்தேன். மகிழ்ச்சி கலந்த கவலையோடு காணப்பட்டார்கள். தம்பியைக் கஸ்ட்படுத்துகின்றோமோ என்று நினைக்கின்றார்கள் போலும். ஆனால் என் மனம் அடைந்த அளவிறந்த மகிழ்ச்சியை அவர்களால் அறிமுடியாதுதானே. மீண்டும் சரவணபவனில் மதிய போசனம் அருந்திவிட்டு வீடுவந்து சேர்ந்தோம். உடம்பு புண்ணாக நோகிறது. எல்லோரும் குளித்துவிட்டு தூங்கிவிட்டார்கள். நடிகர் மணிவண்ணன் தொலைபேசியில் அழைத்து, தன்னை தனது வீட்டில் வந்து சந்திக்கும்படி கூறினார். நான் உடனே சாரதியுடன் மணிவண்ணன் வீட்டுக்குச் சென்றேன். அவரோடு நீண்ட காலமாக நான் நல்ல நட்புக் கொண்டிருந்தேன். என்னை அன்போடு 'ஐயா' என அழைப்பார். சாப்பிடும் படி அவர் துணைவியார் கேட்டார். 'இல்லை அம்மா நான் ஏற்கனவே சாப்பிட்டுவிட்டேன்' என்றேன். காப்பி தந்தார். அதை அருந்தினேன்.

மணிவண்ணன் கதையைத் தொடங்கினார். 'ஈழத்தில் சண்டையின் பின் வந்து சென்னையில் தங்கி இருக்கும் இளைஞர் யுவதிகள் பலர் கஸ்ட்படுகிறார்கள். அவர்களுக்கு ஏதாவது நாங்கள் செய்யவேண்டும்' என்றார். 'நானும் இதுபற்றி பல நாட்களாக யோசித்துக் கொண்டு இருக்கிறேன்' என்று பதில் கூறினேன். 'எனக்கு இன்னும் ஒரு மாத நேரம் கொடுங்கள். நான் சிட்னிக்குப் போய் வந்தபின் இதுபற்றி எங்களால் முடிந்தவற்றைச் செய்யோம்' என்று கூறி விடைபெற்றுச் சென்றேன்.

வீடு சென்றபோது, தாம் வாங்கிய உடுப்புக்களை எல்லாம் ஒழுங்காக அடுக்கி கூட்கேசில் போட்டு வைத்திருந்தார்கள். அன்றும் இரவு நடுச் சாமம்வரை கதைத்துக் கொண்டு இருந்தோம். ஒருவாரத்திற்கே விமானச் சீட்டு வாங்கியிருந்தார்கள். நாளை மறுதினம் அவர்கள்

இலங்கைக்குப் போகவேண்டும். அதனால் மறுநாள் முழுவதும் வீட்டில் இருந்து நன்றாகக் சமைத்து சாப்பிட்டு கதைத்து மகிழ்ச்சியாகப் பொழுது போனது. மறுநாள் அதிகாலை எழுந்து விமான நிலையம் சென்று எனது உடன்பிறப்புகளை மகிழ்ச்சியோடு வழி அனுப்பிவைத்தேன். அமுத கண்ணீருடன் விடைபெற்றுச் சென்றார்கள். நான் உயிரோடு இருக்குமட்டும் உங்கள் கண்களில் இருந்து ஒரு சொட்டுக் கண்ணீரும் வரக்கூடாது என்று ஆறுதல் கூறி வழியனுப்பிவைத்தேன். நினைவுகளைச் சுமந்த மனத்துடன் வீடுவந்து சேர்ந்தேன். வீடு வெறிச்சோடிப்போய் காணப்பட்டது. சரி தனிமைதானே எனது வாழ்க்கை என்று என்னையே நான் சமாதானப்படுத்திக் கொண்டேன். 'ஓடம் நதினிலே ஒருவன் மட்டும் கரையினிலே' என்ற பழையபாடல் எனக்கான வகையில் ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது.

ஓ ஓ ஓ ஓ

நல்ல மனம் வேண்டும்

தமிழ் ஈழத்திலிருந்து 2009 ற்குப் பின் அகதிகளாக சென்னை வந்த சிலர் என் வீட்டில் தங்கியிருந்தார்கள். அவர்களில் இருவருக்கு ஒவ்வொரு கால் இல்லை. நாங்கள் எங்காவது வெளிநாடு செல்ல வேண்டும் என்று கூறினார்கள். அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு மணி வண்ணன் வீட்டுக்குச் சென்றேன். அவர் என்னுடன் வந்தவர்களைப் பார்த்து விட்டு கண்ணீர் விட்டு அழுதார். எல்லோருக்கும் நல்ல மதிய போசன விருந்தளித்தார். பின்னர் என்னோடு வந்தவர்களை என் வீட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டு நானும் மணிவண்ணனும் இவர்கள் நிலைபற்றிக் கலந்துரையாடினோம்.

ஈழப் பற்றாளர்களைத் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு கலந்துரையாடினார். முக்கியமாகப் பிரபலமான நடிகர்களை. அன்று மாலை இரு நடிகர்களை அவர்கள் வீட்டில் சந்தித்தோம். அவர்கள் இருவரும் அதிகளவு பணம் கொடுத்தார்கள். மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. மறுநாளும் சிலரைச் சந்தித்தோம். அவர்களும் இலட்சக் கணக்கான பணம் தந்தார்கள். அவர்கள் தங்களுடைய பெயர்களை வெளியில் குறிப்பிட வேண்டாம் என்று பணிவாக வேண்டிக்கொண்டார்கள். அந்நேரம் பாஸ்கரன் ஐரோப்பாவில் இருந்து சென்னை வந்திருந்தார்.

நான் வீட்டில் இருந்தபோது பாஸ்கரன் திடீரென வந்தார். பழங்களும்தான், சிற்றுண்டிகளும் கொண்டு வந்து என்னிடம் தந்தார். 'எப்படி உங்கள் ஆவண வேலை போகின்றது' என்று கேட்டார். 'அனேகமாக இந்த வாரம் முடிவடைந்து விடும்' எனக் கூறினேன். மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தார். 'இங்கு இருப்பவர்கள் ஈழத்தில் இருந்து வந்தவர்கள்தானே' எனக் கேட்டார். 'அவர்கள் இருவருக்கு ஒவ்வொரு கால் இல்லை. அவர்களுக்குப் பொய்க்கால் போடவேண்டும். அத்தோடு அவர்கள் தங்களை எங்காவது வெளிநாடு அனுப்பச் சொல்லிக் கேட்கின்றார்கள்'. அவர்களும் வந்து பாஸ்கரனுக்கு வணக்கம் சொன்னார்கள். அவர் கண்கள் கலங்கிக் குளமாயின. 'கடந்த மூன்று நாட்களாக நானும் மணிவண்ணனும் இங்குள்ள ஈழப் பற்றாளர்களான நடிகர்களிடம் கணிசமான பணம் சேர்த்துள்ளோம்' என்று கூறினேன். பாஸ்கரன் தன்னுடைய பையைத் திறந்து ஐந்து இலட்சம் ரூபா கொடுத்தார். எனக்கு மனம் கஸ்டமாக இருந்தது. தேனீர் அருந்திவிட்டு சென்றுவிட்டார்.

இதுவரை சேர்ந்த இலட்சக்கணக்கான பணத்தை என்னோடு இருந்த நால்வருக்கும் பிரித்துக்கொடுத்தேன். அப்பா உங்களை வாழ்க்கையில் மறக்கமாட்டோம் என்று சொல்லி அழுதார்கள்.

இவ்வேளையில் மும்பாயில் இருந்து எனது வேலை முடிந்துவிட்டது என்றும், வந்து எடுக்குமாறும் கூறினார்கள். நான் மறுநாள் மும்பாய்க்கு விமானத்தில் சென்றேன். எனது வேலைக்குப் பொறுப்பானவர் வந்து என்னை வண்டியில் அவரது தொழிற் சாலைக்கு அழைத்துச் சென்றார். மிகவும் கச்சிதமாக வேலையை முடித்திருந்தார்கள். கனவுபோல் எல்லாம் நல்லபடியாக நடந்து முடிந்திருக்கின்றது. மீண்டும் இவ் ஆவணங்களை சென்னைக்குக் கொண்டுபோவதில் பல பிரச்சினைகள் வரலாம். இவைகளை விமானத்தில் அவுஸ்திரேலியாவுக்கு அனுப்ப முடியுமா எனக் கேட்டேன். அதில் ஒன்றும் பிரச்சனை இல்லை. கவனமாக பெட்டிகளில்

போட்டு விமானத்தில் அனுப்புகின்ற பொறுப்பு எங்களுடையது என்றார். சுங்கப் பிரிவினர் அதனைத் தடுக்கமாட்டார்களா? என்று கேட்டேன். நீங்கள் அதுபற்றியெல்லாம் யோசிக்கவேண்டாம். பொருட்கள் ஒருவாரத்தில் சிட்னியில் உள்ள சுங்கப் பிரிவுக்குச் சென்றடையும். சிட்னியில் நீங்கள்தான் பொருட்களைப் பாரம் எடுக்கவேண்டும் என்று கூறினார். கணக்குகளையெல்லாம் பார்த்து அவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய மிகுதிப் பணத்தையும் கொடுத்தாகி விட்டது. அன்று விடுதியில் தங்கி விட்டு, மறுநாள் சென்னை வந்து சேர்ந்தேன்.

சென்னைவந்து, சிட்னி போக முயன்றபோது வீட்டில் இருந்த நால்வரும் மிகவும் கவலைப்பட்டார்கள். 'நீங்கள் போனால் எங்கள் கதி என்ன அப்பா' என்று கேட்டார்கள். 'நீங்கள் ஒன்றுக்கும் யோசிக்க வேண்டாம். முதலில் நீங்கள் இருவரும் பொய்க்கால் போடவேண்டும், இங்கு அவ்வாறான வேலைக்கு பல இடம் இருக்கிறது. அந்தப் பொறுப்பை இங்குள்ள இரு தம்பிமாரிடமும் கொடுத்துள்ளேன். அவர்கள் அதனைச் செய்வார்கள். வெளிநாடு போவதற்கு நம்பகமான ஒருவர் வந்து உங்களைச் சந்தித்து சகல ஒழுங்கும் பண்ணுவார்' என்று கூறினேன். அவர்கள் முகத்தில் மகிழ்ச்சி பொங்கியது. நான் திரும்ப வருமட்டும் நீங்கள் இவ் வீட்டிலேயே இருங்கள் என்றும் கூறினேன்.

நான் சிட்னி செல்வதற்காக ஆயத்தமானேன். அதற்கான ஆயத்தங்களை மேற்கொண்டேன். அப்பொழுது ஜேர்மனியில் இருந்து ஒரு தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது. சென்னையில் உள்ள முக்கியமான ஈழப்பற்றாளர்களிடம் இருந்து, அவர்களின் ஐந்து நிமிட உரையை வீடியோ செய்து எடுத்துவருமாறு கேட்டார்கள். மறுக்க முடியவில்லை. உடனே உரியவர்களை தொலைபேசியில் தொடர்புகொண்டு அவர்களிடம் நாளையும், நேரத்தையும் பெற்றுக்கொண்டேன். மூன்று நாட்களாக ஐந்து முக்கியஸ்தர்களிடம் இருந்து அவர்களின் கருத்துக்களை பதிவுசெய்துகொண்டேன்.

பதிவு செய்து முடிந்தபின் 07.09.2011 இல் ஜேர்மனி சென்றேன். அங்குள்ளவர்களிடம் ஒரு பிரதியைக் கொடுத்துவிட்டு, அங்கு நடந்த மாவீரர் நிகழ்வில் சிறப்புரை ஆற்றிவிட்டு பின்னர் இலண்டனுக்கும், பரீஸிற்கும் சென்றேன். அவர்களிடம் ஒவ்வொரு பிரதிகளைக் கையளித்தேன். பரீஸில் எனது மருமகள் வீட்டில் சில நாட்கள் தங்கி ஓய்வெடுத்தேன். அப்போது பரிதியும், கஜேந்திரகுமார் பொன்னம்பலமும் என்னை வந்து சந்தித்து நீண்ட நேரம் கலந்துரையாடினார்கள். எனது மருமகள் நல்லதொரு சிற்றுண்டிச் சாலை வைத்திருந்தார். அங்கேயே இராப்போசனம் அருந்திவிட்டுச் சென்றார்கள். அதன் பின்பு நல்ல பரந்த மனமுள்ள பரிதியை சந்திக்க முடியாமல் போய்விட்டதுதான் துரப்பாக்கியமே!. அவரின் ஆத்ம சாந்திக்காக பிரார்த்தனை செய்வதை விட வேறு என்ன செய்யமுடியும்.

பரிஸ் நகரிலிருந்து சிட்னியை வந்தடைந்தேன். எனது வரலாற்று மூலாதாரங்கள் அடங்கிய பொக்கிக்ஷங்கள் சிட்னி வந்தடைந்தது பற்றி சுங்க இலாகாவினர் அறிவித்தனர். எனது நண்பருடன் சென்று பொதிகளைப் பாரமெடுத்தேன். சுங்க அதிகாரிகள் பொதிகளில் உள்ள விபரங்களைக் கேட்டார்கள். சுருக்கமாகக் கூறினேன். அவர்கள் பொதிகளை கையளித்தார்கள். அவர்கள் படித்தவர்கள். அவர்களுக்கு விளங்கும். அவைகளை எடுத்து வந்து வீட்டில் பாதுகாப்பாக அடுக்கி வைத்தேன். மிகவும் மனநிறைவாக இருந்தது. பட்ட கஸ்டங்களுக் கெல்லாம் பரிகாரம் கிடைத்துவிட்ட திருப்தி. 'முறையான திட்டமிடல் பாதி வேலைகளை முடித்துவிடும்', என்பது எனது வெற்றிகளின் தாரக மந்திரமாகும்.

ஊ ர ஊ ர

தர்மத்தின் சோதனை

கார்த்திகை மாதம் 2011 இறுதியில் சிட்னியை வந்தடைந்தேன். தைமாதத்தில் வீட்டில் சுப நிகழ்வு நடைபெற்றது. அமெரிக்காவில் இருந்தும், இலண்டனில் இருந்தும் மனைவியின் சகோதரங்கள் வருகை தந்திருந்தார்கள். எங்கள் வீடு அழகான பெரியவீடு. எல்லோரும் எங்கள் வீட்டிலேயே தங்கினார்கள். மிகவும் மகிழ்ச்சியாக எல்லோரும் இருந்தார்கள். ஆனால் என்னால் அவர்களைப் போல் மகிழ்ச்சியாக இருக்க முடியவில்லை.

2009 இல் தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள் போரில் பின்னடைவைச் சந்தித்த நிகழ்வு ஈழத்தமிழர்களை குறிப்பாக நாட்டுப் பற்றாளர்களை மிக கொடூரமாக பாதித்தது. இறுதி யுத்தத்தின் போது முள்ளி வாய்க்காலில் இலங்கையின் முப்படைகள், இருபத்திரண்டு உலக நாடுகளின் அரவணைப்புடனும், ஆதரவுடனும் ஈழப்போரை முடிவுக்கு கொண்டு வந்தது. பூ, பிஞ்சு, காய், கனி என்று பார்க்காமல் பல்லாயிரக்கணக்கான தமிழ் மக்கள் கொன்று குவிக்கப்பட்டார்கள். பெண்கள் கற்பழிக்கப் பட்டார்கள். பெண்களும், ஆண்களும் சிறைப்படுத்தப் பட்டார்கள். அந்த அழகூரல் சத்தம் என் காதுகளில் எந்த நேரமும் கேட்டவண்ணமே இருந்தது. இதய நாடிகள் துடித்துக் கொண்டிருந்தன. மனதிற்கு நிம்மதியே இல்லாமல் போய்விட்டது.

ஏதாவது நான் செய்தாக வேண்டும் என்று, என் மனம் அங்கலாய்த்தது. 'அம்பு முனையை விட பேனாமுனை அதிக பலம் கொண்டது'. அதனால் உலகத்தையே மாற்ற முடியும் என்பது தாரக மந்திரம். தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டம் பற்றியும், அரசு பயங்கரவாதம் பற்றியும், இனச் சுத்திகரிப்பும் பற்றியும் ஆய்வு செய்ய மனம் எண்ணியது. தமிழ் ஈழவிடுதலைப் போராட்டமானது ஜனநாயக விழுமியங்களுள் அடங்கிய ஒன்று. நீதியானதும், தருமமானதும் என்ற உண்மை உலகத்திற்கு உரக்கச் சொல்ல வேண்டும் என்று திட்டமிட்டேன். அத்தோடு ஈழத்தமிழர்களை அவர்கள் பாரம்பரிய பிரதேசத்தில் இருந்து அழித்தொழித்துவிட்டு சிங்கள பெளத்த பெரும்பான்மைப் பேரினவாத அரசு எவ்வளவு திட்டமிட்டு கொடுரமாகவும், பயங்கரமாகவும் செயல்படுகின்றது என்பதையும் நீதியின் முன்னால் கொண்டுவந்து நிலைநிறுத்தவேண்டும் எனத் துடித்தேன்.

எனது ஆய்வுகளைச் செய்வதற்கு சென்னைதான் பல வழிகளில் பொருத்தமான இடம் என்பதைத் தீர்மானித்தேன். கையில் பணம் இல்லை. என்னிடம் இருந்த மோட்டார் வண்டியை விற்பேன். கையில் கடனட்டைகள் இரண்டும் இருந்தன. அத்துடன் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தென்னாசிய மையத்தில் ஏற்கனவே பேராசிரியர் பதவிக்கு விண்ணப்பித்திருந்தேன். அவர்களும் என்னை ஆய்வுப் பேராசிரியராக நியமிப்பதற்கு பல்கலைக்கழகக் கவுன்சில் தீர்மானித்ததாக அறிவித்தனர். நான் உடனே அவர்களுக்கு எனது விருப்பத்தை அறிவித்தேன். மூன்று வருடத்துக்கு மட்டும் மேற்படி பதவி வழங்கப்பட்டுள்ளதாக கடிதம் அனுப்பியிருந்தார்கள். அதைக் காண்பித்து மூன்று வருட தொழில்சார் விசா எடுத்தேன். 01.04.2012 இல் சென்னை போய்ச் சேர்ந்தேன். 'காலம் நேரம் சேரும்போது கழுதை வந்து மறித்தலும் காரியங்கள் நடக்குமடா' என்ற பாடல் வரிகள் காதில் கேட்பது போன்ற ஒரு பிரமை.

ஊ ஊ ஊ ஊ

பேராசிரியராக சென்னையில் சிலகாலம்

நான் ஏற்கனவே டிஜிற்றலில் பதிவு செய்த வரலாற்று மூலாதாரங்களை ஒரு வன்தட்டில் (கார்ட்ஹைவில்) உட்படுத்தி, ஒரு கை அடக்கமான அளவில் வைத்திருந்தேன். அதனையும் என்னுடன் எடுத்துக்கொண்டு சென்னை சென்றேன். சென்னை விமான நிலையத்திலிருந்து எனது வாடகை வீட்டுக்கு சென்றேன். அங்கிருந்த நால்வரும், அங்கு இல்லை. அவர்கள் வெளிநாடு போய்விட்டதாகவும், கதவின் திறப்பைத் தங்களிடம் தந்துவிட்டுப் போனதாகவும் வீட்டு உரிமையாளர் வீட்டுத் திறப்பை என்னிடம் தந்தார். நான் அந்த வீட்டுக்காரருக்கு உரிய வாடகை, மின்கட்டணம் ஆகியவற்றைச் செலுத்திவிட்டு வீட்டிலிருந்து வெளியேற முடிவு செய்தேன். வேறு வீடு தேடும் படலம் ஆரம்பித்தது. இரண்டு மூன்று நாட்களாக அலைந்து திரிந்தேன். இறுதியில் அடையாற்றில் உள்ள சாஸ்திரி நகர் முதலாம் குறுக்குத் தெருவில், முதல் மாடியில் பெரிய இடவசதியுள்ள வீடு கிடைத்தது. ஆனால் அந்த வீட்டில் தொடர்ந்து இருக்கமுடியவில்லை. அதனால், திருவள்ளூர் நகர் திருவான்மியூரில் பிரதான விதியில் 937/7 இலக்க வசதியான வீடொன்றை எடுத்திருந்தேன். மறு நாளை அங்கு குடிபெயர்ந்தேன். இவ் வீட்டுக்கு அருகில்தான் நடிகர் சூரியாவின் குடும்ப வீடு இருந்தது. ராதிகா

சரக்குமார் வீடும் எனது வீட்டுக்கு முன்னுள்ள வீதியிந்தான் இருந்தது. ஐநூறு மீற்றர் தொலைவில் நடிகர் அஜித்குமாரின் வீடும் இருந்தது. மேலும் அடையாறு மெரீனாக் கடற்கரை ஓரத்தில் இருந்து நல்ல வீடு, நல்ல சூழல், நல்ல கடற்கரை, மிகவும் மன மகிழ்ச்சியுடன் வேலையைத் தொடங்க ஆரம்பித்தேன். ஏற்கனவே வீட்டுக்குத் தேவையான பொருட்களெல்லாம், முன்பு இருந்த வீட்டிலிருந்து கொண்டு வந்தேன். கணினி, போட்டோ பிரதி இயந்திரம் ஆகியவற்றையும் கொண்டு வந்தேன். மேலும், நான் எழுதுவதை ஆங்கிலத்திலும், தமிழிலும் தட்டச்சு செய்ய சரியான ஆட்கள் தேவை. நண்பர்கள் மூலம் இரு திறமையான நபர்கள் கிடைத்தார்கள். அவர்கள் எனது வீட்டிலேயே தங்கி இருந்து வேலை செய்தார்கள். மேலும் பல சென்னைத் தமிழ் இளைஞர்களும், யுவதிகளும் பல வழிகளில் உதவி செய்தார்கள். ஒரு இளைஞன் சமையல், துப்பரவு செய்தல் போன்ற வேலைகளைப் பொறுப்பெடுத்து நன்றாக உதவினான்.

வேலைதொடங்கியநாளில் இருந்து, ஒய்வெடுக்காது இரவுபகலென்றும் பாராது எல்லோரும் ஒரு குழாமாகச் சேர்ந்து வேலை செய்தோம். அவர்களுக்கான ஊதியம் மாதாமாதம் தவறாது கொடுத்துவந்தேன். என்னிடமிருந்த எல்லா ஆதாரங்களையும் முடியுமானவரை எடுத்து, ஆராய்ந்து ஒப்பிட்டு சரியான புள்ளிவிபரங்களையும், தரவுகளையும், சம்பவங்களையும் கால அடிப்படையில் வகைப்படுத்தி நேரத்தியாக எழுதினேன். ஆங்கில மொழியில் ஏற்கனவே பல நூல்கள் எழுதிய அனுபவம், என்னை விரைவாக இந்த ஆய்வைச் செய்ய உதவியது. அதேவேளை ஆங்கில நூலோடு தமிழ் நூலையும் சம காலத்தில் எழுதிக்கொண்டிருந்தேன்.

இவ்ஆய்வு 'தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டமும், அரசுபயங்கரவாதமும் இன அழிப்பும்' என்ன தலைப்பில் அச்சிடுவதற்கு முடிவுசெய்தேன்.

திருமுருகன், ஐயநாதன் ஆகியோரினதும் கருத்துக்களையும் உள்வாங்கினேன். சுமார் ஏழு மாதங்களில் ஆய்வின் முதல் வரைவை முடித்துவிட்டேன். என் மகன் ஆங்கிலத்தில் நல்ல புலமை பெற்றிருந்தார். அவர் பட்டப்படிப்பை முடித்துவிட்டு வங்கியில் வேலை பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். அவரை ஒருமாதம் விடுப்பில் வரும்படி சென்னைக்கு அழைத்தேன். அவர் சென்னைக்கு வந்து எனது ஆங்கில வரைவை வாசித்து தேவையான திருத்தங்களை விரைவாகச் செய்து தந்தார். இவ் ஆய்வு மிக நன்றாக செய்யப்பட்டிருக்கின்றது என்று பெருமைப்பட்டார். அவ் வேளையில் பிரகாஸ் என்னும் இளைஞன் தொடர்பும் என் மகனுக்குக்கிடைத்தது. அவரும், என் மகன் முகுந்தனோடு இணைந்து திருத்த வேலைகளைச் செய்ய உதவி செய்தார்.

மேற்கூறிய ஏழு மாதங்களும், நான் செய்த ஆய்வு, எனது போர்க்களப் போராட்டமாகவே இருந்தது. இரத்தம் கொதித்தது. எவ்வாறு இலங்கை அரசும், முப்படைகளும் ஓர் இனத்தைத் திட்டமிட்டு அழித்தொழித்திருக்கின்றன. ஆனால் உணர்ச்சிகளுக்கும், பக்கச் சார்புக்கும் ஆய்வில் இடம் இருக்கக் கூடாது என்பது கல்விக்கான நேர்மை சம்பந்தப்பட்ட விடயம். அதனாலேயே எப்பொழுதும் என் ஆய்வுகளில் நடுநிலைமையை இறுகக் கட்டிப் பிடித்திருப்பவன் நான். நண்பன் அருணகிரி தமிழ் மொழியில் எழுதப்பட்ட ஆய்வினை மீள மெருகூட்டி திருத்தங்கள் செய்ய வேண்டிய இடத்தில் திருத்தங்களை மேற்கொண்டு தன்னலமற்ற உதவியைச் செய்து தந்தார்.

எப்படி ஏழெட்டு மாதங்கள் மிக விரைவாகக் கரைந்து ஓடியது என்பதை என்னால் கற்பனை செய்ய முடியாது இருந்தது. இந்த ஆய்வுகளுக்கு மத்தியில் சென்னைப் பல்கலைக்கழக தென்னாசியவியல் மையத்திலும் எனக்காக ஒதுக்கப்பட்ட நேர அட்டவணையை தவறாது, வாரத்தில் மூன்று நாட்கள் சுமார் இரண்டு மணித்தியாலங்கள் செல்வேன்.

அங்குள்ள ஆராய்ச்சி மாணவர்களுக்கு விரிவுரை எடுப்பதும், கருத்தரங்குகள் நடத்துவதும், கலாநிதிப் பட்டப் படிப்பு மேற்கொள்ளும் மாணவர்களின் ஆய்வுகளை மேற்பார்வை செய்வதும் மிகவும் சுகமான ஒரு நிகழ்வாக அமைந்தது.

எனது ஆங்கிலமொழி, தமிழ்மொழி ஆய்வு நூல் வடிவம் பெறத் தயாராக இருந்தது. வருட இறுதிப் பகுதியில், நூல்கள் இரண்டும் அழகாக சென்னையில் முதன்முதல் அச்சிடப்பட்டது. சென்னைப் பல்கலைக்கழக மண்டபத்தில் நூலை வெளியீடு செய்தேன். மாணவர்கள், கல்விமான்கள், பேராசிரியர்கள், நாட்டுப் பற்றாளர்கள், அரசியற் பிரமுகர்கள் என சுமார் ஐயாயிரத்திற்கு மேற்பட்டவர்கள் மண்டபத்தில் கொலுவீற்றிருந்தார்கள்.

பலர் சிறப்புரை வழங்கினார்கள். நான் சுமார். ஒரு மணிநேரம் மிகவும் அறிவியல் பூர்வமாகவும், இடையிடையே ஆக்கிரோசமாகவும் பேசியதாக பங்குபற்றிய பலர் என்னிடம் கூறினார்கள். நூல் வெளியீட்டு நிகழ்வு சிறப்பாக நடந்தது. ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட நூற் பிரதிகள் விற்பனையாகின. என் இலட்சியம், என் பங்களிப்பு, அர்ப்பணிப்பு என்பன துணிச்சலாக நிறைவேற்றப்பட்டன என்று, மகிழ்ச்சி மழையில் நனைந்தேன். நிகழ்வுகள் எல்லாம் நல்லபடியாக நிறைவேறின. அங்கு வந்த படித்த கல்வியாளர்கள் பலரை நான் நன்கறிவேன். மிகுதியாக இருந்த நூல்களை அவர்கள் எல்லோருக்கும் பிரித்துக் கொடுத்தேன். நண்பர்களுடன் வீடுவந்து சேர்ந்தேன். பெருமழை பெய்து ஓய்ந்து விட்டது போல் ஒரு உணர்வு. இவ் ஆய்வில் உதவி செய்த எல்லோரையும், ஒருதரம் படுக்கையில் இருந்து எண்ணிப் பார்க்கின்றேன். அவர்களையெல்லாம் எப்படி மறப்பது. எல்லாவற்றையும் விட மாலை நேரங்களில் அடையாறு கடற்கரைக்குச் சென்று, அங்கு அமைதியாக ஒரு கல்லில் இருந்துகொள்வேன். நான் ஆய்வு செய்த விடயங்களை அமைதியாக இருந்து மனதுக்குள் மீட்டுக்கொள்வேன்.

எத்தனை புதிய புதிய சிந்தனைகள் வந்து அலைமோதும். மாலைநேரம், இனிமையான தென்றல் காற்று, கரையை முத்தமிடும் அலைகள், எவ்வளவு மனிதக் கூட்டம், எல்லாவற்றையும் மறந்து மக்கள் குடும்பம் குடும்பமாக கடற்கரையில் வட்டமாக இருந்துகொண்டு மகிழும் அழகான காட்சிகள் அடிக்கடி மனதில் வந்துபோகும்.

ஆய்வு வேலை, பல்கலைக்கழக வேலை, இறுதியில் ஓய்வின்றி ஒருவருட நூல் வெளியீடு என்பவற்றால் உடல், மனம் எல்லாம் களைத்துபோன நிலையில், இரவு பன்னிரண்டு மணியளவில் என்னை மறந்து தூங்கிவிட்டேன். என்னோடு சேர்ந்து வேலை செய்தவர்கள் தங்கள் தங்கள் படுக்கை அறைகளில் தூங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். அதிகாலை ஐந்து மணிக்கு கதவில் யாரோ தட்டும் சத்தம் கேட்டது. சப்பாத்துக் கால்கள் நடக்கும் சத்தமும் கேட்டன. கதவடியில் வந்து 'யார்?' என்று கேட்டேன். ஆங்கிலத்தில் ஒருவர் கடுந்தொனியில் பேசினார். 'நாங்கள் இந்திய மத்திய அரசின் புலனாய்வுப் பிரிவு அதிகாரிகள், இங்கே பேராசிரியர் குணசிங்கம் இருக்கின்றாரா?' எனக் கேட்டார். 'அது நான்தான்' என்றேன். கதவைத் திறக்கும்படி கேட்டார். நான் கதவைத் திறந்தேன். அவர் வாசலில் நின்றபடி, 'உங்களை இரண்டு மணி நேரத்தில் நாட்டைவிட்டு வெளியேற்றும்படி உத்தரவு வந்திருக்கின்றது. அரை மணிநேரம் உங்களுக்குத் தரலாம். அதற்குள் நீங்கள் உங்களுடைய கடவுச்சீட்டு, அடையாள அட்டை முதலியவற்றை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு விமான நிலையம் போகத் தயாராகுங்கள்' என்று கூறினார். வெளியில் நாலு பெரிய வாகனங்கள் நின்றன. அதில் பல இராணுவச் சீருடை அணிந்தவர்கள் தென்பட்டனர். ஒரு ஜீப் வண்டியும் நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. வாசலில் இரு இராணுவத்தினர் துப்பாக்கிகள் சகிதம் காவலுக்கு நின்றார்கள். யன்னல் வழியாக இருண்ட அறையில் இருந்து வெளிச்சத்தில் நின்ற அவர்களை ஒரு கணம் பார்க்க முடிந்தது. நேற்றைய எனது ஆக்கிரோசமான பேச்சும், எனது நூல் வெளியீடுந்தான் இதற்கான காரணம் என்று தீர்மானித்துக்கொண்டேன்.

அறையில் இருந்தவர்களை மெதுவாகத் தட்டி எழுப்பி, அவர்களை அமைதியாக அறையில் இருங்கள் என்று விட்டு, நான் குளித்து ஆயத்தமானேன். புத்தக வெளியீட்டில் சேர்க்கப்பட்ட பல இலட்சம் ரூபாய்கையில் இருந்தது. அங்கு பொறுப்பாக இருந்த தம்பியிடம் கொடுத்தேன். 'இதனை நீங்கள் நால்வரும் பிரித்து சமமாக எடுங்கள். வீட்டில் இருந்து எதுவிதப் பொருட்களும் எடுக்க வேண்டாம் என புலனாய்வுத் துறை கூறிவிட்டது. எனவே நீங்கள் அமைதியாக இங்கிருந்து உடனே வெளிக்கிடுங்கள்' எனச் சொன்னேன். அரை மணிநேரத்தில் எனது கதவு மீண்டும் தட்டும் சத்தம் கேட்டது. நான் 'ஆயத்தம்' என்று கூறினேன். நான் கதவைத் திறந்து அதே மாடிவீட்டில் இருந்த வீட்டு உரிமையாளரிடம் திறப்பை கையளிக்க முயற்சிசெய்தேன். 'வீட்டில் வேறு ஆட்கள் இல்லையா' என்று கேட்டார்கள். 'என்னுடன் வேலை செய்யும் நால்வர் ஒருவருடமாக என்னுடன் இருக்கிறார்கள்' என்றேன். 'அவர்களை உடன் புறப்பட சொல்லுங்கள்' என்றார்கள். அவர்களும் வெளியில் புறப்பட்டார்கள். அதற்குள் வீட்டு உரியையாளர் வந்துவிட்டார். அதிகாரி வீட்டுக்காரருக்கு கூறினார். 'இங்குள்ள எல்லாப் பொருட்களையும் நாங்கள் எங்கள் வாகனத்தில் ஏற்றியபின், திறப்பை உடனே உங்களிடம் கையளிக்கிறோம்' என்றார்கள். என்னுடைய கடவுச்சீட்டு, அடையாள அட்டை போன்றவற்றை பார்த்து உறுதிப்படுத்தினார்கள். என்னை ஜீப்பின் பின்னால் ஏற்றினார்கள். ஒரு கவசவாகனம் ஜீப்புக்கு முன்னால் செல்ல, மற்றொரு கவசவாகனம் ஜீப் வண்டிக்குப் பின்னால் வந்து கொண்டிருந்தது. சென்னை விமான நிலையத்துக்குக் கூட்டிச் சென்றார்கள். சிட்னிக்கு விமானச் சீட்டு வாங்கித் தந்தார்கள். விமானம் தரித்து நின்றது. சங்க அதிகாரிகள் எனது கடவுச் சீட்டை சரிபார்த்தபின் என்னை அந்த இராணுவத் தளபதியும், இரு சிப்பாய்களும் விமான நுழைவாயில் வரை கொண்டு போய் விமான அதிகாரியிடம் கையளித்தார்கள். அவர்கள் அவ்வளவு நேரமும் ஹிந்தி மொழியிலேயே பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ஆனால் இவர்களுக்கு நான் நான்கு வார்த்தையாவது சொல்லாவிடில் என்மனம் அடங்காது என்று சொன்னேன். ஆங்கிலத்தில் மிகவும் கடுமையான வார்த்தைகளால் அவர்களைச் சாடினேன். அவர்கள் ஒன்றுமே பேசவில்லை. இரு சிப்பாய்களில் ஒருவர் தமிழராக இருந்தது எனக்குத் தெரியாது. அவர் தமிழில் மெதுவாக 'ஐயா இப்பதான் எனக்கு நிம்மதி' என்றார். நான் சிரித்துவிட்டு, அவர்களுக்கு நன்றி கூறி விமான இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டேன். விமானத்தில் இருந்து கொண்டுவந்து கடவுச்சீட்டைத் விரித்துப் பார்த்தேன். எனது இந்திய விசா நிரந்தரமாக மறுக்கப்பட்டு சீல் குத்தப்பட்டிருந்தது. அதில் 'நாடு கடத்தப்பட்டார்' எனவும் எழுதப்பட்டிருந்தது. விமானத்தில் குளிப்பானம் வழங்கப்பட்டது. என்னை விமானச் சேவையிலிருந்தவர்கள் பரிதாபக் கண்ணாடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். நான் சிரித்தேன். சிரிப்பதைத் தவிர எனக்கு வேறு ஒன்றும் தெரியாது.

விமானத்தில் இருக்கும்போது பழைய ஒரு நிகழ்வு என் மனதில் வந்தது. தமிழுக்கும், சைவத்திற்கும் தமிழர்தம் அரசியல் விடிவுக்குமாக தன் ஆசிரியர் பதவியை ராஜினாமா செய்துவிட்டு வாழ்நாள் முழுவதும் தன்னையும், தன் சொத்துக்களையும் தியாகம் செய்த ஆறுமுகநாவலரைப் பற்றி ஒருகணம் நினைத்துப் பார்க்கிறேன். தமிழ் நாட்டில் உள்ள ஈவே ராமசாமி, நாவலர் மீது நீதிமன்றத்தில் வழக்கு ஒன்றைத் தொடர்ந்தார். வழக்கை எதிர் கொள்வதற்கு நாவலர் நீதிமன்றம் சென்றார். செல்லும் போது தனது நெருங்கிய நண்பர்களுக்கு பின்வருமாறு கூறினார். 'என் வழக்கு தர்மத்தின்பாற்பட்டது. இவ் வழக்கில் தோற்றால், நான் இறுதி வரை சென்னையில் நின்று போராடுவேன். நான் வென்றால் எனது ஊருக்கு நிரந்தரமாகப் போய்விடுவேன். மீண்டும் இந்த இந்திய மண்ணில் காலடி எடுத்து வைவேன்' என்று கூழுரைத்தார். அவர் வழக்கில்

வென்றார். தர்மம் எப்பொழுதும் நியாயத்தின் பக்கந்தான் நிற்கும். அதன் பின் நாவலர் இறக்கும்வரை இந்திய மண்ணில் காலடி எடுத்து வைக்கவே இல்லை.

அதேபோல், 1987 ஆம் ஆண்டு இந்திய இலங்கை உடன்படிக்கை கைச்சாத்திடும் முயற்சி இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ் காந்தியாலும், இலங்கை ஜனாதிபதி ஜேஆர் ஜெயவர்த்தனாவாலும் முன்னெடுக்கப்பட்டது. இச்சந்தர்ப்பத்தில் தேசியத் தலைவர் பிரபாகரன் இந்தியப் பிரதமரால் டெல்லிக்கு அழைக்கப்பட்டார். அங்கு இருவருக்கும் இடையில் நடந்த பேச்சுவார்த்தைகளும், இடம்பெற்ற சம்பவங்களும் துரதிகூட வசமானது. பிரபாகரன் இறுதிவரை தன் கொள்கையில் இருந்து விலகவேயில்லை. இறுதியில் பிரபாகரன் தமிழ் ஈழத்திற்கு விசேட விமானத்தில் திருப்பி அனுப்பப்பட்டார். இனிமேல் இந்திய மண்ணிற்கு காலடி எடுத்து வைக்க மாட்டேன் என தனது நெருங்கிய நண்பர்களுக்கு கூறியுள்ளார். நாவலர் உயிரோடு இருக்கும்போது அவரைக் காரசாரமாக விமர்சித்தவர்கள் எம் மத்தியிர்தான் இருக்கிறார்கள்.

நான் ஆறுமுகநாவலரும் இல்லை, தலைவர் பிரபாகரனும் இல்லை. நான் சாதாரணமாக ஒரு பேனா ஏந்திய ஈழப் போராளி மட்டுமே. எத்தனை அவமானங்கள், எத்தனை எதிர்மறை விமர்சனங்கள், அவப் பேச்சுக்கள் என் காதுகளில் விழுந்திருக்கும். விழுந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் இந் நூல் ஆய்வு முயற்சி அபார வெற்றி பெற்றமை எனக்கு ஒரு செய்தியைச் சொன்னது. நான் சென்னையில் இருந்து நாடு கடத்தப்பட்ட போது என் மனதில் அந்தச் செய்தி, எனது காதுகளில் ஒலித்தது. பேனா முனைகொண்டு அறிவியல் என்னும் போர்க்களத்தில் களமாடி இறுதியில் வெற்றி வாகை கூடி, பேனா என்னும் ஆயுதங்களை எறிந்து விட்டு நிம்மதியாக வெறுங்கையுடன் ஊர் செல்வதாக என் மனம் ஆறுதல் பெறுகிறது.

எப்படியாவது இந் நூலை ஐரோப்பா, கனடா நாடுகளில் வெளியிட வேண்டும் என்று என் மனம் துடித்தது. நவம்பர் மாதம் நடுப்பகுதியில் சிங்கப்பூர் விமானத்தில் பரிஸ் சென்றேன். அங்கிருந்து கடுகதிப் புகையிரத்தில் ஜேர்மனியின் பிராங்போர்ட்டுக்கு சென்றேன். சொர்ணம் வீட்டில் இருந்து வெளியீட்டுப் பிரிவுடன் தொடர்பு கொண்டேன். தற்பொழுது தங்களால் வெளியீடு செய்ய முடியாது என இரும்பொறை கூறினார். ஏன் என்று கேட்டபோது 'காசி அண்ணர் இந்நூலை வெளியீடு செய்ய வேண்டாம்' என எங்களுக்குக் கூறியுள்ளார். எனக்கு சிரிப்பாகவும், வேதனையாகவும் இருந்தது. சென்னையில் நின்றவேளை காசி அண்ணர் யாரையோ என்னிடம் கூட்டிவந்து, பெருந்தொகைப் பணம் கேட்டார். நான் என்னிடம் பணம் இல்லை என்று சொன்னேன். எரியிற வீட்டில் பிடுங்கினது லாபம் என்ற நிலை அவர்களுக்கு. அதன் காரணமாகவே காசி அண்ணர் அந் நூலை வெளியிட வேண்டாம் என்று தடுத்ததுள்ளார்.

நானும் சொர்ணமும் வழமையான அச்சகம் சென்று மூவாயிரம் ஆங்கிலப் பிரதிகளும், ஐயாயிரம் தமிழ்ப் பிரதிகளும் அச்சிட எவ்வளவு செலவாகும் என் கேட்டோம். அவர்கள் முப்பதினாயிரம் யூரோ முடியும் எனக் கூறினார்கள். கையில் பணம் இல்லை. பாஸ்கரனுடன் தொடர்பு கொண்டு கேட்டேன். அவர் உடனடியாக, அத்தொகையை அவரின் நண்பர் ஊடாக அனுப்பி வைத்தார் ஒரு வாரத்தில் நூல்கள் அச்சிடப்பட்டது.

நல்ல மனமும் நாட்டுப்பற்றும் உள்ளவர்கள் நூலை வெளியிடுவதற்கு முன்வந்தார்கள். முதலில் ஜேர்மனியிலும், தொடர்ந்து ஹொலண்ட், டென்மார்க், சுவீஸ், இலண்டன், பரீஸ், கனடா ஆகிய நாடுகளிலும் விரைவாக வெளியீடுகளை வெற்றிகரமாகச் செய்து முடித்தேன். பாஸ்கரனிடம் வாங்கிய பணத்தை திரும்பக் கொடுக்கவும், ஏனைய செலவுகளைச் சமாளிக்கவும் நூல் விற்பனை மூலம் பணம் கிடைத்தது.

மிகுதியாக உள்ள நூல்களை விமானம் மூலம் சிட்னிக்கு அனுப்பிவிட்டு வீடு வந்து சேர்ந்தேன். வெளியீடுகளில் எத்தனை வேடதாரிகள், விடுதலைப் போராட்டம் என்ற போர்வைக்குள் வஞ்சகமாக செயற்பட்டுக்கொண்டு இருக்கிறார்கள் என்பதனை கண்கூடாகப் பார்க்க முடிந்தது. ஆனால், நாட்டுப்பற்றுள்ளவர்கள் என்றுமே உண்மையாகவும், நேர்மையாகவும், இதய சுத்தியுடனும் தொடர்ந்தும் செயற்பட்டு வருகிறார்கள். எவ்வளவு இழப்புக்களை அவர்கள் எதிர் கொண்டாலும், அவர்கள் இன்றுவரை தேசப்பற்றுடன் தமது ஜனநாயகக் கடமைகளைச் செய்துகொண்டேதான் இருக்கின்றார்கள். வஞ்சகக் கூட்டம் நல்லாக வாழ்ந்ததாக வரலாறே இல்லை. கெட்டவர்களுக்குத்தான் காலம் என்பார்கள். இல்லவே இல்லை. அது சிறிது காலத்திற்குத்தான் என்பதனையே வரலாறு காட்டிநிற்கிறது. விரைவாக சிட்னி திரும்பி, சிட்னியிலும் மெம்பேர்ண் நகரிலும் நூல் வெளியீடு செய்தேன். குறைவானவர்களே பங்குபற்றினார்கள். ஆனால் எல்லோரும் நூல்களை வாங்கியது எனக்கு மனம் நிம்மதியாக இருந்தது.

டிஜிற்றலில் பதிவு செய்யப்பட்ட ஆவணங்களை யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திற்கும், யாழ்ப்பாணப் பொது நூலகத்திற்கும் ஒவ்வொரு பிரதிகள் இலவசமாக கொடுக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்தேன். அவ் வேளையில் பாஸ்கரன் கிளிநொச்சியில் தனது தாயின் பெயரில் ஒரு கல்வி நிறுவனமும், பாரிய நூலகமும் நிர்மாணித்திருந்தார். அது நல்லமுறையில் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது. அவர் எனது ஆய்வு முயற்சிகளுக்கும், ஆவணங்களை டிஜிற்றல் வடிவத்துக்குக் கொண்டு வருவதற்கும் பெரும் பங்களிப்புச் செய்தவர். அதனால் அவரது நூலகத்திற்கும் ஒரு பிரதி நன்கொடையாக வழங்கத் திட்டமிட்டேன்.

ஊ ஊ ஊ ஊ

ஓடம் கரையினிலே

13.09.2013 இல் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து பேராசிரியர் சிவநாதன் அவர்களுக்கு விமானச் சீட்டு அனுப்பி அவரை வரவழைத்தேன். பாஸ்கரன் நூலகத்திலிருந்தும் ஒருவரை அழைத்திருந்தேன். சிட்னி நகரில் உள்ள ஸ்ரத்வீல்ட் நகரசபை மண்டபத்தில் நிகழ்வை ஒழுங்குபடுத்தினேன். நூற்றுக்கு மேலான ஆர்வலர்கள் வருகை தந்திருந்தார்கள். அவர்கள் எல்லோர் முன்னிலையிலும் பேராசிரியர் சிவநாதன் அவர்களுக்கும், பாஸ்கரனின் நூலகத்தில் இருந்து வந்த நண்பருக்கும் இலவசமாக டிஜிற்றல் பிரதிகளை வழங்கினேன். அத்தோடு யாழ்ப்பாண பொது நூலகத்திற்கும் ஒரு பிரதியை பேராசிரியர் சிவநாதன் ஊடாக அனுப்பினேன். நல்லதொரு நிகழ்வாக இப் பிரதி வழங்கல் நிகழ்வு நடைபெற்றது. எல்லோருக்கும் மதிய போசன விருந்து அளிக்கப்பட்டு நிகழ்வு நிறைவடைந்தது. மனம் மகிழ்ச்சியால் நிறைந்த நிலையில் வீடு சென்றேன். சுமார் ஐநூறாயிரம் அவுஸ்திரேலிய டொலர்கள் செலவு செய்து, தமிழர் பற்றிய அரிய வரலாற்று மூலாதாரங்களை ஒரு சிறிய பேழைக்குள் உள்ளடக்கி அவற்றை தமிழ் ஈழத்திற்கு இலவசமாகக் கையளித்திருக்கிறேன்.

ஆனால் அவற்றை மாணவர்களோ, கல்விமான்களோ எந்த அளவிற்கு பிரயோசனப்படுத்துகின்றார்களோ தெரியவில்லை.

இந்நிலையில் என்னால் சிட்னியில் தொடங்கப்பட்ட தென்னாசியவியல் மையம் நிறுவனத்தை மூடிவிடுவதாக முடிவெடுத்தேன். என்னிடம் இருந்த நான்காயிரத்துக்கு மேற்பட்ட அறிவுசார் நூல்களையும், கப்பலில் ஏற்றி கிளிநொச்சியில் இயங்கிக்கொண்டிருக்கும் பாஸ்கரனின் நூலகத்திற்கு நன்கொடையாகவும், எனது பங்களிப்பாகவும் அனுப்பி வைத்தேன். மேலும், மைக்ரோ போட்டோ வடிவில் உள்ள ஐயாயிரம் மைக்கிரோபிஸ்களையும், அறுபதுக்கு மேற்பட்ட மைக்ரோ போட்டோ சுருள்களையும் சுவிஸில் உள்ள பொறுப்பாளர்களுக்கு கப்பலில் ஏற்றி அனுப்பினேன். அதற்கான செலவுகளை மட்டும் அவர்கள் தந்துவினார்கள். எல்லாம் நன்றாகவும் நிறைவாகவும் முடிந்தது. ஓடும் இன்னும் கரையிலேயே வெறுமையாக நின்று கொண்டிருக்கிறது.

ஊ ஊ ஊ ஊ

புலம்பெயர் ஈழத் தமிழர்கள்

20¹³ ஆம் ஆண்டிலிருந்து 2015 ஆம் ஆண்டுவரை வேலையும் வீடுமாக காலம் கடந்தது. ஆனால் எனது வாழ்க்கை அனுபவத்தை ஒரு சுயசரிதையாக எழுத வேண்டும் என்பது என் பல வருட ஆவல். என் மகனும், நண்பர்களும் என்னை இவ் விடயத்தில் ஊக்கப்படுத்தியே வந்தனர். அப்பொழுதுதான் என் சுயசரிதைக்குப் பிள்ளையார் சுழி போட்டேன். ஆனால் பல்வேறு பிரச்சனைகள் வழமைபோல் தொடர்ந்தும் என்னைத் துரத்தியவண்ணமே இருந்தன. இருந்தும் வேலைப்பழு மத்தியிலும் இரவு நேரங்களில் ஓரளவு எழுதிக்கொண்டிருந்தேன்.

உலகில் தமிழர்கள் வாழும் நாடுகளுக்கு ஒரு கூறாவளிச் சுற்றுப் பயணம் செய்ய முடிவெடுத்தேன். ஏற்கனவே பல தடவைகள் இந்தியா, ஐரோப்பா, அமெரிக்கா, கனடா, மலேசியா, சிங்கப்பூர், நியூசிலாந்து, ஆகிய நாடுகளுக்கெல்லாம் பல தடவைகள் விமானப் பிரயாணம் செய்தமைபற்றி முன்கூட்டியே இந் நூலில் பதிவு செய்திருக்கிறேன். மேற்கூறிய நாடுகளுக்கு செல்லும் போதெல்லாம் புலம்பெயர் தமிழர்கள் பற்றிய தரவுகளையும், புள்ளிவிபரங்களையும் எனது தினக்குறிப்பில் தவறாது குறித்து வைத்திருந்தேன். ஆனால் அவைகளை ஒப்பீட்டு ரீதியில் ஆராய்வதற்கு அந்தந்த நாடுகளில் உள்ள குடிவரவு குடியகல்வுத்

திணைக்களம், அரசு புள்ளிவிபரத் திணைக்களம், அரசு காப்பகங்கள் என்பனவற்றுக்குச் சென்று உரிய ஆவணங்களையும், விபரங்களையும் திரட்ட வேண்டிய தேவை இருந்தது.

நவம்பர் மாத இறுதிப் பகுதியில் சிட்னியில் இருந்து புறப்பட்டேன். முதலில் மலேசியா, சிங்கப்பூர் ஆகிய நாடுகளில் விபரங்களைத் திரட்டினேன். பின்னர் அங்கிருந்து பிரான்ஸ், ஜேர்மனி, சுவீஸ், டென்மார்க், சுவீடன், நோர்வே, இலண்டன், கனடா, அமெரிக்கா ஆகிய நாடுகளுக்கு தொடர்ச்சியாகப் பயணம் செய்தேன். முடிந்தளவு தரவுகளைத் திரட்டினேன். ஈழத்தமிழர் அமைப்புகளையும், நூற்றுக் கணக்கான தமிழ்ப் பாடசாலைகள் நடாத்தும் ஒருங்கிணைப்பாளர்களையும் சந்தித்து பல தரவுகளைத் திரட்ட முடிந்தது. ஏற்கனவே மேற்கொண்ட பிரயாணங்களின் போது தமிழ்ப் பாடசாலை மாணவர்களுக்கு வகுப்புக்கள், பட்டறைகள் நடத்திய போது மாணவர்கள் பற்றிய நிலைமைகளையும் குறித்து வைத்திருந்தேன். இளம் தலைமுறையினருக்கு கருத்தரங்குகள் நடாத்தும் போது அவர்களின் மனநிலைகள், வாழ்க்கை முறைகள், கல்வி, தொழில் பற்றிய விபரங்களையும், திரட்டிக் குறித்து வைத்திருந்தேன். இது ஒரு சூறாவளிப் பயணமாகவும், அதிக பணம் செலவாகிய நிகழ்வாகவும் அமைந்தது. ஏதாவது செயலில் நான் இறங்கிவிட்டால் பணத்தைப் பற்றியோ, உடல்நலத்தைப் பற்றியோ, இழப்புகள் பற்றியோ என் வாழ்நாளில் நான் சிந்தித்தது கிடையாது. 2015 இல் எனது ஆய்வு நிறைவடைந்தது. 'புலம்பெயர் ஈழத்தமிழர்கள்' ஒரு உலகளாவிய ஆய்வு என்ற நூல் வெளியிடப்பட்டது.

ஊ ஊ ஊ ஊ

எல்லோரும் நலம்வாழ!

18 தை 2015 இல் வன்னிக்குப் புறப்பட்டேன். அங்கு, சகோதரங்கள், அவர்கள் பிள்ளைகள், உறவினர்கள், நண்பர்கள் எல்லோரையும் சந்தித்தேன். அதிபர் நித்தியானந்தம் கனகராயன்குளம் மகாவித்தியாலயத்தில் வரவேற்புக் கூட்டம் ஒன்றை ஒழுங்கு செய்திருந்தார். 02 மாசி 2015 அன்று அவ் வரவேற்பு நிகழ்வு நடைபெற்றது. அந் நிகழ்வில் ஐநூறு பேர்மட்டில் கலந்து கொண்டார்கள். அங்கு சிறப்புரை வழங்கினேன். எனக்கு ஏடு தொடங்கிய பாடசாலையில், அறுபது வருடங்கள் கழித்து என்னை கௌரவமாக மேளதாளங்களுடன் வரவேற்று சிறப்புரையாற்றும் சந்தர்ப்பத்தினை அதிபர் நித்தியானந்தம் அவர்கள் வழங்கினார்கள். அவரை என்றும் மறக்கமுடியாது. அங்குள்ள மேல்மாடியில் ஒரு மண்டபம் அமைப்பதற்கும் என்னால் பங்களிப்பு செய்யப்பட்டிருந்தது. அம் மண்டபத்திற்கு எனக்கு ஏடுதொடக்கி எழுதவைத்த கணேஸ் ஐயாவின் பெயர் சூட்டப்பட்டிருந்தது.

மேலும், புற்குளம் அம்மன் கோவிலிலும் எனது பிள்ளைகளின் பெயரால் ஒரு மண்டபமும் கட்டிக் கொடுக்கும் அருளையும் அந்த அம்மாச்சி எனக்கு அருளியிருந்தார். அத்தோடு புதுக்குளம் பட்டிக்குடியிருப்பு பிள்ளையார் கோவிலையும், பெரிதாக்கிக் கட்டிக்

கொடுக்கின்ற பாக்கியமும் எனக்குக் கிடைத்தது. மேலும் நரசிங்கர் கோயிலுக்கும் ஒரு சிறு மண்டபமும், சுற்றிவர கல்தூண் கம்பி வேலியும், கேற்றும் போடுகின்ற அருளும் எனக்குக் கிடைத்தது.

நானும், சுகந்தனும் முச்சக்கர வண்டியில் கிளிநொச்சி சென்றோம். அங்கு அண்ணாவின் மகள் பிரமிளாவையும், அவர் கணவரையும் சந்தித்தோம். அவர்கள் காதலித்துத் திருமணம் செய்தபடியால் அண்ணர் அவர்களை குடும்பத்தில் சேர்க்க மறுத்துவிட்டார். நான் அவர்களுக்கு ஆலங்குளத்தில் ஒரு வாடகை வீடும் எடுத்துக் கொடுத்து, ஒரு புது முச்சக்கர வண்டியும் வாங்கிக் கொடுத்து அவர்கள் வாழ்க்கையை தொடக்கி விட்டேன். அவர்கள் நல்லாக வாழ்ந்துகொண்டிருப்பதே எனக்குப் போதுமானது.

றஞ்சினியின் சகோதரி பஞ்ச இலண்டனில் இருந்து சிட்னி வந்திருந்தார். பஞ்சவின் கணவர் ரவியின் வீடும் காணியும் உடுப்பிட்டியில் இருந்தது. ரவியின் அகால மரணத்திற்குப்பின் அவ்வீடு, காணிகள் என்பவற்றை விற்பதற்கு பஞ்ச எனக்கு அற்றோனிப் பவர் (சட்ட அங்கீகாரம்) வழங்கியிருந்தார். அதனால் நானும், பஞ்சவும், எனது மருமகள் சுயாவும் யாழ்ப்பாணம் சென்றோம். றஞ்சினியின் பெரியம்மாவின் மகளின் மகள் அமுதினி, யாழில் பிள்ளையார் ஹோட்டலின் உரிமையாளர். அவர் கணவர் இரத்தினவேல் மிகவும் அன்பானவர். அவர்கள் ஹோட்டலில் சென்று தங்கினோம். மறுநாள் உடுப்பிட்டி சென்று சட்டத்தரணி மூலம் காணியை விலைக்கு விற்கமுடிந்தது. பஞ்ச மேலும் ஒருவாரம் தனது உறவுகளுடன் யாழ்ப்பாணத்திலேயே நின்றுவிட்டு கொழும்பு போவதாகக் கூறினார். நானும் சுயாவும் ஊருக்குத் திரும்பி வந்தோம்.

எனது குடும்பத்தில் நான் மட்டுமே பல்கலைக்கழகம் சென்று பட்டம் பெற்றவனாக இருந்தேன். இரண்டாவது பட்டதாரியாக சுயா பல்கலைக்கழகம் சென்று பட்டப் படிப்பை முடித்து வெளியேறியிருந்தார்.

அவருக்கு திருமண வயதாகி விட்டது. எனவே, கணேசனும் தேவனும் தமது சகோதரிக்கு நீங்கள் பொருத்தமான படித்த மாப்பிள்ளை ஒன்றைத் தெரிவு செய்து திருமணம் முடித்து வைக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டனர்.

நான் ஏற்கனவே சிட்னியில் வசிக்கும் எனது நண்பன் குலசிங்கத்திடம் இவ்விடயம் பற்றிக் கதைத்தேன். அவர் தன்னுடைய ஒரு மருமகன் ரகஷ்யாவில் டொக்டருக்கு படித்துவிட்டு, இங்கே வந்து இலங்கை மருத்துவத்துறைப் பரீட்சை எடுப்பதற்கு படித்துக்கொண்டு இருக்கிறார். நீங்கள் விரும்பினால் அவரின் தாய் தந்தையருடன் கதையுங்கள் என்று தொலைபேசி இலக்கமும் தந்தார். இவ் வேளையில் சுயாவை நான் அவுஸ்திரேலியாவுக்கு மாணவ விசாவில் எடுப்பதற்கு முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தேன். அதனால் சுயாவை கொழும்பில் எனது நண்பன் கிருகஷ்ணபிள்ளையின் ஊடாக அவர் வீட்டுக்கருகில் உள்ள ஒரு வயோதிப அம்மா வீட்டில் தங்கவிட்டிருந்தேன். அவர் ஆங்கிலப் பரீட்சை எடுப்பதற்காக பிரிட்டிஷ் கவுன்சிலில் படித்துக்கொண்டு இருந்தார்.

இவ் வேளையில் நான் சுயாவுடன், இத்திருமணம் பற்றிப் பேசினேன். அம்மாவும், அண்ணாக்களும் விரும்பினால் நான் செய்வேன் என்று கூறினார். நான் தொலைபேசியில் மாப்பிள்ளை சதீஸ் அவர்களின் தாய் தந்தையருடன் கலந்துரையாடினேன். அவர்களும் விருப்பம் தெரிவித்தார்கள். 'குறித்த திகதியில் நீங்கள் மூவரும் சுயா வீட்டிற்கு வாருங்கள். நானும் அங்கு வருவேன். இருவருக்கும் பிடித்துக் கொண்டால் விரைவாக திருமணத்தை நடாத்தி வைப்போம்' என்று கூறினேன். அவர்கள் மிக நல்லவர்கள். திருகோணமலையில் வசிப்பவர்கள். குறித்த தினத்தில் சுயா வீட்டில் எல்லோரும் சந்தித்தோம். இருவருக்கும் ஒருவரை ஒருவர் நன்றாகப் பிடித்திருப்பதாகக் கூறினார்கள். எனக்கு நேரம் இல்லாமையினால் இரு வாரங்களுக்குள்

திருமணத்தை நடத்தி முடித்தால் நல்லது என் கூறினேன். அவர்கள் ஒத்துக் கொண்டார்கள்.

அவர்களில் நாற்பது பேர்கள் வருவார்கள் என்றும், அதற்கான போக்குவரத்தினையும், தங்குமிடத்தையும் நீங்களே ஒழுங்குபடுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டனர். ஏற்கனவே நானும், சுயாவும் யாழ்ப்பாணம் சென்று இருபது பவுண் நகையை முன்கூட்டியே செய்து வைத்திருந்தோம். அத்தோடு பல இலட்சம் பணமும் சீதனமாகக் கேட்டார்கள். எல்லாவற்றுக்கும் ஒத்துக்கொண்டேன்.

மாப்பிள்ளை பகுதியினர் திருகோணமலையில் இருந்து வருவதற்கு வாகனம் ஒழுங்கு பண்ணினேன். கொழும்பு வெள்ளவத்தை சுமங்கலி விடுதியில் தங்குமிட வசதிகள் செய்தேன். அக்காவும் அவர்கள் பிள்ளைகளும் மட்டும் தான் ஊரில் இருந்து வர அனுமதித்தேன். இதற்கிடையில் பம்பலப்பிட்டியில் நூறு பேர் அடங்கக்கூடிய திருமண மண்டபமும் ஒழுங்கு பண்ணினேன். கல்யாணப் பதிவாளர், மேக்கப், வீடியோ, கமரா எல்லாம் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டன. மதிய போசனத்துக்கும் ஒழுங்கு பண்ணினேன். திருமண மண்டபம் அழகாக சோடிக்கப்பட்டது. மாப்பிள்ளை, மணமகள் இருபகுதியினரும் முதல் நாள் இரவே வந்தனர். எல்லோரும் தங்குவதற்கு அறைகள் கொடுக்கப்பட்டன.

மறுநாள் அதிகாலை எல்லோரையும் காலை ஐந்து மணிக்கு தயாராக இருக்கவேண்டும் என்றும் கூறினேன். எல்லாரும் இராப் போசனம் உண்டுவிட்டு, பிரயாணக் களைப்பில் நன்றாகத் தூங்கி விட்டார்கள். என்னால் தூங்க முடியவில்லை. இரவு முழுவதும் முழித்து இருந்தேன். மூன்று மணிக்கே ஒவ்வொரு அறைக்கும் சென்று, எல்லோரையும் எழுப்பி குளித்து ஆயத்தப்படுத்துங்கள் என்று கூறினேன். நான் புறப்பட்டு திருமண மண்டபத்திற்குச் சென்றுவிட்டேன். அங்கு எல்லாமே ஒழுங்காக இருந்தது. ஐயர், பதிவுகாரர், மேக்கப் செய்பவர், வீடியோ, கமரா,

சாப்பாட்டுகாரர் ஆகியோர்களுடன் தொலைபேசியில் தொடர்புகொண்டு எல்லோரும் காலை ஆறு மணிக்கே மண்டபத்திற்கு வந்துவிட வேண்டுமென்று கூறினேன். நான் திரும்ப ஹோட்டலுக்குச் சென்று குளித்து வெளிக்கிட்டேன். அந்தக் ஹோட்டலின் கீழே ஒரு சுவாமி அறையும், சிறு மண்டபமும் இருந்தது. சரியாக காலை ஆறுமணிக்கு அங்கு பூசை நடந்தது. மணப் பெண்ணை அவர் வீட்டில் இருந்து அழைத்துவர, மாப்பிள்ளை வீட்டாரையும் பெண்வீட்டார் சிலரையும் அனுப்பினேன். எல்லோரும் சரியாக காலை ஏழுமணிக்கு மண்டபம் வந்த சேர்ந்தார்கள். திருமண வைபவம், திருமணப் பதிவு என்பன மிகவும் மகிழ்ச்சியாக நடந்து முடிந்தன. மதிய போசன விருந்துபசாரமும் சீராக நடந்தது, வீடியோ போட்டோ எல்லாம் எடுக்கப்பட்டது. மாலை இரண்டு மணிக்கு எல்லோரும் ஹோட்டலுக்கு சென்றுவிட்டார்கள். திருமணத் தம்பதிகளை தனியார் ஹோட்டலில் அழைத்துச் சென்று விட்டேன். மண்டபத்திற்கு சென்று செலுத்தவேண்டியவர்களுக்கு பணம் செலுத்தினேன். ஹோட்டல் பணம், வாகனப் பணம், ஏனைய செலவுகளுக்குரிய பணம் என கொடுத்து முடித்துவிட்டேன். அன்று இரவே மாப்பிள்ளை, பொம்பிள்ளை இரு பகுதியினரும் அவரவர் ஊர்களுக்குத் திரும்பி விட்டனர். அதன் பின்புதான் நான் அன்றைய உணவை இரவு எட்டுமணிக்கு சாப்பிட்டுவிட்டு 'முடிந்தது கல்யாணமாக' என்று நிம்மதியாகத் தூங்கினேன்.

மூன்று நாட்கள் வரை கொழும்பில் நின்றேன். சதீஸ், சுயா இருவரையும் மலேசியா கூட்டிச் சென்றால், அங்கு ஒருவாரத்தில் அவஸ்திரேலியாவில் வேலைசெய்வதற்கான மருத்துவப் பரீட்சை எடுக்க முடியும் என அறிந்து வைத்திருந்தேன். நான்காவது நாள் இருவரிடமும் ஹோட்டலுக்குச் சென்று என் விருப்பத்தைத் தெரிவித்தேன். அவர்களும் விரும்பினார்கள். உடனே மலேசியத் தூதரகத்திற்குச் சென்று விசாவிற்கு விண்ணப்பித்தேன். அவர்கள் கூறினார்கள் விசா வழங்க ஒருவார

காலம் எடுக்கும் என்று. ஆனால் நான் அங்குள்ள விசா அதிகாரியுடன் என் நிலைமையை விளங்கப்படுத்தினேன். நல்ல ஒரு மலேசியத் தமிழர். 'பிரச்சனை இல்லை, இன்று மாலை இரண்டு மணிக்கு வாருங்கள், விசா ஆயத்தமாக இருக்கும்' என்றார். நன்றி கூறிவிட்டு வெளியேறினோம். பின்னர் வங்கிக்கு சென்று ஐநூறு அமெரிக்க டொலருக்கு ஒவ்வொருவருக்கும் தனித்தனியான பிரயாணக் காசோலை எடுத்தேன். மதிய போசனம் முடித்துவிட்டு மாலை இரண்டு மணிக்கு மலேசியா விசா அலுவலகத்திற்குச் சென்றோம். அங்கு கடவுச் சீட்டில் விசா குத்தப்பட்டு எம்மிடம் கையளித்தார்கள். நன்றி கூறிவிட்டு வெளியேறினோம். பின்னர் என் நண்பர் ராஜ்ஜிடம் இருந்து இருவருக்குமான பிரயாணச் சீட்டுகளை பெற்றேன்.

மறுநாள் நாம் மூவரும் மலேசியாவின் கோலாலம்பூரில் போய் சேர்ந்தோம். அங்கு எனது நண்பரின் ஹோட்டலில் தங்கிவிட்டு மறுநாள் கோலாலம்பூரில் உள்ள மருத்துவப் பரீட்சை அலுவலகத்திற்குச் சென்றோம். அங்கு விண்ணப்பப் படிவம் எடுத்து நிரப்பிக் கொண்டிருந்தோம். அப்பொழுது சதீஷின் தந்தை தொலைபேசியில் சதீஷை தொடர்பு கொண்டார். சதீஷ் மருத்துவப் பரீட்சையில் ஒரு பாடம் சித்தியடையவில்லை என்று. நெய் திரண்டு வர பானை உடைந்த கதையாக இருந்தது. அவர்கள் இருவரும் மிகவும் கவலைப்பட்டார்கள். நான் பல தோல்விப் படிகளை வாழ்கையில் சந்தித்தவன். அப் படிகளையெல்லாம் தாண்டியவன். நான் கவலைப்படவில்லை. சரி வாருங்கள் ஹோட்டலுக்குப் போவோம் என்று அவர்களை அழைத்துச் சென்றேன். ஓரிரு நாட்கள் அங்கு தங்கியிருந்துவிட்டு அவர்களை மீண்டும் கொழும்புக்கு அழைத்துச் சென்றேன். அங்கு இருவருக்கும் ஒரு சிறு அறை வாடகைக்கு எடுத்துக் கொடுத்தேன். தேவையான வசதிகளையும் செய்து கொடுத்தேன். இங்கிருந்து இருவரும் படியுங்கள் என்று கூறிவிட்டு மறுநாள் சிட்னியை வந்தடைந்தேன்.

அவர்கள் இருவரும் கொழும்பில் ஒருவருடம் தங்கியிருந்து படித்தார்கள் . சதீஷ் பரீட்சையில் சித்தியடைந்தார் . இருவரும் கனகராயன்குளம் சென்றார்கள். அக்கா, தமது மகளுக்காகக் கட்டிய அழகான வீட்டை அவர்களுக்குக் கொடுத்தார். சதீஷ் டாக்டராக வேலை தொடங்கினார். சுயா சமூகசேவை அதிகாரியாக வேலை தொடங்கினார். நல்ல அழகான மகனைப் பெற்றெடுத்தார்கள். இவர்கள் நலமாகவும், மகிழ்ச்சியாகவும் வாழ்வதைப் பார்த்து மகிழ்ச்சியடைபவர்கள் வரிசையில், நானும் ஒருவனாக ஓர் ஓரத்திலேயிருந்து பார்ப்பதிலேதான் எனது மனம் மகிழ்ச்சியினால் நிரம்பி வழிகிறது.

ஊ ஊ ஊ ஊ

சூரியப் புதல்வர்கள்

20¹⁴ களில் நான் சுவீஸ் நகரில் சிறிது காலம் இருந்த வேளையில் அங்குள்ள நிகழ்வொன்றில் சிறப்புரை வழங்கினேன். நிகழ்வு முடிந்து, நாட்டுப்பற்றாளர்கள் சிலரும் நானும் மோட்டார் வண்டியில் பயணித்துக் கொண்டிருந்தோம். அப்பொழுது மாவீரர்களைப் பதிவுசெய்யும் எனது திட்டத்தை விபரமாகச் சொன்னேன். நல்ல விடயம் ஐயா, நீங்கள் தான் இத்திட்டத்தைச் செயற்படுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டார்கள். அதற்கான முழுச் செலவைத் தாங்கள் தருவதாகவும் உறுதியாகச் சொன்னார்கள். எனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

05 மார்ச் 2015 இல் மீண்டும் சிட்னி வந்து சேர்ந்தேன். 1983 களில் இருந்து ஈழம் மீட்புப் போரில் தங்கள் இன்னுயிர்களை தியாகம் செய்த போராளிகளின் கல்லறைகள் மாவீரர் துயிலும் இல்லத்தில் கட்டப்பட்டிருந்தன. ஆனால் 2009 இல் தமிழ் ஈழ விடுதலைப்புலிகளின் பின்னடைவின் பின் இலங்கை இராணுவம் அக் கல்லறைகளை தகர்த்து எறிந்து விட்டது. அவர்களின் உருவப் படங்களையும், அவர்கள் விபரங்களையும் தாங்கிய நூற் தொகுதியை வெளியிட வேண்டும் என்பது எனது இறுதி முயற்சியாக இருக்க வேண்டும் எனத் தீர்மானித்தேன். ஆனால் அதற்கான படங்களையும், விபரங்களையும்

திரட்டும் முயற்சியில் ஈடுபட்டேன். சுவிலிலிருந்து அவர்கள் கூறியபடி பணத்தை அனுப்பியிருந்தார்கள். அவ்வேலைத் திட்டத்திற்கு தேவையான தொழில் நுட்பக்கருவிகளை வாங்கி எனது வீட்டிலேயே பொருத்தினேன். கணினித் துறையில் தேர்ச்சி பெற்ற ஒருவரை முழுநேர வேலைக்கு அமர்த்தினேன். எங்கெல்லாம் தேடித்தேடி புகைப்படங்களையும், தரவுகளையும் எடுக்கமுடியுமோ எடுத்தேன். கால அடிப்படையில் புகைப்படங்களையும், மாவீரர் தரவுகளையும் கணினியில் பதிவு செய்தோம். பின்னர் அப் புகைப்படங்களையும், தரவுகளையும் நவீன தொழில் நுட்பத்தைப் பாவித்து சென்னைக்கு அனுப்பினேன். எனக்கு நன்றாகத் தெரிந்த கணினித் துறையில் கைதேர்ந்தவர்களிடமே அனுப்பினேன். அவர்கள் அப் புகைப்படங்களை சரியாகத் திட்டமிட்டு பல்வேறு நிறங்களில் மாற்றி வடிவமைத்து மாவீரர்களின் தரவுகளைப் புகைப்படங்களின் கீழ்ப் பதிவு செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

2015 இன் நடுப்பகுதியில் வேலைத்திட்டம் நிறைவேறியது. சுமார் இருபதினாயிரத்திற்கு மேற்பட்ட மாவீரர் புகைப்படங்கள், 1983 தொடங்கி 2014 ஆம் ஆண்டு வரைக்கான புகைப்படங்கள் தரமான A3 தாளில் இரண்டு தொகுதிகளாகப் பிரித்தோம். ஒவ்வொரு தொகுதியிலும் சுமார் பத்தாயிரம் புகைப்படங்கள் உள்ளடக்கப்பட்டன. இரண்டு தொகுதிகளிலும் இருபதினாயிரம் புகைப்படங்கள். 'கூரியப்புதல்வர்கள்' என இரு தொகுதிகளுக்கும் பெயரிட்டேன். மலேசியா சென்று நான்காயிரம் பிரதிகள் அச்சிட்டேன். ஒவ்வொரு புத்தகமும் சுமார் நான்கு கிலோ நிறையுடையது. மிகவும் அழகாகப் பல வர்ணங்களில் வெளிவந்தது. உலகில் தமிழர் வாழும் நாடுகளிலெல்லாம் வெளியீடு செய்தேன். என்னை இவ்விடயத்தில் ஊக்கப்படுத்தியவர்கள், அதற்கான செலவை ஏற்றவர்கள் இந்தத் தொகுதிகளை வெளியிட மறுத்து விட்டார்கள். இது மிக ஆழ்ந்த மன வேதனையையும், விரக்தியையும், ஏமாற்றத்தையும் தரத் தவறவில்லை. ஏன் அப்படிச் செய்தார்கள்

என்பது பற்றி இன்றுவரை எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் எனக்கென்று புலம் பெயர்ந்து வாழும் தமிழர்கள் மத்தியில் எத்தனை நண்பர்கள், நாட்டுப்பற்றாளர்கள் இருக்கின்றார்கள். அவர்கள் துணையோடு நூல்களை எல்லா நாடுகளிலும் வழமைபோல வெளியிட்டு வைக்கப்பட்டது. என் இரத்தத்தையும், சதையையும் உறிஞ்சிய ஒரு வேலைத்திட்டமாகவே இந் நிகழ்வு இடம்பெற்றது. இவ்வாறான என் வெளியீடுகளைப் பார்த்துப் பொறுக்க முடியாதவர்கள் என்றும் கையாலாகாத் தன்மையால், வெறும் அர்த்தமில்லாத விமர்சனங்களையே முன்வைத்துக் கொண்டுதான் இருப்பார்கள். உடல் நிலை காரணமாகவும், நிதியின்மை காரணமாகவும் எனது முதுமை என்னை வாட்டி வதைப்பதாலும் என் ஆய்வு முயற்சிகள் இத்தோடு முடிவடைந்தது.

ஓ ஓ ஓ ஓ

தங்கம்மா முதியோர் இல்லம்

2015 ஆம் ஆண்டு இறுதிப் பகுதியில் எனது முப்பத்தி ஐந்து வருட கால பல்கலைக்கழக சேவைக்கான இறுதிக் கொடுப்பனவு சுமார் நாநூறு இலட்சம் டொலர்கள் என் கரம் கிட்டியது. எனக்கிருந்த சிறுசிறு வங்கிக் கடன்களையெல்லாம் அப்பணத்தில் இருந்து கட்டிமுடித்தேன். மிகுதியாய் இருந்த இலங்கை பெறுமதியில் ஆறு கோடி ரூபாவைக் கொண்டு, என்னைப் பெற்றெடுத்து அன்பாய் வளர்த்த தாயின் பெயரால் ஏதாவது, நான் பிறந்து வளர்ந்த ஊரில் செய்தாக வேண்டும் என ஆசைப்பட்டேன். எனது மனைவி, மகன், மகள் மூவரும் அதற்கு ஒத்திசைவு வழங்கினார்கள்.

2015 ஆம் ஆண்டு இறுதிப் பகுதியில் நான் பிறந்த மண்ணில் காலடி எடுத்து வைத்தேன். அப்பொழுது எனது அப்பு, ஆச்சி எனது ஏழு சகோதரங்கள் பிறந்து வளர்ந்த காணி வெறும் காடாகக் கைவிடப்பட்டு இருந்தது. நான்கு சகோதரர்கள் ஏற்கனவே இறைவனடி சேர்ந்து விட்டார்கள். எஞ்சிய நான்கு சகோதரங்களும், சட்டத்தரணி ஊடாக அக்காணி உறுதியை என் பெயருக்கு அறுதியாக்கிக் கொடுத்தார்கள். நான் கச்சேரியில் அதற்கான பதிவை மேற்கொண்டு என் பேரிலான உறுதியைப் பெற்றுக்கொண்டேன். 2016 ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியில்

அடர்ந்த காடுபற்றியிருந்த காணியைக் கனரக வாகனம் கொண்டும், உழவு இயந்திரம் கொண்டும் இடித்தும், உழுதும், மட்டுப்படுத்தியும் ஒரு அடைப்புக்குள் கொண்டு வந்தேன். பல உறவுகளும், நண்பர்களும் நான்கு புறமும் சிமெந்துக் கட்டைகளை நாட்டி, ஏழுபட்டு முள்ளுக் கம்பியால் வேலி போட்டார்கள். முக்கியமான முன்பகுதிக்கும் ஏனைய சில பகுதிகளுக்கும் நிறத்தகரம் போட்டார்கள். நல்ல அழகான, கச்சிதமான அகண்ட வாசல் கட்டப்பட்டு பாரிய இரு தூண்கள் இருமருங்கிலும் போடப்பட்டு, மிகவும் பலமான கம்பியால் வடிவமைக்கப்பட்ட கேற்றும் போடப்பட்டது.

அதன் பின்னர் பல்வேறு தென்னை, கமுகு, வாழை போன்ற பயன்தரு மரங்கள் நாட்டப்பட்டன. பல்வேறு வண்ணங்கள் கொண்ட பூ மரங்கள் நாட்டப்பட்டன. முதலில் எனது ஆச்சி, அப்பு அண்ணன்மார்கள், அக்கா நினைவாக பாரியதொரு நினைவு மண்டபம் மிகவும் அழகாகக் கட்டி முடிக்கப்பட்டது.

முதலில், முதியோர் இல்லம் தொடங்குமுன் சமூக சேவைத் திணைக்களத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டது. அதற்குப் பின்னர், ஆண் வயோதிபர்களுக்கான தனியான நவீன வசதிகொண்ட மண்டபமும், வயோதிபப் பெண்களுக்கான தனியான நவீன வசதிகொண்ட மண்டபமும் கட்டப்பட்டன. சமையல் அறை, சாப்பாட்டு அறை எல்லாமும் முறைப்படி கட்டி முடிக்கப்பட்டன.

தொடர்ந்து முதியோர்கள் உள்வாங்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். சுமார் இருபது முதியோர்கள் வரை அனுமதிக்கப்பட்டார்கள். இவ்வேளையில் முதியோர் இல்லை திறப்பு விழா ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது. அப்பொழுது வடக்கு மாகாண முதலமைச்சராக இருந்த விக்கினேஸ்வரன் பிரதம விருந்தினராக அழைக்கப்பட்டார். பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஸ்ரீதரனும் கௌரவ விருந்தினராக அழைக்கப்பட்டார். அரைமைல்

தூரத்திற்கு வீதிகள் இருமருங்கிலும் சோடிக்கப்பட்டன. முதியோர் இல்லம், இராமனின் முடிகூட்டு விழாவுக்கு அயோத்தி மாநகரம் அலங்கரிக்கப்பட்டதை கம்பன் வர்ணித்தது போன்று காட்சியளித்தது. நிர்வாக அங்கத்தவர்கள், இளைஞர்கள், யுவதிகள், உறவுகள், ஊரவர்கள் என சுமார் எழுநூறுக்கு மேற்பட்டவர்கள் திறப்புவிழா நிகழ்வில் கலந்து கொண்டார்கள். பிரதம விருந்தினர் வருகைக்கு கனகராயன்குளம் பள்ளி மாணவிகள் பான்ட் வாத்தியங்களுடன் வரவேற்றார்கள். நிகழ்வில் பிரதம விருந்தினர், கௌரவ விருந்தினர் மற்றும் பலரும் சிறப்புரை நிகழ்த்தினார்கள். தேநீர் விருந்துபசாரம் இடம்பெற்றது. பாஸ்கரனின் ஐபிசி தமிழ் ஒளி, ஒலிபரப்பு நிறுவனம் முழுமையாக நிகழ்வை பதிவு செய்தது. பின்னர் அக் காணொளி யூரியூப்பில் பதிவேற்றப்பட்டது. அது இன்று வரை பலராலும் பார்க்கப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கிறது. ஒரு சிறு கிராமத்தில் இவ்வாறான ஒரு பெரு நிகழ்வு இதுவரை நடந்ததேயில்லை என எல்லோரும் வாயரப் புகழ்ந்து பாராட்டினார்கள். கனகராயன்குளம் ஓடி வீதியில் இருந்து புதுக்குளம் வரை விழாக்கோலம் பூண்ட நிகழ்வாக சிறப்பாக நடந்தேறியது. என் உயிரோடும், மனத்தோடும் இரண்டறக் கலந்து நித்தியமான என் தாயின் பெயரான தங்கம்மாவின் திருநாமத்தில் எனது முதியோர் இல்லம் கடந்த ஆறுவருடங்களுக்கு மேலாக தன் தன்னலமற்ற இலவச சேவையை ஆதரவற்ற முதியோர்களுக்கு வழங்கி வருகிறது. அந்த இடத்திலேயே எனது தந்தையார் உழைத்து உழைத்து எல்லோருக்கும் கொடுத்துக் கொடுத்து வள்ளல் முருகர் எனப் பெயர் பெற்றவர். எனது தாய் தந்தையரின் மனமே இந்த முதியோர் இல்லத்தின் அடிநாதமாகும்.

ஊ ல ஊ ல

தங்கம்மா கல்வி வளாகம்

போரின் காரணமாக இளந் தலைமுறையினரின் கல்வி மிகவும் பாதிக்கப்பட்டு இருந்தது. எழுத்தறிவித்தவன் இறைவன் ஆவான். தங்கம்மா முதியோர் இல்லத்தில், தங்கம்மா தமிழ்க் கல்வி நிலையம் ஒன்றினைத் தொடங்கி இலவசமாக நடாத்தி கல்வி போதிப்பது மிகவும் அத்தியாவசியமானது. தங்கம்மா முதியோர் இல்லத்தில் தோழோடு தோள் நின்று என்னோடு அயராது பாடுபடும் இல்லத்தின் முகாமையாளர் தவம் என்பவரே இச் சிந்தனையை என்மேல் விதைத்தவர்.

2017 இன் இறுதிப் பகுதியில் வகுப்பறைகள் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டன. தேவையான தளபாடங்கள் வாங்கப்பட்டன. நல்ல ஆசிரியர்களை ஊதிய அடிப்படையில் நியமித்தோம். மூன்றாம் வகுப்பில் இருந்து பன்னிரண்டாம் வகுப்பு வரை இலவசக் கல்வி போதிக்கப்பட்டது. 2018 இல் அதிகமான மாணவர்கள் நல்ல பெறுபேறுகளைப் பெற்றார்கள். ஐந்தாம் ஆண்டு புலமைப் பரிசிலில் பலர் தெரிவாகினார்கள். சிலர் பல்கலைக்கழகம் போகிற வாய்ப்பினையும் பெற்றார்கள். சமார் நூற்று எண்பது மாணவர்கள் மாலை நேரங்களிலும் மற்றும் சனி, ஞாயிற்றுக் கிழமைகளிலும் வகுப்புக்களுக்கு தவறாமல் வருகைகந்து பயின்றார்கள். ஒரு புறம் முதியோர்கள், மறுபுறம் இளம் தலைமுறையினர் என

தங்கம்மா இல்லம் ஒரு பல்கலைக்கழகம் போல் சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தது.

இதனைப் பார்த்து பொறுக்க முடியாத தீய சக்திகள் பல்வேறு அவதூறுகளை, நிர்வாகத்தின் மேல் சுமத்தினார்கள். சந்திக்கு அதிகாலை வந்து விட்டால் தங்கம்மா முதியோர் இல்லம் பற்றியும், தங்கம்மா கல்வி நிலையம் பற்றியுந்தான் பேச்சு. நான் வாழ வைத்த என் சகோதரர்களின் பிள்ளைகளே பல்வேறுவிதமான தொல்லைகளை எனக்குத் தந்து கொண்டிருந்தார்கள். பிரதேச செயலராக பரந்தாமன் இருக்கும் பொழுது, அடிக்கடி எமது இல்லத்துக்கு வந்து தேவையான உதவிகளை செய்து தந்தார். எந்த நிர்வாகச் சிக்கல்களும் இடம்பெறவில்லை. நீதியற்றவர்களால் பல குற்றச் சாட்டுக்கள் அவர்மேல் சுமத்தப்பட்டு, அவரின் வேலை பறிபோனது. ஆனால் நான் என்னாலான முயற்சிகளைச் செய்து, மேலிடத்தில் உள்ளவர்களைத் தொடர்பு கொண்டு அவருக்கு மீண்டும் வேலை கிடைக்க வழி செய்யப்பட்டது. இந்த மனவேதனையில் அவர் அகால மரணமடைந்தார். சிவகாந்தன் கிராமசேவையாளரும், பரந்தாமனுடன் சேர்ந்து பல வழிகளில் எமக்கு உதவி செய்தார். அவர் ஒருவருக்குத்தான் சகல உண்மைகளும் தெரியும். அவர் பின் வந்த பிரதேச செயலாளர், உதவிப் பிரதேச செயலாளர் ஆகியோரும் எமது சேவைகளுக்கு பல தடைகளையும், கட்டுப்பாடுகளையும் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் இருவரினாலும் எமது இலவச சேவை இல்லமும் மூடப்படும் நிலைக்குக்கூடச் சென்றது. மேற்படி நிலைமைகளாலும், கோவிட்-19 காரணமாகவும் கல்வி வளாகம் 2019 ஆம் ஆண்டு நிரந்தரமாக மூடப்பட்டது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு கதையைச் சொல்லவேண்டிய கட்டாய தேவை எனக்கிருக்கிறது.

ஒரு தெரு நாய்க்கு சரியான பசி. இரண்டு மூன்று நாட்களாக சாப்பாடு கிடைக்கவில்லை. தள்ளாடித் தள்ளாடி வீதியோரம் உணவு தேடிச் சென்று

கொண்டு இருந்தது. வீட்டு நாய் ஒன்று நன்றாகச் சாப்பிட்டுவிட்டு, வீட்டு வாசலில் நின்றது. இந்தத் தெருநாயைக் கண்டவுடன் 'என்ன மச்சான் ஆடி ஆடி நடந்து வாறாய்' எனக் கேட்டது. 'இல்லை மச்சான் இரண்டு மூன்று நாட்களாக ஒன்றும் சாப்பிடவில்லை' எனக் கூறியது. 'நீ கவலைப்பட வேண்டாம். அந்த வீட்டில் திருமண வீடு நடக்கிறது. அங்கு நல்ல சாப்பாடு கொடுப்பார்கள். அவர்கள் சாப்பிட்டவுடன் வேலியால் சாப்பிட்ட இலையைப் போடுவார்கள். அதில் மிச்சம் மீதிச் சாப்பாடு இருக்கும். அப்ப நீ நல்லாக வயிறுமுட்டச் சாப்பிடலாம்' என்று கூறியது. தெருநாய் மெல்ல மெல்ல நடந்து சென்று திருமண வீட்டு வேலிக்கருகில் நின்றது. அவர்கள் சாப்பிட்டு விட்டு இலையைக் கொண்டுவந்து வேலியால் வெளியே போட்டார்கள். தெரு நாய் மெல்ல நடந்து போய் சாப்பாட்டு இலையில் வாயை வைத்தது. அப்போது பல வப்பு நாய்கள் ஓடிவந்து, இந்தப் பசி கிடந்த நாயை கடித்து, குதறி எறிந்துவிட்டு, தாங்கள் இலைகளில் இருந்த மிச்சச் சாப்பாட்டை சாப்பிட்டன. பசி கிடந்த நாய்க்கு இந்த நாய்களிடம் நெருங்க முடியவில்லை. ஏமாற்றத்துடன் வந்த வழியாகத் திரும்பிப் போனது. அந்த வீட்டு நாய் தெருநாயைப் பார்த்து, 'ஏன் மச்சான் சாப்பிடேயில்லை' எனக் கேட்டது. 'என்ன அங்கு பிரச்சனையோ' எனவும் கேட்டது. தெருநாய் சொன்னது 'அவங்கள் எல்லாம் சரியாகத்தான் செய்தவர்கள். ஆனால் பிரச்சனை எங்கடை ஆட்கள் தான்' என்று கூறியபடி நடந்து சென்றது.

மேற்படி கதையில் பல அர்த்தங்கள் இருக்கின்றன. இது சம்பந்தப்பட்ட பலருக்குப் பொருந்தும். ஆனால் அவர்கள் திருந்தவே மாட்டார்கள். காரணம் அவர்கள் நயவஞ்சகர்கள்.

2018 இறுதியில் மீண்டும் வன்னிக்குப் போகவேண்டிய அவசர தேவை இருந்தது. தங்கம்மா முதியோர் இல்லத்தில் பயிலும் உயர் வகுப்பு மாணவர்களுக்கு கணினி தொழில் நுட்ப அறிவை ஊட்ட

வேண்டும் என்ற எண்ணம் இருந்தது. இலண்டனில் உள்ள ஒரு நிறுவனம் என்னுடன் இதுபற்றித் தொடர்புகொண்டது. கணினி வகுப்பு நடாத்துவதற்குத் தேவையான சகல வசதிகளையும் செய்து தருவதாகவும் உறுதியளித்தார்கள். கிளிநொச்சியில், அறிவியல் நகரிலுள்ள யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக கிளிநொச்சி வளாகத்துடன் தொடர்பு கொண்டேன். அவர்கள் பத்துக் கணினிகளும், திரையும், உருப்பெருக்கியும் (புறஜெக்டரும்) கொண்டு வந்து, ஏற்கனவே கட்டப்பட்டிருந்த ஒரு பெரிய வகுப்பறையில் எல்லாவற்றையும் பொருத்தி விட்டார்கள். கணினி வகுப்புக்கள் தொடங்கப்பட்டன. ஆங்கில, கணக்கியல், கணினித்துறை போன்ற பாடங்கள் கணினி ஊடாகக் கற்பிக்கப்பட்டது. மாணவர்கள் விருப்பத்துடன் வந்து கற்றார்கள். துரதிஷ்டவசமாக 2019 இறுதியில் கோவிட் கிருமி பரவியதன் விளைவாகவும், தங்கம்மா முதியோர் இல்லத்தில் நடைபெற்றுவந்த இலவசக் கல்வி நிறுவனம் மூடப்படும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டது. இதனால் தங்கம்மா கல்வி வளாகமும், கணினித்துறையும் மூடப்பட்டது. இந் நிகழ்வு எனக்கும் நிர்வாகத்திற்கும் பெரும் வேதனையைத் தந்த ஒன்றாகும். மனம் உடைந்த நிலையில் பங்குனி மாதம் வீடு வந்து சேர்ந்தேன். ஆனால் நிச்சயம் நான் ஒரு கல்வி வளாகத்தை எம் இளம் தலைமுறையின் கல்வி மேம்பாட்டுக்காக கட்டியே தீருவேன் என்ற திட்டம் என் அடிமனதில் இன்றுவரை இருந்துகொண்டே இருக்கின்றது.

ஊ ஊ ஊ ஊ

ஆறாத் துயர்

மனித வாழ்க்கையில் இன்பமும், துன்பமும் மாறிமாறி அடிக்கடி வந்துபோகும். சிலருக்கு வாழ்க்கையில் பெரும்பாகம் சந்தோசமாக அமையும். பலருக்கு துன்பம் நிறைந்த வாழ்க்கையே கூடுதலாக அமையும். இது கால இடைவெளியையும், தனி நபர்களுடைய மனதையும் பொறுத்த விடயம்

முதியோர் இல்லம் சிறப்பாக நடைபெற்றுக்கொண்டு இருந்த வேளை என் மனம் மகிழ்ச்சியில் ஆர்ப்பரித்துக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் மகிழ்ச்சிக்கு என் வாழ்நாளில் இடமே இல்லை. அப்படி மகிழ்ச்சியில் ஆழ்ந்து இருந்த வேளை மறுகணமே நீர்க்குமிழி போல், அம் மகிழ்ச்சி உடைந்து கரைந்து போய்விடும். அன்னம் அக்காவின் மூத்த மகன் கணேசன் எமது குடும்பத்திற்குக் கிடைத்த அளப்பரிய கொடை. அன்பானவன்; அமைதியானவன்; கருணை உள்ளம் படைத்தவன்; குடும்பப் பாரததையெல்லாம் பொறுமையோடு சுமப்பவன். என் அப்பு அவளையும், மூத்த அக்காவின் விக்கினனையுந்தான் செல்லப் பேரனாக அன்போடு அரவணைத்து வளர்த்தவர். விக்கினன் தனது இளம் வயதிலேயே அகாலமரணமடைந்தான். கணேசனுக்கு அடிக்கடி சுகவீனம் வரும். அவன் கனகராயன்குளம் ஏ9 வீதியில் ஒரு காணி விலைக்கு

வாங்கி பலசரக்கு வியாபாரம் ஒன்றை நன்றாக நடத்திவந்தான். ஆனால் 2016 களில் அவன் கொடுமையான சுவாசப்பை நோயினால் பாதிக்கப்பட்டான். அதன் பின்னர், அவனின் தம்பி தேவன் வியாபாரத்தை நடத்தி வந்தான். கணேசன் படுத்த படுக்கையானான்.

நானும், அக்காவும் கணேசனை யாழ்ப்பாணம் பெரியாஸ்பத்திரி, கண்டி விசேட ஆஸ்பத்திரி, கொழும்பு விசேட ஆஸ்பத்திரி, தனியார் ஆஸ்பத்திரி என்று சுமார் ஒரு வருடகாலமாகச் செய்ய வேண்டியவை எல்லாவற்றையும் செய்தோம். இறுதியாக கொழும்பு சுவாசப்பை நோய்க்கான விசேட ஆஸ்பத்திரியில் ஒரு வாரமாக வைத்து வைத்தியம் பார்த்தோம். கணேசனுக்கு வருத்தம் மிக மோசமாக கூடிவிட்டது. விசேட வைத்தியர்களுடன் கதைத்தேன். 'கணேசனை இந்தியா கொண்டு சென்றால் அவரின் நோயைக் குணப்படுத்த முடியுமா? என்று. 'நீங்கள் எங்கு கொண்டு சென்றாலும் அவர் நோயைக் குணப்படுத்த முடியாது' என்று அறுதி இறுதியாகச் சொன்னார். அதே வேளையில் கணேசன், தனது வீட்டுக்குப் போய் மனைவி பிள்ளைகளுடன் இருக்கப்போறன் என்று அடம்பிடித்தார். வேறுவழியின்றி அவரை ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து விடுவித்தோம். இரவு நேரம் ஊருக்குப் போகமுடியவில்லை

அன்று இரவு ஒரு விடுதியில் இருந்தோம். பாஸ்கரனும் எங்களுடன் இருந்தார். கணேசனை நன்றாகக் குளிக்கவார்த்து உடுப்புக்களை மாற்றி திருநீறு பூசி கட்டிலில் படுக்க வைத்தோம். தேநீரும், சிற்றுண்டியும் கொடுத்தோம். ஓரளவு சாப்பிட்டுவிட்டு நன்றாகப் படுத்திருந்தார். எனக்கும், அக்காவுக்கும் சந்தோசமாக இருந்தது. எங்கள் இருவரையும் பார்த்து சிரித்தார். 'என் மனைவி பிள்ளைகள்' என்று வாயால் மெல்லக் கூறினார். மறுபடியும் சிரித்தார். 'மாமா' எனக் கூப்பிட்டார். பின்னர் 'அம்மா' எனக் கூப்பிட்டார். 'எல்லாம் சட்டப்படி எல்லாம் அந்தமாதிரி' என்று எங்கள் இருவரையும் பார்த்துச் சிரித்து விட்டு தனது கண்களை

நிரந்தரமாக மூடிவிட்டார். நெஞ்சில் இடிவிழுந்தது போல் இருந்தது. உலகம் அழிந்து விட்டது போல் இருந்தது. விதியென்னும் கூறைக்காற்று வீசும்போது பூவென்றும், பிஞ்சென்றும், காயென்றும், கனியென்றும் பார்ப்பதில்லை. எல்லாவற்றையும் துவம்சம் செய்துவிடும்.

எனது அப்பு இறக்கும் பொழுது சிரித்துச் சிரித்துக் கொண்டே கண்களை மூடினார். அதே போலத்தான் அப்புவின் உயிருக்குயிரான அவர் பேரன் கணேசனும் சிரித்துச் சிரித்து கொண்டே கண்களை மூடினான். நினைக்க நினைக்க மனம் ரணமான வேதனையில் சித்திரவதைப்படுகிறது. நான் தளரக்கூடாது. நான் அழக்கூடாது. ஊருக்கு வந்து சேர்ந்தோம். 06 வைகாசி 2019 இல் மரணவீடு நடைபெற்றது. பல நூற்றுக் கணக்கானவர்கள் கலந்து கொண்டு கணேசனை வழியனுப்பி வைத்தார்கள். நடேசு அண்ணர் கண்ணை மூடியபோது நான் வாய்விட்டு அழுதபின் கணேசனின் இறுதி அஞ்சலியின் போதுதான் வாய்விட்டு அழுதேன். ஈடுசெய்ய முடியாத ஓர் இழப்பு.

கருணையே வடிவான எங்கள் நடேசு அண்ணைக்குப் பின் கணேசன் ஒருவனே அவரின் இடத்தைப் பிடித்திருந்தான். அவர்களுக்குப் பிறகு எங்கள் குடும்பங்கள் எல்லாம் வழி தவறிப் போய்க்கொண்டிருக்கின்றதே என்ற வலி என்னைத் தொடர்ந்து சித்திரவதைப்படுத்திய வண்ணமே இருந்தது.

ஊ ஊ ஊ ஊ

நூல் வெளியீடு

உலகின் ஈழத்தமிழர்கள் வாழும் நாடுகளிலெல்லாம் எனது ஆய்வு நூல்களின் வெளியீடுகள் இடம்பெற்றதையிட்டு ஏற்கனவே இந் நூலில் கூறியுள்ளேன். வன்னியில் எனது முதியோர் இல்லத்தில், எனது நூல்களை வெளியிட வேண்டும் என்று திட்டமிட்டேன். அதுவே எனது தாய் தந்தையருக்குச் செய்யும் முதல் மரியாதை என என் மனம் நினைத்தது.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் எனது 'இலங்கையில் தமிழர் பூரண வரலாறு' என்னும் ஆய்வு நூல் சிட்னியில் இருந்து இரண்டாயிரம் பிரதிகள் கப்பலில் ஏற்கனவே அனுப்பி வைத்திருந்தேன். அதனை சங்க இலாகா தடுத்து வைத்து விட்டது. பாதுகாப்புச் செயலாளரிடம் பல பேச்சுவார்த்தைகளை நடாத்தினேன். புலனாய்வுத் துறையினர் அந்நூலை வெளியிடவே முடியாதென அறுதியாகக் கூறிவிட்டார்கள். இரண்டு நாட்களாக என்னைத் தடுத்து வைத்து விசாரணைகள் மேற்கொண்டார்கள். நான் எதிர்த்து நின்றேன். இறுதியில் பாதுகாப்புச் செயலாளரைச் சந்தித்து எனது நூலை அவர்முன் வைத்து மரியாதையாகக் கலந்துரையாடினேன். அவர் ஒரு படித்தவர். அவருக்கு இந் நூல், ஒரு ஆய்வு நூல் எனவும் கூறினேன். அவர் உடனடியாக தனது காரியதரிசியை அனுப்பி, நூலை

உடனே கையளிக்குமாறு கடிதம் எழுதி கையெழுத்திட்டு என்னிடம் தந்தார். நூலை வெளியில் எடுத்தேன். சாங்க அதிகாரிகளுக்கு என்னில் மிகக் கோபமாக இருந்தது. அவர்கள் வேண்டுமென்றே மூன்று இலட்சம் ரூபா தீர்வை விதித்தார்கள். நான் பணத்தை உடனே கட்டிவிட்டு புத்தகங்களை வெளியில் எடுத்துச் சென்றேன். கொழும்பில் சிங்களப் புத்தகக் கடைகளுக்கு ஆங்கிலப் புத்தகங்களையும், தமிழ்ப் புத்தகக் கடைகளுக்கு தமிழ்ப் புத்தகங்களையும் கொடுத்துவிட்டு மிகுதிப் புத்தகங்களை வன்னிக்கு எடுத்துச் சென்றேன்.

நூல் வெளியீடு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. முதல்வர் விக்கினேஸ்வரன், பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஸ்ரீதரன், பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர்கள், பேராசிரியர்கள், பிரதேச கல்வியாளர்கள், ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள், நண்பர்கள், உறவினர்கள், ஊரவர்கள் என ஐநூறுக்கு மேற்பட்டவர்கள் நூல் வெளியீட்டில் கலந்து சிறப்பித்தார்கள். 21.05.2017 இல் இந் நூல் வெளியிடப்பட்டது. எனது முக்கிய ஆய்வு நூல்களான **‘தமிழ்த் தேசிய வாதம்**, **‘தமிழர் வரலாற்று ஆதாரங்கள்’ ஒரு உலகளாவிய தேடல்**, **‘இலங்கைத் தமிழர் ஓர் முழுமையான வரலாறு’**, **‘புலம்பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர்கள்’** ஆகிய நூல்கள் இவ் வெளியீட்டில் வெளியிடப்பட்டன. நான் பிறந்த இடத்தில், எமது ஊரில், எனது மண்ணில், எனது உறவுகள் ஊரவர்கள் மத்தியில் நூல்களை வெளியிட்டமை, அதில் இருந்த மகிழ்ச்சி, திருப்தி உலகில் எந்த நாடுகளிலும் கிடைக்கவில்லை என்பதே உண்மை.

மனம் மிகவும் ஆறுதலாகவும், சோகமயமாகவும் இருந்தது. 29.05.2017 இல் சிட்னி சென்று, எனது மனைவி பிள்ளைகளுடன் மிகவும் ஆறுதலாக சில காலம் இருந்தேன். ஆனால் நிம்மதியாக இருக்க முடியவில்லை. எந் நேரமும் முதியோர் இல்லம் பற்றிய நினைவாகவும், கனவாகவும் இருந்தது. திரும்பவும் 13 ஆனி 2017 இல் வன்னி சென்றேன்.

2006 இலிருந்து குறைந்தபட்சம் வருடத்திற்கு மூன்று தடவைகளுக்கு மேல் சிட்னியிலிருந்து வன்னி சென்றிருக்கிறேன். முதியோர் இல்லம்

எமது மனதோட இரண்டறக் கலந்துவிட்ட என் தாயின் கோயில். எனது குடும்பம், எனது உயிர் இரண்டுக்கும் நடுவே எனது இன்னொரு போராட்ட வரலாறு தொடர்கிறது.

தங்கம்மா முதியோர் இல்லம், என் தாய்க்காக என்னால் கட்டப்பட்ட கோயில். 2015 இலிருந்து அணு அணுவாக செதுக்கிச் செதுக்கி கட்டப்பட்ட வசந்த மாளிகை. அதற்காக நான் இழந்தது பலகோடி இலங்கை ரூபா. அதற்காக நான் இழந்தது என் குடும்பப் பொறுப்புக்கள், என் உடல் நிலை. அதற்காக நான் சந்தித்த அவமானங்கள், பழிகள், கருத்து முரண்பாடுகள் சொல்லில் அடங்காதவை. இவை எல்லாவற்றிற்கும் வேறு யாரும் காரணம் அல்ல. எனது சகோதரர்களின் பிள்ளைகளில் ஒரு சிலரேயாகும். அவர்கள் என்னாலேயே இன்று வளமுடன் வாழ்ந்து வருகிறார்கள். அவர்கள் எனக்கு எழுதிய கடிதங்கள் யாவும் என்னிடம் பத்திரமாக இருக்கின்றன. நான் 1977 களில் இருந்து தொடர்ந்து நாட்குறிப்பு எழுதும் பழக்கம் உள்ளவன். சகல அன்றாட நிகழ்வுகளும் எனது நாட்குறிப்பிலும் குறித்து வந்துள்ளேன். அந்த தீய சக்திகள் நன்றி மறந்து அடாவடித்தனம் பண்ணுவதை அந்த ஆண்டவனே மன்னிக்க மாட்டார்.

ஔ ஔ ஔ ஔ

கால போகம்

20¹⁷ இன் இறுதியில் சிட்னிக்கு பிரயாணம் மேற்கொண்டேன். மனதிலே சில எண்ணங்கள் உதயமாகின. முதியோர் இல்லம் தன் சுய தேவையைப் பூர்த்தி செய்யும் அளவிற்கு வேளாண்மையும், தோட்டங்களும், பயிர்க்கொடிகளும், கோழிப் பண்ணையும், மாட்டுப் பண்ணையும் தொடங்க வேண்டும் என எனது மனம் கூறியது. சிட்னியில் நான்கு மாதம் குடும்பத்துடன் இருந்துவிட்டு மீண்டும் ஊருக்குப் புறப்பட்டேன். சிட்னியில் இருந்து கதே பசிபிக் விமானத்தில் கொங்கொங் சென்று, அங்கிருந்து கொழும்பு சென்றேன். இச் சந்தர்ப்பத்தில் சிட்னியில் இருந்து டாக்டர்கள் இராகவனும், கேதீஸ்வரனும் யாழ்ப்பாணம் போகும் வழியில் எனது முதியோர் இல்லத்திற்கு விஜயம் மேற்கொண்டதாக அறிந்து மிக்க மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். ஜேர்மனியில் இருந்து எனது நண்பன் சொர்ணலிங்கமும், அவர் மனைவியும் முதியோர் இல்லத்திற்குச் சென்றுள்ளார்கள். மேற்குறிப்பிட்டவர்கள் வந்தபோது நான் அங்கு இல்லை என்பது எனக்கு மிகுந்த கவலையாகும்.

கொழும்புக்குச் செல்வதற்கு முன்பே எட்டுப் பெட்டி உடுப்புக்கள் சிட்னியிலுள்ள நெருங்கிய நண்பர்களிடம் சேகரித்து கப்பலில் கொழும்புக்கு அனுப்பியிருந்தேன். கொழும்பு சென்று சங்கவரிப்

பிரிவுக்கு சென்று பெட்டிகளை எடுத்துக் கொண்டு வானொன்றில் வீட்டுக்குச் சென்றேன்.

வேளாண்மை, தோட்டம் செய்யும் திட்டம்பற்றி மனேஜர் தவத்துடன் கதைத்தேன். அதனை அவரும் விரும்பினார். எத்தனை காலத்திற்கு அரிசியை விலைக்கு வாங்குவது. முட்டை, பால், மரக்கறிகளை வாங்குவது. எனவே நீங்கள் சொன்ன திட்டம் நன்மைதரும் என என்னை ஊக்கப்படுத்தினார்.

எனவே, எமது முதியோர் இல்லத்திற்கு அருகில் உள்ள முக்கால் ஏக்கர் காணியில் மூன்று போகமும் செய்வதாகத் திட்டமிட்டோம். சுமார் இரண்டு இலட்சம் ரூபவுக்குமேல் செலவு செய்து நூறடி ஆழத்தில் குழாய்க் கிணறு இடித்து, அதற்கு மோட்டரும் போட்டோம். அதே வருடம் இரண்டு போகம் செய்து சுமார் ஐம்பது மூடை நெல்லுக்குமேல் அறுவடை செய்தோம்.

தோட்டத்தில் மேலதிகமாக நல்ல வாழை மரங்களின் குட்டிகளை, யாழ்ப்பாணம் நீர்வேலியில் வாங்கி வானில் ஏற்றிவந்து நாட்டினோம். மரக்கறித் தோட்டங்களும் எங்களது தேவைக்கு அளவாகச் செய்தோம். கோழிப் பண்ணையும், மாட்டுப் பண்ணையும் சிறிதளவாக வைத்தோம். சிட்னியில் உள்ள திலீபன் தம்பியும், சுவிஸில் உள்ள மஞ்சளா அவர்களும் ஆளுக்கொரு பால் மாடு வாங்கி நன்கொடையாகத் தந்தார்கள். நல்ல மாட்டுக் கொட்டில் ஒன்றும் போடப்பட்டது. கோழிப் பண்ணையும் மிகவும் அடக்கமாகவும், பாதுகாப்பாகவும் கட்டப்பட்டது. நூறு முட்டையிடும் கோழிக் குஞ்சுகளை வாங்கி வளர்க்கத் தொடங்கினோம். நாம் திட்டமிட்டபடி எல்லாம் பயன்தரும் வகையில் செழித்து வளர்ந்து எங்கள் முதியோர்களுக்குத் தேவையானவற்றை மூன்று நான்கு மாதங்களில் தரத்தொடங்கியன வயலில் நெல்லும் விளைந்தது. மிகவும் மகிழ்ச்சியாகவும், திருப்தியாகவும் இருந்தது. நல்ல சமையல்

அம்மாவாக ஆரியமாலாவும், நிர்வாக உத்தியோகத்தராக எனது பேர்த்தி விதிஷாவும் எங்கள் இல்லத்துக்குக் கிடைத்த செல்வங்களாகும்.

ஆரம்பத்தில் எமது முதியோர் இல்லம் வந்தவர்களில் குலேந்திரன் மிகவும் அக்கறையும் பொறுப்பும் உள்ளவருமாக வசித்துவருகிறார். ஆனால் அவர் குடிப்பழக்கத்திற்கு அடிமையாகி விட்டார், அதனால் அவரை விலக்க வேண்டியதாயிற்று. சஞ்சேய், மகேந்திரன் ஆகிய இருவரும் எமக்கு இறைவனால் கொடுக்கப்பட்டவர்கள். ஆரம்பத்தில் இருந்து இன்றுவரை முதியோர் இல்லத்தை ஒரு கோயில்மாதிரி வைத்திருக்கின்றார்கள். நிர்வாக உறுப்பினர்களாக இருப்பவர்கள் சிலர் முழுநேர வியாபாரம் செய்வதால், கூட்டத்திற்கு மட்டும் வருகை தருவார்கள். ஏனையோர்கள் முதியோர் இல்லத்தில் என்ன வேலை செய்தாலும் அவர்களுக்கு எமது நிர்வாகம் சம்பளம் கொடுப்பது வழமையாகி விட்டது. மனேஜர் தவம் ஒருவர்தான் எதுவித எதிர்பார்ப்பும் இல்லாமல் அன்றிலிருந்து இன்றுவரை முதியோர் இல்லத்திலிருந்து தன் நேரத்தை அர்ப்பணிக்கும் ஒருவராக இருக்கிறார். எங்களைவிட்டுப் பிரிந்த மதன் முதியோர் இல்லத்தை ஒரு கோயில் என்று கூறிய முதல் ஆள். அவர் எங்கள் தோளோடு தோள் நின்று உழைத்தார். அவரின் பிரிவு எனக்கும், தவத்திற்கும், முதியோர் இல்லத்திற்கும் பாரிய இழப்பாகும். மேலும் புவனேந்திரன், தமிழ் அன்பர் ஆகிய முதியவர்களையும் எம்மால் மறக்க முடியாது. அவர்கள் கடந்த இரு வருடங்களுக்குள் காலமாகி விட்டமை எமக்கு பெரும் மனவேதனை தந்த நிகழ்வாகும். நாங்களே அவர்களின் இறுதிக் கிரியைகளை, எமது இல்லத்தில் வைத்தே நடத்தினோம். பலர் வருவார்கள், போவார்கள். அவர்கள் தங்கள் தேவைளுக்காக வருபவர்களாகவே வருவார்கள்.

மேலும், உலகின் பல நாடுகளில் வாழும் ஈழத்தமிழர்கள், தங்கள் தங்கள் உறவுகளின் பிறந்தநாள் கொண்டாட்டம், இறந்தவர்களுக்கான

நினைவுத் திதிகள் போன்றவற்றிற்கு ஒரு நாள் உணவை எமது முதியோர்களுக்கு வழங்கி வருகிறார்கள். குறிப்பாக கனடா வன்னிச் சங்கம் அதன் உறுப்பினர் சிவசுதன், இலண்டன் இலட்சுமி கரங்கள் பொறுப்பாளர் சத்தி, சுவிஸில் உள்ள சுஜாதா, இலண்டனிலுள்ள மக்கள் நலன் காப்பகம் அதன் பொறுப்பாளர்களில் ஒருவரான ஆறுமுகம் போன்ற பலர் எமக்கு மேற்படி உபயங்களைத் தொடர்ச்சியாக வழங்கி வருவது மிகவும் போற்றத்தக்கது. மேலும் ஊரில் உள்ள உயிரிழை, ஐபிசி தமிழ் அதன் உரிமையாளர் பாஸ்கரன் ஆகியோரும் எமது முதியோர் இல்லத்திற்கு பல சந்தர்ப்பங்களில் உபயங்களை வழங்கி வருகின்றார்கள். மேலும் தமிழீழத்தில் உள்ளவர்களும் நேரம் வரும்போது தங்கள் உபயங்களை வழங்கி வருவதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

சுருங்கக் கூறின் தங்கம்மா முதியோர் இல்லம், பல இடர்களுக்கு மத்தியில், எமது அயரா உழைப்பாலும், அர்ப்பணிப்புகளாலும் ஓரளவு தடம் பதித்து மெல்ல மெல்ல எழுந்து நடக்கத் தொடங்கியுள்ளது. மிகவும் கவலைக்குரிய விடயம் இலங்கை அரசு எதுவித உதவியும் எமக்கு இதுவரையில் வழங்கியது கிடையாது. இதற்கு முக்கிய காரணம், எமது வன்னிப் பிரதேசத்தில் உள்ள அரச அதிகாரிகளே என்பதை உறுதியாகச் சொல்வதில் எனக்கு எதுவித தயக்கமும் இல்லை.

ஊ ஊ ஊ ஊ

யாழ் விஜயம்

வன்னியில் இருக்கும் போது, யாழ் சென்று எனது பல்கலைக்கழக நண்பர்களையும், என்னோடு பல்கலைக்கழகத்தில் படித்தவர்களையும், எமது நெருங்கிய பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர், பேராசிரியர், எனது மனைவியின் உறவினர்கள் என்போரை சந்திக்க விரும்பினேன். யாழ் போகும் வழியில் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஸ்ரீதரனை கிளிநொச்சியில் சந்தித்தேன். மாகாணசபையில் மந்திரியாக இருந்த குருகுலராசா என்னை மதிய போசன விருந்துக்கழைத்தார். அவர் பரந்தனில் வசிப்பவர். அவர் வீடும் வளவும் சுத்தமானவை. பழமையும் புதுமையும் கலந்து கட்டப்பட்டிருந்தது. நல்ல பூஞ்சோலைக்குள் மத்தியில் அமைந்திருந்தது.

தொண்டமனாறு செல்லச் சந்திதி கோயிலுக்குச் சென்றேன். ஆற்றங்கரையில் வீற்றிருக்கும் அந்த ஆறுமுகக் கடவுளை வணங்கினேன். அன்ன தானம் வழங்கும் ஆச்சிரமங்கள் நிறைந்த அக் கோவிலில் அவ்வாறு ஆச்சிரமம் நடத்தும் மோகனதாஸ் ஐயாவையும் சந்தித்து மகிழ்ந்தேன். நல்ல மதியபோசனம் வழங்கி கௌரவப்படுத்தினார். மேலும் அச்சுவேலியில் இருக்கும் ஒரு வயோதிப ஐயா ஏற்கனவே எமது இல்லத்துக்கு வந்து இரண்டு நாட்கள் தங்கியிருந்து ஆசிரவாதம்

வழங்கிச் சென்றார். அவரையும், அவர் வீடு சென்று தரிசனம் செய்தேன். பல்கலைக்கழக நண்பன் செல்வின் குடும்பத்தையும் மாவிட்டபுரத்துக்குச் சென்று சந்தித்தேன். மேலும், பேராசிரியர்கள் கிருஷ்ணராசா, புஷ்பரத்தினம், சிவநாதன், தேவராஜா, பாலசந்திரம் போன்றவர்களையும் சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. இணுவில் சோதிலிங்கம், வரணி பாலா வீடுகளுக்கும் செல்ல வாய்ப்புக் கிடைத்தது. முதலமைச்சர் விக்கினேஸ்வரன், கஜேந்திரகுமார் பொன்னம்பலம், கஜேந்திரன் ஆகியோரையும் சந்திக்கும் வாய்ப்பும் கிடைத்தது. பேராசிரியர் சிற்றம்பலம் வீட்டுக்கும் விஜயம் செய்தேன். நூலகம் சென்ற போது அங்கு எனக்குத் தெரிந்த ஒருவருமே இல்லை. எல்லோரும் ஓய்வு பெற்றுச் சென்றுவிட்டதாகச் சொன்னார்கள். மேலும் எனது மனைவியின் உறவினர்கள் வீட்டிற்கும் சென்று குசலம் விசாரித்தேன். பல பழைய நினைவுகள் எவ்வளவு சுகமானது!. ஒரு வாரத்தின் பின் ஊருக்கு வந்து, பின்னர் சிட்னிக்கு வந்துவிட்டேன்.

எனது மகள் சிட்னியில் இருந்து முந்நூறு மைல்களுக்கு அப்பால் வேலை மாறிப் போய்விட்டார். மகளைப் பிரிந்து என்னால் மகிழ்ச்சியாக இருக்க முடியாது. நானும் மனைவியும், மகனும் தான் வீட்டில் இருந்தோம். மகன் காலையில் வேலைக்குப் போய்விடுவார். வீடு வெறிச்சோடிக் கிடந்தது. முதியோர் இல்லத்திலும் பல்வேறுபட்ட பிரச்சனைகள் எழத் தொடங்கின. வேலையாட்கள் பிரச்சனை, கோவிட் தாக்கத்தால் நிதிப் பற்றாக்குறை, உறவினர் தொல்லைகள் என ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வந்துகொண்டு இருந்தது. இரண்டொரு மாதங்களில் மீண்டும் வன்னி வந்து சேர்ந்தேன்.

அரசாங்க அதிபர் ஊடாக நான் முதியோர் இல்லத்திற்காக ஐந்து ஏக்கர் காணி கேட்டு விண்ணப்பித்திருந்தேன். அவர் அனுமதியுடன் அக்காணி கிடைத்தது. எல்லாவற்றையும் மறந்து காடாய்க் கிடந்த

காணியைக் கனரக வாகனங்கள் கொண்டு இடித்துத் துப்பரவு செய்து உழுது பண்படுத்தினேன். நான்கு புறமும் கட்டைகள் போட்டு, ஏழுபட்டு முட்கம்பியினால் வேலி அடைத்தேன். வன்னியில் மாடுகளின் அட்டகாசம் வலு மோசம். ஆனால் நான் போட்ட வேலியால் ஒரு சிறு பிராணி கூட எனது வயல்களுக்குள் போக முடியாது. நான் இளம் வயதில் வயல்விதைக்கும் போது என்வேலியைப் பார்த்து தருமர் அப்பா அடிக்கடி சொல்லுவார். 'ஆடி மழை தேடி உழு' என்று அனுபவசாலிகள் கூறுவார்கள். உரிய நேரத்தில் வயலை உழுது வரம்பு கட்டி நெல்லை விதைத்து விட்டு, திரும்பவும் சிட்னிக்கு வந்துவிட்டேன். நெல்லு நன்றாகச் செழித்து வளர்ந்தது. அறுவடைக் காலமும் வந்தது. சுமார் நூற்றி ஐம்பது மூடைகள் நெல் அறுவடை செய்தார்கள். எத்தனை கவலை வந்தாலும், என்ன சோதனைகள் வந்தாலும் நான் அவைகளை ஒரு புறம் தள்ளிவிட்டு போய்க்கொண்டே இருப்பேன்.

ஊ ஊ ஊ ஊ

வன்னியில் எனது மகனின் திருமண வைபவம்

எனது மகன் முகுந்தன் மைசூரில் பிறந்தவர். மூன்று மாதக் குழந்தையாக இருக்கும் போது, இலண்டனுக்கு குடும்பமாகச் சென்றோம். அங்கு மூன்றரை வருடம் நான் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். அவர் அப்பொழுது தாயின் மடியில் வளர்ந்தார். அதன் பின்னர் நாங்கள் குடும்பமாய் அவுஸ்திரேலியா வந்தோம். முகுந்தன் நன்றாகப் படித்துப் பட்டம் பெற்றார். சுருங்கக் கூறின் அவர் கறுப்பு நிறமுடைய ஒரு வெள்ளைக்காரர் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அவ்வாறான ஒரு சூழலில் வளர்க்கப்பட்டவர்.

நான் நினைத்தேன் அவர் ஒரு வெள்ளைக்காரப் பெண்ணைத்தான் திருமணம் செய்வார் என்று. என் பிள்ளைகளின் திருமணத்தில் நான் தலையீடு செய்வதில்லை. ஆனால், அவர் முப்பது வயதையும் தாண்டி விட்டார். முதுமை என்னையும் என் துணைவியையும் துரத்திக்கொண்டு இருக்கிறது. ஒரு நாள் மகனை அழைத்துக் கொண்டு ஒரு தேநீர்ச் சாலைக்குப் போய் நீண்ட நேரம் கதைத்துக் கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது நான் கேட்டேன், 'உனக்குத் திருமணம் செய்யும் நோக்கம் உண்டா?' என்று. அதற்கு அவர் சிரித்துவிட்டு 'அப்பா நான் திருமணம் செய்வது பற்றி பலமுறை யோசித்திருக்கின்றேன். எனது பல நண்பர்கள் குறிப்பாக இங்கு பிறந்து வளர்ந்தவர்கள் எமது தமிழ் பிள்ளைகளையோ,

வெள்ளைக்காரப் பிள்ளைகளையோ காதலித்து திருமணம் செய்தார்கள். ஆனால் பலரின் வாழ்க்கை விவாகரத்திலேயே முடிந்திருக்கிறது. அதை நினைக்க எனக்கு இங்குள்ளவர்களை திருமணம் செய்ய ஒரு துளியும் விருப்பமில்லை. நீங்கள் வேண்டுமெனில் ஊரில குறிப்பாக வன்னியில் யாரையாவது திருமணம் பேசி வந்தால், எனக்குப் பிடித்திருந்தால் மட்டுமே திருமணம் செய்ய ஒத்துக்கொள்வேன்' என்றார். எனக்கு ஒரு புறம் மகிழ்ச்சி, மறுபுறம் ஆச்சரியம். 'சரி பார்க்கலாம்' என்று சொல்லிவிட்டு வீட்டுக்குச் சென்றோம். அன்றிரவு எனது மனைவியிடம் நடந்தவற்றைக் கூறினேன். 'அவர் விருப்பப்படி நல்ல பிள்ளையைப் பார்த்து முடியுங்கோ' என்று கூறினார்..

12 ஜப்பசி 2019 சிட்னியில் இருந்து கட்டார் விமானத்தில் இலண்டன் சென்று சில வேலைத் திட்டங்களை முடித்தேன். அங்கு ஆனந்தம் அப்பாவுடன் இரு வாரங்கள் தங்கி என் வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு மீண்டும் 19 கார்த்திகை 2019 இல் சிட்னி திரும்பினேன். பின்னர் 26 மார்கழி 2019 இல் எயார்லங்கா விமானத்தில் முகுந்தனுடன் கொழும்பு சென்று, அங்கிருந்து வன்னி சென்றோம். அதன் பின்னர் நானும், முகுந்தனும் யாழ்ப்பாணம் சென்று சிலரைத் தொடர்பு கொண்டு, பெண் தேடும் படலத்தைத் தொடங்கினோம். நல்ல நல்ல சம்பந்தங்கள் வந்தன. ஆனால் முகுந்தனுக்கு யாழ்ப்பாணத்தில் திருமணம் செய்ய விருப்பமே இல்லை. ஆனால் எனது கடமை முடிந்தவரை அவருக்கு எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களையும் வழங்கவேண்டும் என்பதுதான்.

பின்னர் வன்னி சென்றோம். அங்கு பெரியதம்பி என்பவர் திருமண பந்தத்தால் எமது உறவினர். அவர் வவுனியாவில் நல்ல பிள்ளைகள் இருக்கின்றார்கள். போய் நேரில் பார்க்கலாம் என்றார். இந் நேரத்தில் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள திருமண ஒழுங்குசெய்யும் நிறுவனங்களிலும் முகுந்தன் திருமணம் சம்பந்தமாக பதிவு செய்திருந்தேன். பல படங்களும் குறிப்புகளும் வந்தன. ஆனால் முகுந்தன் எல்லாவற்றையும் ஒதுக்கித் தள்ளி விட்டான். மேலும் வன்னியில் இருந்து சில செல்வந்தக்

குடும்பங்களில் திருமணப் பேச்சுக்கள் வந்தன. ஒரு சிலர் முகுந்தனையும் வந்து பார்த்தார்கள். செல்வந்தர்கள் குடும்பத்தில் திருமணம் செய்ய மாட்டேன் என்று மறுத்து விட்டார்.

இறுதியாக நானும், தவமும், கேசவனும், முகுந்தனும், பெரிய தம்பியும் வவுனியா சென்றோம். பெரிய தம்பி ஏற்கனவே பெண்பகுதியினரை வவுனியாவில் உள்ள ஒரு பூங்காவில் சந்திக்க ஒழுங்கு பண்ணியிருந்தார். காலை பத்துமணிக்கு எல்லோரும் சந்தித்தோம். கதைத்தோம். முகுந்தன் முகத்தில் புன்னகை தவழ்ந்தது. பெண்ணும் நல்ல அடக்க ஒடுக்கமாக இருந்தார். அவரின் பெற்றோர்கள் சகோதரங்களும் நன்றாகக் கதைத்தார்கள். தேநீர் அருந்திவிட்டு அவர்களிடமிருந்து விடைபெற்றோம். வண்டியில் வீடு திரும்பியபோது தவம் முகுந்தனிடம் கேட்டார். 'பெண் பிடித்திருக்கா' என்று. அவரும் 'ஓம் பிடித்திருக்கு' என்றார். பெண் வீட்டார் பெண்ணையும் அழைத்துக்கொண்டு முதியோர் இல்லம் வந்தார்கள். எங்களுக்கு ஒத்துப்போகக் கூடிய சாதாரணமான குடும்பம். திருமணம் நிச்சயிக்கப்பட்டது. 27 தை 2020 அன்று திருமண நாள் குறிக்கப்பட்டது.

தவமும், கேசவனும் திருமணத்திற்கான நகைகள், உடுப்புக்கள், சாமான்கள் எல்லாவற்றையும் பொறுப்புடன் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். திருமண அழைப்பிதழ் அச்சடிக்கப்பட்டு எல்லோருக்கும் வீடுவீடாகச் சென்று நேரில் கொடுக்கப்பட்டது. றஞ்சினியும், மகள் வாசுகியும் 21 தை 2020 இல் சிட்னியில் இருந்து வந்து சேர்ந்தார்கள். திருமணத்திற்கான சகல ஒழுங்குகளும் திட்டமிட்டபடி, சகலரும் அவரவர் வேலைகளைச் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். தங்கம்மா முதியோர் இல்லத்தின் பெரிய முற்றவெளியில் சுமார் ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்டவர்கள் அமரக்கூடியதாக அழகான பந்தல் போடப்பட்டு மணவறை மேடையும் அமைக்கப்பட்டது.

ஓ ஓ ஓ ஓ

திலீர் இலண்டன் பயணம்

என்னை என் உறவுகள் மகிழ்ச்சியாக இருக்க ஒருபோதும் விடுவதில்லை. திருமணத்திற்கு ஒரு வாரம் மட்டுமே இருந்தது. அண்ணரின் மகன் கமல் இலண்டனில் இருந்து தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டார். சித்தப்பா பல தடவைகள் எனது அகதிக்கான விசா நீதிமன்றத்தால் நிராகரிக்கப்பட்டது. எனது பரிஸ்டர் என் வழக்கை உயர் நிதிமன்றத்திற்கு எடுத்துச் செல்கின்றார். இன்னும் நான்கு நாட்களில் எனது வழக்கு இடம் பெற இருக்கிறது. நீங்கள் வந்தால் மட்டுந்தான் இந்த வழக்கை வெல்லலாம் என்று உறுதியாக பரிஸ்டர் கூறுகின்றார். தயவு செய்து என்னைக் கைவிட்டு விடவேண்டாம் என்று கெஞ்சினார். அவர் இலண்டன் போய் சுமார் பத்து வருடங்களுக்கு மேலாகிறது. அவரின் மனைவி, மகள் ஊரில் காத்துக் கிடக்கின்றார்கள். அவர்களின் வாழ்க்கை முக்கியம்.

தவத்திடம் பொறுப்புக்களை ஒப்படைத்துவிட்டு அன்று இரவே கொழும்பு சென்றேன். ஏற்கனவே ராஜ்ஜிடம் விமானச் சீட்டுக்கு ஒழுங்கு பண்ணியிருந்தேன். கொழும்பு சென்று அன்று இரவே கதே பசிவிக் விமானத்தின் மூலம் இலண்டன் சென்றேன். சரியான குளிர் காலம். தாங்க முடியவில்லை. மறு நாளை பரிஸ்டரை சென்று அவர் வீட்டில் சந்தித்து உரையாடினேன். நீண்ட நேரமான கலந்துரையாடல் நீடித்தது.

எனக்கு ஒரு கேள்விக் கொத்தைக் கொடுத்தார். அதற்கான விடைகளை இரவு எழுதி உடன் எனக்கு அனுப்பவும் என்று கூறினார். அவர் ஒரு டாக்டரின் மகள். இலண்டனில் பிறந்து வளர்ந்தவர். ஆங்கிலேயரையே திருமணம் செய்தவர். பிள்ளைகள் உண்டு. அவர் தந்தையின் பேரில், அவர் தாயார் கிளிநொச்சியில் டாக்டர் ஷாம் என்ற பெயரில் ஒரு இலவசப் பாடசாலை நடாத்தி வருகின்றார். அவரை எனக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

கமல் இருந்த இடத்திற்கும், பரிஸ்டர் வீட்டுக்கும் சுமார் மூன்று மணி பிரயாணத் தூரம். குளிர் தாங்கமுடியவில்லை. புகையிரத்திலேயே பிரயாணம் செய்யவேண்டிய நிலை. அன்று இரவு வீடு சென்று, இரவிரவாக பரிஸ்டர் தந்த கேள்விக் கொத்திலுள்ள கேள்விகளுக்கு உரிய பதிலை எழுதினேன். அதை அனுப்ப நடுசாமமாகிவிட்டது. நான் தூங்கிவிட்டேன். மறுநாள் காலை மோட்டார் வாகனத்தில் நானும், கமலும் நீதிமன்றம் சென்றோம். அதே நேரத்தில் பரிஸ்டரும் வந்து சேர்ந்தார். காலை பத்து மணிக்கு கமலின் வழக்கு அறிவிக்கப்பட்டது. பரிஸ்டரும், கமலும், நானும் நீதிமன்றத்துக்கு சென்றோம்.

ஒரு வயது முதிர்ந்த பெண் நீதிபதி. நீதிமன்றக் கதிரையில் அமர்ந்திருக்கின்றார். மேடையின் கீழே குடிவரவு குடியகல்வு அதிகாரிகள் அமர்ந்திருந்தார்கள். மறு புறத்தில் பரிஸ்டரும், நானும், கமலும் இருக்கின்றோம். வழக்குத் தொடங்கியது. அதிகாரிகள் கமலுக்கு அகதிகள் அந்தஸ்து கொடுக்க முடியாது என அவர்கள் வாதங்களை முன் வைத்தார்கள். எங்கள் பரிஸ்டர் அதற்கு பதில்களை நீதிபதியிடம் எடுத்துவைத்தார். இறுதியாக வழக்காளி கூட்டில் என்னை நிறுத்தினார்கள். நீதிபதி என்னிடம் சில கேள்விகளை கேட்டுவிட்டு, அதற்கான தங்கள் தரப்பு நியாயங்களை முன்வைப்புங்கள் என்றார். தொடங்கினேன். நீதிமன்றம் அதிர்ந்தது. நாற்பது நிமிடம் தொடர்ந்து விடாமல் வாதாடினேன். நீதிபதி என்னை உற்றுப் பார்த்தவாறு கேட்டுக்கொண்டிருந்தார். நான் பேசி முடித்தேன் நீதிபதி அம்மையார்

புன்சிரிப்பு சிரித்துவிட்டு, ஒரு மாத காலத்துக்குள் தங்களுக்கு இவ் வழக்கிற்கான பதில் கிடைக்கும் என்று வழக்கை முடித்துவைத்தார். வழக்கு முடிந்து பரிஸ்டரும், நானும், கமலும் நீதிமன்ற வளாகத்தைவிட்டு வெறியேறினோம். பரிஸ்டர் தேநீர் அருந்த வேண்டும் என்று கூறினார். வளாக வளவில் இருந்த சிற்றுண்டிச்சாலையில் தேநீரை வாங்கினோம். வாருங்கள் வெளியில் போய் தேநீரை அருந்துவோம், ஏனெனில் நான் புகைபிடிக்க வேண்டும் என்றார்.

வெளியில் சென்று தேநீர்க் கடையின் அருகிலுள்ள தாவாரத்தில் நின்றோம். பரிஸ்டர் தனது கைப்பையையும், தேநீரையும் நிலத்தில் வைத்தார். வைத்தவுடன் நன்றாகக் குளிந்து எனது காலைத் தொட்டு வணங்கினார். 'நீங்கள் நிதிமன்றத்தில் அசத்திவிட்டீர்கள். நீதிபதியே ஆச்சரியமாக உங்களுையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். நான் நீண்டகால அனுபவமுள்ள பரிஸ்டர். எத்தனையோ பரிஸ்டர்கள், வக்கீல்கள் வழக்காடியபோது பார்த்திருக்கின்றேன். ஆனால் நீங்கள் இன்று வழக்காடியது என்னை மிக்க ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்தியது. நீங்கள் முன்வைத்த ஆதாரங்களை வைத்து இலங்கைத் தமிழர்கள் அகதி வழக்குகள் ஒவ்வொன்றையும் வெற்றிகரமாக முடித்துக்கொடுப்பேன்' எனவும் உறுதியுடன் கூறிமுடித்தார். கமல் விறைத்துப்போய் நின்றார். நன்றியும் வாழ்த்துக்களும் தெரிவித்து விடைபெற்றோம். நான் அடித்தால் எதுவும் உடையும்.

கமல் வீடு வந்தவுடன் சிலமணிநேரம் தங்கிவிட்டு, இரவு விமான நிலையம் சென்று மறுநாள் ஊர்வந்து சேர்ந்தேன். இப்படியான ஒரு திடீர் நீண்ட தூரப் பயணமும், கஷ்டமும் நான் அனுபவித்ததே இல்லை. வீடுவந்த போது எனது மனைவி, பிள்ளைகள் என் நிலைமை கண்டு மனவருத்தம் அடைந்தார்கள். திருமண ஒழுங்குகள் எல்லாம் நல்லபடியாக நடந்துகொண்டிருந்தது. நன்றாக வெந்நீரில் குளித்துவிட்டு, என்னை மறந்து தூங்கினேன்.

நாளைய மறு நாள் விடிந்தால் திருமணம். எல்லோரும் தங்கள் தங்கள் வேலையை முடித்துவிட்டார்கள். அக்காமார், பிள்ளைகள் பல்வேறு பலகாரங்களை இரவிரவாக சுட்டார்கள். சமையல் வேலை பாரிய பொறுப்பு. அதனைத் தவத்திடமும், கேசவனிடமும் ஒப்படைத்தேன். 'அண்ணை எத்தனை பேருக்கு சாப்பாடு செய்ய வேண்டும்' என்று தவம் கேட்டார். குறைந்தபட்சம் ஆயிரத்து ஐநூறு பேருக்கு சாப்பாடு செய்ய வேண்டும் என்றேன். திகைத்து 'அண்ணா அவ்வளவு ஆட்கள் வருவார்களா' என்று கேட்டார். 'வருவார்கள்' என்றேன். திருமணத்திற்கு முதல் நாள் இரவு சில சமையற்காரர்களையும் சம்பளத்திற்கு அமர்த்தி தவம் பல வகையான கறிகள், அப்பளம், மிளகாய், பொரியல், சொதி, சோறு எல்லாம் விடிய முன் சமைத்து முடித்துவிட்டார்கள். தேநீர் வழங்குவதற்கு ராசாவிடம் பொறுப்பு ஒப்படைக்கப்பட்டது.

காலை பத்து மணிக்கு முகூர்த்த நேரம் குறிக்கப்பட்டிருந்தது. பெண்வீட்டார் காலை எட்டுமணிக்கே வந்துவிட்டார்கள். எனது உடன் பிறப்புக்கள், பிள்ளைகள், பேரப்பிள்ளைகள், உறவுகள், நண்பர்கள், மாணவர்கள், ஆசிரியர்கள், கல்வியாளர்கள், அரச அதிகாரிகள், அரசியல்வாதிகள் எல்லோரும் காலை ஒன்பது மணிக்கே திருமண மண்டபத்துக்கு வந்துவிட்டார்கள். சுமார் ஆயிரத்து ஐநூறுக்கு மேற்பட்டவர்கள் திருமண வைபவத்தில் கலந்து சிறப்பித்தார்கள். என்றுமே மறக்க முடியாது. எல்லோருக்குமே காலைச் சிற்றுண்டி, தேநீர், குளிப்பானம் வழங்கப்பட்டது. சரியாக காலை பத்துமணிக்கு தாலிகட்டு இடம்பெற்றது. நாதஸ்வரம், மேளதாளம் இசைத்தட்டில் ஒலிக்க, ஐயர் இல்லாத திருமணமாக இனிதே நிறைவேறியது. மணமக்களை எல்லோரும் மேடைக்குச் சென்று வாழ்த்தினார்கள். மதிய போசன விருந்து பகல் ஒரு மணிக்கு இடம்பெற்றது. இரண்டு மணியளவில் வருகை தந்தவர்கள் வணக்கம் சொல்லி விடைபெற்றார்கள். செல்லும் வேளையில் நல்ல முறைப்படி, திட்டமிட்டபடி மிக எளிமையான தமிழ்த் திருமண வைபவமாக இடம் பெற்றது என்று கூறினார்கள். எல்லோருக்கும் நன்றி கூறி வழியனுப்பிவைத்தேன். ஆனால் அன்று இரவு

பத்து மணிவரை, திருமண வைபவத்தை ஒட்டி பலர் வந்தவண்ணமே இருந்தனர்.

இத் திருமண வைபவத்தினூடாக ஒரு செய்தியை இப் பிரதேச மக்களுக்குச் சொல்லியிருக்கின்றேன். தாங்கள் படித்துப் பட்டம் பெற்ற பிள்ளைளின் திருமணத்தை பல இலட்சம் செலவு செய்து வவுனியா நகரில் உள்ள ஆடம்பர திருமண மண்டபத்தில் நடத்துவது அறிவற்ற செயல். சாதாரணமானவர்களும் அவர்களைப் பின்பற்றி கடன்பட்டு வவுனியா நகரில் உள்ள திருமண மண்டபத்தில் தமது பிள்ளைகளின் திருமணங்களை நடாத்திவிட்டு கடனில் முழுகுகின்றார்கள். வெளிநாடுகளில் உள்ளவர்களின் வெளிநாட்டுத் திருமணங்களைப் புகைப்படங்களில் பார்த்த மோகத்தினாலேயே இவ்வாறு இங்கும் இடம்பெறுகிறது. அத்திருமணங்களை ஊரில் தமது வீடுகளில் இடம்பெற வைத்தால் அது அவ்வூரில் உள்ள பெற்றோர்களையும், அவர்கள் பிள்ளைகளையும் நிச்சயம் சிந்திக்க வைக்கும். தமது பிள்ளைகளையும் நன்கு படிக்கவைத்து, பட்டம் பெற வைத்தால் அவர்களால் எம் வாழ்க்கை சிறப்படையும் என்ற முடிவுக்கு வருவார்கள். ஆகவேதான் என் மகனின் திருமணத்தை, எனது முற்றத்தில், நான் பிறந்த ஊரில் மிகவும் செலவு குறைந்த முறையில் நடாத்திக் காட்டியிருக்கிறேன். நிச்சயம் எம்மவர் இதனை ஏற்றுக் கொள்வார்கள் எனத் திடமாக நம்புகிறேன்.

திருமணம் முடிந்து ஒரு வாரத்தில் எனது மனைவியும், மகளும் சிட்னிக்குச் சென்றுவிட்டனர். முகுந்தனும் அவர் மனைவி சாயாவும், ஒரு மாதத்தின் பின்னர் சிட்னி போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அவர்கள் இருவரும் சிட்னி சென்று, எங்கள் குடும்ப வீட்டில் இருந்து ஒரு மகனைப் பெற்றெடுத்தார்கள். கணேசனில் அளவிறந்த பாசம் கொண்டிருந்த எனது மகன், தனது மகனுக்கு கணேசன் என்று பெயர் சூட்டினார். முகுந்தனும், சாயாவும் தங்கள் மகனுடன் சென்று தனிக்குடித்தனம் நடத்திவருகிறார்கள். முகுந்தன் எதிர்பார்த்த மனைவி அவருக்கு அமைந்திருக்கின்றார்.

திருமணம் முடிந்து மூன்றாம் நாள், நானும் தவமும் புற்குளத்து அம்மன் கோவிலுக்குச் சென்று தேங்காய் உடைத்து கற்பூரம் கொழுத்தி எல்லாம் நல்லபடியாக நடந்து முடிந்தது என்று, அம்மாச்சியை வணங்கிவிட்டு வீடு நோக்கி புறப்பட்டோம். ௭9 வீதியில் ஏறும் போது கமலிடம் இருந்து ஒரு தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது. என்னவெனக் கேட்டேன். 'எனது அகதி விசா ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது எனக் கோட்டில் இருந்து செய்தி அனுப்பியுள்ளார்கள்' என்று கூறினார். நான் 'நல்லது' என்று சொல்லிவிட்டு தொலைபேசியைத் துண்டித்தேன். அதன் பின்னர் அவர் மனைவி, மகள் இருவரையும் இலண்டனுக்கு அழைத்தார். நன்றாக வாழ்கின்றார். குகனைப் போல அவரும் தொடர்பு கொள்வதில்லை. இவையெல்லாம் எனக்குப் பழகிப்போன, மரத்துப்போன விடயங்கள். ஆனால் அவர்கள் எங்கிருந்தாலும் வாழ்க.

மீண்டும் எனது முதியோர் இல்ல வேலை, நெல் விதைப்பு, தோட்டவேலை என்று எனது நேரம் போய்க்கொண்டிருக்கிறது.

அடிக்கடி ஆச்சி, அப்பு, நடேச அண்ணர், கணேசன் ஆகியோர்கள் நினைவில் வருவர். ஆனால் என் ஆச்சியும், என் புற்குளம் அம்மாச்சியும் இருக்கும் வரை எனக்குப் பயமில்லை. என் உடல் அழிந்துவிடும். என் தர்மம் அழியாது. 'நான் படைப்பவன் எனக்கு' மரணம் இல்லை.

**தர்மத்தின் வாழ்வுதனை கீது
கவ்வம், இறுதியில் தர்மமே வெல்லும்.**

'ஆயிரம் மலர்களை மலரவிடு'

வீரனைத் தோல்வி நெருங்காது

வேங்கை பதுங்கி ஓடாது.

இவைகளே என் 'மனமே' சுயசரிதை சொல்லும் இறுதி வார்த்தைகள்.

சுபம்

ஊ ஊ ஊ ஊ

கலாநிதி முருகர் குணசிங்கம், கனகராயன்குளம் மகா வித்தியாலயத்தில் தனது க.பொ.த சாதாரணாதர பரீட்சையில் 1970ஆம் ஆண்டு சித்திபெற்று முதல் மாணவனாகத் திகழ்ந்தார். பின்னர் தனது க.பொ.த உயர்தர கல்வியை ஓமந்தை மகா வித்தியாலயத்தில் பயின்று, 1977 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் தனது உயர்கல்வியைத் தொடர்ந்தார். அங்கு வரலாற்றுத்துறையில் சிறப்புப் பட்டத்தை 1980களில் பெற்றவர். அதே பல்கலைக்கழகத்தில் சிறிதுகாலம் உதவி விரிவுரை யாளராகவும், பின்னர் உதவி நூலகராகவும் ஐந்து வருடங்களுக்கு மேல் பணிபுரிந்தவர்.

தொடர்ந்து, இந்தியாவில் உள்ள பரோடா பல்கலைக்கழகத்தில், முதுமாணிப் பட்டப்படிப்பைத் தொடர்ந்த வேளையில், இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்தில், புலமைப்பரிசில் பெற்ற நூலக விஞ்ஞானத்துறையில் டிப்ளோமா பட்டமும், முதுமாணிப் பட்டமும் முறையே 1985, 1987 ஆம் ஆண்டுகளிலும் பெற்றார்.

பின்னர் 1987 ஆம் ஆண்டின் இறுதிப்பகுதியில் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு திரும்ப வந்து தனது உதவி நூலகர் பணியைத் தொடர்ந்தார். 1988இல் அவுஸ்ரேலியா நாட்டின் திறமை அடிப்படை வதிவிட உரிமைபெற்று, அவுஸ்ரேலியா சென்றடைந்தார். அங்கு சிட்னி மேற்கு பல்கலைக்கழகத்தில் நூலக தொழில்நுட்பத்துறையின் தலைவராக, சுமார் பதினைந்து வருடங்கள் கல்விச் சேவை புரிந்தார். இக்காலகட்டத்தில் அவுஸ்ரேலியா அரசாங்கத்தின் புலமைப்பரிசில் பெற்று அரசியல், வரலாற்றுத்துறையில் ஆய்வினை மேற்கொண்டு, 1999 ஆம் ஆண்டு தனது கலாநிதிப் பட்டத்தைப் பெற்றார்.

தொடர்ந்தும் நியூசவுத்வேல்ஸ், சான்ஸ் ஸ்ட்ரூவேட் பல்கலைக்கழகத்தில் கலை, சமூகவியல் துறையின் ஒருங்கிணைப்பாளராகப் உயர்பதவி பெற்று தனது கல்விச் சேவையை வழுங்கினார்.

இலங்கைத் தமிழரின் அவலநிலை கண்டு, தனது பல்கலைக்கழகப் பதவியை 2004ஆம் ஆண்டு இராஜினாமா செய்யத் தொடங்கினார். அன்றிலிருந்து இன்றுவரை உலகின் பல நாடுகளுக்கும், ஈழத்திற்கும் நூற்றுக்கணக்கான பயணங்களை மேற்கொண்டதுடன், பல ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு ஏழு ஆய்வு நூல்களை ஆங்கிலத்திலும், தமிழிலும் எழுதி உலகின் பல நாடுகளிலும் வெளியிட்டார். இக்காலகட்டத்தில் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தென்னாசியவியல் மையத்தில் பேராசிரியராகவும் சிலகாலம் பணிபுரிந்தவர். தமிழ் ஈழ மக்களின் அவலநிலையை உலகின் பல நாடுகளுக்கும் எடுத்துச்சென்று பரப்புரைகளை மேற்கொண்டு அயராது உழைத்து வருபவர்.

அத்துடன் தனது பிறந்த இடமான புதுக்குளம் என்னும் கிராமத்தில் ஓர் முதியோர் இல்லத்தினையும், பாடசாலையையும் கட்டி 2017இல் இருந்து இலவசமாக சேவையிணையும் செய்து வருகின்றார்.

ISBN 0646381067

9 780646 381060